

မြန်မာ့အသံ

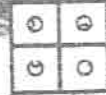
မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

GRAPHIC
TUN AUNG KYAW MYINT

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
ဥပုသ်၊ ဝါဒ၊ ဟော

သို့ဝါဒစာပေ

နာယက
မောင်နှင်းဆွေ၊ သောင်းဝေဦး

မဂ္ဂဇင်း

ကျော်ကျော်ဆွေ
စုစည်းတင်ဆက်သည်။

အတွဲ (၂၁)၊ အမှတ် (၂)၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးဆင်းပန်းစာပေ၊ Dear Marry (Myanmar) တိုက်(၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း-၀၉၄၂၀၀၇၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝေဦး

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ဝိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နှာဖုံးသရုပ်ငယ်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာတံဆိပ်

မွှေးမွှေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဇြိမ်း B.sc (Chem)

စာပျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု

မွှေးမွှေး၊ မျိုးဟန်(အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ ဝိုးဝေ
ဝိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထူး
ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေဝေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ
ပန်းရွက်ဝေစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
မန္တလေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ
တောင်ကြီး-ဂေါ်ဒီစာပေ၊ မိလ္လာစာပေ
ပဲခူး-သင်စာပေ
ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၁၁၅၆ ၆) ၉/၃၀၁၊ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာတအိမ်ရာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

အတွင်းနှင့် အပိုပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝင်းဆင့် (၀၀၄၂၄၆) ရွှေနှင့်အောင်ဆက် အမှတ်-၂၄၊ ရွှေဝါထွန်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့

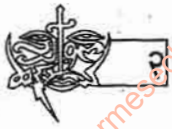
ပျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်း CTP- (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၃၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုဂိုး (တင်ထွန်း) ၁၁၄ လမ်း

ပန်းချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၀) ပြုံးသူ(ဝသန်) အထူးကူညီသည်။

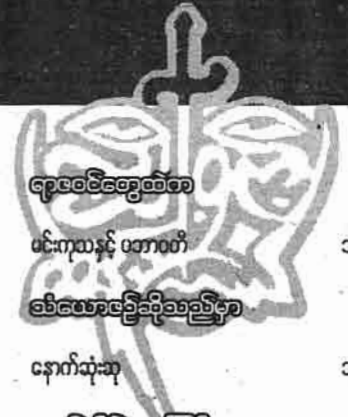
မာတိကာ

မောင်မိုးပိုင်	မိမိအောင်မြင်မြန်မာ့အသံ	၅	စက်ရိုက်	တောတွင်းရတနာ	
	အနွယ်ကင်းစီးပွားတက်ဂါယာတော်	၅		လောကကြောင့်	၆၀
	မိမိအောင်မြင်မြန်မာ့အသံ			ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ	
အောင်ကျော်ဝင်း	ရန်ငြိမ့် မာန်ငြိမ့် ဒက်ကြော်ဂါယာတော်	၉	ဦးစံင်အောင်(ဘော်ဆိုင်)	ချစ်သောချစ်တယ် ဒီလိုလုပ်နဲ့	၆၉
	မြန်မာ့အသံမြန်မာ့အသံ			တောယဉ်ပြစ်ရပ်ခွန်	
အေးဦးအရိန္ဒာ	လားရှိုးစေတီ ဂါယာတော်	၁၂	မေမြင့်မြင့်(မြင့်)	အသက်ပျောက်လေယယ် အရက်သောက်ချင်ရဲ့	၇၇
	မြန်မာ့အသံမြန်မာ့အသံ			အေးအေးအေးအေးရတနာအသံအသံ	
အောင်နိုင်	ဓမ္မဝတ်တော်ကွန်ချာဂွတ်ပွားပါ	၁၅	ဝေ(သံဘို)	ချစ်သောလေယယ် သိပ်လေ	၈၅
	မြန်မာ့အသံမြန်မာ့အသံ			၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်း	
အောင်နိုင်	စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါးဂါယာတော်နှင့်	၁၉	BURMESE CLASSIC	(ရ)ရက်အေးအေးအေးအေး	
	လှိုဏ်ချက်များ		ကုမ္ပဏီလီမိတက်	ဘာကိုအောင်လိုချင်မလဲ	၉၂
	မြန်မာ့အသံမြန်မာ့အသံ		ဝေသုတေသီဆရာမိုး		
အောင်ထွန်း	လားရှိုးလှိုဏ်	၂၃		၂၀၁၇ နိုဝင်ဘာလအတွင်း သတ္တုအသံ	
	ဗုဒ္ဓမင်းသားအသံ		သက္ကနဝေအေးကျော်	ဟောစာတမ်း	၉၅
	ကံလေးသောကံတစ်ဆယ့်အကြောင်း	၂၇		အေးအေးအေးအေးအေးအေးအေး	
	ရန်ကုန်အစိုးရနှင့်ရန်ကုန်စည်ပင်(၅)	၃၇	ဝေစည်(ရွှေဘို)	စစ်ကိုင်းမြို့ဟောသုတေသီရဲ့သို့	၉၉
	ရတနာတစ်ဆယ့်သုံးအသံ			ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း	
အောင်	အသံ	၄၃	ဒေါက်တာလွင်သန်း(အေး-၂)	အသံအေးအေး	၁၀၃
	လှိုဏ်ချက်ဆန်းကြယ်စိမ့်စိမ့်			ရိုသေစိမ့်စိမ့်လေးစားလျက်	
	နှစ်ဘဝလှုပ်စား	၄၉	မေချို(ပျဉ်းမနား)	မြတ်ဆရာတော်	၁၀၈
				မြန်မာ့အသံအသံအသံ	

မာတိကာ

သိုက်မောင်း	နဝဒေများနှင့် မော်ကွန်း	၁၁၄	ရာဇဝင်တွေ့ဆုံစာ	
	အခန်းဆက်ခိုင်းစဉ်		မင်းကုသနှင့် ပတာဝတီ	၁၁၅
မောင်နှင်းဆွ	ပင်တိုင်နှင့်မြကျောက်စိချောင်း	၁၂၀	ဆစ်ယောဇဉ်ခိုခေါ်ချိန်မှာ	
	ညွှန်းဆိုပြသော		ညီလေးငယ်(လယ်တော်)	၁၂၉
သရဏ်လှည့်	တနင်္ဂနွေပြိုဟ်ပုံပေါ်ကပွဲ	၁၃၁	လေစင်ကိုခိုထားကြပြီ	
	အောက်လမ်းပညာ		သံဝေဂရတနာများ	၂၀၃
စိုးမိုးနိုင်	အိမ်တိုက်နှင့် ထူးဆန်းသောမိန်းမပျို	၁၃၄	မဟာသွေစာရဇဝင်	
	ပြဉ်းစွမ်းမရ		ချစ်ဆန်းသစ်	၂၀၃
စိုးဝင်း(ဝက်လက်)	ထိန်ပင်ရွာသို့လိုလာသော အကောင်ကြီး	၁၄၀	ရှေးရှေးတုန်းက ယဉ်ကျေးမှုတော်	
	ခရီးမိုးခရီးဆက်		အချက်အချာ တက္ကသိုလ်	
	မနေတော့အိပ်သောအရပ်		ရှိုးအေးကြိုးစားမိစိစားမြဲဖြစ်	
မေ(တာချီလိတ်)	သရဲမီးလား စုန်းမီးလား	၁၄၈	မင်းဆက်ပိုင်	၂၀၃
	အမြန်လမ်းမရ		စာမိမတော့စွမ်းက	
တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)	ဆိုင်ကယ်မီးသရဲ	၁၅၆	ခွန်သက်တင်ဆန်း	၂၀၃
	မုဒ္ဒမင်းချီ နိုးသောခရီးဖြစ်ဖြစ်		လျှို့ဝှက်ချက်တို့၏သခင်	
	ဝေးသောခရီးဖြစ်ဖြစ်		မျှမာန်(MOTAA)	၂၀၃
သရဏ်သန်းအောင်(မော်ကွန်း)	အဖော်	၁၆၃	သောင်းပေး	
	ကျင့်စရာနှင့်ညီအောင်		မြန်မာနိုင်ငံ ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း	
ဌေးအောင်သင်း(တာမွေ)	ကျွန်တော်လက်ကဆရာ	၁၇၀	ဘဝအမောပြေပို့ တာတွန်းကဏ္ဍ	
	အာဝမောပြေစေပို့		၂၆၊ ၄၂၊ ၇၆၊ ၈၄၊ ၁၀၂၊ ၁၇၈	
အုတ်လှကြီး(လေထီး)	ထူးထူးခြားခြား ဘေးလုံးများ	၁၇၉		

ဂါထာတော်ပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

မောင်မိုးလှိုင်

ဒန္တရာယ်ကင်းစီးပွားတက်ဂါထာတော်

BURMESE
CLASSIC

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

‘ဒီဂါထာတော်ကို
ကိုယ်တွေ့အန္တရာယ်ကင်း
စီးပွားတက်ဂါထာတော်ကြီး
လို့ ခေါ်ပါတယ်။
အင်မတန်အစွမ်းထက်တဲ့
ဂါထာတော်ကြီးမို့လို့
ပုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း
ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း၊
ပုတီးစိပ်ခြင်း
ပြုသင့်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဘုန်းပွင့်
ဘုရား၌ ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ
ခင်မင်မိရာ ဓမ္မမိတ်ဆွေက သူ့ အမြဲ
ရွတ်ဆိုပြီး မကြာခဏ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
ပုတီးစိပ်လေ့ရှိသော ပုတီးစိပ်ဂါထာတစ်
ပုဒ်အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ဓမ္မမိတ်ဆွေက ...

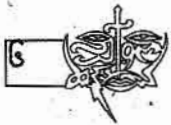
“ဒီဂါထာတော်ကို ကိုယ်တွေ့
အန္တရာယ်ကင်း စီးပွားတက်ဂါထာတော်
ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အင်မတန် အစွမ်း
ထက်တဲ့ ဂါထာတော်ကြီးမို့လို့ ပုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တိုင်း ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း၊
ပုတီးစိပ်ခြင်း ပြုသင့်ကြပါသည်။

လူ့ဘဝမှာ အန္တရာယ်အပေါင်း
က ကင်းဝေးပြီး စီးပွားလည်း တိုးတက်
မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမကြိုက်ဘဲ နေပါ
မလဲ။ အားလုံး ကြိုက်ကြမှာပေါ့ဗျာ။
မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော် ဒီဂါထာ
တော်ကြီးကို နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုပွားများပါ
တယ်။

မနက် ၁၀ ခေါက်၊ နေ့လယ်

၁၀ ခေါက်၊ ည ၁၀ ခေါက် အနည်းဆုံး
ရွတ်ဆိုပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်တဲ့
အခါကျတော့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ဆုံး ပုတီး
တစ်လုံးချပြီး တစ်နေ့ကို ပုတီးပတ် ၃၀
တိတိ စိပ်ပါတယ်။ ၁၀ ရက် အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ဒီကနေ့အထိ
စီးပွားရေးမကောင်းတာ၊ အလုပ်အကိုင်
မကောင်းတာဆိုလို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး
သူများတွေ စီးပွားရေးမကောင်းတာ
အချိန်မျိုးမှာတောင် ကျွန်တော်က
ကောင်းနေလို့ လူတွေက ကျွန်တော်ကို
အံ့သြနေကြပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီကနေ့အထိ
ကျွန်တော်မှာ ဘေးအန္တရာယ် ကူးရတာ
တယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိ
ဘူး။ ဒါတွေဟာ ဒီဂါထာတော်ကြီး
ရွတ်ဆိုခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့ရဲ့
ကျေးဇူးတွေကြောင့် ရရှိတဲ့ အကျိုး
ကျွန်တော် မချ ယုံကြည်နေပါတယ်။
ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော်
ပြောသလို လုပ်ဆောင်ကြည့်ပါ။ အကျိုး
ခံစားရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုယ်တွေ့
အန္တရာယ်ကင်း စီးပွားတက်ဂါထာတော်
ကြီးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

စီရံပါလေတု မံ ဗုဒ္ဓေါ

ဓမ္မောရမတု မာနလေ

သံဃော ဒါတု သုခံသဗ္ဗေ

ဒေဝါစာနေန္တု မံသဒ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

သစ္စာလေးရပ် တရားမြတ်ကို

ခြံခြာသိမြင် ဘုရားရှင်ကို ယုံကြည်

မြတ်နိုး လက်စုံမိုးလျက် ရှိခိုးဝပ်တုပ်

အကျွန်ုပ်ကို ကာလများစွာ မြင့်ရှည်ကြာ

အောင် ဘေးဒဏ်ရန်နှင့် မလာရောက်

အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေ

သည်။

မဂ်ဖိုနိဗ္ဗာန် ဓမ္မခန့်ဟု

သိတန်ပိုင်းဖြတ် တရားတော်မြတ်

ယုံကြည်မြတ်နိုး လက်စုံမိုးလျက်

အကျွန်ုပ်၏ သဒ္ဓါတော်ဖိတ်

စိတ်၌ ကာလများစွာ မြင့်ရှည်

ကြာအောင် ကိန်းအောင်းမွေ့လျော်
တည်နေတော်မူပါစေသတည်း။

မဂ္ဂဗလဋ္ဌာန် ရှစ်တန်အရိယာ

မြတ်သံဃာသည် ယုံကြည်မြတ်နိုး

လက်စုံမိုးလျက် ရှိခိုးဝပ်တုပ် အကျွန်ုပ်

အား လောကုတ်လောကီ နှစ်လိစီးပွား

ချမ်းသာများကို ကာလများစွာ မြင့်ရှည်

ကြာအောင် လိုရာပြီးမြောက် ခရီးပေါက်

အောင် ချီးမြှောက်ပေးသနားတော် မူပါ

စေသတည်း။

ကြွင်းမဲ့ဥသုံ အလုံးစုံသော

သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်နတ်ကောင်း နတ်

အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာစီးပွား အကျိုး

များကို ကိုယ်စားပြုလျက် အကျွန်ုပ်အား

နေရာညဉ့်ပါ ဘယ်ခါမလပ် နှစ်ရည်

အကျိုး မပြတ်တိုးအောင် မြတ်နိုးချစ်ခင်

ကြပါစေသတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဓမ္မမိတ်ဆွေ

ပေးခဲ့သော အထက်ပါဂါထာတော်အား

နေ့စဉ်နံနက် ၁၀ ခေါက်၊ နေ့လယ် ၁၀

ခေါက်၊ ည ၁၀ ခေါက် ရွတ်ဆိုခြင်း

မကြာခဏ ၁၀ ရက် ပုတီးစိပ် အဓိဋ္ဌာန်

ဝင်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ဓမ္မမိတ်ဆွေ
ပြောသည့်အတိုင်း အကျိုးကျေးဇူးများ
ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ရရှိခဲ့စားခဲ့ရပါသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည်

ကျွန်တော်၏ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီး

တစ်ဦးအား ထိုဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆို

ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးအပ်

ခဲ့ပါသည်။

မကြာခဏပင် ထိုအမျိုးသမီး

က သူ့ဆိုင် ဈေးရောင်းမကောင်းကြောင်း

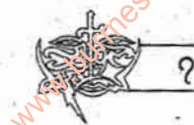
ညည်းညူနေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ

သည်။ ယခုအခါ သူ့ဆိုင် လွန်စွာ

ဈေးရောင်းကောင်းလျက် ရှိကြောင်း

သိရပါသည်။

မောင်မိုးလှိုင်(အနော်မာ)

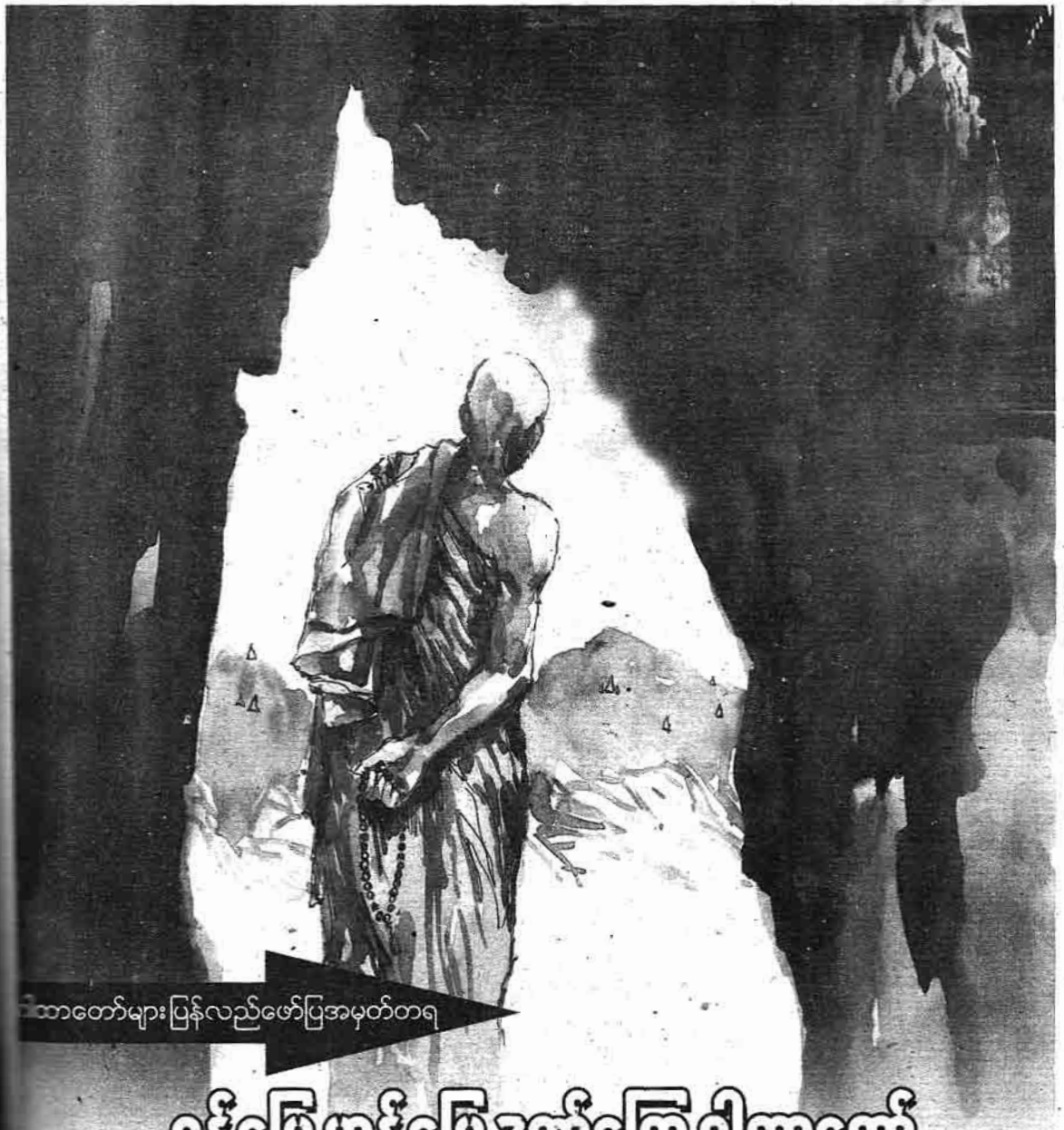

ရာထောင်ချီ၍ချမ်းသာအောင်

၆၆ ၇၇ ၆၆ ၇၇
စုံ မ

ပိုက်ဆံဆောင်

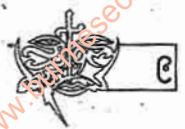

ဘာတော်များပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

ရန်ငြေဟန်ငြေအင်ကြူဝါယဏ်

မိုးအောင်ကျော်ဝင်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြား သင်္ဘော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ သင်္ဘောသား တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦး ဖြစ် သည်နှင့်အညီ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့ကို အထူး ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အလုပ်မှာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများတွင် လှည့်လည် သွားလာနေရသော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ မိဘများ ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ဦးဓမ္မိကမှ ကျွန်တော့်အား အမြဲတမ်း ရွတ်ဆိုပွားများနိုင်စေရန် ဂါထာတော်တစ်ပုဒ် ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့ပါ သည်။

ထိုဂါထာတော်မှာ “မာန်ပြေ ရန်ပြေ အော်ကြေ ရှင်ဥပဂုတ္တဂါထာတော်” ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့ သင်္ဘော ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ခရီးစဉ်ခုတ်မောင်း နေစဉ် ကျွန်တော်သည် အချိန်ရလျှင်

ရသလို ဤဂါထာတော်ကြီးအား ရွတ် ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ သင်္ဘောသား သက်တမ်း ၃ နှစ်အတွင်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရန် ပျက်ကွက်တတ် သည်မှ လွဲ၍ နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နေတတ်ပါသည်။ နေ့စဉ် အနည်းဆုံးတော့ ၉ ခေါက်တိတိ ရွတ် ဖတ်ခြင်း ပြုပါသည်။ တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်ခန့်တော့ ပုတီးစိပ်ဖြစ်အောင် စိပ်ပါသည်။ နေ့တိုင်းတော့ မစိပ်နိုင်ပါ။ မစိပ်ဖြစ်ပါ။

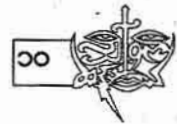
တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်း ခုတ်မောင်းနေစဉ် ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းတစ်ခုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရပါသည်။ မုန်တိုင်းမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောမှာ မှောက်တော့မည်ကလေး ပင်လယ်ပြင်ထဲ၌ လူးလိုက်နေပါသည်။

သင်္ဘောကပ္ပတိန်ဖြစ်သူပင် မျက်နှာမှာ သွေးပရိတော့သကဲ့သို့

ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့မူ သင်္ဘောပေါ်ရှိ မြန်မာသင်္ဘောသားများကို တတ်နိုင်သမျှ စုစည်းကာ ဤဂါထာတော်အား ရသမျှ ရွတ်ဆိုစေပါသည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ် မြတ်ကြီးအား အာရုံပြုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ထိုဂါထာတော် ကြီးကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဆိုနေမိ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လား မသိ။ မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် မုန်တိုင်းမှာ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားကာ ကျွန်တော် တို့သင်္ဘောမှာ မုန်တိုင်းအတွင်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထို့နောက် သင်္ဘောသည် ဆက်လက် ခုတ်မောင်းလေရာ မကြာ သင်္ဘောနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် ဆူသလိုသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု မျောက် သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဖောင်သော သင်္ဘော၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ကျွန်တော်တို့မှာ ထူးဆန်းစွာ ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော်ကြီးကြီး ကြောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

ဟောင်တော်မှာ ဝါးဟောင်တော်
ဖြစ်ပြီး ဟောင်တော်ပေါ်၌ ကန်တော့ပွဲ
များကို တွေ့ရပြီး ဉာဏ်တော် ၃ ပေ
ကျော်ခန့်ရှိကာ ရှင်ဥပဂုတ္တရုပ်တုတော်
မြတ်ကြီးသည် ဟောင်တော်ပေါ်၌ စံပယ်
တော်မူနေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာသင်္ဘော
သားများမှာ ဟောင်တော်ဆီသို့ လက်အုပ်
နီကာ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီးအား
နီနီကန်တော့ကြပေသည်။ ဟောင်တော်
သည် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော၏ နံဘေးမှ
နီကာ အဝေးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ မျောပါ
သွားလေသည်။ အံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းလှ
ပေသည်။ မြေပြင်ကမ်းစပ်မှ နေ၍ မိုင်
ဆင်းများစွာ ဝေးကွာလှသော ဤ
သီလယ်သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်း ဤဟောင်
တော်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ မျောပါ
သော်ရှိလာရလေသနည်း။ အံ့သြဖွယ်
ကောင်းလှပေသည်။

ကျွန် တော် တို့ သည်
ဥပဂုတ္တဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်
ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကြီးသည်

မုန်တိုင်းဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည် (၂)
မှာလည်း အံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ရှင်ဥပဂုတ္တ
ဂါထာတော်ကြီးအား ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း (၃)
နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်း ပြုခဲ့
သလို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် နှစ်ပတ်တစ်
ကြိမ်ခန့် ပုတီးစိပ်ခြင်း ပြုခဲ့လေရာ
လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း၌ လူတကာနှင့် (၄)
အဆင်ပြေခြင်း၊ လူတကာ၏ ချစ်ခင်
လေးစားမှုကို ရရှိခြင်း၊ လုပ်ငန်းအဆင်
ပြေခြင်း၊ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးကင်းခြင်း၊
ရာထူးတိုးတက်ခြင်း၊ အနာရောဂါကင်း
ရှင်းခြင်း စသည့် အကျိုးကျေးဇူးများကို (၅)
ရရှိခဲ့ပါသည်။

**“မာန်ပြေ ရန်ပြေ ဒဏ်ကြေ
ရှင်ဥပဂုတ္တဂါထာတော်ကြီး”**

(၁) ဥပဂုတ္တော မဟာတေရော၊
သမ္ဗုဒ္ဓေနာပိ ဗျာကတော။
မာရဉ္စ မာရ ဗန္ဓု၊
ဒမေဿတိ အနာဂတော။

ဥပဂုတ္တော မဟာဝိရော၊
သမ္ဗုဒ္ဓေနာပိ ဗျာကတော။
မာရဉ္စ မာရ ဗန္ဓု၊
ဒမေဿတိ အနာဂတော။
တာဒိ သောစ ထေရောသဗ္ဗ၊
အန္တရာယ် ဝိခံ သတံ။
ယံယံ ဥပ္ပန္နဝံ ဇာတံ၊
ဝိခံသေတု အသေသတော။
အာဂတော ဒါနိသော
ထေရော၊
မာဓသီသေ ပတိဋ္ဌိတော။
မာရေန ဇနိတံ သမ္ဗု၊
အန္တရာယ် ဝိခံ သတံ။
ဝန္ဓဟံ သိရသာ ဒါနိ၊
ဥပဂုတ္တံ မဟိန္ဒိကံ။
သမဗ္ဗရောဂါ ဝိရောမာယ၊
ပရိတ္တံ နေတု မင်္ဂလံ။

မိုးကျော်ဝင်းအောင်

မြန်မာ့သမိုင်းအမှတ်တရ

ဆရာကြီးအရိန္ဒမာ

လာဘ်ရှင်စေသော ဂါထာတော်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မယ်”

ဘု”

“ဆရာသုတေသီကို တစ်ခုမေး
 “တစ်ခုမဟုတ်ဘူး နှစ်ခုမေး
 “ကျွန်တော် ဆရာကို စောင့်
 ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ဆရာက ဘာမှ
 ပြောဘဲနဲ့ လူတွေ တော်တော်များများ
 ဆရာကိုတွေ့ရင် လက်ဖက်ရည်တိုက်
 ပြတယ်။ အစားအသောက် ထမင်းကျွေး
 ပြတယ်။ အဝတ်အစားနဲ့ပစ္စည်းတွေ
 လှူဒါန်းသွားတာလည်း ရှိတယ်။ ငွေတွေ
 လှူသွားတာလည်း မြင်တွေ့ရဖူး
 တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဆရာ
 ဆောင်ကောင်းရှိနေလို့လား”

အကြောင်း သိ နေသော
 သင်္ဃာတန်းများက အကျွန်ုပ်အား
 သေကြလေတိုင်း အကျွန်ုပ်က
 ...

“ကံကောင်းလို့ နေမှာပေါ့”
 အပြေပေးခဲ့၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါလျှင်

အကျွန်ုပ်သည် စန်းပွင့်ပြီး လာဘ်ရွှင်နေ
 ရခြင်းမှာ အကျွန်ုပ် ဆရာကြီးဦးသက္က၏
 ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်သည် မိမိဝါသနာပါ
 ရှိသော မြန်မာ့ဂန္ထီရသီပွ၊ ဝိဇ္ဇာဓရ၊
 လောကီပညာရပ်များကို လေ့လာလိုက်
 စားခဲ့ရာ ဆရာကြီးဦးသက္ကနှင့် ဆုံဆည်းမိ
 သည်။ ဆရာကြီးဦးသက္ကသည် ဆွမ်းမခံ
 ရဘဲ ထမင်းစားရေးအတွက် အဆင်ပြေ
 ကာ တရားရှာနေသူဖြစ်သည်။ ဆေး
 ပညာကိုလည်း ကျွမ်းသည်။ ဓာတ်ပညာ
 ကိုလည်း သိသည်။ သမထသာနိက
 ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ တောတောင်
 အနံ့သို့ ဂန္ဓာရီလှည့်ပြီး တရားအားထုတ်
 ခဲ့သည်ကိုလည်း အကျွန်ုပ် သိ၏။

ဆရာကြီး ဦးသက္ကသည်
 အကျွန်ုပ် သိလိုတတ်လိုသော မြန်မာ့
 ဂန္ထီရ သီပွ၊ ဝိဇ္ဇာဓရ၊ လောကီပညာရပ်
 များကို သင်ကြားပြသပေးသည်။
 အဘိဓာန်ဦးကာ နိဿယတွင် တပည့်
 တို့၏ အစီးအပွားကို ရှေ့ကျင့်တတ်
 သောကြောင့် အာစရိယမည်၏” ဟူ၍

ဆိုထားသည့်အတိုင်း အကျွန်ုပ်သည်
 ဆရာကြီးဦးသက္ကအား အာစရိယဆရာ
 တစ်ယောက်အနေဖြင့် သတ်မှတ်ထားရှိ
 ၏။

တစ်နေ့သ၌ အကျွန်ုပ်
 နေအိမ်သို့ ဆရာကြီးဦးသက္က ရောက်ရှိ
 လာရာ ထမင်းကျွေးမွေးပြီး ဆရာတပည့်
 နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကား
 လက်ဆုံကျနေစဉ် ဆရာကြီးဦးသက္ကက-
 “ကြုံတုန်း ငါ့တပည့် ကို
 အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်
 ကို ပုတီးစိပ်ဖို့ ချီးမြှင့်ခဲ့ရဦးမယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး”
 “ဂါထာက မခက်ပါဘူး။
 မှတ်ရသားရ လွယ်ကူပါတယ်။ အဲဒါက
 ဘာလဲဆိုရင် “နမော ဗုဒ္ဓဿ”ဆိုပြီး
 ပုတီးတစ်လုံးချ စိပ်ရုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”
 “ပုတီးစိပ်ရမယ့် ဂါထာလေးက
 လွယ်ကူလွန်းတော့ အထင်တော့ မသေး
 လိုက်နဲ့နော်။ ဒီ “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ပုတီး
 စိပ်ဟာ ကျေးဇူးရှင် မိုးညှင်းဆရာတော်

ဂုဏ်းကြီးဆီက ရရှိခဲ့တဲ့ ပုတီးစိပ်ပဲ”

“ပုတီး ဘယ်နုပတ်စိပ်ရမှာပဲ ဆရာကြီး”

“ပုတီးအပတ်ရေက အရေးကြီးပါဘူး။ ပုတီးဆိုတာ ပုတီးကို ဖိနေဖို့က အဓိကပါ။ ပုတီးအပတ်ရေကို နှုတ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့လောက် သိဒ္ဓိလမ်းကို ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ဂုရုဆရာကြီးတွေက ပုတီးကို အပတ်ရေမှတ်ပြီး စိပ်နေတာဟာ စိတ်အစဉ်မှာ အနှောင့်အယှက်တောင် ဖြစ်နေသေးတယ်လို့ ပြောဆိုသံ ကြားရဖူးတယ်ကွယ့်”

“နမောဗုဒ္ဓဿ ဂါထာတော်ရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကကော ဆရာကြီး”

“နမောဗုဒ္ဓဿ ဂါထာတော်ရဲ့ အကျိုးအာနိသင်လား။ အကျိုးကတော့ လာဘ်ရရေးလောက်ကို မပြောနဲ့။ လာဘ်လာဘရတာချင်း တူရင်တောင်မှ မိမိက သွားရောက်ပြီး အလှူမခံရဘူး။ မိမိဆီကို လာရောက်လှူစေတဲ့ အကျိုးပဲ။ မယုံရင် စိပ်ကြည့်လေ”

အကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး ဦးသက္ကန္တ မိန့်ဆိုချက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သွားသည်။ အကျွန်ုပ်ကလည်း ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ “လိုအပ်တာရှိလျှင် ပြောပါ” ဟူ၍ ဆိုခဲ့လေလျှင် ဘယ်သောအခါမှ မပြောဆိုတတ်၊ ပြောဆိုရမည်ကိုလည်း အလွန်ရှက်၏။

အကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး ဦးသက္ကန္တမှ အစွမ်းထက်မြက်သော “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ဂါထာတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ပုတီးစတင်၍ စိပ်ပါတော့သည်။ ဘယ်နုပတ်၊ ဘယ်နုခေါက် စိပ်မိသည်ကို မှတ်သားထားခြင်း မပြုပါ။ အချိန်ကာလ အတော်ကြာအောင် စွဲစွဲမြဲမြဲ စိပ်မိလာသောအခါ “ထုံ” လာ၍ လော မသိ။ အကျွန်ုပ်အား “နမောဗုဒ္ဓဿ” ဂါထာတော်က အကျိုးပေးလာပါတော့၏။

အကျွန်ုပ် တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းအတွက် စားရေးမပူရ၊ ဝတ်ရေးမပူရ၊ ငွေရေးကြေးရေးမပူရ၊ အချိန်တန်

လျှင် ဖြစ်လာပြီး လိုအပ်သည်များ ပြီးပြည့်စုံလာကာ ကုံလုံပြည့်ဝလာတတ်သည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မလိုအပ်သည်များကို လိုချင်၍တော့ မရ၊ လိုအပ်သည်များ ပြီးပြည့်စုံလာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် လူသဘာဝအလျောက် ကြုံတွေ့ ဆုံတွေ့လေ့ရှိသော လူမှုဒုက္ခအပေါင်းကပင်လျှင် လွတ်မြောက်လာသည်ကို ကိုယ် တွေ့ကြုံရ၏။

အကျွန်ုပ်သည် “နမောဗုဒ္ဓဿ” ဂါထာတော်ကို ကုံလုံပြည့်ဝသော ဂါထာအဖြစ် ယုံကြည်သည်။ ယုံကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအားလည်း အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပုတီးစိပ်ကြည့်ရန် ဓမ္မဒါနပြုလိုက်ပါ၏။

ဆရာကြီးအနိန္ဒာ

ပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

ဒေါ်နှင်းနှင်းခိုင်

ဝဗ္ဗဂုဏ်တော်တို့သျှာဂုဏ်ပွားပါ

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ကျွန်မသည် အိမ်သို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းကြွနေ ကျဖြစ်သော ရဟန်းတော်ထံတွင် သီလ ခံယူလေ့ ရှိပါသည်။

ဥပုသ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ဈေးမှာ ဈေးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ လည်း ထိုနေ့၌ သီလခံယူကာ ဥပုသ် စောင့်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူနေကျ ဖြစ်ပါ သည်။

ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့တွင် အခါ တိုင်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်မသည် အိမ်၌ပင် ဆွမ်းခံကြွနေကျ ရဟန်းတော်ထံ၌ပင် သီလခံယူမိပါသည်။

ရဟန်းတော်မှာ အသက် အရွယ် သိပ်မကြီးသေးပါ။ လေးဆယ်နီး ပါးခန့်မျှသာ ရှိလိမ့်ထင်ပါသည်။ ထိုနေ့ က ဥပုသ်သီလပေးပြီးသောအခါ ရဟန်း တော်က ...

“ဒကာမကြီးတို့ကို ဒီကနေ ဘုန်းကြီးဂါထာတော် တစ်ပုဒ် ချီးမြှင့်ခဲ့ မယ်။ ဒကာမကြီးတို့ဘက်က နေ့စဉ်

ရွတ်ဖတ်ပွားများပါ့မယ်လို့တော့ ကတိ ပေးကြရမယ်။ အနည်းဆုံး နေ့စဉ် တစ်ခေါက်တော့ ရွတ်ဆိုပွားကြရမယ်။ ၉ ခေါက်၊ ၁၈ ခေါက်၊ ၂၇ ခေါက် စသည်ဖြင့် ဒကာမကြီးတို့ မှန်မှန်သာ ရွတ်ဆိုပွားများသွားပါ အကျိုးထူးပါလိမ့် မယ်။

“ဒီ ဂါထာတော် ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီးက ဘုန်းကြီးတို့ကို နေ့စဉ် ရွတ်ဆို ပွားများဖို့ ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ ဂါထာဖြစ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ဒီဂါထာတော်ကို နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုပွားများခဲ့တာ ၅ နှစ်ကျော်ပါပြီ။ ဘုန်းကြီးဘဝမှာ ဆွမ်း၊ ကွမ်း ပစ္စည်း လေးပါးအခက်အခဲ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ နေရေးထိုင်ရေး၊ သွားရေးလာရေးက အစ အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်။ ဒကာမကြီးတို့ ရွတ်ဖတ်ပွားများကြပါ”

ဟု မိန့်ကြားပါသည်။ ကျွန်မသည် ရဟန်းတော် ချီးမြှင့်သော ဂါထာတော်ကို ထိုအချိန်မှ စတင်၍ နေ့စဉ် မပျက်မကွက် ရွတ်ဆို

ပွားများခဲ့ရာ ယခင် အတင့်အသင့် ရောင်းချရသော ကျွန်မ၏ ဈေးဆိုင် လက်မလည်အောင်ပင် ရောင်းချ သဖြင့် အံ့သြနေမိပါသည်။

ထိုဂါထာကို ကျွန်မကဲ့ သို့ ရွတ်ဆိုပွားများနေသော ကျွန်မတို့ နားမှ ဒေါ်ခင်စိန်မှာလည်း ဈေး တစ်ဦးဖြစ်ရာ သူ၏ဆိုင်မှာလည်း တိုင်းထက် အရောင်းကောင်းလာကြ သိရပါသည်။ စင်စစ် ဤဂါထာ သည် ရတနာမျိုး အစဉ်သွန်းပြီး လောကီလောကုတ်နှစ်ဖြာသော အ ကျေးဇူးတို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်သော တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဘေးအန္တရာယ်များကိုမှ ကောင်းဝေးစေကြောင်း သိရှိရပါ သည်။ နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း မပြု သုံးလကျော်ပါက ထူးခြားသော အ ထူးများကို တွေ့ကြုံခံစားရရှိလိမ့်မည် ကြောင်း ထိုရဟန်းတော်မှ မိန့်ကြား သည်။

ဧည့်သည်များ ဂါထာတော်ကြီး

(၁) ဘဂဝတော ဓမ္မော သွာက္ခာ
တော၊
သွာက္ခာတော ဝတ ဘဂဝ
တော ဓမ္မော၊
သွာက္ခာတံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊
သွာက္ခာတံ ဓမ္မံ သိရသာ
နမာမိ၊
ပထမော ဝဇီရပါကာရော၊
ဘဂဝတော ဓမ္မော သွာက္ခာ
တော၊
(၂) ဘဂဝတော ဓမ္မော သန္နိဋ္ဌိ
တော၊
သိန္နိဋ္ဌိတော ဝတ ဘဂဝတော
ဓမ္မော၊
သိန္နိဋ္ဌိတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
သိန္နိဋ္ဌိတံ ဓမ္မံ သိရသာ
နမာမိ၊
ဒုတိယော ဝဇီရပါကာရော၊
ဘဂဝတော ဓမ္မော သန္နိဋ္ဌိ
တော၊

(၃) ဘဂဝတော ဓမ္မော သိန္နိဋ္ဌိ
တော၊
အကာလိကာ ဝတ ဘဂဝ
တော ဓမ္မော၊
အကာလိကံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊
အကာလိကံ ဓမ္မံ သိရသာ
နမာမိ၊
အတိယော ဝဇီရပါကာရော၊
ဘဂဝတော ဓမ္မော အကာလိ
ကာ၊
(၄) ဘဂဝတော ဓမ္မော ဟိပဿ
ကာ၊
ဟိ ပဿိကာ ဝတ ဘဂဝ
တော ဓမ္မော၊
ဟိ ပဿိကံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊
ဟိ ပဿိကံ ဓမ္မံ သိရသာ
နမာမိ၊
စတုတ္ထော ဝဇီရပါကာရော၊
ဘဂဝတော ဓမ္မော ဟိ
ပဿိကာ၊

(၅) ဘဂဝတော ဓမ္မော ဩပနေ
ယျိကာ၊
ဩပနေယျိကာ ဝတ ဘဂဝ
တော ဓမ္မော၊
ဩပနေယျိကံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊
ဩပနေယျိကံ ဓမ္မံ သိရသာ
နမာမိ၊
ပဉ္စမော ဝဇီရပါကာရော၊
ဘဂဝတော ဓမ္မော ဩပနေ
ယျိကာ၊
(၆) ဘဂဝတော ဓမ္မော ပစ္စတ္တံ
ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညုဟိ၊
ဝိညုဟိ ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော
ဝတ ဘဂဝတော ဓမ္မော၊
ဝိညုဟိတံ ဝေဒိတဗ္ဗံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဝိညုဟိတံ ဝေဒိတဗ္ဗံ ဓမ္မံ
သိရသာ နမာမိ၊
ဆဋ္ဌော ဝဇီရပါကာရော၊
ဘဂဝတော ဓမ္မော ပစ္စတ္တံ
ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညုဟိ၊

ဂါထာတစ်ပိုဒ်ဆုံး ပုတီးတစ် စိပ်ရပါမည်။ ရွတ်ဖတ်ပွားများမည်ဆိုပါ လုံးကို နေ့စဉ် အနည်းဆုံး ၆ ခေါက်
လုံးချပြီး နေ့စဉ် ပုတီး ၆ ပတ်တိတ် က ဂါထာအပိုဒ် ၁ မှ ၆ အထိ တစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုရပါမည်။

ဒေါ်နင်းနင်းနိုင်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

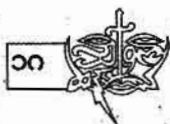

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါးဝါထောင်နှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များ

အောင်ရန်ပိုင်

စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး

ဂါထာတော်ကို အောင်တစ်ရာရှစ်ကွက်
ဂါထာဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။ လူသိထင်
ရှားကျော်ကြားပြီး အစွမ်းထက်သည့်
ဂါထာကြီးဖြစ်ပါသည်။ အန္တရာယ်ဟူသမျှ
ကင်းဝေးစေပြီး “ပယောဂ”များကို
အထူးနိုင်နင်းသည့် ဂါထာကြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ အစွမ်းထက် ပြင်းထန် တန်ခိုး
ကြီးလွန်း၍ အကြိမ်များများ မရွတ်ဆိုရ
ဟူ၍ အချို့ပညာရှိများက တားမြစ်ကြပါ
သည်။

ဂါထာတော်ကြီးကို ယေဘုယျ
အားဖြင့် ၃ ခေါက်၊ ၅ ခေါက်၊ ၇ ခေါက်
ရွတ်ဆိုတတ်ကြပါသည်။ စက်ကြီးတစ်
ဆယ့်သုံးပါး ဂါထာတော်ကို မိမိလုပ်ငန်း
ရှိရာ အရပ်ဒေသ မိမိသွားရောက်ရမည့်
မြို့ရွာအဆောက်အအုံ ခရီးလမ်းကြောင်း
တွေ့ရမည့် လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အာရုံပြုပြီး
ထိုအရပ်ဒေသဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး
ရွတ်ဆိုကြည့်ပါရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရွတ်ဆိုကြည့်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်

သည် ပထမဦးစွာ ဘုရားရှိခိုး သီလခံယူ
ဆောက်တည်ရပါမည်။ သာမန်အားဖြင့်
ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်မည်ဆိုပါ
က လုံလောက်ပါသည်။ ထို့နောက် ရွတ်
ဆိုသူသည် အာရုံပြုမည့် အရပ်ဒေသ
ဘက်သို့ မတ်တတ်ရပ် မျက်နှာမူရမည်
ဖြစ်ပါသည်။ ဖိနပ်စီးခြင်း မပြုရပါ။

ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာဖြင့်
မတ်တတ်ရပ်ရာတွင် မြေကြီးပေါ်တွင်
လည်းကောင်း၊ အခင်းတစ်ခုခုပေါ်တွင်
လည်းကောင်း မတ်တတ်ရပ်ရပါမည်။
ခြေဖောက်ခံရခြင်း၊ ခြေမချင်း ပူးကပ်ပြီး
ရပ်ရပါမည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးနှစ်
ဖက်ကို လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးသည်
ပုံသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းနှင့် မနီး
မဝေးတွင် အလိုက်သင့်ထားရှိရပါမည်။

စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး
ဂါထာရွတ်ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
လက်အုပ်ချီပုံသဏ္ဌာန် လုပ်ထားသည့်
လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ
ရှေ့နောက် ပွတ်တိုက်ရပါမည်။ လက်
ဖဝါးနှစ်ဖက် ပူနွေးအောင် ပွတ်တိုက်

သည့် သဘောမျိုးဖြစ်ပါသည်။ လက်ဖဝါး
နှစ်ဖက်ကို ပွတ်တိုက်ပြီး ဂါထာရွတ်ဆိုနေ
စဉ် လက်ဖဝါးနှစ်ခုသည် ခွာသွားခြင်း၊
ကွာသွားခြင်း မရှိရအောင် အထူး
ဂရုစိုက်ရပါမည်။

ဂါထာရွတ်ဆိုပြီးသည့်အခါ
လက်အုပ်ချီပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် လက်ဖဝါး
နှစ်ဖက်ကို မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းဝအနီးသို့
ကပ်ထားရပါမည်။ ထို့နောက် လက်သန်
ချင်း ထိကပ်ထားပြီး အပေါ်လက်မနှစ်ခု
ကို တဖြည်းဖြည်း ခွာ၍ ဖွင့်ဟမှု ပြုလုပ်
ရပါမည်။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရေခပ်ထူ
သည့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဤအနေအထားသို့ ရောက်
ပါက လက်ဖဝါးနှစ်ခုကြားသို့ နှုတ်ခမ်း
နေ၍ လေမှုတ်ပေးရပါမည်။ လက်သန်
နှစ်ခု ထိကပ်ပြု ထိကပ်ထားပြီး လေမှုတ်
ရပါမည်။ “ဖူး”ခနဲ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်
သုံးကြိမ် မိမိအာရုံရှိသလို မှုတ်ခြင်းဖြင့်
ဆောင်ရွက်ရပါမည်။ ဤသို့ လုပ်ခြင်း
ပညာရှိများက “စက်” လွှတ်ခြင်း
ပြုလုပ်သည်ဟု ခေါ်ဆိုကြပါသည်။

စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး	လျက်	မြတ်သည့်ဆရာ၊ ပညာတည်း။
ဂါထာဖြင့် “စက်” လွှတ်ခြင်း ကိစ္စကို	ဆရာစက်	အောင်နမော ဗုဒ္ဓိနဘာဝေန၊
ပြုလုပ်ပြီးမှ ခရီးသွားခြင်းလုပ်ငန်း ၇။	ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက်	အောင်နမော ဓမ္မာနဘာဝေန၊
ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် သိသာထင်ရှား	ဗြဟ္မစက်	အောင်နမော သံဃာနဘာ
အကျိုးများကြောင်းကို ကာယကံရှင်ကိုယ် ၈။	မိုးကြိုးလက်နက်	ဝေန၊
တိုင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ခံစားရမည်	သိကြားစက်	အောင် ခူရေ ခူရေ သွားဟုန်
ဖြစ်ပါသည်။ ၉။	လောင်မီးကျလျက်	ဟုန်။ ။
	နတ်တို့စက်	နံပါတ် ၇ ဗြဟ္မများ၏
စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး	၁၀။ ဘွဲ့ဖြူလက်နက်	လက်နက်သည် “ဝရဇိန်” လက်နက် ဖြစ်
ဂါထာတော်	ဘီလူးစက်	ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ဝရဇိန်” လက်နက်
အောင်တစ်ရာရှစ်ကွက်	၁၁။ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်	ဗြဟ္မစက်ဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။
ဗုဒ္ဓစက်	ဂဠုန်စက်	ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ပါးမှ ဗြဟ္မများသည်
တစ်ဆယ့်လေးချက်	၁၂။ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်	မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ
ဓမ္မစက်	လျက်	စသည့် ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါးနှင့်
တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက်	နဂါးစက်	နေထိုင်ကြ၍ “ဝရဇိန်” လက်နက်ရှိသော်
သံဃာ့စက်	၁၃။ သုံးတောင်သင်္ချာ ဟေမဝန္တာ	လည်း မသုံးကြပါ။ “ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက်၊
လရောင်ဝင်းလျက်	အာဏာစိုးလျက် သီဟစက်	ဗြဟ္မာစက်” ဟုသာ ရွတ်ဆိုသင့်ကြောင်း
ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓရဟန္တာစက်	စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး	မိန့်ကြားခဲ့သည်ကို မှတ်သားဖူးပါသည်။
မြင့်မိုရ်တောင်ဦး မကကျူး	ရွတ်သံကြားကာ	နံပါတ် ၁၃ သည် ကေသ
လျက်	ဘေးများမြင်မှု မကောင်းစုကို၊	ရာဇာ ခြင်္သေ့ (သီဟ) ကို ဆိုလိုပါသည်။
မိဘစက်	ဝေးကကြည့်ရှောင်၊ အောင်စေ	တောပေါင်း ၃၀၀၀ ကို အစိုးရသော
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးပြု တတ်သည်။		ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးရှိ ခြင်္သေ့ကြီးကို

ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မှန်မှန် ရွတ်ဆိုကြည်ညိုခြင်း ပြုလုပ်ပါ သဗ္ဗေသတ္တာ ဘဝန္တုသုခိ

တောစောင့်နတ်များကိုလည်း ပြောခြင်း က အထူးအန္တရာယ်ကင်းခြင်းမူကိစ္စကို တတ္တာ

ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့ကိုယတိုင် ခံစားနိုင်မည်ဖြစ်ပါ

သီလခံယူဆောက်တည်ပြီး ကြောင်း မေတ္တာဖြင့် ရေးသားတင်ပြ အောင်ရန်ပိုင်

ယုံကြည်မှု သစ္စာတရားဖြင့် လေးလေး အပ်ပါသည်။

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

ပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

လက်လှည့်ပြန်

သုတေသီ သက်ထွန်း

၁

“အောင်မယ် ဘယ်သူများလဲ
မုတ်တယ်။ လက်စသတ်တော့
သုတေသီကြီးကို။ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ
သုတေသီကြီးရဲ့။ ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင် ထွက်လာတာ တယ်စောလှပါ
လား။”

အထက်ပါ စကားသံနှင့်အတူ
ကျွန်ုပ် ထိုင်လျက်ရှိသည့် စားပွဲသို့
လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိ၍လာလေ
သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်လူကြီး
ကိုမြင့်နိုင်။

ကျွန်ုပ်က သူ့အား ထိုင်ခိုင်း
လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဟုတ်တယ် ကိုမြင့်နိုင်ရေး၊
မနက်အစောကြီး နီးနေတာနဲ့ ထွက်လာ
ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကဲ...လုပ် ကိုမြင့်နိုင်၊
ဘာမှာမလဲ။ ကြိုက်တာမှာ”

ကိုမြင့်နိုင်က ရယ်ကျဲကျဲလေး
လုပ်လိုက်ရာမှ ...

“ရပါတယ် ဆရာရယ်။

လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်နဲ့ အိကြာ
ကွေးတစ်ချောင်းဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။
ဪ လန်ဒန်တစ်ပွဲလေးလောက်တော့
ထည့်မှာပေးနော်ဆရာ။ ဟင်း ဟင်း”

“စိတ်ချ ကိုမြင့်နိုင်ရေး၊ စိတ်
ချ”

သူသည် လူငယ်ခြေသွက်ထဲ
က ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အပြောအဆို
အပေါင်းအသင်းကလည်း ကောင်းမွန်လှ
သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်
သည့် နင်းဆီကုန်းဆိုသော ရပ်ကွက်လေး
တွင် “ဥက္ကဋ္ဌ” တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်
နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူက လက်ဖက်ရည်ကို
တစ်ခွက်သောက်ပြီးနောက် ...

“ဆရာရေးတဲ့စာတွေ လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်တို့၊ မြင်ကွင်းစုံတို့မှာ ဖတ်ရ
တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား ကိုမြင့်နိုင်”

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး

“မောင်နှင်းဆွေ” စီစဉ်တည်းဖြတ်ထုတ်

လုပ်သည် မဂ္ဂဇင်းကြီးများတွင်
သုတေသီသက်ထွန်း ကလောင်အမည်
ဖြင့် လစဉ် ပါဝင်ရေးသားနေသူ ဖြစ်လာ
သည်။

“ရေးတာတွေ ကောင်းတယ်
ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုက်နပ်
သက်ကြပါတယ်”

“မှန်ဟင်းခါးထပ်မှာလိုက်
လေ ကိုမြင့်နိုင်ရဲ့။ ဟဲ ဟဲ”

“ကျွန်တော်က တကယ်တော့
တာပါ ဆရာရဲ့၊ မြှောက်ပြောနေတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို ဆရာနဲ့ ကြုံကြုံ
တုန်းလည်း မေးချင်တာလေး မေးချင်
တယ် ဆရာသုတေသီ”

ကျွန်ုပ်က စီးကရက်တစ်ခွက်
ကို နှိုက်ယူကာ မိညိုလိုက်၏။ ပြီး

“ဘာမေးမှာလဲ ကိုမြင့်နိုင်
မေးလေဗျာ”

“ဒီလိုဆရာ၊ စီးပွား

လာတာ တိုးတက်အောင် ဘယ်လို

မျိုးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရမလဲ

သိချင်နေမိတာပါ ဆရာ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် ကိုမြင့်
နိုင်ရဲ့။ ဩရန်းဘုရားကို ကိုးကွယ်ရင်
စီးပွားလာဘ်လာဘ တိုးပွားမယ်လို့
ဆိုထားတယ် ကိုမြင့်နိုင်”

“ဩရန်းဘုရား ဟုတ်လား
ဆရာသုတေသီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဥပမာဗျာ
တနင်္ဂနွေနေ့ သားသမီးတွေအတွက်
ဩရန်းဟာ အင်္ဂါဆိုတော့ ညောင်သား
တို့၊ ဇီးသားတို့ဆိုတဲ့ အသားတွေကို
ဘုရားထုပြီး ကိုးကွယ်ကြမယ်ဆိုရင်
စီးပွားလာဘ်လာဘတွေ တိုးတက်လာ
ကြမှာ အမှန်ပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာ ကျွန်တော်
ကြာသပတေးသားအတွက်ဆိုရင်ကော”

“ကြာသပတေးရဲ့ ဩရန်းကျ
တဲ့ စနေနဲ့ ထိန်သားကို ဘုရားထုပြီး
ကိုးကွယ်ရလိမ့်မယ် ကိုမြင့်နိုင်”

“ဟာ ... ကျေးဇူးတင်လိုက်
တာ ဆရာသုတေသီကြီးရယ်။ အခုရိုင်း
ဆရာမရှင်းနဲ့တော့။ ကျွန်တော် ရှင်း
အိတ်တော့မယ် ဆရာ”

“ရပါတယ် ကိုမြင့်နိုင်ရဲ့” (၂)
“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရယ်။
ဆရာရဲ့ညာကို တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့”

“ကဲဗျာ။ ဒါဆိုရင်လည်း (၃)
ပြီးတာပါပဲဗျာ။ ကဲ သွားမယ်ကိုမြင့်နိုင်”
“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က စာရေးဖို့ရန် စိတ် (၄)
ကူးပေါ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် အိမ်သို့
သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရပါတော့တည်း။ (၅)

၂

ခုနစ်ရက်သားသမီးများ
အတွက် ဩရန်းဘုရားများကို ဖော်ပြ
ပေးလိုက်ပါသည်။

(၁) တနင်္ဂနွေသားသမီး “ညောင်
သားကို ဘုရားထုပြီး ကိုး
ကွယ်ပါ။

တနင်္လာသားသမီး “လင်း
လွန်း”သားကို ဘုရားထုပြီး
ကိုးကွယ်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးကို “ပေါက်”
သားကို ဘုရားထုပြီး ကိုး
ကွယ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး “သီး”သား
ကို ဘုရားထုပြီး ကိုးကွယ်ပါ။
ကြာသပတေးသားသမီး

“ထိန်”သားကို ဘုရားထုပြီး
ကိုးကွယ်ပါ။

(၆) သောကြာသားသမီး “အင်”
သားကို ဘုရားထုပြီး
ကိုးကွယ်ပါ။

(၇) စနေသားသမီး “ကျွန်း”သား
ကို ဘုရားထုပြီး ကိုးကွယ်ပါ။
လာဘ်လာဘအလွန်ရှင်လန်း

ပေါများပါလိမ့်မည်။

သုတေသီသက်ထွန်း

ဘဝအမောပြေပုံ

ငါ့သားနေရာပျောက်နေတယ်
ကြားလို့... နေရာပြန်ပြီးထားလို့ရအောင်
အာ... ဗျာယုလာခဲ့တယ်....

ဗုဒ္ဓတပန်းချီသမီးလိမ္မာ

ရွှေမျှင်ဆန်း ကိလေသာဂေါတမီထေရ်အကြောင်း

အတွက် ၎င်းအကြောင်းကိုသိလို၍ ပါ”

ရှေးအခါက သာဝတ္ထိပြည်တွင်

မေးလေသည်။

“အဲဒီဆိုလည်း ပြုလုပ်ရမည်

တစ်ယောက်သော သူဌေးကြီးအိမ်၌

“အချင်းမိတ်ဆွေ အဘယ်

ကိစ္စများကိုပြောပါ မိတ်ဆွေ။ အကျွန်ုပ်

ကုဋေလေးဆယ်ကုန်သော ရွှေငွေဥစ္စာ

အကြောင်းကြောင့် ပူပန်သောကတွေ

ပြုလုပ်ဆောင်ပါမယ်”

ပစ္စည်းများသည် ရှေးဘဝ၏ ကုသိုလ်ကံ

ဖြစ်နေပါသလဲ။ အကျွန်ုပ်ကို ပြောပါဦး”

ထိုစဉ် ညည်းသည် မိတ်ဆွေက

ကြောင့်ပင် မမျှော်လင့်စွာ မီးဆွေးခဲများ

ထိုသို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက

ပြောသည်မှာ ...

ဖြစ်သွားလေ၏။ (မီးသွေးခဲ)

အမေးရှိလာတဲ့အခါမှာတော့ သူဌေးကြီး

“ပြုလုပ်ရမည့်အချက်ကတော့

ထိုအခါ ၎င်းသူဌေးကြီးသည်

သည်။ သူ၏ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြလေ

ဒီလိုပါ။ အဆွေတော်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ

မရွှင်သော နှလုံး၊ မပြုံးသောမျက်နှာများ

သည်။

အခင်းအကျင်းပြုလုပ်ပြီး အဲဒီအခင်း

ဖြင့် သူ၏ မီးသွေးဖြစ်ကုန်သော ရတနာ

“ဒီလိုပါ ရောင်းရင်းရယ်

မှာ ၎င်းမီးသွေးများကို စုပုံပြီး သကာက

ပုံကြီးကိုကြည့်ကာ နှမြောလွန်း၍

ကျွန်ုပ်၏ ကုဋေလေးဆယ် ထိုက်တန်တဲ့

မီးသွေးရောင်းသူပမာ အဆွေတော်က

ကျွေးမွေးတွေ့မြင်ကာ ပြင်းထန်စွာခံစား

ရွှေငွေရတနာတွေဟာ မီးသွေးဖြစ်သွားတဲ့

နေတိုင်းလို အနီးနားမှာ နေပေးပါ။

နေရလေ၏။ ထိုအတူလည်း

အတွက်ကြောင့် ပူဆွေးနေမိခြင်း ဖြစ်ပါ

ထိုအခါ တချို့လူတွေက

နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါများ

တယ်။

သူဌေးကြီး တခြားသူတွေက အဝတ်

က အစာအာဟာရပင် မစားနိုင်ဖြစ်ကာ

ထိုအခါ ညည်းသည်မိတ်ဆွေ

အထည်တို့၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုပ်၊ ကြက်သွန်

အိပ်ရာညောင်စောင်းပေါ်တွင် တခွေခွေ

ဖြစ်သူကပင် ...

သကာတင်းလဲများကို ရောင်းပေးမယ်

နှင့် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“အို ... အဆွေမစိုးရိမ်ပါနဲ့။

သူဌေးကြီးကတော့ ဘာကြောင့်

ထိုစဉ် တစ်နေ့မှာတော့

အဆွေတော်ရဲ့ ရွှေငွေများသည် တစ်နေ့

ဒီမီးသွေးတွေ ရောင်းပါသလဲဆိုရင်

သူဌေးကြီး၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည်

ဥစ္စာရင်းမှန်ရင် မီးသွေးကနေ ရွှေပြန်ဖြစ်

ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ရောင်းတာ ဘာကြောင့်

သူဌေးကြီးထံသို့ အလည်ရောက်လာ၍

လာစုရအကြောင်း ရှိပါသည်။ အကျွန်ုပ်

သလဲလိုသာ ပြောလွှတ်ပေးပါ။

သူဌေးကြီး၏ မရွှင်မလန်းဖြစ်၍ စိတ်ညစ်

သည် အကြောင်းတစ်ခုကို ကြားဖူးထားပါ

သို့မဟုတ်လိုများ တင်

နေသော ရုတ်လက္ခဏာကို တွေ့မြင်ရတဲ့

၏။ ထိုအချက်ကိုသာ အဆွေပြုလုပ်ထား

တလောကနေ မီးသွေးပုံကြီးကို ကြည့်

သူဌေးကြီး အဲဒီရွှေတွေ၊ ငွေတွေ
ရောင်းတာလားဆိုရင်လည်း ဟုတ်ပါ
တယ် ရောင်းတာပါလို့ ပြောပြီး
ထယ်သူကို သူလက်နဲ့ ယူခိုင်းလိုက်ပါ။
ထိုအခါမှာ အဆွေက လက်ဝါးဖြန့်ပေး
တိုက်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် မီးသွေးတွေသည်
ရွှေငွေတွေပြန်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်”

ယင်းသို့ပင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူက
သူဌေးကြီးကိုပြောပြီး သူ၏စကားကို ရှေ့
ဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။
အကြောင့် သူဌေးကြီးက ဆက်၍ပင်
“အေးဗျာ။ ဒါဆိုလည်း
အဆွေပြောစကားအရ အကျွန်ုပ် ချက်
ချင်း ပြုလုပ်မယ်ဗျာ။ ဒါ အပန်းကြီး
အစို့မှ မဟုတ်တာပဲ၊ ပြီးတော့
ထူထိုက်ကံကို ကိုယ်ပြန်ထုတ်ဖော်
အထုပ်ပဲ”

ထိုသို့ သူဌေးကြီးက ပြော
သည်။ ထိုစဉ် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ
အကြံပေး၍ သူပြောလာပြန်တာက-
“ဒါပေတဲ့ တစ်ခုတော့
အဲဒီအဆွေတော်ရဲ့ မီးသွေး

တွေကို ရွှေငွေပါဆိုပြီး လာဝယ်သူရှိခဲ့
ရင်တော့ အဆွေတော် သူ့ကိုတစ်ဝက်ပေး
ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မပေးချင်ရင်လည်း
မိန်းကလေးဖြစ်လျှင်၊ အဆွေသားနဲ့
ပေးစားထားလို့က်။ သို့မဟုတ်
ယောက်ျားလေးဖြစ်လျှင်လည်း သမီးနဲ့
ပေးစားထိမ်းမြားထားလိုက်ပေါ့ဗျာ”

ယင်းသို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက
ပြောပြန်တော့လည်း သူဌေးကြီး
သဘောပေါက်သွားပြန်၏။ ဒါကြောင့်ပင်
မိတ်ဆွေကို ပြန်လည်၍ ဒါတော့ ဖြစ်ရ
မှာပေါ့ဗျာ။ မိတ်ဆွေပြောစကားတွေကို
ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါက
သူကနဲ့ပတ်သက်လာလို့ မီးသွေးကနေ
ရွှေငွေတွေ ပြန်ဖြစ်လာတာပဲ။ သူ့ကို
တစ်ဝက်ပေးသင့်တာပေါ့။ စိတ်ချပါ
မိတ်ဆွေ။ မိတ်ဆွေစကားကို အကျွန်ုပ်
မသွေဖီပါဘူး။ အကယ်၍ မိန်းမပျို၊
ယောက်ျားပျိုကလေးများ ဖြစ်ခဲ့လျှင်
လည်း ကျွန်ုပ်သားသမီးတွေနဲ့ ပေးစား
ထားလိုက်ပါမယ်။

ထိုသို့ပင် သူဌေးကြီးက

အကြံဉာဏ်ပေးသော မိတ်ဆွေကိုပင်
ကတိပေးစကား ပြောကြားလိုက်ပါသေး
၏။(စကားချုပ်)၎င်းအချက်နှင့် ပတ်သက်
၍ စာရေးသူ မိခင်ရှိစဉ်က ပြောဖူးခဲ့သေး
၏။ အကယ်၍ မိမိ၏ ရွှေငွေရတနာ
ပစ္စည်းများသည် မီးသွေးဖြစ်စေ၊
သံကျောက်ဖြစ်စေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ပါ
လျှင် (လူ့မြင်ကွင်းနေရာတွေမှာ ထား
ပေးပါတဲ့) မိမိနှင့်အပ်စပ်သော လူများ
ရောက်ရှိလာပါလျှင် ရွှေငွေအဖြစ်ကို
ပြန်လည်၍ ရစေပါသတဲ့။

ယခုလည်း သူဌေးကြီး၏
မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ၎င်းအချက်ကို
ရည်ရွယ်၍ အကြံပြုသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ
၏။

ထို့အတူပင် တစ်နေ့မှာတော့
“(ကိုသာ ဆိုသော မထင်ရှားသိ မိန်းမပျို
ကလေးတစ်ယောက်သည် သူဌေးကြီး၏
မီးသွေးအရောင်းပြုသော အိမ်ရှေ့နေရာ
ကို ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဒါပေတဲ့ ၎င်းမိန်းမပျိုလေး
သည် သူ၏မိဘများသည် သူငယ်စဉ်က

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးများသာ
ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကြီးပြင်းလာ
မှသာ စည်းပွားယူက်ပြီး ဆင်းရဲသွားတာ
ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ၎င်းမိန်းကလေး ကိစ္စာ
ဆိုသူက သူဌေးကြီးကို မြင်တွေ့တယ်ဆို

“သခင် တခြားလူတွေကတော့
အဝတ်အစည်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုပ်၊
ကြက်သွန်၊ သကာတင်းလဲတွေကို
ရောင်းနေပေမယ့် သခင်ကတော့ သူဌေး
ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ရွှေငွေတွေကို ရောင်းချ
နေတာပဲနော်။ သခင်ကြီးရောင်းတဲ့ အဲဒီ
ရွှေတွေကို သမီးကိုကိုင်ကြည့်ခွင့်ပေးပါ
နော်”

ထိုသို့ မိန်းမပျိုကလေးက
ဆိုပြောလာတဲ့အတွက်ကြောင့် သူဌေး
ကြီးသည် သူ၏ မျှော်လင့်နေသော
အရာဖြစ်တာမို့ ကြည်ဖြူစွာပင် ...

“ချစ်သမီး ကိုင်ခွင့်ပေးပါတယ်။
ကိုင်ကြည့်ပါ။ ကိုင်တွယ်ကြည့်ပါ။ သခင်
ကိုလည်း ချစ်သမီးလက်နဲ့ ကိုင်တွယ်
ပြီး ပေးပါဦး”

သူဌေးကြီးက ထိုသို့ ပြော

ဥစ္စာရွှေငွေများ
မမျှော်လင့်စွာ
မည်းကြုတ်ပြီး
မီးသွေးလိုဖြစ်သွားခြင်း
သံကျောက်ခဲလို
ဖြစ်သွားခြင်းမျိုးနှင့်
တွေကြုံခဲ့ပါလျှင်
ထိုသို့ လူမြင်ကွင်းအရပ်
မျိုးမှာ ထားခြင်းအားဖြင့်
တစ်နေ့နေ့တွင်
မိမိနှင့်ကံစပ်သူများ
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါလျှင်
ဤသို့ပင် ပြန်လည်၍
ရွှေငွေဖြစ်စေနိုင်သော
အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

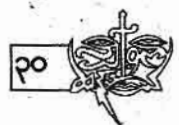
လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း မိန်းကလေးသည်
သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုတ်ထိုကာ
သူဌေးကြီးကို ယူငင်ပေးလိုက်သလို
သူဌေးကြီးကလည်း သူ၏ လက်နှစ်ဖက်
နှင့်ပင် လက်ခုတ်ထိုးကာ ခံပေးလိုက်
တယ်ဆို ၎င်းမီးသွေးများသည် ရွှေငွေ
တွေအဖြစ်နှင့် သူဌေးကြီးလက်တွင်
ရောက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါမှာ
သူဌေးကြီး အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွား
လေတော့သည်။

ထိုအတူ သူဌေးကြီးသည်
မိန်းကလေးကို မေးမြန်းလေ၏။

“ချစ်သမီး ဘယ်အရပ်မှာ
နေပါသလဲ။ ချစ်သမီးမှာရော အနီး
သော အရှင်ခင်ပွန်းလင်ရော ရှိပါ
လား”

ထိုအခါ မိန်းကလေးကလည်း
ပြန်လည်၍ပင် ...

“သမီးနေတာက သာဝတ္ထိ
အစွန်မှာ နေပါတယ်။ သမီးမှာ အ
ခင်ပွန်းလင်ယောက်ျား မရှိသေးတဲ့ အ
စင်ပါ”

ယင်းသို့ မိန်းကလေးက ပြော
လိုက်တဲ့အတွက် သူဌေးကြီးသည်
မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ သဘောကျ
နှစ်ခြိုက်သွားမိသလို ငါတို့နှင့် ကံစပ်
သူကလေးပါလားဟုပင် တွေးလိုက်မိ
သေး၏။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးက
ဆက်၍ပင် ...

“ချစ်သမီး သမီးနဲ့သခင်ဟာ
အလွန်ပင် ကံစပ်ပေတယ်။ ဒီတော့
သခင်ပြောစကားကို နားထောင်ပေလော့။
ချစ်သမီးကို အဲဒီကုဋေလေးဆယ်တန်
သာ ရွှေငွေများကို ပေးအပ်ပါမည်။ ထို
အတူလည်း ချစ်သမီးသည် သခင်၏
ကို လက်ထပ်ယူပါ။ ချစ်သမီးကို
အိမ်ရှေ့သားနှင့် ပေးစားလိုပါတယ်။
ချစ်သမီးလက်ခံပါ”

ထိုသို့ သူဌေးကြီးက ပြော
လိုက်တဲ့အတွက် ကိသာသည် မယုံ
နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် ထိုနှစ်ချက်မှာ
တာကို လက်ခံလိုရသော်လည်း
အိမ်ထဲ လက်ခံ၍မရ သလိုပါ။

ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ မိမိတွင်
လင်သားမရှိသော်ငြားလည်း အုပ်ထိန်းသူ
မိဘများရှိနေသေးတာမို့ သူဌေးကြီးကို
ပြန်လည်၍ပင် မိန်းမကောင်း ဝိသစွာဖြင့်
ပြန်ပြောတာက ...

“သခင် သခင်၏ ပြောစကား
များကို သမီးလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေတဲ့
သမီးမှာ လင်ယောက်ျားအုပ်ထိန်းသူ မရှိ
ပေမယ့် မိဘအုပ်ထိန်းသူ ရှိနေပါတယ်။
ဒါကြောင့် မိဘများထံမှာ သခင်သွား
တောင်းယူငင်ပါ။ အမေအဖေတို့ ခွင့်ပြု
လျှင် သမီးလက်ခံပေးပါမယ်”

ထိုသို့ မိန်းကလေးဖြစ်သူက
ပြောလိုက်ခြင်းအတွက်ကြောင့်လည်း
သူဌေးကြီးသည် ချွေးမလောင်းတော်စပ်
ရမည့် မိန်းကလေးကိသာကို အလွန်
အမင်း နှစ်ခြိုက်သဘောကျသွားပြန်
သည်ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့
မိဘကို ပစ်ပယ်ခြင်း လွန်ဆန်ခြင်း မရှိ
သော သမီးလိမ္မာကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်၍ နေလိုပင်။

ဒါကြောင့် သူဌေးကြီးကလည်း

မိန်းကလေး စိတ်ချမ်းသာစေအောင်
မိန်းကလေးမိဘများထံသွားကာ နီးနော
တိုင်ပင်၍ သားဖြစ်သူနှင့် ကိသာတို့ကို
မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပေးလိုက်လေတော့
၏။

ဒါကတော့ ထိုကဲ့သို့ မိမိ၏
ဥစ္စာရွှေငွေများ၊ မမျှော်လင့်စွာ
မည်းကြုတ်ပြီး စီးသွေးလိုဖြစ်သွားခြင်း
သံကျောက်ခဲလို ဖြစ်သွားခြင်းမျိုးနှင့်
တွေ့ကြုံခဲ့ပါလျှင် ထိုသို့ လူမြင်ကွင်းအရပ်
မျိုးမှာ ထားခြင်းအားဖြင့် တစ်နေ့နေ့တွင်
မိမိနှင့် ကံစပ်သူများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါလျှင်
ဤသို့ပင် ပြန်လည်၍ ရွှေငွေဖြစ်စေနိုင်
သော အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်အခါမှာတော့ ကိသာ
ဆိုသော မိန်းကလေးသည် (ကိသာဂေါ

တမီထေရီမ)ဟု မြန်မာလူကြီးတချို့
ကြားဖူးထားသော ထေရီမတစ်ပါးပင်
ဖြစ်ပေ၏။

ကိသာဂေါတမီသည် သူဌေး
ကြီးသားနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့၍ မကြာသော
အချိန်တွင် ပဋိသန္ဓေ ကိုယ်ဝန်တည်
လေတော့၏။ ထိုအတူ ဆယ်လလွန်
မြောက်သဖြင့် သားယောက်ျားကလေး
မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့၏။ ၎င်းသားငယ်သည်
လည်း ခြေဖြင့်သွားလာဆော့ကစားတတ်
ချိန်တွင် သေလွန်ခြင်းကို ပြုရလေတော့
၏။ (သေဆုံးလေတော့၏)

ဒီအခါမှာတော့ ကိသာဂေါတမီ
သည် ရှေးအခါက သူသည် သူ့ရှေ့တွင်
သေလွန်သောလူမတွေ့ဘူးခဲ့၍ သူ့သား
ကို ပြန်လည်ပြီး အသက်ရှင်လိုသဖြင့်

ကုသနိုင်သောဆေးကို မေးမြန်း ရှာ
မည်ဟုပြောလျက် သားကို ချစ်တော့
သားသေကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ရွာ
လှည့်၍ ဆေးမေး၍ ရှာလေတော့၏။

“ကျွန်မ၏သားကို အသက်
တစ်ဖန်ပြန်ရှင်နိုင်စေသော ဆေး
အသစ်တို့ မသိရှိကြဘူးလား။ သိရှိ
လျှင် ပြောပေးပါလော့”

ထိုသို့ တွေ့တဲ့လူတိုင်း
မေးမြန်းလေတော့၏။ ထိုအခါ
အပေါင်းတို့ကလည်း ...?

“ချစ်သမီး အသစ်ရှာ
ကြသလား။ သေသူတွေအား
ပြန်လည်ရှင်သန်စေသော ဆေး
မှာ ရှိမည်နည်း။ သင်ရှာသွပ်နေ
အခုလို လိုက်မေးနေခြင်း ဖြစ်

ဒီတော့ သူကလည်း ပြန်လည်
၍ပင် ပြောတာက...

“သင်တို့မသိကြလို့နေမှာပါ။

အခြားရောဂါတွေပင် ကုသလို့ရသော
ဆေးရှိပါလျက် သေသူကို ရှင်အောင်
ကုသတဲ့ ဆေးလည်းရှိတန်ပါရဲ့။ ကျွန်မ
ကတော့ ရအောင်ကိုရှာမည်”

ထိုသို့ဆိုကာ ကိသာဂေါတမီ
သည် သားသေကို ရှင်မှာပွေ့ပိုက်ကာ
ဇွာစဉ်လှည့်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းစဲပင်
ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှာတော့ တစ်ယောက်
သာ ပညာရှိက တွေးကြံဆ၍ ပြော၏။

“ချစ်သမီး ငါသည် ဆေးကို
သိသို့ပေမယ့် ဆေးကိုသိ၍ ကုသနိုင်
သောသူကိုမူ ငါသိ၏”

ယင်းသို့ လူတစ်ယောက်က
ဆိုလိုက်သောအခါမှာတော့

“သခင် အဲဒီ သေသူကို
ရှင်သော ဆေးသမားကို ချစ်သမီး
ပြောကြားလမ်းညွှန်ပေးပါလော့”

ဒီတော့လည်း ပညာရှိသူ
ဆင် ဆက်၍...

ချစ်သမီး ကိသာဂေါတမီ
သင့်ဌာနာရောင် သားငယ်
သေဆုံးသိသည်ဟူ၍
အောက်မေ့
မှတ်ထင်နေသလော။
(အမှန်တော့)

သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်
သေလွန်ခြင်း
သဘောတရားသည် အမြဲ
အနိစ္စ ထာဝရသတည်း။

“ချစ်သမီး လူသုံးပါးတို့၏ ၁

ဆရာဖြစ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားထံကို
သွား၍ မေးလျှောက်ပေတော့။

ထိုသို့ ပညာရှိလူက မြတ်စွာ
ဘုရားထံကို လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့အခါမှာ
လည်း ကိသာဂေါတမီသည် တကယ်ပင်
မြတ်ဘုရားသတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်ကို သွား၍ မြတ်ဘုရားထံ
ချဉ်းကပ်၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော
အရပ်မှာနေပြီးသကာလ ထို့နောက်
ဗုဒ္ဓဘုရားကို မေးကြားလျှောက်ထားလေ
တော့၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်
ဘုရားသည် သေသူတွေကို ပြန်လည်
ရှင်သန်အောင် ကုသလို့ပြောကံကင်းနိုင်
သော ဆေးကို ပေးတော်မူပါ။ တပည့်
တော်သားကို ရှင်သန်အောင် ပြန်လည်၍
ကုသချင်လို့ အဲဒီဆေးရာချင်လို့ပါ
ဘုရား”

ထိုသို့မေးလျှောက်လိုက်တဲ့
အခါမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားကလည်း
ဤမိန်းကလေးသည် သားသေရခြင်း

အတွက် ရတတ်ပွားနေရသူကလေးဆို
ဘာကို သိလိုက်ရ၍ သူ့အားတရားပြသော
အနေမျိုးနှင့် တရားရဝေအောင်ပင်

“ဪ ... ဟုတ်မှန်ပေ၏။

ချစ်သမီး”

ယင်းသို့ မိန့်ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီက ဆက်၍ပင်
မေးမြန်းတာက ...

“အဘယ်သို့သော အရာဝတ္ထု
ကို ရခြင်းငှာ ပြောက်ကင်းရှင်သန်စေ
နိုင်ပါသလဲ ဘုရား”

ထိုအခါ မြတ်ဘုရားဆက်၍
မိန့်ကြားတော်မူတာက ...

“ချစ်သမီး လူမသေဘူးသေး
သော အိမ်က မုန့်ညှင်းဆံတစ်လက်ဆုတ်
စာမျှကိုရလျှင် ချစ်သမီးသားကို ပြန်
လည်၍ ရှင်သန်စေနိုင်၏”

သို့ကလို မြတ်စွာဘုရားက
လူမသေဖူးသော အိမ်က မုန့်ညှင်းဆံကို
အရရှာခိုင်းတဲ့အခါမှာလည်း ကိသာ
ဂေါတမီက မုန့်လှပါဘုရား။ တပည့်တော်
မ အရရှာပြီး အရှင်ဘုရားထံ ပြန်လာ

ခဲ့ပါမည် ဘုရား။ အခုပဲသွားပါမည်
ဘုရား”

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဝန်
ပြီး မြတ်ဘုရားရှင်ရှေ့ သူ၏သားသေ၏
အသာချကာ ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနှင့်
သားသေကို တစ်ဖန်ပြန်လည်ဖွဲ့ကပ်ကာ
မြတ်ဘုရားထံရမူ ထွက်ခဲ့၍ ရွာတစ်ရွာ
ကို သွားခဲ့လေ၏။ ရွာတွင်းကို ရောက်
သည်နှင့် ရေဦးစွာ အိမ်တစ်အိမ်
တံခါးရေ၌ ရပ်၍ ...

“ဤအိမ်တွင် မုန့်ညှင်းဆံ
သလားရှင်။ ရှိခဲ့ရင် ကျွန်မ ကျွန်
သားသေ၏ ဆေးအလိုက် ပေးသနားပြန်
ပါရှင်”

ထိုစဉ် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ အဘွား
အိုကပင် မဆိုင်းမတွ။

“ရှိပါတယ် သူငယ်မရယ်
ရှိပါတယ်။ ပေးပါမယ်”

ယင်းသို့ဆိုကာ အဘွား
စလယ်ဝင်တောင်းကလေးနှင့် မုန့်
ဆံများ တစ်ဝက်လောက်ထည့်၍ ကိသာ
ဂေါတမီကို လာပေး၏။ ဒီတော့

သူက လာပေးသူအတွားကို မေးလိုက်တာက ...

“အတွားရှင် အတွားအိမ်မှာ လူသေဖူးသူများ ရှိပါသလား”

ဒီတော့ အတွားဖြစ်သူကလည်း မလိမ်မညာပဲနှင့်ပင် ...

“သေဖူးသူတွေရှိတာပေါ့ သူငယ်မရယ်။ အတွားလင်ရော၊ သားရော၊ သမီးရော သေဖူးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒီတော့လည်း မုန့်ညင်းဆံ့ ထာပေးသူ အတွားစကားကြောင့် ...

“ဒါဆိုလည်း အတွားပေးတဲ့ မုန့်ညင်းဆံ့ကို သမီးမယူတော့ပါဘူး”

ထိုသို့ဖြင့် နောက်အိမ်တစ်အိမ် ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

“ဒီက အိမ်ရှင်တို့မှာရော မုန့်ညင်းဆံ့ ရှိပါသလား။ ရှိရင်ပေးကြပါ။

သားလေး အသက်ရှင်ဆေး ဖော်

ထိုအခါ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မိန်းမလည်း ကိသာဂေါတမီ၏ စကား

ကြားရတာနဲ့အတူ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ကလေး

ကိုပွေ့ပိုက်ပြီး မုန့်ညင်းဆံ့တောင်းနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် သနားစွာဖြင့်ပင် ...

“ရှိပါတယ်ကွယ်။ မုန့်ညင်းဆံ့တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ညီမရယ် ပေးပါမယ်။ လာ လာ အိမ်ရှေ့ကိုဝင်လာ ခဲ့”

ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်းနှင့် အတူလည်း မိန်းမရွယ်က မုန့်ညင်းဆံ့များကို ပြိုင်တောင်းနေထည့်၍ အိမ်ရှေ့ပြင်ကို ယူလာ၏။ ဒီတော့လည်း ကိသာဂေါတမီကပင် မုန့်ညင်းဆံ့ပေးသော မိန်းမရွယ်ကို မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဒီက အစ်မကြီးအိမ်မှာရော လူသေဖူးသလားရှင်”

ထိုအခါမှာ မိန်းမရွယ်ကလည်း “ဘယ်လို မေးပါလိမ့် ညီမ

ရယ်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာ လူသေဖူးတာပေါ့။ အစ်မကြီးလည်း လင်ရော၊ သားရော သေခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဟိုရှေ့က အိမ်တွေမှာလည်း သေဖူးသူ

တွေ ရှိတာပဲ”

ထိုသို့ မုန့်ညင်းဆံ့ပေးသူ မိန်းမရွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဒီတစ်ခါ မှာလည်း ကိသာဂေါတမီ စိတ်ပျက်စွာ ဖြင့်ပင် ...

“ဒါဆိုလည်း အစ်မကြီးပေးတဲ့ မုန့်ညင်းဆံ့ကို ကျွန်မ မယူတော့ပါဘူး”

ဤသို့သောနည်းဖြင့်သာ လူမသေသောအိမ်မှ မုန့်ညင်းဆံ့ကို အစ ဖြစ်သော အိမ်မှတောင်းရန်ခဲ့ရာ ရွာပင် ဆုံးခဲ့လေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာသော အိမ်မှပင် သူလိုချင်သော လူမသေသူအိမ်မှ မုန့်ညင်းဆံ့ကို မရပေ။

ဒါကြောင့် ညနေချမ်းအချိန် ကျရောက်သောအခါမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိလာပေ၏။ (ဪ ငါသည် အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ ဝန်လေးသော အမှုကို ငါပြုမိလေစွစကား) အမှန်တော့ ငါသာလျှင် ငါ၏ သားငယ်သေသည်ဟူသော အသိတော့ဖြင့် စိတ်သောက ရောက်နေ၏။ အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ပေ။ အလုံးစုံသော ရွာမှ အိမ်တို့တွင်

သက်ရှည်ရှည်တည်နေသူ မရှိကြပေ။
များစွာသေလွန်ကုန်ကြသည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ နှလုံးသွင်းမိခြင်းအား
၌ သူ၏ စိတ်များခိုင်မာလာခြင်းသို့
ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဒါကြောင့် ကိသာဂေါ
ဘမိသည် သား၏ ရုပ်အလောင်းကို
တောတွင်း၌ စွန့်ပစ်ပြီးသော် မြတ်စွာ
ဘုရားအထံတော်သို့ ပြန်လည်သွားကာ
ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးဦးချကာ ထိုင်နေလေ
တော့၏။

ဒီတော့ မြတ်ဘုရားကပင်
တင်၍ ...

“ချစ်သမီးကိသာဂေါတမီ
အသိနည်း အသင်အား တစ်လက်ဆုပ်
မျှသော မုန့်ညင်းဆံကို လူမသေသော
အိပ်မက်ရခဲ့ပါသလား။”

ထိုသို့ ဗုဒ္ဓဘုရားက အမေးရှိ
တဲ့အခါမှတော့ ...

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား မရခဲ့ပါ။ အလုံးစုံသော
ရွာတို့မှ အိမ်များတွင်နေထိုင်လျက်ရှိသော
လူအပေါင်းသည် အသက်ရှည်ရှည်
နေရသူ မရှိပါ။ များစွာသေလွန်ကြပါ၏။

ယင်းသို့ပင် ဘုရားရှင်ကို

လျှောက်တင်လေ၏။ ဒီတော့ မြတ်ဘုရား
က ဆက်၍ မိန့်ဆိုတော်မူ ပြန်တာက-
ချစ်သမီးကိသာဂေါတမီ သင့်
၌သာလျှင် သားငယ်သေဆုံးသိသည်ဟူ
၍ အောက်မေ့မှတ်ထင်နေသလော။
(အမှန်တော့) သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်
သေလွန်ခြင်း သဘောတရားသည် အမြဲ
အနိစ္စတာဝရသာတည်း။

ပြတ်ရှိက်စုန် တဟုန်တည်း
စီးဆင်းနေသိ ကြီးစွာသော ရေအယဉ်ကို
သို့ သေမင်းသည် မပြည့်စုံနိုင်သော
အလို အဇ္ဈာသယရှိကုန်၍ အလုံးစုံသော
သတ္တဝါတို့ကို ဆွဲငင်ယူဆောင်လျက်၊
အပွယ်လေးပါးတည်းဟူသော မဟာ
သမုဒ္ဒရာ၌ ထည့်သွင်းလိုက်သည်ဟူသော
မှတ်ကုန်လော။

ထိုသို့မြတ်ဘုရားက တရား
တော်ကို အတိုချုံ့၍ ဟောကြားတော်မူ
သောအခါတွင် ၎င်းဒေသနာ အဆုံးမှာ
ကိသာဂေါတမီသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်
၌ တည်လေ၏။ ထိုစဉ်အခါမှာပင်
ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့
ဖြစ်သိ၊ လင်နှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းများကိုပင်
စွန့်လွှတ်ပယ်ခွာလိုသည် စိတ်သဘော

ရှိလာတာကြောင့် မြတ်ဘုရားကို
လျှောက်တင်လိုက်ပြန်တာက...

“အရှင်မြတ် ဘုရားတပည့်
တော်မသည် ဘဝတစ်သက်လုံး
စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် လူ့ဘောင်က
ဝတ်ကြောင်ကို ပယ်ခွာပြီး ဖန်ရည်ဆိုး
သော အဝတ်မျိုးကိုသာဝတ်ဆင်ပြီး နေ
လိုပါသဖြင့်သာ သာသနာဘောင်ကို
ဝင်ပရစေဘုရား။”

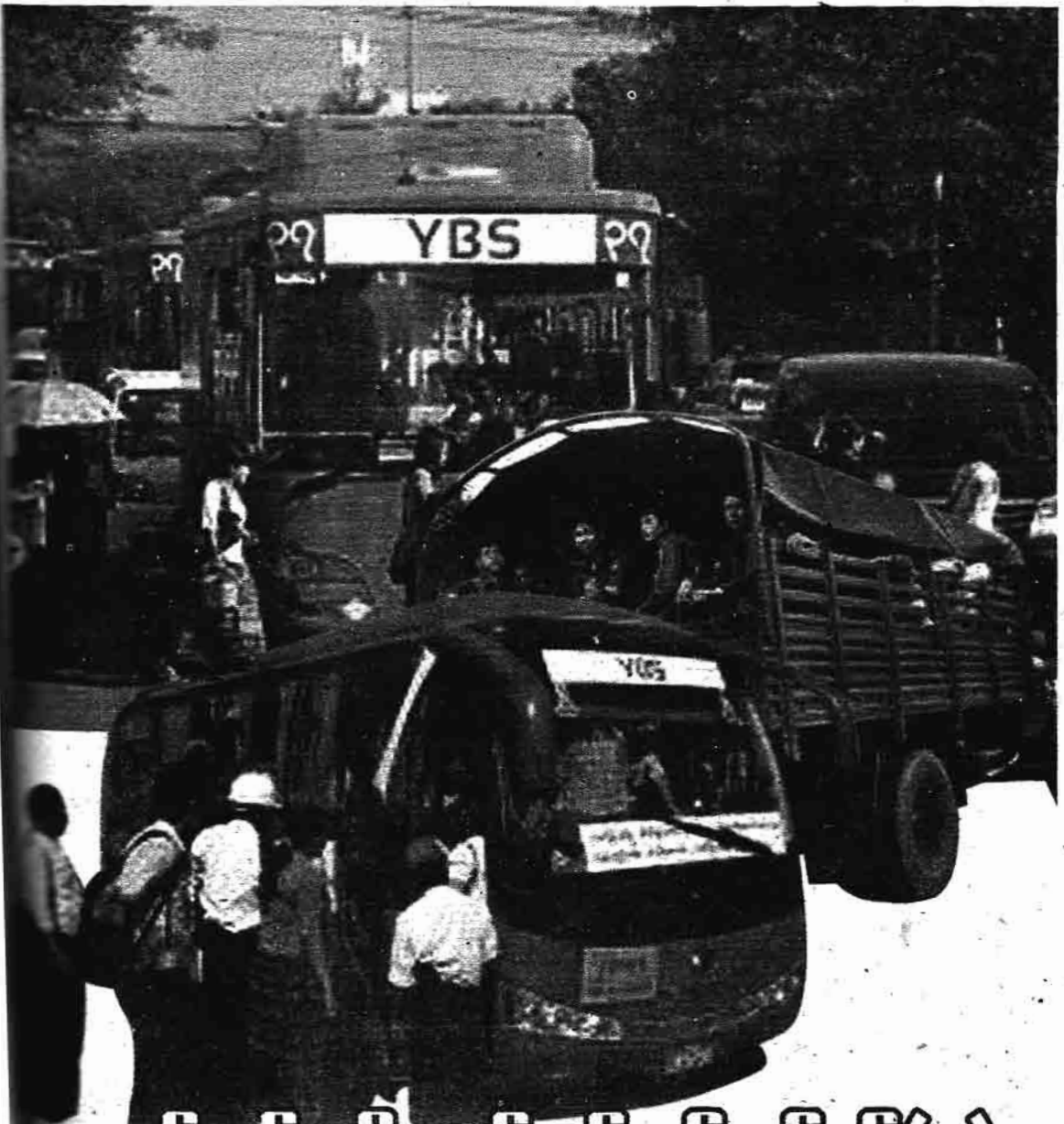
ထိုအခါ မြတ်ဘုရားကလည်း
“ချစ်သမီး အလိုဆန္ဒပြည့်စေ
စေရမည်”

ထိုသို့ဆိုကာ မြတ်ဘုရားသည်
ကိလာဂေါတမီအား ဘိက္ခုနီမများထံ
စေလွှတ်၍ ရဟန်းအဝတ်ခိုင်းလိုက်လေ
တော့၏။ ထိုမှစ၍ ကိသာဂေါတမီဟု
ထင်ရှားသော မထေမတစ်ပါးဖြစ်ပါတော့
သတည်း။ ။

(ကိသာဂေါတမီထေရီမဝတ္ထု) (ဓမ္မပဒ
ပြန်လည်တင်ပြသည်။

ရွှေမျှင်သန်း

ရန်ကုန်အစိုးရနှင့် ရန်ကုန်စဉ်ပင်(၅) သောင်းဝေဦး

ဒီလအတွက် ဆောင်းပါးရေး
စာပြီးပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဇူလိုင် ၇ ရက်က
မင်္ဂလာဒုံမှာ YBS ယာဉ် ၂ စီးတိုက်လို့
လူတွေသေကြတဲ့ ကိစ္စ ကြားသိရတဲ့
အတွက် ဒီစာကို ထပ်ဆောင်းရေးမိ
ကြောင်းပါဗျာ။

၁၀ ဦးသေဆုံးပြီး ဆယ်လေး
ငါးဦး ဒဏ်ရာရသွားတယ်တဲ့။

သေတဲ့အထဲ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး၊ ကျောင်းသားတစ်
ဦး ပါသွားသတဲ့။

မိုက်ရိုင်းထွားကြိုင်းတဲ့ လူရမ်း
ကားတစ်ဦးကြောင့် အဖိုးတန်တဲ့သူတွေ
သေခဲ့ရပြီ။ ဒါ ဘယ်သူ့တာဝန်လဲ။ ပြီးပြီ
တာပဲဆိုပြီး ထားလို့တော့ မရပါ။
အရေးယူသင့်တဲ့သူတွေကို တိတိကျကျ
အရေးယူရပါမည်။

ဝင်တိုက်တာက YBS ၅၅။
အတိုက်ခံရတာက YBS ၃၇။ ဝင်တိုက်
တဲ့ ကားမောင်းတဲ့ ဒါရိုင်းဘာ သေသွား

ပြီ။ ဒါဆို ဘယ်သူ့အရေးယူရမှာလဲ။
ဒီမှာ ကျွန်တော်ကြားတာလေး
ပြောပါဦးမည်။

YBS ၅၅ က ကားတွေက
ပုဂ္ဂလိက ကားဟောင်းတွေတဲ့။ ကိုယ်ရ
ကိုယ်ယူ ခွင့်ပြုထားတာတဲ့။

YBS စဆွဲတော့ ကားဟောင်း
တွေမို့ ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ တာဝန်ရှိသူတွေက
ပြောခဲ့သည်ဆိုပဲ။ ပိုင်ရှင်တွေကလည်း
ပြင်သည်ဆိုပဲ။ ဖြစ်တာက Tie Rod
ပြုတ်သွားတာတဲ့။ Tie Rod ဆိုတာ
စတီယာတိုင်နဲ့ ဘီးတွေကို ဆက်ပြီး
ထိန်းထားတဲ့ဟာဗျာ။

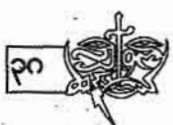
Tie ဆိုတာ ချည်တာ။ Rod
ဆိုတာ အတန်။
ချည်ထားတဲ့ အတန်ပေါ့။
အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ခွမောင်း
တော့ အဲဒါကြီး ပြုတ်သွားပြီး လမ်း
ဟိုတက်က ရပ်ထားတဲ့ ကားကို သွား
တိုက်တာပဲဗျာ။ မင်္ဂလာဒုံလမ်းမကြီးက
ကျယ်တော့ တစ်နာရီ မိုင် ၅၀/၆၀
မောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့။ YBS ၅၅ ကား

၂ စီး လှမောင်းတာတဲ့။ လူလုတာတဲ့။
ပြိုင်မောင်းတာတဲ့။

မလိမ္မာ ဗာလာန မိုက်ခဲ ကား
ဒါရိုင်းဘာ လူဆိုးလူမိုက် လူဗာလတွေ
ကြောင့် မသေသင့်တဲ့ကသူတွေ သေခဲ့ရ
ပါပြီ။

နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်အောင်
ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။
လုပ်ရမယ့်ဟာတွေကတော့-
တစ်။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွေ
လမ်းမှာထားပေးပါဗျာ။

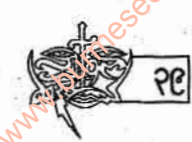
ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ယာဉ်
လိုင်းအားလုံး လက်မှတ်စစ်တွေ
ရှိတယ်။ အထွေထွေစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့
တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေက ဘာ
ကားတွေကို ထိန်းထားတာ။ အရမ်း
မောင်းချင်သလို မောင်းသွားလို့မရဘူး
ဒီအဖွဲ့တွေက Brake down တွေ
စစ်တယ်။ ဆေးတယ်။ ယာဉ်ဟောင်း
ယာဉ်နောက်လိုက်ကို မှာစရာနဲ့
မှာတယ်။ အခု အဲဒါမျိုးတွေ မတွေ့

ဘူး။ ယာဉ်ထိန်းရဲလောက်ပဲ တွေတယ်။
 ယာဉ်ထိန်းရဲကလည်း အသေးစိတ် ကား
 တိုင်း ဘယ်ပြောမှာလဲ။ ရဲကလည်း
 ဖွဲ့စည်းပုံမှ မပြည့်တာ။
 နှစ်။ ကားမထွက်မီ ကားတွေကို
 စစ်ဆေးပေးပါ။ ကျွန်တော် စစ်သား
 ဟောင်းပါ။ တပ်မှာ အနှစ်သုံးဆယ်
 အမှုထမ်းခဲ့တာပါ။ တပ်မှာ ကားအမျိုးစုံ
 နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ သံချပ်ကာများ
 အမြောက်တွဲယာဉ်များ အခြားတိုက်ပွဲ
 ယာဉ်ကြီး၊ ယာဉ်လတ်၊ ယာဉ်ငယ်
 By Rank အရ ထုတ်ပေးသည်
 ကားများ အိမ်စီးကားများ အစုံပါဝင်
 တပ်ထုံးစံက မနက်မိုးလင်း
 တန်းစီပြီး ယာဉ်အားလုံး ကြံ့ခိုင်
 စစ်ဆေးရပါသည်။ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင်
 အင်ဂျင်ကောင်းရဲ့လား။
 မီးပျောက် ရှိနေသလား။
 လေလုံ ရှိရဲ့လား။ On Road ဖြစ်ရဲ့
 ဒါတွေကို စက်နှိုးစက်စမ်းပြီး
 ကျောင်းကား၊ ဈေးကား
 ထိုက်ကား၊ ရေသယ်ကား

အားလုံး ပါဝင်ပါသည်။
 ကားတိုင်းမှာ R.P ခေါ် တပ်ရဲ
 Regimention Police ထည့်ပေးရပါသည်။
 သူက လုံခြုံရေးနဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း
 ရေးပါ။ ပြီးတော့ ထွက်မယ့်ကားတိုင်းကို
 ယာဉ်ပြင် Meclanic နဲ့ စစ်ခိုင်းပါသည်။
 Tie Rod ဝက်အူချောင်နေလား။ ဘီးက
 ဝက်အူတွေချောင်နေလား။ ချောင်ရင်
 ကြပ်ပေးရမယ်လေ။ အင်ဂျင်ကောင်း
 လား။ ပေါက်ကွဲရဲ့လား။ Plug တွေ မီးကျူး
 ရဲ့လား။ ဆီဂိတ်ပျက်နေလား။ ကောင်းရဲ့
 လား။ Milage တွေရော မှန်လား။
 အစုံပေါ့ဗျာ။
 မကောင်းတာပြင်၊ လဲတန်ရင်
 လဲပေး လုပ်ရပါသည်။ ကားဟောင်းလေ
 ပိုကရုစိုက်လေ လုပ်ရပါသည်။ စစ်တပ်
 ကတော့ အားလုံး သူ Procedure နဲ့ သူ
 သွားနေပါသည်။
 ပုဂ္ဂလိကတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြ
 သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိပါ။
 Y.C.D.C မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က
 UDO စခန်းတာဝန်ခံဘဝ ကျွန်တော်

ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာ ယာဉ်အစီး
 ရာကျော်ရှိပါသည်။ အားလုံး ဒီပုံစံနဲ့
 သွားခဲ့ပါသည်။
 အခု ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တဲ့
 YBS ၅၅ က ယာဉ်ပိုင်ရှင်တွေက သူတို့
 အရိုင်းဘာများကို လိုအပ်ချက်များကို
 ဖြည့်ဆည်းပေးပါသလား။ မှာပါသလား
 ဒါလည်း မသိပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 Owner တွေလည်း တာဝန်ရှိပါသည်။
 သူတို့လည်း စိစစ်ရပါမည်။ လိုရင်
 အရေးယူရပါမည်။
 ကျွန်တော်တို့တပ်မှာတော့
 လူတွေက ဖွဲ့စည်းပုံအရ သူဟာနဲ့သူ
 ရှိသဖြင့် မှာရတာ၊ ခိုင်းရတာ လွယ်ပါ
 သည်။ ပုဂ္ဂလိကတွေကတော့ ဒါလောက်
 လွယ်၊ မလွယ် မသိပါ။ တပ်မှာကတော့
 မော်တော်ယာဉ် အရာခံဗိုလ်၊
 မော်တော်ယာဉ် တပ်ကြပ်ကြီး၊ ပို့ဆောင်
 ရေး တပ်ကြပ်၊ ပစ္စည်းထိန်း တပ်ကြပ်၊
 ယာဉ်ပြင်၊ ယာဉ်မောင်း အစုံရှိပါသည်။
 ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ခိုင်းရုံပါပဲ။
 အမြောက်သံချပ်ကာ ကား

များဆိုရင် နေ့စဉ် ယာဉ်အားလုံး စက်
နှိုးစက်စမ်း လုပ်ရသည်။ တစ်စီးကို ဆီ
၁ ဂါလံ ခွင့်ပြုသည်။ ဒါကြောင့် ယာဉ်
မောင်းတွေအားလုံးက စက်နှိုး၊ စက်စမ်း
မပျက်မကွက် နေ့တိုင်း လုပ်ကြပါသည်။
စက်နှိုး မပျင်းကြပါ။

ဆီကုန်မှာ မကြောက်ပါ။
ကားပျက်မှာသာ ကြောက်ပါသည်။ ကား
ပျက်သွားရင် အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူးလေ။
ထားပါတော့။

ဤသို့ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကွပ်ကဲ
သဖြင့် ယာဉ်တိုက်မှု၊ မစော်တဆမှု
အလွန် နည်းပါးပါသည်။ သို့ရာတွင်
ကားသမားသည် ကားသမားသာ ဖြစ်၏။
ကားပေါ်ရောက်လျှင် မဟုတ်တာ
လုပ်ချင်လာသည်။ လုပ်လာသည်။
ကျွန်တော့် စစ်ဆင်ရေးတစ်လျှောက်
မဟုတ်တာ အလုပ်ဆုံး စစ်သားများမှာ
ယာဉ်မောင်းစစ်သားများ ဖြစ်ကြ၏။

ဆီရောင်းစားသည်။ (ကားကို
ဆီချုပ်ထားသည်။)

လစ်ရင် ပစ္စည်းတင်မည်။

ငွေရမယ့် ပစ္စည်းမျိုးတွေ။ သစ်တို့
တရားမဝင် အကောက်ခွန်မဲ့ ပစ္စည်းတို့
တင်တတ်သည်။

အရက်သေစာ မူးယစ်သောက်
စားပြီး ရေး ၃ စပ်သည်။

ထို့ကြောင့် မော်တော်ယာဉ်
တပ်စုကို မကြာခဏ တန်းစီပြီး ပညာ
ပေးရသည်။ ဟောပြောရသည်။ ပြော
များတော့လည်း ကောင်းတာတစ်ခု
မဝင်တစ်လုံး ဝင်ပြီး စိတ်ရိုင်းစိတ်ခိုင်း
တွေ နည်းသွားပြီး အထိုက်အလျောက်
လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသွားတာပေါ့။
တကယ်တော့လည်း ကားသမားတွေ
မှာ ပင်ပန်းပါသည်။ Highway မောင်း
ရင် ပိုဆိုးသည်။ ညောင်းညာကို
သည်။ သတိလစ်သွားရင် ယာဉ်မောင်း
တဆူတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။ မိုင်နှုန်း
ပြီး မောင်းက ပိုဆိုးသည်။ ဒီ
မိုင်နှုန်းမြင့်မောင်းလို့ ရန်ကုန်-မန္တလေး
အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ
ကျောကြ ကျိုးကြ ပဲ့ကြနဲ့ ထောင်ထောင်
ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

ဒါကြောင့် ချုပ်ရရင်တော့
 လိုင်းကားတွေ မဆွဲမီမှာ စစ်စရာရှိတာ
 စစ်ပေးပါ။ အရိုင်းဘာ။ စပယ်ရာတွေကို
 ထပ်ကာထပ်ကာ မှာပါ။ ယူနီဖောင်း
 ထည်း ဝတ်ခိုင်းပေါ့ဗျာ။ အပြာဆို အပြာ
 ဆိုး။ ကာကီရောင်ဆို ကာကီရောင်ပေါ့။
 အခုဟာက သေတာတွေ မလှမပနဲ့
 အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်နဲ့ ဘယ်က
 စိတ်ဓာတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါက
 ကြိုပြသလဲဆိုရင် တာဝန်ရှိသူတွေက
 ညှဉ်းမောင်းယာဉ်နောက်လိုက်တွေကို
 ခုခိုက်ဘူး။ ပစ္စလက်ခတ်ထားတဲ့
 သောဆောင်နေပါသည်။
 လူက တန်ဖိုးထားရင် တန်ဖိုး
 နေပါလိမ့်မည်။
 ပစ္စလက်ခတ်ထားရင် ပစ္စ
 ခတ်လုပ်မည်။ ဒါပါပဲ။
 YBS က တစ်နှစ်ပြည့်သေး
 ခြောက်လလောက်သာ ရှိဦး
 သည်။ ကြီးစွာသော အမှား
 ခင်ခန့်စာယူပြီး ကာသစ်တွေ
 သင့်လဲ။ ပုဂ္ဂလိကအပိုင်တွေ၊

အစားအပျားပိုင်တွေ လုပ်သင့်လုပ်၊
 ယာဉ်မောင်းယာဉ်နောက်လိုက်နဲ့ ယာဉ်
 ပိုင်ရှင်တွေကို မကြာခဏ တာဝန်ရှိသူ
 တွေက ခေါ်တွေ့၊ ပြောသင့်တာပြော၊
 ကြပ်မတ်သင့်တာကြပ်မတ် လုပ်ရပါ
 မည်။
 ပြိုင်မမောင်းအောင်၊ လူ
 မမောင်းအောင် မှာရပါမည်။ သူတို့
 လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကို
 ထိန်းပေးရပါမည်။ ထိန်းရမှာက လူကြီး
 တွေ တာဝန်ဖြစ်၏။ လူငယ်ဆိုတာ
 ကတော့ လစ်ရင် လစ်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်
 ပေးလိုက်ရင် ပေးလိုက်သလို လုပ်ကြမှာ
 ပါပဲ။
 ဒါကြောင့် လေးငါးဆယ်ပိုင်
 တစ်နေရာ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့တွေ၊ စစ်ဆင်
 ရေးကိတ်တွေ ထားပေးပါ။ လိုအပ်တဲ့
 နေရာ CCTV တွေ တပ်ပေးပါ။ ဒီလို
 ကြီးမားတဲ့အမှားမျိုး မကျူးလွန်နိုင်အောင်
 အမျိုးမျိုးသော အကာအကွယ်၊ အတား
 အဆီးများကို ဉာဏ်ရှိသလို၊ စိတ်ကူရှိ
 သလို လုပ်ပါ။

လုပ်ထားရန် လိုပါလိမ့်မည်။
 အရေးယူသင့်တဲ့လူလည်း
 ယူဗျာ။ မညာပါနဲ့။
 ခုဟာက ယာဉ်ထိန်းရဲတောင်
 စားနဲ့ပြန်ထိုး သံတုတ်နဲ့ ပြန်ချိတ်တဲ့
 လူတွေ ရှိနေပြီ။ အဲဒီခေတ်ရောက်နေပြီ။
 ရဲက ဖမ်းစစ်လည်း သိပ်ကြောက်တာမှ
 မဟုတ်ဘဲ။ ထားပါတော့။
 ဒါကြောင့် ဒါမျိုးတွေ နောက်
 မဖြစ်ရအောင် ဒီကိစ္စနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး
 တာဝန်ရှိသူတွေကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။
 အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင်တော့ YBS
 က အခုမှ အစပဲရှိသေးတယ်။
 ပြည်သူ့အတွက် YBS မဟုတ်
 ဘဲ။ ပြည်သူ့စိတ်ပျက် YBS ဘဝ
 ကျရောက်သွားမည် ထင်ကြောင်းပါ
 ခင်ဗျား။

ရှင်လန်းချင်းပြေကြပါစေ
 သောင်းစေဦး

ဘဝအမောပြေဖို့

တောလုံးနည်းပြကြီးပါ၊ ဖလား
လိုချင်လို့ ဒီပိမစ် မစ်ဖြီး
ဟောင်အော်နေတာလေ

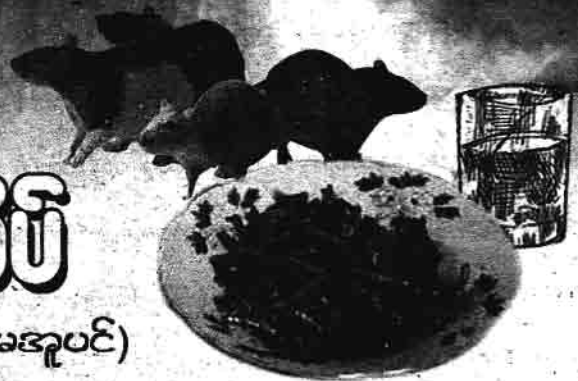

သက်ယုတ်မာသော

အဆိပ်

အိုအေခစ်(မအူပင်)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နံရံပေါ်က နာရီသံဟာ တချစ်ချစ် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေတယ်။ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေကလည်း လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေတဲ့ နာရီသံတွေနဲ့ အပြိုင်လိုက်ပါနေတယ်။ ကျွန်မရင်တွေ ဆူဆူညံညံ ခုန်နေတာကို ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတိထားမိနေတယ်။

ကျွန်မ မလုပ်ရဲဘူး။ တိတိကျကျပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သိပ်ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို ကျွန်မ စောင့်စားနေခဲ့တာ သိပ်ကိုကြာခဲ့ပြီ။

ကျွန်မလက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဆေးထုပ်ကလေးဟာ ချွေးတွေနှင့် နေတယ်။ ကျွန်မ လက်ဖျား၊ ခြေဖျားတွေဟာ ပူပြင်းတဲ့ နွေလယ် ညခေါင်ခေါင်မှာတောင် အေးစက်ထုံထိုင်းနေတယ်။ ကျွန်မစောင့်စားနေတဲ့အချိန်ဟာ နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာတယ်။

ခဏနေရင် ဦးမင်းခေါင်ဟာ

ကျွန်မရဲ့ဟာ ဟော့ဒီအခန်းဘက်ကို ကူးလာတော့မယ်။ သူ့အလုပ်ခန်းကနေ ထွက်ပြီး အိပ်ခန်းတိုင်း ကျွန်မကို နားနီတစ်ခွက် ဒါမှမဟုတ် ကော်ဖီပူပူလေး တစ်ခွက်လောက်လို့ တောင်းဆိုလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်ကို နှစ်နဲ့ချီပြီး ရင်းနှီးစောင့်စားလာခဲ့ရပြီးမှ ကျွန်မ ခုတော့ ကြောက်ရွံ့တွေဝေနေခဲ့ရပြီ။

ကျွန်မလား။ ကျွန်မ ဦးမင်းခေါင်ကို ဒီည အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်ဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ လက်ထဲမှာ အဆိပ်လို့ခေါ်တဲ့ ဆေးထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်လည်း ရှိနေပါတယ်။

ကျွန်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုသက်အောင်ပါ။ ကိုသက်အောင်နဲ့ ကျွန်မက သုံးနှစ်သုံးမိုး ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။

ကိုသက်အောင်က မချမ်းသာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မချမ်းသာတဲ့ ကျွန်မကိုလည်း ဘဝတူချင်း စာနာနားလည်မှု အပြည့်နဲ့ သိပ်ချစ်ရာတဲ့သူမျိုးပါ။ ကျွန်မ ဘဝမှာလည်း ကိုသက်အောင်တစ်

ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုသက်အောင်ကို ကျွန်မမိတဲ့ တွေက မကြည်ဖြူနိုင်မှန်းလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသက်အောင်ရဲ့ ရှိသား ကြိုးစားမှုရယ်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားရယ် ဒါတွေကိုတော့ ကျွန်မထက် ဘယ်သူမှ ဂိုဏ်းသိန်းလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မဟာ ကျွန်မမိတဲ့ တွေရဲ့ ဆန့်ကျင်မှုကြားထဲက ကျွန်မတို့ ကိုသက်အောင်ကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မအဖေ ဆန့်ကျင်ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးမှုပေါင်းများစွာ အကြားမှာ စိတ်သောကပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်ပြီး ချစ်လာခဲ့ကြရတယ်။ ကျွန်မအမေဟာ ငွေနဲ့ ဂုဏ်ကို မက်မက်တွယ်တာတတ်တဲ့ လောဘရှိတဲ့ ထစ်ယောက်ပါ။ အရပ်တစ်ခုလုံး ဗန်းပြပြီး မွေးထားတဲ့သမီး ကျွန်မလည်း ကြိုက်ဈေးတင်ပစ်ဖို့ ဝန်တဲ့ မိခင်မျိုးပါပဲ။

ကျွန်မ ကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့
စကားလုံးမျိုးနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြီး ကျွန်မ
ခံစားချက်တွေကိုလည်း လျစ်လျူရှုပစ်ဖို့
ဝန်မလေးတဲ့ မိခင်မျိုးပါ။ ဒီကစလို့
ကျွန်မဟာ ဦးမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူချင်းသာ
တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းဖန်
ခံခဲ့ပါတော့တယ်။

“ညည်းကောင်းစားဖို့ ဆိုတာ
ကိုလည်း မမေ့နဲ့။ အေး မွေးထားတဲ့မိဘ
နဲ့ ကျေးဇူးတရားကို နားလည်တယ်ဆို
ရင်လည်း ငါတို့ရဲ့ စေတနာကို တန်ဖိုး
ထားပေါ့အေး။ မိဘက မြင့်စေချင်လို့
အွန်းတင်တယ်။ ညည်းက မြင့်တယ်
ဆင်ပြီး ခုန်ချမယ်ဆိုရင်လည်း ညည်း
အကျေးဇူးကို ခြေစုံကန်ပြီး ဆပ်လိုက်
အေး။ မိဘ လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့
နှိပ်တဲ့ သားသမီးဆိုတဲ့ ညည်းပါချင်
အေး။”

ဦးမင်းခေါင်ဟာ ကျွန်မထက်
အများကြီး ကြီးပါတယ်။ အဆိုး
တော့ ဦးမင်းခေါင်ဟာ ကျွန်မ
သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်နေခဲ့တာ

သူတစ်ပါးအသက်ကို

သတ်ဖို့မပြောနဲ့

စိတ်နဲ့တောင်

မကြံရွယ်ဝံ့တဲ့သူမျိုးပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့

ကျွန်မဟာ

အပြောင်းလဲကြီး

ပြောင်းလဲခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မဟာ

လူတစ်ယောက်ကို

ရက်ရက်စက်စက်

အကွက်ကျကျသတ်ဖို့

ကြံစည်မိခဲ့ပါပြီ။

ပါပဲ။ လူသားနှစ်ယောက် ပေါင်းစပ်ဖို့
အချစ်တွေ အသက်အရွယ်တွေ မလို
အပ်ဘူးဆိုတာ မှန်သင့်သလောက်
မှန်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ ရင်မဆိုင်ရဲတာ
ကျွန်မသိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူ ကိုသက်အောင်
နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပါပဲ။

ကျွန်မအမေရဲ့ အတင်းအကြပ်

စိစဉ်မှုအောက်မှာ နေနေညည် ငိုခဲ့ရတဲ့
ကျွန်မအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ သိနိုင်လိမ့်
မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မမိဘတွေကို
မလွန်ဆန်ရဲသလို ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူကို
လည်း မဖွင့်ဟရက်ခဲ့ပါဘူး။ အပြစ်မဲ့တဲ့
ကျွန်မချစ်သူကို ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့ဖူးလည်း
ရင်ဆိုင်ကြီးစားစရာ အင်အားမျိုး ကျွန်မ
မှာ ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။

xxx

“ညည်း ငိုမနေနဲ့။ ဘာမှ
သုံးစားလို့မရတဲ့ ညည်းအကောင်ကို
လည်း တွယ်တာမနေနဲ့။ သူက ညည်း
ဘဝကို မြင့်တင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။
ဆွဲချာဟဲ့ ဆွဲချာ။ ညည်း နားလည်

လာ။ ညည်းရဲ့ ဘဝတစ်ခုတည်းမကဘူး။
ငါတို့မိသားစုဘဝကိုပါ ဆွဲတင်ပေးနိုင်တဲ့
သူက မောင်မင်းခေါင်ဟဲ့ မှတ်ထား။

အတ္တလောဘတွေ မှန်ထူနေ
တဲ့ ကျွန်မအမေကို ကျွန်မ တွန်းလှန်
ဆန့်ကျင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူမှန်း သိပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို သိမ်းပိုက်ဖို့
ဗျူဟာမျိုးစုံနဲ့ ဖြားယောင်းထားတဲ့
ဦးမင်းခေါင်ရဲ့ စက်ကွင်းထဲကို ကျွန်မ
မဆင်းသက်ချင်တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ
မိဘနဲ့ မိသားစုကိုလည်း ဆွဲထုတ်လုပ်ယူ
နိုင်စွမ်းမရှိတာ အမှန်ပါ။

ကျွန်မ ဦးမင်းခေါင်ကို
မှန်းတယ်။ ဦးမင်းခေါင်ဟာ ငွေတွေ၊
ဂုဏ်တွေ အစွမ်းသုံးပြီး ကျွန်မတို့ဘဝ
ဘစ်ခုလုံးကို သာသာနဲ့နာနာ လှလှပပ
သက်သက်သာသာ သိမ်းယူပစ်ဖို့
ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူပါ။ ကျွန်မရဲ့ အသဲကို
အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာ ထိုးခဲ့ပြီး ကျွန်မ
နဲ့ ချစ်သူကို ရှင်ကွဲခွဲပစ်လိုက်တဲ့
ဘုရားခံစစ်စစ်ပါပဲ။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်း
တည်းနဲ့ ကျွန်မ ကိုသက်အောင်ကို
ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲထားခဲ့တယ်။
ကိုသက်အောင်ဟာ မယုံကြည်နိုင်လွန်း
လို့ ကျွန်မအပေါ် စိတ်အတော်နာသွား
ခဲ့ရတယ်။ မိဘတွေ အလိုဆန္ဒ
သက်သက် ကျွန်မ လက်ခံပေးဖို့
ခေါင်းညိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေမွနေခဲ့
ရပါတယ်။

ဦးမင်းခေါင်ဟာ ကျွန်မရဲ့
ချစ်သူနဲ့ ကျွန်မကို ရှင်ကွဲ ခွဲပစ်ခဲ့ရမက
ကျွန်မအလိုဆန္ဒ မပါဝင်ဘဲ အနနည်းနဲ့
ကျွန်မဘဝကို ရက်ရက်စက်စက်
သိမ်းပိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ တရားခံလို့ ကျွန်မ
ယုံကြည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်
လိုလေသေးမရှိ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ
တစ်နာရီတစ်စက္ကန့်မှ ကျွန်မ မပျော်ပိုက်
ပါဘူး။ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်အလို
လိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဦးမင်းခေါင်လို

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အောက်
မှာ နေရတာလည်း ကျွန်မအတွက်
ပူလောင်လွန်းလှပါတယ်။

ပြည့်စုံချစ်သောတဲ့ ဦးမင်းခေါင်
ရဲ့ ဇနီးမယားဘဝကို ကျွန်မ မမက်မော
ပေမယ့် ကျွန်မမိသားစုရဲ့ ငဲ့ညှာထောက်
ထားစရာ တစ်မျက်နှာတည်းအတွက်
ကျွန်မ ရှင်လျက် အသက်မဲ့ခဲ့ရတာပါပဲ။
ကျွန်မချစ်သူ ကိုသက်အောင် ကျွန်မကို
ဘယ်လောက်အထိ မှန်းတီးနာကြည်
သွားပြီဆိုတာလည်း ကျွန်မ မတွေ့ဆုံ
ပါဘူး။ ကိုသက်အောင်အပေါ်မှာ ချစ်မေ
သေးတဲ့ ကျွန်မအချစ်နဲ့ နှလုံးသားကို
လည်း ကျွန်မ မလိမ်ညှာရက်ပါဘူး။

အမှန်တော့ ကျွန်မဟာ
နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ဖြူစင်အေးချစ်
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်။
လူတွေ သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတဲ့ သူပါ။ ကျွန်မ
နာမည် စံပယ်ဖြူပါ။ ကျွန်မဘဝ
မကောင်းမှုလုပ်ရမှာ ကျွန်မအသက်ထက်
မက ကြောက်လွန်းလို့ တတ်နိုင်သ
ဝေးဝေးက ရှောင်ပြီး အေးအေးချစ်ချစ်

နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။

သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ဖို့ ပြောခဲ့ စိတ်နဲ့တောင် မကြံရွယ်ဝံ့တဲ့ သူပျိုပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ လူတစ်ယောက် ထီ ရက်ရက်စက်စက် အကွက်ကျကျ သတ်ဖို့ ကြံစည်မိခဲ့ပါပြီ။

ဦးမင်းခေါင်ကို ကျွန်မ အဆိပ် သစ်ပြီး သတ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုတည်းသာ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ကိုသက်အောင်အတွက်ပါ။ ကျွန်မ ကိုသက်အောင်အတွက် ဦးမင်းခေါင်ကို သတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါပဲ။

xxx

အဲဒီနေ့က ကျွန်မနဲ့ ကိုသက် အပြင်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ ဆုံခဲ့ ကိုသက်အောင်ဟာ ကျွန်မကို နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်နေ ကျွန်မအတွက်နဲ့ ကိုသက်အောင်

ဒီအခြေအနေအထိ ပြောင်းလဲသွားလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်မ မပျော်လင့်မိခဲ့ဘူး။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ သက်အောင် ပဲ။ နင့်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ သက်အောင်ပဲ။ ငါ့မှာတော့ ချစ်လိုက်ရ တာ။ ငါ့အချစ်ကို စော်ကားတဲ့မိန်းမ။ ငါ့နလုံးသားကို နင်းချေဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ နင့်ကြောင့် ငါ့ဘဝ ပျက်ခဲ့ရတာ နင်းနားလည်လား။ ငါ့အခု အရက်သမား၊ ဂျလေဘီအောက်တန်းစားအလုပ်တွေ လုပ်တယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ နင် ထင်လဲ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ နင်ဆင်လဲ။ ဟင် ဖြေစမ်းပါ။ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမရဲ့ နင့်ကြောင့် နင့်ကြောင့် အဲဒါ နင့်ကြောင့် မချမ်းသာတာက လွဲရင်

ကိုသက်အောင်ဟာ လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ အရက်သေစော သောက်စားဖို့မပြောနင့် ဆေးလိပ် မသောက်၊ ကွမ်းမစားတတ်တဲ့ပီပီ လူရိုး လူအေးပါ။ ကျွန်မကြောင့် ရစရာမရှိ အောင် စုတ်ပြတ်ညစ်နွမ်းသွားရရှာတဲ့ ကျွန်မချစ်သူရဲ့ ဘဝကို ကျွန်မကြည့်ရင်း

ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ကိုသက်အောင် ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မကို ကျွန်မလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသလို ဦးမင်းခေါင်ကိုလည်း မုန်းသထက် မုန်းလာမိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဦးမင်း ခေါင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ အတွေး ကလည်း တနံနံ စူးစူးရှရှ ခံစားလာရပါ တယ်။ ကျွန်မဟာ ကိုသက်အောင် အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း အပြစ် မကင်းသလို ခံစားပြီးရင်း ခံစားလာရပါ တယ်။

ကျွန်မဟာဝမှာ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းရတဲ့ခုကွ၊ မချစ်မနှစ်သက်သော သူနဲ့ အတူတူနေထိုင်ရတဲ့ ခုကွတွေ အပြင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ပြီး မတရားရာကျသလို ခံစား ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ကိုသက်အောင်အပေါ် မှာ မတရားရာ ကျခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကြောင့် ကိုသက်အောင်ရဲ့ ဘဝလည်း ပျက်ခဲ့ရတယ်။

ဒါတွေ ပြန်တွေးမိတော့

ကျွန်မ ရင်တွေ ပူလောင်လာတယ်။ အနားမှာတွေ့ရတဲ့ ရေခွက်တစ်ခွက် ကောက်ယူပြီး မော့ချလိုက်မိတယ်။ အေးမြမယ်ထင်တဲ့ ရေတွေတောင် ပူလောင်လွန်းလှသည်ရဲ့။

ကျွန်မ နွားနို့ခွက်ကလေးကို စပြီး မွှေလိုက်တယ်။ ဒီခွက်ကလေးထဲ မှာ ပျော်ဝင်နေတဲ့ အဆိပ်တွေဟာ ကျွန်မ ကိုသက်အောင်အပေါ် တင်နေတဲ့ အကြွေးအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေးပါပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ကိုသက်အောင်ကို ဆပ်ရမယ့် အကြွေး အတွက် ဦးမင်းခေါင်ဆီက ပြန်နုတ်ယူရ မယ်။

ကျွန်မရင်တွေ ပူလောင်လှ ချည်လားနော်။ စိတ်တွေလည်း မူမမှန် တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လုပ်ကို လုပ်ရမယ်။

“ဟော့ ... ဖြူ နွားနို့ ဖျော်ပေးနေတာလား။ အစ်ကို မသောက်

တော့ဘူး ဖြူရဲ့။ ညနေစာစားထားတာ များလို့ထင်ပါရဲ့ကွာ။ မိုက်က အောင်နေ တယ်”

ရုတ်တရက် ကျွန်မအနား ရှောင်လာပြီး ဦးမင်းခေါင် ပြောလိုက် တော့ ကျွန်မ တွေဝေစိတ်ပျက်သွားရ တယ်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရတော့ မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျွန်မ ဘာဆက် လုပ်ရမယ်မှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အရေးထဲမှာ ကျွန်မခေါင်းတွေ မူးလိုက် တာလည်း ချာလည်လည်လာသလို ခံစားရတယ်။

“ဩ ... ဖြူရေ ဒီအပေါ် နား တင်ထားတဲ့ ရေခွက်ရော။ စာကြည့် ခန်းထဲမှာကွာ ကြက်တွေ ပြန်ထနေလို့ အဲဒါ ထုံးစံအတိုင်း ကြွက်ဆေးရွှေဖျော် ပြီး ချမလို့ ကိုယ် ခုနလေးတင် ဖျော် ထားခဲ့တာ တွေ့မိလား ဖြူ”

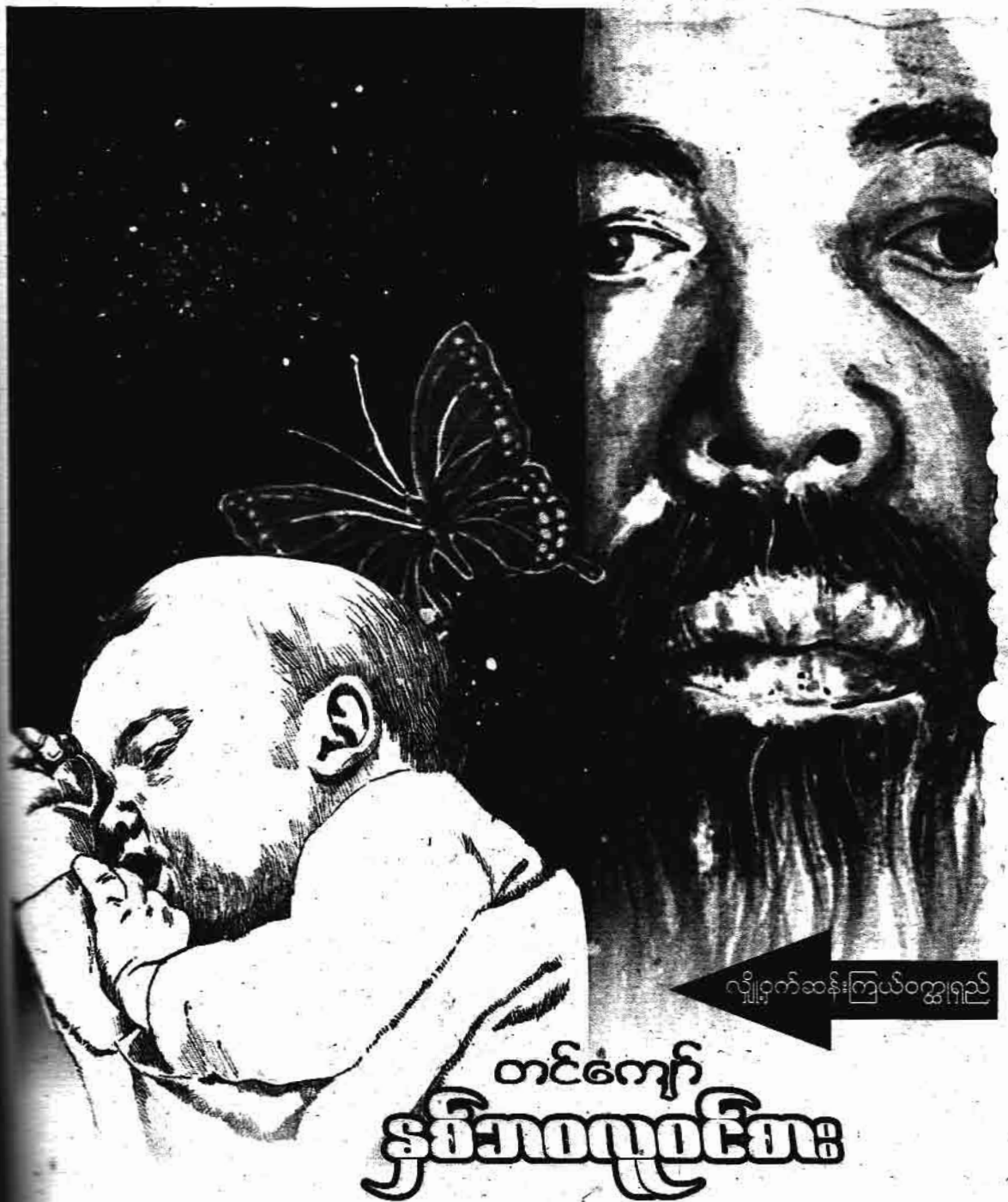
“ရှင် ...”
ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မမျက်လုံး တွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ပြီး ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အရပ်ကြီးပျက် ဖြစ်သွား

ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေဟာ ဘာမှမမြင်ရတော့သလို ကျွန်မနားတွေ လည်း ဘာမှ မကြားရတော့သလို ခံစား ရတယ်။ ကျွန်မ စောစောက ယူသောက် လိုက်တဲ့ ခွက်ထဲက ရေတွေဟာ။

ဦးမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူယုတ်စာ ကြီးဟာ သွေးအေးသလောက် ရက်စက် တဲ့သူကြီးဆိုတာ ကျွန်မ သတိထား တစ်ချက် လစ်သွားခဲ့ရတာပါလား။ သူ့ကြောင့် လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသား ကွဲကြွေပျက်စီးနိုင်ခဲ့ရုံ ဘယ်ကပျို့မင်း ကြံကံဖန်ဖန် ကြွက်တွေသောက်တတ်တဲ့ ရေခွက်ထဲ ကြွက်ဆေးတွေ ဖျော်ခပ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်တတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးလည်း ဦးမင်းခေါင်ဆီမှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ...။

ဆိုအောင်(မရောင်)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်

တင်ကျော် နှစ်ဘဝလှုပ်ငါးစား

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ သေပြီ ဟု အားလုံးထင်မှတ်ထားကြသော

ကိုထူးစိန် သုံးခွသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့သဖြင့်

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြသည်။

တစ်မြို့လုံးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြရသည်။

မောင်ဘစိန်နှင့် မောင်လှစိန် တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အင်မတန် ချစ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

မိဘလက်ထက်က ခြံဝိုင်း ကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ အစ်ကိုကြီးမောင်ဘ စိန် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် နှစ်ဆောင် ပြိုင်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ခြံဝိုင်းထဲတွင် သီးခြားဆောက်ပေးလိုက်သဖြင့် တိုက်ခံ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် မောင်ဘ စိန်တို့ လင်မယားက နေကြသည်။

ညီငယ်မောင်လှစိန်နှင့် မိဘ များကတော့ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ တိုက်ခံ

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတွင် နေမြဲအတိုင်း နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

မောင်ဘစိန်နှင့် မောင်လှစိန် တို့ မိဘများမှာ လယ်ပိုင်ယာပိုင် ကျွဲပိုင် နွားပိုင်တွေ ရှိသူများမို့ သုံးခွအပိုင် စစ်ကိုင်းစုရွာကြီးတွင် ကြေးရတက်များ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းမရသွားပြီဖြစ်၍ မောင်ဘ စိန်မှာ အိမ်ခွဲနေသော်လည်း လုပ်ငန်းကို ခွဲမလုပ်။ မိဘလက်ငှပ်လက်ရင်းဖြစ် သော လယ်ယာအလုပ်ကို ဆက်၍ လုပ်ခဲ့သည်။

ညီငယ်မောင်လှစိန်ကလည်း

မိဘများ တည်ထောင်ထားသော စား ကြိတ်စက်ကလေးကို ဆက်၍ လည်ပတ် နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

မောင်လှစိန်မှာ မိဘများနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရသူမို့ အိမ်ထောင် ပြုဖို့အရေး မိဘများကိုပါ ထည့်တွက် နေရပြီး တော်တော်နှင့် အိမ်ထောင်မပြု နိုင်ရှာ။

သို့ဖြင့် မိဘများ လူကြီးရော၊ ဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွား ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထောင် သည် မောင်ဘစိန်မှာ သားကလေး

ထူးစိန်ကို မွေးခဲ့ပြီး သုံးနှစ်သားအရွယ်
ခန့်ပင် ရှိနေခဲ့ကသည်။ မောင်ထူးစိန်
ကလေး တိတိတာတာအရွယ်မှ ဦးလေး
ဖြစ်သူ ကိုလှစိန်က အသည်းဖြစ်နေ
သည်။

အိမ်ဝိုင်းထဲတွင် ဆန်စက်
တည်ထားသဖြင့် မောင်ထူးစိန်၏ အဖေ
နှင့် အမေတို့ လယ်ထဲ၊ ယာထဲသွားလျှင်
မောင်ထူးစိန်ကလေးမှာ ကိုလှစိန်နှင့်
အနေများသဖြင့် ဦးလေးကိုလှစိန်ကို
အထူးတွယ်တာခဲ့သည်။

“လေးလေးစိန်ရဲ့ အသည်း
ကလေး ဘယ်မှာလဲ”

“တိမာ ... တိမာ”

မောင်ထူးစိန်ကလေး သူ
ရင်ဘတ်ကလေးကို သူ့လက်ဝါးကလေး
ဖြင့် ပုတ်ပြပြီး မပီကလာ၊ ပီကလာ
ပြောလိုက်လျှင် လေးလေးကိုလှစိန်
အသည်းခိုက်မှု သဘောကျပြီး မောင်ထူး
စိန်ကလေးကို ပြေး၍ ပွေဖက်နှမ်းရှုံ့မိ
ခြင်း ပြီးတော့ မောင်ထူးစိန်လေးအတွက်
အမင် ဝယ်၍ဆောင်ထားသော မုန့်

ဆေးဇွာလေးထဲမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ် မုန့်များ
ကို ထုတ်၍ ကျွေးစပြု။

“လေးလေးစိန်ရဲ့ အသည်း
လေး ဘယ်မှာ”

“တိမာ ... တိမာ”

“အမေလေး ငါတူလေး၊ ငါ
သားလေး တတ်ပါကွာ။ တတ်ပါ”

လယ်ယာလုပ်ငန်းသိမ်းပြီး
ပြန်ရောက်လာသော အစ်ကိုကြီးကိုဘ
စိန်တို့ လင်မယားမှာ တူအရီးနှစ်
ယောက် အဖြစ်သည်းနေပုံကို မြင်ပြီး
သဘောကျကာ ...

“သားလေးက ဒီလိုပဲ ညာစား
နေကျပေါ့လေ”

“ညာစားတာ မဟုတ်ပါဘူး
အစ်ကိုကြီးရ။ သူ ကျွန်တော့်ကို
တကယ်ချစ်တာပါဗျ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်
လား သား”

“အုတ်ကဲ့”

ကလေးကလည်း အလိုက်
ထသိ ဝင်၍ ဖြေလိုက်သဖြင့် မိသားစု
အားလုံး ပွဲကျသွားကာ ထူးစိန်ကလေး

အမေက ထူးစိန်ကလေးကို ကောက်ချီ
ပြီး တစ်ချက်မျှ နှမ်းလိုက်သည်။

xxx

ထိုမျှ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေ

သော မိသားစုကလေးထဲကို ကံကြမ္မာ
ဂြိုဟ်ဆိုးက ရုတ်တရက် ဝင်နှောက်
လိုက်သဖြင့် ကြေကွဲစရာအဖြစ်ကလေး
တွေ ဆင့်ကဲဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ နံနက်ဝေလီဝေလင်း

အချိန် ကောက်လှိုင်းတိုက်ရန် သွားကြ
သော ကိုဘစိန်တို့လင်မယားမှာ
လယ်ထဲအရောက် မောင်ထူးစိန်၏အဖေ
ပိုးထိခံလိုက်ရသည်။ မြွေက မြွေဆိုး၊
အဆိပ်ပြင်းသော မြွေပွေးဖြစ်၏။

သုံးခွဆေးရုံသို့ နွားလည်းဖြင့်

ပို့ခဲ့သော်လည်း လမ်းခရီးမှာပင်
မောင်ထူးစိန်အဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

မောင်ထူးစိန်အဖေ ဆုံးပါးပြီး

နောက် အစ်ကိုကြီးကိုဘစိန်မှာလည်း
နေီသည်အတွက် ပူဆွေးသောကရောက်
ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ သေဆုံးသွား
ခဲ့ရပြန်သည်။

သူမသေခင် ညီငယ်ဖြစ်သူ
ကင့်လှစိန်ကို သူ့သားလေးအတွက်
တန်တန် မှာခဲ့ရှာသည်။

“ညီလေးရေ အစ်ကိုကြီး
သားလေးကို စိတ်ချပါရစေကွာ။ သား
ငယ်က မင်းကို သိပ်ချစ်တော့ ပြောမယ်
ပြောရတယ်။ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချ
သားပါ။ အစ်ကိုကြီးမရှိလို့ မိဘမဲ့
ဂ်နာငယ် ဖြစ်ကျန်ရစ်မယ့်သားကလေး
ငါ့ညီကပဲ ဖအေအဖြစ် တစ်သက်
မွေးမြူစောင့်ရှောက်သွားပါကွာ။
အစ်ကိုကြီး စိတ်ချပါရစေနော်”

အစ်ကိုကြီးကိုဘစိန် သူ့သား
သား ထူးစိန်အတွက် အတန်တန်
ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။

xxx

ကျန်ရစ်သော မောင်လှစိန်
တူကလေး မောင်ထူးစိန်အပေါ်
မင်းက အချစ်ပိုခဲ့ရသလို မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့
အသနားပိုပြီး ဆထက်ထမ်းပိုး ပို၍
ချစ်ခဲ့မိသည်။

မောင်လှစိန်အဖို့ ပိုက်ဆံက

လည်းရှိ လူကလည်း လူပျို၊ လူလွတ်
ဖြစ်နေ၍ ထိုအချိန်က ကြိုက်သူ မိန်းမ
ပျိုလေးတွေ မရှားခဲ့။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်
ကြည့်ကောင်းရပျော်မို့ ရည်းစားမရှိ
မဟုတ် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ရွာထဲမှ အချောအလှ၊ လှမင်း
ရည်နှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ယူရန်ပင် တိုင်ပင်
ထားကြဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုခေတ်
ထိုအခါ ရိုးသားကြသော ကျေးလက်
တောင်သူ၊ တောင်သားဘဝတွင်
စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှ ချစ်သူတို့
ဘဝ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေခဲ့ကြ
သဖြင့် လွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်ခဲ့ကြ။

အစ်ကိုကြီးကိုဘစိန်နှင့် မရိုး
ဖြစ်သူတို့သာ မသေကြလျှင် မောင်လှ
စိန်နှင့် လှမင်းရည်တို့ ယူဖြစ်မှာ
ကျိန်းသေဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မရိုးပါ
မက အစ်ကိုကြီးကိုဘစိန်ပါ သေဆုံးခဲ့
ပြီး ဖြစ်ရကား ယူဖြစ်ဖို့အရေး နောင်နှေး
သွားခဲ့ရသည်။

“လှမင်းရည်နှင့် ယူဖြစ်လို့
ကလေးတွေ ဘာတွေ ရလာရင် ငါတူ

ကလေးက တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာ
ငယ်ရမှာ။ လှမင်းရည်ကလည်း သူ့ဘက်
က ပါလာတဲ့ တူမဟုတ်ဘဲ ငါ့ဘက်က
ပါလာတဲ့ တူကလေးဖြစ်လေတော့ သူနဲ့
ငါနဲ့ ရတဲ့ သားသမီးတွေကိုပဲ ဂရုစိုက်
ပြုစုမှာ။ ငါ့တူလေးချစ်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ တော်ကြာ ငါ့တူကလေးကို နှိပ်စက်
နေမှဖြင့် ...

ထိုအတွေးတွေ စိုးရိမ်ကြောင့်
ကြစိတ်တွေဖြင့် မောင်လှစိန် တူကလေး
မောင်ထူးစိန်ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ချစ်သူ
လှမင်းရည်ကိုပင် အိမ်ထောင်မပြုနိုင်ဘဲ
လူပျိုကြီးဘဝ ရောက်ခဲ့သည်။ လှမင်း
ရည်ကလည်း အကြောင်းသိပြီး ဖြစ်သွား
၍ တခြားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်
ပြုသွားခဲ့၏။

မောင်လှစိန်မှာ ချစ်သော
တူကလေး မောင်ထူးစိန်ကို အကြောင်း
ပြုပြီး ကလေးတစ်ယောက်အဖေ လူပျို
ကြီးအဖြစ် သူတို့ရွာကလေးမှာ နာမည်
တွင်သွား၏။

xxx

မောင်ထူးစိန်ကလေး အရွယ်
ရောက်လာတော့ သူ၏လေးလေး ကိုလှ
စိန်ကို တကယ့်အဖေအရင်းလို ချစ်ခင်
တွယ်တာနေသည်။

ကိုလှစိန်ကလည်း မောင်ထူး
စိန်ကလေးကို တကယ့်သားအရင်းလေး
သို့ သံယောဇဉ်က ကြီးမားသည်။

မောင်ထူးစိန်မှာ ကိုလှစိန်၏
အနီးကောင်းမှုဖြင့် မြို့ပေါ်တက် ပညာ
သင်ပြီး ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။
အဲဒီက ဆယ်တန်းအောင်ရုံ ပညာပင်
အောင် ကိုလှစိန်တို့ စစ်ကိုင်းစုရွာမှာ
ပညာတတ်ကြီးဟု အခေါ်ခံရသော
အဖြစ်ဖြစ်၏။

မောင်ထူးစိန် သုံးခွမြို့ပေါ်နှင့်
အိမ်ရှေ့ကို ကူးချည်သန်းချည်
သုံးခွမြို့ပေါ်မှာ ချစ်သူရှိနေခဲ့
မောင်ထူးစိန် ချစ်သူမိန်းကလေးမှာ
အသက်တော်တွင် အထည်ဆိုင်ထွက်
ရွှေစင်ဖြစ်၏။ မရွှေစင်မှာ
အိမ်နှင့် ကျောင်းနေဖက်လည်း

ကိုလှစိန်မှာ သားလေး
မောင်ထူးစိန်အတွက် အသောက်အစား
လောင်းကစား မဖက်ဘဲ စီးပွားကျူးရာ
ခဲ့သဖြင့် မောင်ထူးစိန် အရွယ်ရောက်
သည့် ယခုအချိန်မှာ သုံးခွ သန်လျင်
လိုင်းကားတစ်စီးပင် ထူထောင်ထားနိုင်
ခဲ့ပြီ။

မောင်ထူးစိန်က သူ့စိတ်ကူး
ဖြင့် ကားမောင်းတတ်အောင် သင်ပြီး
သုံးခွမြို့ပေါ်မှာ တက်နေခဲ့သည်။
သန်လျင် သုံးခွ ပြေးဆွဲသော လိုင်း
ကုန်ကားဖြင့် မနက်စောစော သုံးခွမြို့ပေါ်
ဂိတ်ထိုးရသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး
စစ်ကိုင်းစုရွာသို့ နေ့စဉ် ပြန်မလာဘဲ
မြို့ပေါ်မှာ အိမ်တားနေခဲ့သည်။

နောက်တော့လည်း မောင်ထူး
စိန်ဆိုမှ လူကြံ့နှင့် စာလာခဲ့သည်။
အဖေ ...
သားတော့ သားချစ်သူ ရွှေစင်
ကို လက်ထပ်မှုဖြစ်တော့မယ်။ ရွှေစင်က
သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် သုံးခွမြို့ပေါ်မှာ
ပြောင်ပြီး အခြေချနေဖို့ ပြောပါတယ်။

အဖေလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ရွာက အိမ်နဲ့
စက်ကို ရောင်းချပြီး သုံးခွမြို့ပေါ်မှာ
မြို့သားတွေအဖြစ် သားတို့မိသားစု
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြတာပေါ့ အဖေ
ရယ်နော်။

သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။
သားချစ်မောင်ထူးစိန်
သားဆီက စာက တိုပေမယ့်
ထိထိရောက်ရောက် ရှိလှသည်။ စာကို
ဖတ်ပြီး အထူးကြေကွဲမိသည်က ကိုလှ
စိန်။ သားက မြို့သူနှင့် လက်ထပ်တော့
မည်ဆိုတော့ သူ့မှာ ဒီအတိုင်းမနေသာ
တော့။

သားပြောသလို လုပ်သင့်တာ
လုပ်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရသည်။
အိမ်နှင့် ခြံ အပါအဝင်
စက်ကြီးကို ရောင်းပစ်ရမည်ဆိုတော့
နုပြောလှရာ သူ့မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
များ ခေါင်းချရာ စစ်ကိုင်းစုရွာကလေး
ကို တွယ်တာလှပါသည်။

အိမ်နှင့်ခြံကို မရောင်းဘဲ
စက်ရှိသော ခေါင်းရင်းပိုင်းမှ ခြံကြီးနှင့်

တိုက်ကြီးကို ရောင်းပစ်ပြီး သားကလေး
ထူးစိန်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့သည်။
သုံးခွဲမြို့ပေါ်မှာ တင့်တောင်းတင့်တယ်
ဖြစ်အောင် တိုက်ပြန်ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

သူကတော့ သုံးခွဲကို လိုက်
မနေတော့။ အိမ်နှင့် ခြံတစ်ခြမ်း
ကျန်သော စစ်ကိုင်းစုမှာ ဆက်၍
နေလိုက်သည်။

သူ့သားလေး မောင်ထူးစိန်ကို
ချစ်သောစိတ်ကလည်း ဆန်းကြယ်လှပါ
၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို သားလေး
မောင်ထူးစိန်ကို အောင်မေ့တမ်းတမိ
သည်။

“အေးလေ ... သူကတော့
သူမိန်းမနဲ့ သူ ပျော်ရွှင်နေမှာပေါ့။ အို
ငါ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိတာလဲ။
ငါ့သားလေး ပျော်ရွှင်နေတာကို ငါ
ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ ငါဟာ တရားမရှိတဲ့
အတိုင်း ကိုယ့်ဘက်ကချည်း ကိုယ်
တွေးနေတာကိုး။ သတ္တဝါအားလုံးဟာ
အချိန်တန်ခိုင်း ခွဲကြရမယ့်ဟာတွေချည်း
ပဲဟာ။ ငါ ဘာလို့ ဆွေးနေး လွမ်းနေရ

မှာလဲ။ သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံး
မှန်သမျှ ငါ လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ”

သားလေးကို လွမ်းသည့်စိတ်
ဖြင့် တွေးမိသော အတွေးများကို
ဖြေသာစိတ်မွှေးပြီး ဖြေဖျောက်နေရသည်။
မရောင်းရသေးဘဲ ကျန်နေသော
လယ်များကို သီးစားချထားပြီး သူ့ကိုယ်
တိုင်က ရွာဦးကျောင်းကို အချိန်ပြည့်
သွားနေတတ်သည်။

သားကလေးကို ချစ်၍
အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေသော သူ့အဖို့ ယခု
လို အရွယ်ကလေးရလာတော့ ဆေးပေး
မီးယူ တကယ်ပင် လိုအပ်ခဲ့ပါသည်။
အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်ကောင်း
နေသေးပေမယ့် သားလေးအတွက်
နောင်ရေး ရှုပ်ထွေးနိုင်မည်ဟု တွေးပြီး
ရေလာမြောင်းပေး လုပ်လေ့ရှိသော
မုဆိုးမ တစ်ခုလပ် အရွယ်ကောင်းများ
ကိုပင် ကိုလှစိန် ရှောင်ခဲ့သည်။

သားကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့်
တစ်လတစ်ကြိမ်တော့ စစ်ကိုင်းစုရွာမှ
သုံးခွဲမြို့ရှိရာ သားကလေးဆီသို့

လာတတ်သည်။ သူ့လာလျှင် လက်ခွေ
သက်သက်မဟုတ်။ ပြေပဲဆီဇာ
ကြိတ်လာတတ်သည်။ ဆန်ကောင်
ညွန့်ပေဆန်အိတ်များ ပါ၊ပါလာတတ်
သည်။

ကိုလှစိန်တို့ စစ်ကိုင်း
သုံးခွဲမြို့ပေါ်ကို ထော်လာဂျီများ မွေး
လမ်းသင့်လျှင် ပြေးဆွဲတတ်
အလျဉ်းသင့်လျှင် ထွန်စက်ကြီး
နောက်တွဲဖြင့် ပြေးဆွဲတတ်သည်။

တစ်နေ့ သားကလေး
မောင်ထူးစိန်တို့ရှိရာ သုံးခွဲမြို့
ဆီပုံးများ၊ ဆန်အိတ်များ
ထော်လာဂျီဖြင့် အလာ ထော်
မှောက်ပြီး ကံဆိုးသူ ကိုလှစိန်
တင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။

သတင်းကြား၍ သုံး
သို့ သားကလေး မောင်ထူးစိန်
ခွေးမရွှေစင်တို့ အရောက်မှာ
ပဲ မြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။
ဝတ်စုံဖြင့် ကိုလှစိန် သေဆုံး
အလောင်းကို

ထော်လာဂျီမှောက်စဉ်က ရင်ညွန့်မှ
အော်ရာကြီးကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်
မောင်ထူးစိန် သတိထားလိုက်မိသည်။

xxx

ကိုလုစိန်သေဆုံးပြီး နောက်
လလောက်အကြာမှာ မောင်ထူးစိန်
အဖို့ ကိုလုစိန်ကို ထူးထူးခြားခြား
အိပ်မက်မက်သည်။

ကိုလုစိန်သည် ယောဂီရောင်
နှင့် မြင်နေရကာ ..

“သားရေ ဖေဖေကတော့
အဖို့ကို မခွဲနိုင်လို့ လာခဲ့တာပါ။
အဖို့တော့ သားတို့နဲ့ အတူတူနေ
သင့်နော်။ ဖေဖေကို သားတို့
ကြည့်ပါကွယ်”

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုလုစိန်က
ခွင့်တောင်းနေလေသည်။

မောင်ထူးစိန်အနေဖြင့်လည်း
အသနားကြီးသနားကာ

ပြောပြပင် ခွင့်ပြုခဲ့ရာသည်။
အဖို့များ ပြောနေရသေးတယ်

အဖို့ကို သားတို့ အရင်

ကတည်းက ခေါ်ထားတာပဲဟာ။ အဖေ
က လာမနေလို့ ဒီအတိုင်း လက်လျှော
နေခဲ့ကြတာ။ အဖေလာနေမယ်ဆို
အချိန်မရွေး လာနေနိုင်ပါတယ် အဖေ
ရယ်”

မောင်ထူးစိန် ခွင့်ပြုစကား
ပြောပြီးနောက် လန့်လှည့်လာခဲ့သည်။

သူ့လန့်အနိုးမှာ ဘေးမှာ
အိပ်မောကျနေသော ဇနီးသည်ရွှေစင်ကို
လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်
ရွှေစင်မှာ အိပ်မောကျနေရာက လူးလွန်
လာပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်ကာ ကြောင်စီ
စီဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မောင်ရေ အဖို့ကို အိပ်မက်
မက်တယ် မောင်ရယ်။ ရွှေစင် ကြောက်
လိုက်တာ”

“ဘယ်လိုများ မက်တာလဲ
ရွှေစင်”

ရွှေစင်က သူ့မက်သည်
အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြတော့
မောင်ထူးစိန်မက်သည် အိပ်မက်နှင့်
တစ်ထပ်တည်းတူနေသည်ကို ကြား

လိုက်ရသည်။
“မဟုတ်မှလွဲရော ရွှေစင်မိုက်
ထဲက လသားအရွယ်ကလေးလေးဟာ
အဖေဝင်စားတာလား မသိဘူး ရွှေစင်
ရယ်”

“ရွှေစင်လည်း အဲဒီလိုထင်
တယ် မောင်”

ရွှေစင်နှင့် မောင်ထူးစိန်တို့
မှာ မိုက်ထဲက ကလေးမမွေးဖွားမီ
သေဆုံးသူ ကိုလုစိန်ကို မကြာခဏ
အိပ်မက် မြင်မက်နေရာက ကိုးလကျော်
ဆယ်လအကြာတွင် သားယောက်ျား
လေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ပါ၏။

ထိုသားကလေးကို မွေးဖွား
ချင်း မောင်ထူးစိန် ပျာပျာသလဲ ရင်ညွန့်
ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ရင်ညွန့်မှာ
အမှတ်ရာကြီးတစ်ခု ပါလာသည်ကို
ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

မောင်ထူးစိန်အဖို့ သူ့အဖေ
သူ့ဇနီးထံ ပြန်ဝင်စားသည်ဟု ယုံကြည်
ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေမိသည်။

သားကလေး၏ အမည်ကို

လည်း မောင်ကံထူးဟု ပေးခဲ့သည်။

သားကလေးသည် တစ်နှစ်

သားအရွယ်မှာပင် အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် တတ်ခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ
မှာ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ စစ်ကိုင်းစုမှာ
ကျန်ခဲ့သည့် အိမ်နှင့်ခြံတစ်ဝိုင်းကို
ရောင်းဖို့ ပြောခဲ့သည်။

သားကလေးကို မွေးဖွားပြီး
နောက် စီးပွားလည်း ယခင်ကထက်
နှစ်ဆမျှမက ပိုပြီး တက်လာခဲ့သည်။

ကိုထူးစိန်မှာ သားတစ်ယောက်
ဖအော ဖြစ်လာပြီးနောက် အလုပ်ကို ပို၍
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သုံးခွမှ သန်လျင်သို့
လိုင်းကားပြေးဆွဲနေသည့်အပြင် အနယ်
နယ်၊ အရပ်ရပ်သို့ ပဲခူးလမ်းဘက်မှ
ဘုရားဖူးခရီးအဖြစ် ငွေရလျှင် ရသလို
ပြေးဆွဲခဲ့သည်။ (ထိုအချိန်က သန်လျင်
တံတားကြီး မပြီးသေးပါ။)

တစ်နေ့ မြန်မာပြည်အထက်
ပိုင်းဘက်ကို ဘုရားဖူးခရီးအထွက်မှာ
မုံရွာ ညောင်ပင်ဝန်းတွင် ကားမှောက်
သွားခဲကသည်။ အမှန်က မူးမြစ်ရေလျှံ

နှင့် တိုးပြီး ကားမှာ မြစ်ရေထဲ ပါသွား
ခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေမှာ
ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ချန်နေပြီး ကားလမ်း
ကို ရေကျော်နေစဉ် ကားကြီးတွေနှင့်
ကူးရန် အစီအစဉ်ဖြင့် နေခဲ့စဉ် ကား
ချည်းသက်သက် ခရီးသည်မပါဘဲ
ကူးလိုက်စဉ် အထက်မှ ပြီးဆင်းလာသော
ရေလုံးဒဏ်ကို မိပြီး ကားကောလူပါ
ရေထဲပါသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“လုပ်ကြပါဦး လုပ်ကြပါဦး။
ဂျစ်ကားမှောက်သွားပြီ”

“ဟို . . . ဟိုမှာ ရေစီးထဲ
ပါသွားပြီ”

လူတွေက ကယ်ဆယ်ရန်
ကြိုးစားကြပေမယ့် မမီလိုက်တော့။
ရေကျချိန်မှာ ကားကိုပဲ သစ်ပင်မြစ်ကြီး
နှင့် ငြိကျန်ရစ်တာကို တွေ့ရပြီး ကား
မောင်းသူ ကိုထူးစိန်မှာ မူးမြစ်ရေထဲပါ
ပြီး အလောင်းပင် ရှာမရတော့ချေ။

သုံးခွသို့ ဘုရားဖူးများ အပြန်
မှာ ကိုထူးစိန်၏ အဖြစ်ဆိုးသတင်းကိုပဲ

သယ်ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုထူးစိန်အတွက် ဇနီးသည်

ရွှေစင် ငိုပွဲဆင်ခဲ့ရာသလို သားကလေး
မောင်ကံထူးမှာလည်း တက်မတတ်
ချက်မတတ် ငိုခဲ့ရရှာသည်။

သားကလေး မောင်ကံထူး

ရွှေစင်တို့မှာ အထည်ရောင်းရင်း သုံး
ခန့်ကြာအောင် နေခဲ့ပြီးမှ ရွှေစင်
တွေက ရွှေစင်နှင့် သားလေးတို့
နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင် ဆွေ
နီးစပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်နှင့်
ချပေးခဲ့ကြသည်။

မောင်ကံထူးအတွက် ကံထူး

သည်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
တစ်ယောက် ရရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသူ

လျှင် မောင်ကံထူး သူ့အဖေ ကိုထူး
တို့ ရွှေစင်တို့ဆီကို ဘယ်ပြန်လာ
ဟု အတွေးဖြင့် အဆွေးကြီး
သည်။

ကံဇာတ်ဆရာက

ဝင်၍ မွေ့ခဲ့သည်မှာ တကယ့်ကိုပဲ ထူးထူးခြားခြား ရှိလှသည်။

ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ သေပြီ ဟု အားလုံး ထင်မှတ်ထားကြသော ကိုထူးစိန် သုံးခွသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ သဖြင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ သည်။ တစ်မြို့လုံးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား ဖြစ်သွားကြရသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သားရွေး မောင်ကံထူးကို ပထမဆုံး သတိရလာပြီး လာချင်လွန်းလို့ ထာခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးဖို့ မည်ရွယ်ပါဘူး။”

“အမလေး ကိုထူးစိန်ရယ်။ ရွှေစင်တော့ ရင်ကနီရပါပြီရှင်။ ရှင်အဖြစ် ဆည်း ရွှေစင်တို့ နားလည်အောင် ပြောပါဦး။”

“ဒီလိုပေါ့ ရွှေစင်ရယ်။ ကိုယ့် ကံက ဝတ္ထုတွေ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလို ထင်မြင်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ် ကားနဲ့အတူ ပြေးခဲ့ ပါသွားတာပဲ သိလိုက်တယ်။

သတိရတော့ တဲကြီးတစ်တဲပေါ် ရောက် နေပြီ။ ခေါင်းမှာလည်း အထိရာရထား တယ်။ ဖျားကလည်း ဖျားနေတယ်။ အဲဒီ အထိရာကြောင့်လား။ အဖျားကြောင့်လား မသိဘူး။ ကိုယ်လေ ရွှေစင်တို့ သားလေး တို့ကို သတိမရတော့ဘူး။ ကိုယ် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ မမှတ်မိတော့ ဘူး။”

“အဲဒီလို ဘာမှ မမှတ်မိဘဲ မူးမြစ်ကမ်းက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ သောင်တင်ခဲ့ရာက တစ်စတစ်စ ကျန်းမာလာပြီး အဲဒီရွာမှာပဲ နေနေခဲ့ရ တာပေါ့က။ ခုတော့ အဲဒီရွာက အိမ်ရှင် သမီးနဲ့ အကြောင်းပါပြီး ကလေးနှစ် ယောက်တောင် ရခဲ့ပြီ။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ ပထမဆုံးသားကလေး မောင်ကံထူးကို အိပ်မက်တွေ ပြန်ပြန်မက်လာတယ်။ ပြီးတော့မှ ရွှေစင်ကိုပါ သတိရလာ တယ်။ ခုဆိုရင် ကိုယ် အတိတ်ဘဝ အားလုံးကို သတိရလာခဲ့ပါပြီ။ အကြောင့် ကိုယ် အမှတ်တရနဲ့ လာခဲ့တာပါ။”

ရွှေစင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ

မိန်းမသားပီပီ မျက်ရည်ကို အဖော်ပြုပြီး တစ်ရွံ့ ငိုလျက်ရှိသည်။

“ခုမှတော့ ငိုမနေနဲ့တော့ ရွှေစင်။ အားလုံး ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ။ ကိုယ့်လည်း ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ကိုယ်တို့ အဲဒီ ညောင်ပင်တန်းမှာပဲ ထမင်းဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားကြတယ်။ ကားတွေလည်း ထောင်ထားနိုင်ပါပြီ။ ကိုယ် အဲဒီကို ပြန်သွားမှာပါ။ မင်းလည်း လက်ရှိ မင်း အိမ်ထောင်နဲ့မင်း ပေါင်းနေ။ ကိုယ်လည်း လက်ရှိအိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ်ပြန်ပေါင်း မယ်။ သားကလေး မောင်ကံထူးကို တော့ ကိုယ်နဲ့ ထည့်လိုက်ပါနော်”

“အို . . . မဖြစ်နိုင်တာ။ သားလေးမောင်ကံထူးဟာ ရွှေစင်ရင်နဲ့ လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့ ကိုထူးစိန်ရယ်”

“အေးလေး၊ ဒါပေမဲ့ သားလေး က ကိုယ့်ဦးလေး ကိုယ့်အဖေ ကိုလှစိန် ဝင်စားတဲ့ဟာ”

“အို . . . ဝင်စားတာဖြစ်ပြန်

ကဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ကိုးလလွယ်ပြီး
ဝယ်လဖွားခဲ့ရတာ ကျွန်မ နို့ချိုတိုက်
ကွေးခဲ့ရတာ သားလေးကိုတော့ ရှင်နဲ့
ထည့်လိုက်နိုင်ဘူး ကိုထူးစိန်နဲ့ ရှင်ဟာ
လ အကြင်နာတရား လုံးဝမရှိတဲ့လူ
ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို ခွဲသွားသေးတယ်။
ဒီကြားထဲ ကျွန်မသားလေးကို ကျွန်မနဲ့
ခွဲထုတ်ဦးမယ်ဆိုတော့ ရှင် တရား
သလား၊ မတရားသလား စဉ်းစားပါဦး။”

ကိုထူးစိန်နဲ့ ရွှေစင်တို့
ပြဿနာကို ချွေမိဘဲတွေ့က ပိုင်းဝန်း
ပြီး ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်းဖြစ်
အောင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ကြရသည်။

“ကဲ . . . ကဲ သူလည်း
သူ့သားအရင်းဆိုတော့ အကြာကြီး ခွဲခွာ
နေရလို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး လွမ်းနေမှာ
ပေါ့။ ကလေးကို အပြီးတော့ ခေါ်မသွား
နဲ့။ ခဏတဖြုတ် အလည်အနေနဲ့
ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ခေါ်သွား။
ကလေးက သူနေချင်တဲ့နေရာမှာ သူ
ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ နေပါစေ။ ကလေး
စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ကောင်းပြီဗျာ။ ကျွန်တော်
ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါ
မယ်”

ကိုထူးစိန်နဲ့ ရွှေစင်တို့ဘက်
မှာ ပြေလည်မှုရရှိခဲ့ပြီး သားလေး
မောင်ကံထူးကို အထက်အညာသို့
အလည်အပတ်အဖြစ် ခေါ်ခွင့်ရရှိခဲ့လေ
သည်။

မောင်ကံထူးအဖို့ ဖခင်ကြီး
ကိုထူးစိန်ကို တွေ့ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့
လေသည်။

ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ညောင်ပင်
ဝန်းရွာသို့ ပါလာစဉ် ညောင်ပင်ဝန်းမှ
မိထွေး ဒေါ်လှဖူးက တကယ့်မိခင်အရင်း
လို ပြုစုခဲ့သည်။

သူ့အဖေ ကိုထူးစိန်၏
ကြံစားမှုကြောင့် မုံရွာ မန္တလေးခရီးလမ်း
မှာ ထမင်းဆိုင်များဖြင့် နာမည်ကြီးနေ
သော ညောင်ပင်ဝန်းမှာ ကိုထူးစိန်၊
ဒေါ်လှဖူးတို့ ထမင်းဆိုင်မှာလည်း
နာမည်ကြီးထမင်းဆိုင်အဖြစ် ထင်ရှားလှ

ပါ၏။
မောင်ကံထူးက ဆယ်ငါးနှစ်
အရွယ်၊ ကိုထူးစိန်နှင့် ဒေါ်လှဖူးတို့
အိမ်ထောင်မှ ရရှိခဲ့သော ညီလေးနှစ်
ယောက်က ရှစ်နှစ်နှင့် ငါးနှစ်သားအရွယ်
တွေဆိုတော့ ညီလေးတွေကို မောင်ကံ
ထူးက အတော်ပင် ချစ်မိရှာသည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ဟာ ငိုညီ
လေးတွေတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မြေးလေး
တွေလည်း တော်တယ်”

မောင်ကံထူး သူတို့ချည်း
ရှိနေစဉ် ညီလေးတွေကို ထိုသို့ ပြောလေ
ရှိတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ညီလေးနှစ်
ယောက်အနက် အကြီးကောင်က
မောင်ကံထူးကို သူတို့ အထက်အညာ
ထုံးစံအရ မူးမြစ်အတွင်း ရေသွားချိန်
အဖော်စပ်သဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်
စိတ်မချဘဲ မောင်ကံထူး လိုက်ခဲ့ရသည်။
ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့
အညာခလေထုံးစံအတိုင်း မူးမြစ်နဲ့
ယဉ်ပါးနေပြီမို့ ဘာမျှ မဖြစ်သော်လည်း

www.burmeseclassic.com

မူးမြစ်နှင့် မယဉ်ပါးသော မောင်ကံထူး
အဖို့ မြစ်ရေနက်ပိုင်းကို ရောက်ပြီး
ရေနစ်ခဲ့ရသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကို
ကြီး ရေနစ်နေပြီ ကယ်ကြပါဦး။
ကယ်ကြပါဦး။”

ကယ်ဆယ်သူများ ရောက်လာ
သည့်အချိန်ကျတော့ မောင်ကံထူး
ကလေးမှာ အသက်ပျောက်လျက် ရှိပေ
သည်။

“ဖြစ်ရလေ သားကြီးရယ်။ ငါ
သားကို ငါခေါ်ပြီး သတ်သလိုဖြစ်ရပြီ။
သူ့အမေ မရွှေစင်ကို ငါ ဘယ်လိုပြောရ
မလဲဟင်”

ယူကြီးမရစ္စာဖြင့် ခုမှ အဆွေး
ဆွေးပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသူမှာ
ကိုထူးစိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုထူးစိန် သုံးခွရှိ မရွှေစင်တို့
အကြောင်းကြားမဖြစ်၍ အကြောင်း
ကြားခဲ့ရသော်လည်း မရွှေစင်တို့က
ကိုထူးစိန်ကို လုံးဝမကျေနပ်ကြ။

“သားလေး ရေမကူးတတ်တဲ့
ဟာ မူးမြစ်ထဲမှာ ရေဆင်းချိုးတာကို
ကြည့်နေတာကိုက ရှင့်အမှားပဲ။ ရှင့်ကို
ကျွန်မ ဒီတစ်သက် မကျေတော့ဘူး
သိလား”

ရွှေစင်ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ကို
ထူးစိန်တို့လင်မယား ငုံ့ပြီးခံနေကြရသည်။
ရွှေစင်တို့ သုံးခွပြန်သွားပြီး
နောက် တစ်လခန့်အကြာမှာ ကိုထူးစိန်
၏ဇနီး မလှဖူးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှာလည်း လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး ရေနစ်သေသော
သားလေးမောင်ကံထူးကို အိပ်မက်မက်
ခဲ့ကြပြန်သည်။ သားကလေးသည် သူတို့
အိပ်တွင် ပြန်လည်ပြီး နေထိုင်ရန်
အိပ်မက်ထဲမှာ ခွင့်တောင်းခဲ့ပြန်၏။

နောက် ဆယ်လအကြာတွင်
ကိုထူးစိန်နှင့် မလှဖူးတို့မှာ သား
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး
ထိုသားကလေး၏ ရင်ဘတ်မှာ အမှတ်
တစ်ခုကို သားလေး မောင်ကံထူးကဲ့သို့
ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရှိနေကြရခြင်းပင်။

သားလေးမွေးဖွားကြောင်း
မောင်ကံထူးလေး အစားပြန်ရပြီဖြစ်
ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ သုံးခွရှိ ရွှေစင်
တို့ဆီကို ကိုထူးစိန်တို့ အကြောင်းကြား
ခဲ့ပါသည်။

“အို ... ကိုထူးစိန်ကလည်း
ကျွန်မတို့သားလေးကို သူ့သားဆိုပြီး ရှင့်
ရွှေစင်တို့ လာခေါ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“သူတို့တုန်းကတော့ ထည့်ပြီး
မှတော့ တို့များ အလည်ကျတော့လည်း
အလည်အပတ်အဖြစ် မထည့်ရင် ဘယ်
တရားပါ့မလဲကွယ်”

ကိုထူးစိန်က တရားသဖြင့်
သော စကားကို ပြန်၍ ပြောခဲ့သည်။
ကလေးကို မူးမြစ်အတွင်း ရေနစ်သေ
ဆုံးသွားခဲ့သော သားကြီးမောင်ကံထူး
အမည်ပင် ပြန်၍ ပေးခဲ့ပြီး ထိုမောင်ကံ
ထူးကလေးမှာ ရေမြင်လျှင် အင်မတန်
ကြောက်တတ်သောအကျင့် ပါလာခြင်း
က ပို၍ ထူးခြားနေလေသည်။

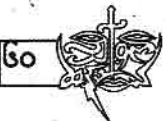
တင်ကော်

တောတွင်းရတနာ

ခက်ရိုက် လော့ချာပြော

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

‘အရှင်ရုက္ခစိုးမင်းကြီး အရှင်၏ကျေးဇူးတရားကို
ကျွန်ုပ်တစ်သက် မမေ့ပါ။ ယနေ့မှစ၍ သားသတ်မှဆိုးဘဝကို
လုံးဝစွန့်လွှတ်လျက် သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးမှု ပြုပါမည်။
လောဘဖြစ်စေတတ်သော ဤရွှေတုံးများကိုလည်း . . .

တောတောင်တို့သည် နိမ့်ချည် အောင် တိုက်ခတ်ရွာသွန်းလျက် ရှိ သည် ငှက်တစ်ကောင် ဖုံးဝှံသည့်အထား
ချည်ဖြင့် လေလုံးကြီးများရိုက်ခတ် သည်။ လျှပ်စီးတိုက်လည်း ပြီးပြီပြန် ပြေပြေသို့ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းလာတာ
ချည်ကြားတွင် ရှိနေလေ၏။ ကောင်း မျှ လင်းလက်လျက်ရှိ၏။ လွန်စွာချောက် သစ်ပင်ခြေရင်း၌ ပုဆစ်ခွေးတုပ်အနေ
တစ်စုံကား ကြယ်ရောင်လရောင် ချားဖွယ်ကောင်းလှသော ညတစ်ညပေ အထား ရှိနေသော လူတစ်ဦးအား ပီပီ
မတတ်မည်းမှောင်လျက် ရှိသည်။ တကား။ သသ ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဂျိမ်း ဒလိန်း”

ထိုမျှ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်း

“လူလေး သင်ဟာ ယခုဘဝ

“ဂျိမ်း ဂျိမ်း”

တိုက်ခတ်နေသော မိုးနှင့်လေတို့မှာ မှာ သတ္တဝါများကို သနာညှာတာခြင်း

“ဝုန်း”

မည်သို့ဖြစ်သည် မသိအောင်ပင် တဒင် မရှိ၊ သတ်ဖြတ်ရောင်းချနေသူ မဆိုး

“ဝေါ”

အတွင်း တိခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။ ပြီးလျှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်

လေလုံးမိုးလုံးတို့ကလည်း

တောအုပ်အတွင်းရှိ လင်းလက်သော မဝေးလှသော ဘဝတစ်ခုတွင် သင်သည်

ရွာသွန်းသည့်အလား သစ်ပင်

အပင်တစ်ပင်မှ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ

တသိမ့်သိမ့် တဟဲ့ဟဲ့ဖြစ်

ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး စွာကို ပြုခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

သားရဲသတ်မုဆိုးဘဝမှ လွတ်မြောက်
လျက် သမ္မာအာဝီဝဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ရန် ငါ စောင့်
ရှောက်ကူညီအံ့။ မပူလင့်လူသား မပူ
လင့်”

စကားဆိုသည်နှင့် ဝတ်ဖြူစင်
ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကွယ်ပျောက်သွားကာ
၎င်းရပ်ခဲ့သည့်နေရာမှ အလင်းတန်း
တစ်ခုသည် လင်းလက်သော သစ်ပင်
ကြီးပေါ်သို့ ကြယ်တံခွန်တစ်ခုအသား
လျင်မြန်စွာ ထိုးတက်သွားခဲ့သည်။

“နတ်မင်းကြီး အဘိုး အဘိုး
အဲ ရက္ခစိုးမင်းကြီး”

မုဆိုးကြီးဦးရဲခေါင်က အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် လက်ကို ဆန့်တန်းကာ
မဝီမသ ဝိုးတဝါးရေရွတ်လျက်ရှိနေရာ
ကောက်ညှင်းဆန်များကို ဝါးကျည်
တောက်အတွင်း သွပ်သွင်းနေသည့်
အိမ်ယံခြံက မျက်စောင်းထိုးကာ တဲ
ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်
ရိုက်ကာ နှိုးလိုက်သည်။

“တော့ ကိုရဲခေါင် ကိုရဲခေါင်၊

ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ ဝိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။
မုဆိုးတဲ့တော် ဝီရိယမရှိ၊ ဘာမရှိ
အပျင်းကထူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သား
ကောင်မရဖြစ်ပြီး မိသားတစ်စုလုံး တော်
ပြတ်နေတော့တာပေါ့ ဟင်း”

အိမ်ယံခြံ၏ မြည်တွန်ရေရွတ်
မှုကြောင့် မုဆိုးကြီးဦးရဲခေါင် မျက်လုံး
ဖွင့်ကာ အမြန်ထထိုင်လိုက်ရသည်။

“မင်းကလည်းကွာ အိပ်မက်
မက်နေလို့ ပြုန်းခနဲ မထတာနဲ့များ”
ဟု မကျေမနပ် ပြောလိုက်
သည်။

“ဘာ၊ အိပ်မက်ဟုတ်လား။
ရှင်အိပ်မက်က ဝမ်းဝမလားရှင်။ သား
နှစ်ယောက်တောင် လက်နက်လေးများ
လွယ်ပြီး တောထဲဝင်သွားတာ ကြာလှ
ပြီ။ သမီးလည်း စမ်းချောင်းမှာ ရေသွား
ခပ်တယ်။ ရှင်သာ အပျဉ်းထူပြီး ဟင်း”

မုဆိုးကြီး ဦးရဲခေါင်
တစ်ယောက် အိမ်ယံခြံ၏ ဆူပွက်သံများ
ကို မကြားပေ။ လွန်စွာရှင်းလင်းလှသော
အိပ်မက်အကြောင်းကသာ သူ ဦးခေါင်း

ထဲမှာ စွဲနေလေ၏။ အိပ်မက်ထဲ
ပုဂ္ဂိုလ်သည် နတ်လော၊ လူလော
ဘိုးတော်လော၊ ယောဂီလော၊ တောင်တော်
နတ်လော၊ ရက္ခစိုးလောဟူ၍ လောလော
များစွာ ထပ်သည်အထိ အတွေးနယ်
နေမိသည်။

“ကြည့် ခုထိ မထသေးဘူး
“အေးပါကွာ”

သူက ထိုအခါကျမှ အိပ်
ခွာကာ ဖျင်အပိုင်းအစဖြင့် မျက်နှာ
ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တံခွန်
ဖိုထောင်ထားသော ခူးလေး
မြားကျည်တောက်ကို ကျောတွင် ထည့်
ပိုးသည်။

“ရော ဒါယူသွား”
“အင်း”

ထို့နောက် ဒေါ်မောင်
ကမ်းပေးလာသော ကောက်ညှင်း
တစ်ဆုပ်နှင့် ဆတ်သားခြောက်တစ်
ကို ဆွဲယူလျက် စမ်းချောင်း
ထွက်လာခဲ့သည်။

“အင်း ... မုဆိုးဘာ”

ဘဝ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ၊ အိပ်
ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ သတ္တဝါအားလုံး
အလည်း ငါ့ကို မေတ္တာမရှိ၊ တော်တော်
အသုံးမကျတဲ့ဘဝပါလားကုန်”

မုဆိုးကြီးက ၎င်း၏ဘဝကို
ဆွေးမိကာ မကျေမနပ်နှင့် အထက်ပါ
အတိုင်း ရေရွတ်လာစဉ် ရေအိုးရွက်လာ
သော သမီးချောကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဟော... အဖေ တောထဲ
တော့မလား။ တောကောင်ကြီးကြီး
ဆင်ရှာခဲ့နော်။ လာမယ့် နတ်တော်
တော်ရင် ရွာမှာ ဆွမ်းကြီးလောင်းနဲ့
ညှို့တယ်။ အဲဒီမှာ သမီး လှလှပပ
အောင် အဝတ်အစားဝယ်ဖို့
ကောင်ကြီးကြီး ရှာပါနော်”

“ဟေ”
ကနဦးတွင် မုဆိုးကြီး ဒေါသ
သည်။ ပြီးမှပင် အပျိုအရွယ်
သမီးကလေး လှချင်ရှာပေ
ဆွေးမိကာ ဒေါသများကို
ထွက် ...

“အေး အေး၊ အဖေ ဒီနေ့
သားကောင်ကြီးကြီးရအောင် ရှာခဲ့ပါမယ်
သမီးရယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်ပြောကာ တော
အုပ်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့မိ
သည်။

ထိုသို့ လျှောက်လာရင်း
သူ့ဖခင် မုဆိုးကြီးနှင့် တောထဲတွင်
နှစ်ဦးသား နေခဲ့ရသော ဘဝ၊ ထိုမှ ဖခင်
မုဆိုးကြီးသေဆုံးသောအခါ တစ်ဦးတည်း
မုဆိုးအဖြစ် အသက်ဝမ်းကျောင်းမှုပြုခဲ့
ပုံ၊ နောက် ကုက္ကိုစုရွာမှ မမယ်ခြံနှင့်
ချစ်ကြိုက်လျက် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပုံ၊
နှစ်ပေါင်းများစွာ မုဆိုးအလုပ်ဖြင့်
ကျင်လည်ခဲ့ရာမှ သားနှစ်ဦး သမီးတစ်ဦး
မွေးဖွားခဲ့ပုံ၊ တောမီးလောင်ခြင်း၊ မိုးခေါင်
ရေရှားဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် မိမိနေထိုင်ရာ
တောမှာ သားကောင်များ တဖြည်းဖြည်း
ရှားပါးလျက် မိသားစုမလောက်မင
ဖြစ်လာကြပုံ အမှန်ကိုတွေးရင်း ကောက်
ညှင်ဆုပ်ကို စာသည်။ ဆတ်သားခြောက်
ကို ဝါးသည်။

ထို့ကြောင့် ကောက်ညှင်းနှင့်
ဆတ်သားခြောက်တို့သည် တစ်ခဏ
အတွင်း ကုန်သွား၏။

“တောက် မဝရေစာ စားလိုက်
မှ ဝမ်းဗိုက်က ပိုပြီး ဆာလာသလိုပါလား
လက်ချေပြီ”

သို့အတွက် ကွေ့ကွေ့ကောက်
ကောက် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းဆီ
လျှောက်ကာ ရေကြည်ကြည်ကို
လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်၍ တစ်ဝကြီး သောက်နေ
မိသည်။

“မြောက် ဘက်ကို သွား၊
မြောက်ဘက်ကို”

သို့ရှိစဉ် လေတိုသံနှင့်အတူ
နားထဲ၌ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်
ထင်၍ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မြားတံတစ်
ချောင်းကို ဆတ်ခနဲထုတ်ကာ ဇူးလေး
ညှို့အတွင်း လျှင်မြန်စွာ သွင်းလိုက်သည်။
သို့ရာတွင် အနီးဝန်းကျင်တစ်ဝို
်၌ လိပ်ပြာနှင့် ငှက်ငယ်အချို့ ဝဲပျံနေ
သည်မှ အပ လူဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ
တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိပေ။

“ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ အသံက လူသံ အစစ်ပါ။ ငါ သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရတာပါ”

မုဆိုးကြီးကိုရဲခေါင်က မကျေမချမ်း ရေရွတ်ပြီးနောက် စမ်းချောင်းကို ကျောခိုင်းလျက် ခြေလှမ်းများကို လှမ်း လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိအောင်ပင် သူ့ခြေလှမ်းများသည် တစ်ခါတစ်ရံမျှ သွားခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသည့် မြောက်ဘက်တောအုပ်သို့ လှမ်းနေခြင်း သတိပြုမိသည်။ မုဆိုးကြီးက အလိုက် သင့်ပင် ခြေဦးတည်ရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ တော့သည်။

“အော် အီး အီး အွတ်”

လင်းကြက်တစ်ကောင်က နံနက်ခင်းကို ကြိုဆိုသည့်အလား သာယာစွာ တွန်ကျူးလိုက်ရင်းမှ မုဆိုး ကြီး၏ ခြေသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ချုံ့ပုတ်အတွင်းမှ ထိုးထွက်ပျံ့သန်းသွား၏။

အတန်ကြာ သွားမိသောအခါ အရှေ့တောစပ်ဆီမှ သမင်နှစ်ကောင်နှင့် တောဝက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွား

သည်ကို မုဆိုးကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

“အင်း ... ဒီနေ့အဖို့တော့ ကံကောင်းပြီဆိုရမယ်။ ဒီဘက်တောစပ် က သားကောင်ပေါများ အစက မသိခဲ့ တာ နာတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်း ဆိုရင် အိမ်အပြန်မှာ သားကောင်ကြီး ကြီး ပါကောင်းပါရဲ့”

ကျေနပ်ခြင်းအတိုင်း မုဆိုး ကြီးဦးရဲခေါင်က တောနက်အတွင်းသို့ တစ်စတစ်စ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“တိန် တိန်”

များမကြာမီ တောင်ကုန်းငယ် တစ်ခုအလွန်မှ ဆတ်တစ်ကောင်၏ မြည်သံ အတိုင်းသား ကြားရသဖြင့် မုဆိုးကြီးရင်တွင် ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွား ကာ ခြေသံကို လုံအောင်ပြုလျက် တောင်ကုန်းငယ်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းခဲ့ရုံမက အဆင်သင့်သည်နှင့် ပစ် လွှတ်ရန် ခူးလေးကိုလည်း အသင့်ချိန် ပြီး အနေအထား ရှိစေသည်။

“ဦး ဖရူး”

“ဟာ ဟင်”

နေပူစာလုံနေဟန်ရှိသော

ရောမ ဆတ်ဖားကြီးက ဝမ်းခေါင်းသိပ် လျက် တောင်ကုန်းအကွယ်မှ ဦးခေါင် ပြုထွက်လာသောအခါ မုဆိုးကြီး ခေါင်က သွက်လက်စွာ ခူးလေးမှ မြားတံကို ပစ်လွှတ်လိုက်တော့သည်။

“ဝှစ်”

“ရွှီ”

လောကီခွင်း၍ မြားတံတိုက် သွားသည်မှန်သော်လည်း ဆတ်ဖား ကို ထိမှန်ဟန် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးကြီးက နောက်ထပ် မြား တစ်ချောင်းကို ခူးလေးပျော့ပြောင်း အတွင်းသို့ ထည့်စဉ် ဆတ်ဖားကြီး တောင်ကုန်းအကွယ်မှ တစ်ဆင့် လမ်းအတိုင်း လှစ်ခနဲ ပြေးထွက် သည်။

“ဟာ၊ ဆတ်ဖားကြီး”

လိုက်မှ”

မုဆိုးကြီး ဦးရဲခေါင်

တူးပြတ်ဖြစ်လျက် ခူးလေးကြီး ဆတ်ဖားကြီးနောက်မှ ထက်

တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်တော့သည်။ ဆတ်
ဖားကြီးမှာ ပြေးသည်ဆိုသော်လည်း
မုဆိုးကြီး၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်
သွားအောင် ပြေးနေပေရာ ထိုအဖြစ်
ကို ဇောနှင့်လိုက်နေသော မုဆိုးကြီး
ခွဲခွဲခေါင်ခမျာ လုံးဝ မရိပ်မိနိုင်အောင်
မြန်နေရှာ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခု
ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ တောင်ကုန်းသုံးခု
ကို ကျော်ခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ လျှိုကြီး
အနီး ရောက်သောအခါ မုဆိုးကြီး
လေးမှ ပြားတံတစ်ခုကို ပစ်လွှတ်
ပြန်သည်။

“ဝိုး”

“ဒေါက်”

“ဟာ . . . ဆတ်ဖားကြီးရဲ့
အသံမှာ ပြားချက်ထိသွားပြီ။ ဟော
ကြည့်စမ်း။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့
အသံကို ကျသွားပြီ။ မလွတ်တမ်း
နဲ့အသံ”

မုဆိုးကြီး ရေရွတ်သည့်အတိုင်း
သွားသော ဆတ်ဖားကြီးမှာ

လျှိုကြီးအတွင်းသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး
ကျရောက်သွားသဖြင့် “မုဆိုးကြီးလည်း
နံရံရှိ အဖုအထစ်နှင့် နွယ်ပင်များကို
အားပြုကာ လျှိုကြီးအတွင်းသို့
ကုတ်ကပ်လျက် သဲသဲမဲမဲ ဆင်းလာခဲ့
သည်။

သို့သော် တစ်နေရာအရောက်
တွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးနံရံမှ ကျွတ်
ထွက်သဖြင့် မုဆိုးကြီးဦးရဲခေါင်ခမျာ
လက်ချော်ကာ လျှိုကြီးအတွင်းသို့
ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျရောက်သွားခဲ့
လေတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်
မေ့မြောနေသည် မသိပေ။ မုဆိုးကြီး
သတိရလာသောအခါ လျှိုကြီးအတွင်း၌
ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အပြာ
ရောင်အလင်းကြောင့် အနီးရှိ သစ်ပင်၊
မြက်ပင်နှင့် ကျောက်တုံးကျောက်စများကို
ဦးစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် . . . ငါလိုက်နေတဲ့
ဆတ်ဖားကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။
လျှိုအတွင်းနေရာက သိပ်မကျယ်ဝန်းပါ

ဘူး။ ဆတ်ဖားကြီးရှိရင် တွေ့ရမှာပေါ့။
ဘယ်လိုပါလိမ့်”

အမှန်ပင်လည်း မုဆိုးကြီး
ရေရွတ်သည့်အတိုင်းပင် မြားမှန်သွား
သော ဆတ်ဖားကြီး၏ အရိပ်အယောင်
ကိုမျှ မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိပါပေ။ ထူးလှပေ
စွာ။

“အို . . . ဆာလိုက်တာ၊
ဆာတာမှ မိုက်ထဲက တာပို့ပို့နဲ့ တစ်ခါ
မှ ဒီလောက်အထိ ဆာလောင်မွတ်သိပ်
မှု မဖြစ်ဘူးပါဘူး။ နောက်ပြီး ထူးတာက
ဒီလောက်အမြင့်ကြီးကနေ အောက်ဘက်
ကျောက်တုံးတွေပေါ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ကျတာတောင် တစ်စက်ကလေးမှ
နာကျင်မှု မဖြစ်တာဘဲ”

မုဆိုးကြီးဦးရဲခေါင်က ၎င်း၏
ကျောအောက်မှ ကျောက်တုံးကျောက်စ
များကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ရေရွတ်
နေခိုက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့်
ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ တာပို့ပို့ပြည်သံကလည်း
ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်ဟု ထင်မှတ်
ရသည်။

“အင်း ... ဒါဆို ဒီလူကြီး

ထဲကျပြီး ငါ သတိမေ့နေတာ။ ဘယ်
နှစ်ရက်ရှိပြီလဲမှ မသိတာ။ ခုအချိန်ဆိုရင်
ငါ့ဇနီး မမယ်ခြံနဲ့ သားသမီးတွေ ငါ
အတွက် ပုပန်သောက ရောက်နေကြရော
ပေါ့။ အို ဒါတွေ တွေးနေမယ့်အစား ဒီ
လူကြီးမှာ စားစရာတစ်ခုခု ရှိလို့ရှိပြေး
ရှာကြည့်ဦးမှ”

ပြောပြောဆိုဆို မုဆိုးကြီးက
ထိုင်ရာမှထကာ လျှို့အတွင်း နံနံစပ်စပ်
လိုက်ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သည့်
အစားအစာမျှ တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိပေ။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငတ်တာနဲ့
သေမှာ မချပဲ”

ပြီးလျှင် တစ်နေရာ၌ စားပွဲ
ဝိုင်းခန့် လိပ်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေသော
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးထံ မျက်စိ
ရောက်သွားရာ မုဆိုးကြီးက အားစိုက်၍
ထိုကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းမလိုက်၏။

“ဂလုပ် ဂလုပ်”

“ဟာ ... မွေးလိုက်တာ၊
မွေးလိုက်တာ။ အို... လက်စသတ်တော့

ထူးထူးခြားခြား ရွှေဝါရောင်မို့တွေ
ကျောက်တုံးအောက်မှာ ပေါက်နေပါလား။
မို့က ချိုအီတုရနဲ့တွေ သင်းပျံ့နေတာကိုး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမို့တွေကိုပဲ တစ်ဝစား
မှ ဟီး ဟီး ဟီး”

မုဆိုးကြီးမှာ ရွှေရောင်တဝင်း
ဝင်း ရနံ့တသင်းသင်းဖြစ်နေသော မှီဖျား
၏ ဆွဲတောင်မူကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာဖြစ်ကာ သိမ်းကျုံးဆွဲနှုတ်လျက်
မနားတမ်း လွေးလေတော့၏။

“အို . . . ချိုလည်းချို၊
မွှေးလည်းမွှေး၊ နတ်သိကြားတွေ ဖန်တီး
ပေးထားတဲ့ နတ်သုခဗျားလေလား”

မှီအတော်များများ စားပြီးသည်
တွင် မုဆိုးကြီးမှာ မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ
အောင်ပင် အိပ်မေ့ချခံရသူအလား
လျှို့ကြီးနံရံကို မှီကာ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်
သွားလေတော့၏။

အိပ်ရာမှနိုး၍ မျက်လုံးများကို
ဖွင့်ကြည့်သည်တွင် ပထမဦးစွာ အဝါ
ရောင်များ ယှက်သန်းသွားလျက် ဆွေ
ကြာမပင် မူလအတိုင်း အရာရာကို

မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ထူးတော့ထူးတယ် ဆိုရမယ်
ငါ့ မျက်လုံးအကြည့် အားတွေသိပ်ကောင်း
ပြီး အရာရာကို အရင်ကထက် ပြတ်သား
ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရပါကလား အထို
အလို”

အစူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မသိ
နိုင်ဖွယ်၊ ၎င်း၏ဖြစ်စဉ်ကို ရေရှည်နေ
စဉ် ခြေရင်းမှ အဝါရောင်အချို့ လျှံထွက်
နေသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်စအချို့
ကို တွေ့ရသဖြင့် မုဆိုးကြီး အာမေဍိတ်
ထွက်သည်အထိ အံ့သြစွာ ရေရှည်ထိုင်
မိလျက် ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ဆတ်ခနဲကောက်ယူကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျောက်တုံးထဲက
တစ်ခြမ်း၌ မြေဆီမြေညှိတက်နေသော
မှန်သော်လည်း တစ်ဖက်တွင်ကား
ဝါရောင်အဆင်းရှိနေကြောင်း သတိရှိ
သဖြင့် မည်းနေသော အခြမ်း
၎င်း၏မုဆိုးစဖြင့် ပွတ်တိုက်ကြည့်
သည်။

“အလို အလို၊ လက်

တော့ ဒါ... ဒါဟာ ရွှေတုံးပေကိုး။ ဒီ
ဒလိုဆိုရင် ရုက္ခစိုးကြီးပေးတဲ့ အိပ်မက်
ဟာ မှန်နေပြီ။ ဒီရွှေတော့ရှိရာကို ရောက်
အောင်ငိုကို ဆတ်ဖာကြီးယောင်ဆောင်
ပြီး များခေါ်လာတာဖြစ်မယ်။ ချမ်းသာပြီ
ဗျာ၊ ချမ်းသာပြီ။ အိ ဟီး ဟီး”

ပြီးလျှင် ကွေးနေအောင်
ခွန်ပေါက်ကလျက် တစ်စုံတစ်ရာ သတိ
ရကာ ရွှေတုံးများပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်၏။ ထို့နောက် အိပ်မက်အရှင်
ရုက္ခစိုးမင်းကြီးအား ရည်စူး၍ အောက်ပါ
အတိုင်း တိုင်တည်ရှိခိုးကန်တော့လိုက်
သည်။

“အရှင်ရုက္ခစိုးမင်းကြီး အရှင်
ကျေးဇူးတရားကို ကျွန်ုပ်တစ်သက်
ယနေမှစ၍ သားသတ်မှဆိုဘဝ
လုံးစွန့်လွှတ်လျက် သမ္မာအာဇီဝ
အသက်မွေးမှု ပြုပါမည်။ လာဘ်
အတတ်သော ဤရွှေတုံးများကိုလည်း
ဆောင်ရုံမျှသာ ယူဆောင်သုံးစွဲမည်ဖြစ်
၍ တိစ္ဆာနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ့အား
ပြန်ပြခြင်းမပြုဟု ကတိသစ္စာပြုပါ

သည် အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး”
နောက် ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။
ပြီးမှ ရွှေတုံးများအနက် တစ်ပိဿာခန့်ရှိ
အတုံးများအနက် တစ်ပိဿာခန့်ရှိ
အတုံးတစ်တုံကို ခါးပုံစံအတွင်း အသေ
အချာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထည့်သို့ပြီး
နောက် လျှို့ဝှက်အပေါ်သို့ ကုတ်ကပ်၍
ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။
ယခင်က တောတောင်အတွင်း
ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည့် မုဆိုး
ကြီးမိသားစုမှာ ယခုအခါ ကုက္ကိုရရွာတွင်
ခမ်းနားလှသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး
နှင့် လယ်မြေအမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်
သော မိသားစုဖြစ်နေပေပြီ။

ရွာအတွင်းမှ အလှူ၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်၊ သာရေးနာရေး၊ ရပ်ရေးရွာရေး
မကျန် ဦးခေါင်း၊ အိမ်ယံခြံတို့ မပါလျှင်
မပြီးဟု ဆိုရန်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ကျသွား
သော သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတို့က
လောဘသက္ကာယများကာ မကြာခဏ
မိဘများအား ညှဉ်းဆဲ၏။ မိဘများ

ချမ်းသာသမျှ ခွဲဝေလျက် ထက်ထိန်း
အုပ်ကြ၏။ သို့သော် ဦးခေါင်းကား
သားသမီးများအား မည်သို့မျှ ဆူပူကြမ်း
မောင်းခြင်း မရှိဘဲ ချမ်းသာသမျှ ဝေခြမ်း
ပေးလိုက်သည်သာ။

ထို့ပြင်တဝ ရွာဦးဘုန်းတော်
ကြီး၊ ရွာလူကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်
ကာ ရွာဦးစေတီနှင့် သိမ်၊ ကျောင်း၊
ရေပ်တို့ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသမှု
ပြုလေသည်။ တစ်ဖန် ရွာအတွင်းရှိ
အိုမင်းမစွမ်းရှိသူများကို အစားအစာ၊
အဝတ်အထည်၊ ငွေကြေးမုအစ လိုလေ
သေးမရှိ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းသဖြင့်
ကောင်းချီးပေးသံ၊ သာဓုအနုမောဒနာ
ခေါ်ဆိုသံများ ကုက္ကိုရရွာအတွင်း ညံ့မစဲ
အောင် ရှိနေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညတွင်
ဦးခေါင်း၊ အိမ်ယံခြံအိမ်သို့ လူဆိုတစ်စု
ရောက်လာကာ စားပြတိုက်ကြသည်။
စားပြအားလုံး ငါးယောက်ဖြစ်လျက်
၎င်းတို့မျက်နှာများတွင် အဝတ်နက်များ
ကို စည်းနှောင်ထားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော
စာပြက စားကိုဝင့်လျက် ...

“ခင်ဗျား မသေချင်ရင် ရှိသမျှ
ရွှေငွေတွေ ထုတ်ပေးပေတော့ ဦးရဲခေါင်၊
ခင်ဗျားဟာ ရွှေတွင်းလို ရတနာသိုက်
မျိုးတွေပြီး သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာနေ
တာ ကျုပ်တို့သိတယ်”

ဟု ကြိမ်းဝါး၏။

ဦးရဲခေါင်က...

“မုန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ နေရာ
တစ်နေရာက ရွှေစအချို့ကို ကောက်ခဲ့ရ
ပြီး ချမ်းသာလာတာပါ။ ဘုရားတည်း၊
ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းလို ပိုလျှံတဲ့
ရွှေငွေတွေကို သားသမီးနဲ့ သားတွေ၊
သမက်တွေကို ခွဲဝေပေးလိုက်ပြီမို့ အိမ်
မှာ ဘာမှ မကျန်တော့ပါဘူး။ မောင်ရင်
တို့ မယုံရင် တစ်အိမ်လုံးရှာဖွေပြီး
ရှိသမျှ ယူငင်ကြပါ”

ဟု အေးအေးသက်သာ ပြော

ကြားလိုက်သည်။

စာပြများမှာ ဦးရဲခေါင်စကား
ကို အယုံအကြည်မရှိသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး

ပိုက်စိပ်တိုက် မွေနှောက်ရှာဖွေကြ၏။
သို့ရာတွင် ရွှေငွေအသင့်အတင့်မျှသာ
တွေ့ရသည်မှအပ မက်မောလောက်ဖွယ်
မရှိချေ။

ယင်းသို့ စာပြများရှာဖွေနေချိန်
တွင် ဥပုသ်နေ့အတွက် ဆွမ်းချက်ရန်
လာရောက် အကြောင်းကြားသည့်
ကပ္ပိယတစ်ဦးက စားပြတိုက်နေသည့်
အဖြစ်ကို သိရှိလျက် ရွာလူကြီးထံအလျှင်
အမြန် ပြေးပြောသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ သေဆုံးသွား
သော စာပြများ၏ မျက်နှာမှ အဝတ်
နက်များကို ဖြေကြည့်လိုက်သည်တွင်
နှစ်ဦးမှာ တခြားရွာသားများဖြစ်သည်
မှန်သော်လည်း နှစ်ဦးမှာ ဦးရဲခေါင်၏
သားအရင်းခေါက်ခေါက်များ ဖြစ်ကာ
ကျန်တစ်ဦးမှာကား ဦးရဲခေါင်၏သမက်
ဖြစ်နေသည်ကို မယုံနိုင်ဖွယ် တွေ့ရှိရပေ
တော့သည်။

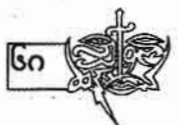
အသုဘအခမ်းအနားတွင် ရွာ
ဦးကျောင်းဆရာတော်က လောဘသက္ကာ
ယသည် ပူပန်ခြင်း၏ အရင်းအမြစ်ဖြစ်

ကြောင်း သံဝေဂရဖွယ် တရားဟောကြား
ပေး၏။

ရေစက်ချ အမျှပေးဝေအပြီး
တွင် ဒေါ်မယ်ခြုံမှာ အရူးပမာ ပဏ
မြေလူးမတတ် လူးလိုမ့်ငိုကြွေးသော်
လည်း ဦးရဲခေါင်ကား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
နှင့် အဓိပ္ပာယ်ထူးကဲသော အပြုံးတစ်ခု
ကို ပြုံးနေလေသည်။ ရွာသူရွာသား
အပေါင်းတို့မှာ ခန့်မှန်းခြင်းမှာ မစွမ်းသော
အောင် ဖြစ်နေကြရရှာသည်။

အမှန်စင်စစ် ဦးရဲခေါင် အပြု
တွင် မူလမဆွကပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
လောဘသက္ကာယ၏ အရိပ်အယောင်နှစ်
ကို တွက်ချက်ပြီးဖြစ်သောကြောင့်
ကျန်ရစ်သော လျှို့ဝှက်အတွင်းမှ ရတနာ
များအတွက် ဤပရိဒေဝသော
သည်သာ အကောင်းဆုံး အသင့်ဆုံး
ဆုံး ဖြစ်သည်ဟူ၍ ...

စက်

ချစ်တော့ချစ်တယ်ဒီလိမ္မလုပ်နဲ့

ဦးတင်အောင်(ဘော်ဆိုင်း)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နေသာတ္တဝါ နတ္တဘောဆိုတဲ့ စကားအရ လောကကြီးအတွင်းမှာ ကံကောင်းထောက်မ၍ ရဲခဲတဲ့ လူအဖြစ် ကို ရရှိလာကြပေရာ အချို့က ပြောကြ ၏။ တို့များ လူဖြစ်ရတာ ကံဆိုးလိုက်တာ လို့ ညည်းညူ၍ ပြောနေသည်။ ကံဆိုး လို့ လူဘဝကို ရလာတာ မဟုတ်ပေ။ ကံကောင်းလို့သာ လူအဖြစ်ရောက်ရခြင်း သာ မှတ်ပါ။ ကံမကောင်းလျှင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံကို ရောက်ရှိမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရဲခဲတဲ့ လူဘဝကို ရောက်ရှိလာ ခိုက် မိမိရရှိလာတဲ့ လူဘဝကို အကျိုး ရှိအောင် နေတတ်ရန် ကြိုးစားရပါမည်။ နေတတ်မှ နေတတ်မှ အသေမြတ်မည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်၌ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်း အဝိုင်း လူသားအချင်းချင်း ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်း နေထိုင်မှုပြုရာတွင် ရိုင်းပင်း ကူညီမှု စသော လူမှုရေးကိစ္စ အကျင့် များစွာ ရှိ၏။ လူမှုဆက်ဆံပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြရာ၌ အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး ခေါ်ပြောဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းကြသည်ကို

များသောအားဖြင့် တွေ့မြင်သိရှိရပေ၏။ လူတစ်ကိုယ် ဦးခေါင်းတစ်လုံးစီသာ ပါရှိခြင်း တူညီနေပါလျက် ဘာကြောင့် များ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားချင်ရတာလဲ။ လူချင်းတူသော်လည်း အသက်ရှူမှု ကွာခြားတယ်ဆိုတာ မှန်သော်လည်း လူ အဖြစ်ချင်း တူပါလျက် မတူမတန်သလို ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းဟာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပေ၏။ ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်သူ ကို လေးစား၊ ငယ်သူကို သနားဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသိစိတ်ဓာတ်ရှိ၍ ရိုးသားဖြူစင်လျက် အောက်တန်းကျ ယုတ်ညံ့သော အပြု အမူ မရှိ၊ မြင့်မြတ်သော စေတနာဖြင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြမည်ဆိုက နှလုံးသားဖြင့် အလှဆင်လိုက်လျှင် လူ ဘဝကြီးဟာ အလွန်ပင် အရာရာ အဆင်ပြေလျက် ရှုချင်စရာ မြင်ကွင်း သာ ဖြစ်လာနိုင်၏။ ယခုလက်ရှိ မြင်ကွင်းက လူသားအချင်းချင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဘိဇ္ဈာဗျာပါဒ သူ တစ်ပါးစည်းစိမ်ဥစ္စာကို မကောင်းတဲ့စိတ်

ထားဖြင့် ပျက်စီးအောင်ကြုံ၊ မနာလို ဝန်တိုတဲ့စိတ်တွေ ပွားပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတွေ များပြီး နှလုံးသားကို အလှမဆင်နိုင်ကြ၍ လောက၊ လူဘဝ မြင်ကွင်းဟာ အရမ်း ဆိုး အကျည်းတန် ဖြစ်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုလေ့လာ မှတ်သားခဲ့သ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို တင်ပြပါဦးမည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဟုတ်၊ ဟုတ်လှလို့ ထင်နေ ဒုက္ခစုမဟာဇ္ဇေ၊ ဝိမိရှိပေ ထင်မှား နှင်သွားမည်ခရီး၊ မှာ အဆင်ပြေပြီထင်လား။ နေရေးထင် သေရေးခက်စာသားကို မေ့မထား၊ သတိများရှိပါ ဘုရားဟောကျမ်း၊ ဖတ်စွပါ မနား၊ မိုက်အားကို ဧည့် ဉာဏ်အသိဖြင့် ဆင်ခြင်စရာ နေ ကြည့်ပါ အနု ဝုထုရဉ်လူသား။”

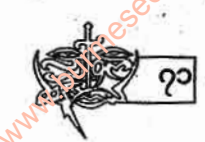
တဲ့၊ ဤကဗျာ ထေး စာသားလေးဟာ မှတ်စရာကောင်း အတွက် တင်ပြရခြင်းဖြစ်၏။ လော ကွေဟာ ဆင်းရဲချမ်းသာမှုကို ထားပြီး အထင်ကြီးခြင်း၊ အထင်

ခြင်းဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ၎င်းအထင်
သေးခြင်း။ အထင်ကြီးခြင်းဆိုတဲ့
လောကီလူသားတို့ အမြင်က ပစ္စည်း
ငွေကြေးဓန ဂုဏ်ပကာသန ရာထူး
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူကို (ဆင်းရဲသူ)ဟု
သတ်မှတ်၍ ငွေကြေးဓန ဂုဏ်ပကာသန
ရာထူး ပြည့်စုံကုံလုံသူ ကြွယ်ဝသူအား
ချမ်းသာသူ)ဟု သတ်မှတ်သည်။
အညံ့မဲ့ ဂုဏ်ပကာသန ဓနကြေးငွေ
ရာထူးမရှိသူအား အရောင် ခေါ်ပြော
ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းလိုမှု မရှိကြဘဲ
ငွေကြေးဂုဏ်ပကာသနရာထူး ပြည့်ဝ
သူသာဆိုလျှင် လူသားတွေ ခေါ်ချင်
ချင်အလေးထား ဆက်ဆံပေါင်းသင်း
ကြသည်။ အရောင်တင် နေလိုကြ
သည်။ အရေးပါ အရာရောက်လျက်
မရှိ။ ငွေကြေးဓန ပစ္စည်းဂုဏ်
ပကာသန ပြည့်စုံနေရုံဖြင့် အရာခပ်
ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်၊ အောင်မြင်နိုင်သည်
မဟုတ်လျှင် မှားပေလိမ့်မည်။
အောင်မြင် ခေါင်းပါးပြီး စဉ်းစား
အားစုကာလ မရင့်သန်သူတွေက

ငွေများ တရားနိုင်၊ ငွေရှိလျှင် အရာခပ်
သိမ်း လုပ်လိုရတယ်လို့ ထင်ယောင်
မှတ်မှားနေတတ်၏။ ဥပမာတစ်ခု ပြရ
လျှင် အလွန်တရာ မြင့်မားမတ်စောက်
သော တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်နေသူ
သည် တောင်အောက်မှာရှိတဲ့သူကို
သေးသေးလေးပဲလို့ မြင်တတ်၏။
တောင်အောက်ခြေမှာ ရှိတဲ့သူကလည်း
တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့သူအား အကြီး
ကြီးပဲလို့ မမြင်၊ သေးသေးလေးပဲလို့သာ
မြင်သကဲ့သို့ ပစ္စည်းဓနငွေကြေးရာထူး
ဂုဏ်ရှိသူက ပစ္စည်းဓနငွေကြေး နွမ်းပါး
၍ ဂုဏ်ပကာသန ရာထူးတို့နှင့် ပြည့်စုံ
မှုမရှိတဲ့သူအား အထင်သေးပြီး မတူ
မတန်သူဟု သတ်မှတ်ယူဆလျှင်
ဆင်းရဲသူကကော ချမ်းသာသူကို
မည်သို့ သတ်မှတ်ယူဆမည်နည်း။
လောကကြီးတွင် နှလုံးသားဖြင့် အလှ
မဆင်လျှင် ထိုမြင်ကွင်းဟာ အနိစ္စရုံ
အကျဉ်းတန် အရပ်ဆိုသာ ဖြစ်နေမည်။
ဥပမာတစ်ခုပြရလျှင် ကြေးမုံပြင်
ကြည့်မှန်တစ်ချပ်တွင် မိမိ၏ ပုံသဏ္ဌာန်

ရုပ်လွှာကို ကြည့်ပါ။ မိမိက ပြုံးပြလျှင်
ကြေးမုံပြင်မှန်တွင်ရှိသူကလည်း ပြုံးနေ
မှာပါ။ ရွှဲပြစောင်းပြလျှင်၊ ရွှဲတာစောင်း
တာကို တွေ့ရသလိုပါ။ ထို့ကြောင့် လူ
လောကနယ်ပယ်တွင် လူသားအချင်းချင်း
ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်း ပြုရာ
တွင် အပြင်ရံသဘောထက် အတွင်း
မနောလှကြဖို့ အလွန်အရေးပါလှသည်။
နီတိဆရာများက ဩဝါဒပေးကြရာ၌
လောကတွင် သဖန်းသီးများဟာ
အပြင်ပန်း အပြောချိုတတ်၏လို့ ဥပမာ
ပေး ဆုံးမစကား ဆိုထားခဲ့ကြလေသည်။
ဤစကားကို သဘောပေါက် နားလည်
ထားရပေမည်။ ကိုယ်နတ်ဟန်ဆောင်
သီလကြောင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ယူဆ
ခြင်း မခံရလေအောင် မည်မျှ ငွေကြေး
ဓန ဂုဏ်ပကာသန ရာထူးမရှိ၍ ဆင်းရဲ
ပါစေ။ အတွင်းမနော မြင့်မြတ်၍ ရိုးသား
ဖြူစင်သော (အကျင့်စာရိတ္တ မဆင်းရဲ
ရန် လိုပေသည်) မြင့်မြတ်သော အကျင့်
စာရိတ္တရှိသောသူသည် မည်မျှ စားရမဲ့၊
သောက်ရမဲ့၊ နေရမဲ့ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲတွေ

ရောက်နေစေကာမူ မကောင်းတဲ့
 ခုစိုက်အကျင့်မျိုးကို ပြုလုပ်ခြင်းမရှိပေ။
 ဥပမာအားဖြင့် သာဓကပြရလျှင်
 ကေသရာဇာခေါ်တဲ့ ခြင်္သေ့များသည်
 အစာရေစာပြတ်၍ ငတ်မှုခေါင်းပါးပြီး
 အင်အားချိန်၍ နေစေကာမူ သစ်ရွက်
 များကို စားမည်မဟုတ်။ အိပ်တာတောင်
 မိမိတို့၏ စဉ်လာသဘာဝ ကျင့်ဝတ်
 အတိုင်း ရှိ၊ မရှိနှင့် အနေအထား မှန်၊
 မမှန် စသည်ကို သုံးသပ်စစ်ဆေးပြီးမှ
 အိပ်ရာမှ ထသည်ဟု ဆိုထား၏။ ထို
 ခြင်္သေ့အတိုင်း အတွင်းမနောလှတဲ့သူ
 ဟာ မည်မျှ ဒုက္ခရောက်စေကာမူ
 မကောင်းမှုမပြုဘူးလို့ မှတ်ပါ။

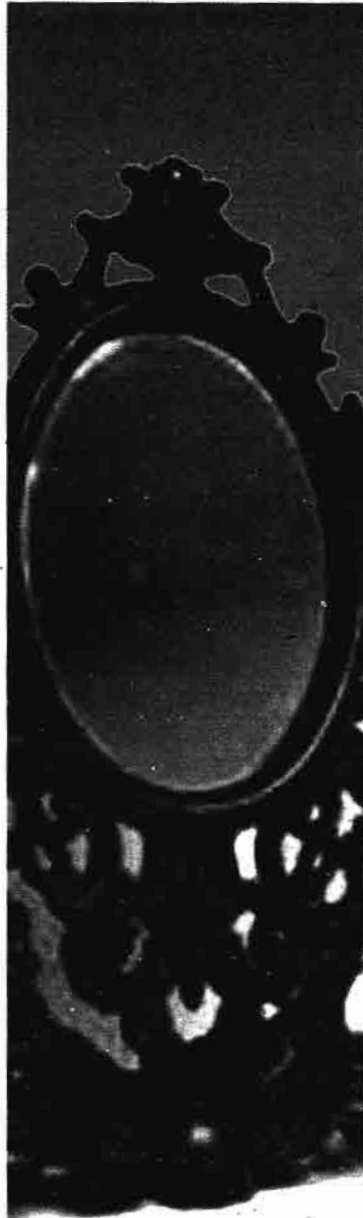
ထို့ကြောင့် လူသားအချင်းချင်း
 ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာတွင် ငွေကြေးနေ
 ရာထူးဂုဏ်ပကာသန ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ
 ဖြစ်သော်လည်း အပြင်ပန်း အရေခြံထား
 တာကို အဟုတ်ထင်ပြီး အတွင်းမနောက
 ပုပ်နေလျှင် ကိုးကွယ်အားထားရာ
 ဘုရားလို့ ထင်ခဲ့တာ ဖွတ်ထွက်လာမှ
 တောင်ပိုမိုနိမ့်သိရ ခလုတ်ထိမှ အဓိတလို့

ကျောချမှ စားမြဲမှန်းသိ ဖြစ်နေတတ်၏။
 အဓိက ငွေကြေးနေဥစ္စာ ရာထူးဂုဏ်
 ပကာသန မဟုတ်ပါ။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်
 စိတ်ထားမြင့်မြတ်ပြီး အကျင့်သိက္ခာ၊
 သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဉာဏ် ပြည့်စုံရန်
 ဖြစ်ပါသည်။ လောကနီတိ သိင်္ဂါလော
 ဝါဒသုတ် ဟိတောပဒေသ မိလိန္ဒပဉ္စာ
 ဓမ္မပဒ စသော (လူသားများ သိရှိ
 လေ့လာ မှတ်သားလိုက်နာရန်
 သင့်လျော်သော ဘာသာစာပေများကို)
 စာသိ-နာသိလေးတွေ ရှိထားသင့်ကြပေ
 ၏။ ထိုစာသိ၊ နာသိ ဗဟုသုတများ
 အဖန်ဖန် လေ့ကျက်ပါက အသိဉာဏ်
 မြင့် တိုးပွားလာပြီး ကံကောင်းလို့
 ရောက်လာရတဲ့ လူ့ဘဝမှာ လူတော်
 တစ်ဦးအဖြစ် စာရင်းဝင် သတ်မှတ်ခြင်း
 ခံရပေမည်။ စာသိ၊ နာသိမှ မရှိပါက
 အသိဉာဏ်မြင့်ဟာ ခေါင်းပါးညံ့ဖျင်းနေ
 မည်မှာ အမှန်။ ဒီအရာ၌ ဥပမာ
 သာဓကလေးတစ်ရပ်ကို ပြောရလျှင်
 အဟိတ်တိရိစ္ဆာန်များသည် စားခြင်း၊
 အိပ်ခြင်း၊ မေထုန်ပိုဝဲခြင်းဆိုတာ

ရှိပေ၏။ လူသားများကလည်း စားခြင်း၊
 အိပ်ခြင်း၊ မေထုန်ပိုဝဲခြင်းရှိသည်။
 တိရစ္ဆာန်များထက် ပိုလွန်တဲ့အချက်က
 အသိဉာဏ် အတတ်ပညာ ဖြစ်လေ
 သည်။ အကယ်၍များ အသိဉာဏ်
 အတတ်ပညာသာ မရှိခဲ့လျှင် ထိုလူဟာ
 တိရစ္ဆာန်နှင့် မခြားတော့ကြောင်း ဥပမာ
 ပြထားသည်။ လူလောကတွင် သိတဲ့သူ
 က စားသွားတော့ မသိတဲ့သူက ငတ်၍
 အခွင့်ရေးသမားတွေ များ၏။ အခွင့်
 အရေးသမားတွေဟာ မိမိအတွက်၊ မိမိ
 မိသားစုအတွက်၊ မိမိ၏ ဆွေမျိုးအသိုင်း
 အဝိုင်းအတွက်ဆိုလျှင် ရရှိလာ
 အခွင့်အရေးကို အရယူတတ်၏။ ရှေး
 လျှင် ဘနဗ္ဗုမှာပင် သိုက်တူးကြမ်း
 ဘယ်သူသေသေ ငတေမာလျှင် ငြိမ်း
 လို့ စိတ်ထားမျိုး ရှိကြ၏။ ရှေးအခါ
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးသခင် ဘုရင်မိစ္ဆိန္ဒ
 တွင် အဇာတသတ်အမည်ရှိတဲ့
 တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ၎င်းအ
 သတ်မင်းသားလေးဟာ ဒေဝဒတ်အ
 နှစ် တန်ခိုးရှိပုံကို အထင်ကြီး

ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လို့ နေ၏။ အခွင့်
အရေးသမား အရှင်ဒေဝဒတ်က အဇာ
တသတ်မင်းသားကို စည်းရုံးပြီး
သိမ်းသွင်းလျက် အသင်မင်းသားက
သင့်အဖေကို သတ်ပြီး ဘုရင်လုပ်။
ငါကလည်း ဘုရားရှင်ကိုသတ်ပြီး ဘုရား
ထုပ်မည်လို့ ပြောဆို သိမ်းသွင်းခဲ့ရာ
အသိဉာဏ်မြင် မရှိတဲ့ အဇာတသတ်
ဟာ အရှင်ဒေဝဒတ်စကားကို ယုံစားပြီး
အနန္တဂုဏ်အင် ကျေးဇူးတော်ရှင်ဖြစ်တဲ့
အင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ထောင်သွင်း
အကျဉ်းချပြီး (ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သတ်ခဲ့
သော်) ပိတုဃာတကကံကို ကျူးလွန်ခဲ့
သ၏။ အဇာတသတ်မင်းသားလေး၏
အဇာတ်သိမ်း မလှခဲ့ပုံ ဒီဇာတ်လမ်းကို
အသုဉ်းသုဉ်း သိပြီးဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။
ဇာတ်လမ်းတွင် အဇာတသတ်မင်းသား
အရှင်ဒေဝဒတ်ကို မရှိပဲ၊ မဆည်း
မပေါင်းသင်းမိဘဲ အသိဉာဏ်မြင်
သွင် အဇာတသတ်မင်းသား၏
သိမ်းခန်းဟာ အမြင်လှမည်မှာ
ဖြစ်မည်။ ယခုတော့ တဖက်သား

ကို အတင်ကြီးပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမိ
လို့ နောင်တကြီးစွာရပြီး ဇာတ်သိမ်းမလှ
ဖြစ်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါင်း
အသင်း လူမှုဆက်ဆံရာ၌ အထူးစိစစ်
ရွေးချယ်၍ ပေါင်းသင်းရပေမည်။ မင်္ဂလာ
သုတ်တော်၌ အသေဝနာစ ဗာလာနံ
ပဏ္ဍိတနဉ္စသေဝနာလို့ ရှင်တော်မြတ်
ဘုရားက ၃၈ ဖြာ မင်္ဂလာမှာ ဦးစွာ
ပထမ ဟောကြားခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာတရား
တော် ဖြစ်၏။ လူမိုက်ကို ရှောင်လွှဲ၍
ပညာရှိကို ပေါင်းပါ။ အဲဒါ မင်္ဂလာလို့
ဟောခဲ့၏။ ဆက်လက်ပြီး သိထားရန်
ပေါင်းသင်းသင့်သူနှင့် မပေါင်းသင့်သူ
ခွဲခြားသိထားနိုင်ရန်အတွက် အင်္ဂုတ္တိုရ်
ပါဠိတော် တိကနိပါတ် သေဝိတဗ္ဗ
သုတ်တော်၌

၁။ အကျင့်သိက္ခာ၊ သမာဓိ၊
ပညာမရှိသူအား အနီးကပ်
မပေါင်းသင့်။

၂။ အကျင့်သိက္ခာ၊ သမာဓိ၊
ပညာ မိမိနှင့် တန်းတူရှိက
ပေါင်းသင်း ပါ။

၃။ မိမိထက် အကျင့်သိက္ခာ၊
သမာဓိ၊ ပညာ ပိုလွန်နေလျှင်
ပေါင်း သင်းပါ။

ဤကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းသင့်၊
မပေါင်းသင်းသင့်သူကို ခွဲခြား ပြထားလေ
သည်။ ခင်ပွန်းကောင်းလေးဦးကို
ရွေးချယ်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသင့်
ကြောင်းကိုလည်း ပြထားပေးသေး၏။
ခင်ပွန်းကောင်း ၄ ဦးဟူသည်

၁။ မကောင်းတာ မဖြစ်ရအောင်
တာခြစ်ပေးတတ်သူ၊

၂။ ကောင်းတာဖြစ်စေရန် ညွှန်ပြ
သူ၊

၃။ မသိဘူး၊ မကြားဖူးသည်
တရားစကားကို ပြောပြတတ်
သူ၊

၄။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု သီလတို့ကို
ပြုကျင့်စေ၍ နတ်ပြည်သို့
ရောက်ရန် နည်းလမ်းညွှန်ပြသူ
အထက်ပါ ခင်ပွန်းကောင်း
လေးဦးကို ပေါင်းသင်းရပေသည် စသည်
ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးအတွက်

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက အောက်ခြေမှစ
ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေ၏။ လူမှုရေး
နယ်ပယ်၌ မိတ်ဆွေကလည်း အတု
အစစ် ရှိသေး၏။ (အတုဆိုတဲ့အရာဟာ
အစစ်လောက် အရည်အသွေးမရှိနိုင်။
အစစ်ကို ပုံစံတူပြုခြင်းသာ ဖြစ်၏။
အစစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်မနိုင် ဆင်တူရိုးမှားသာ
ပြုနိုင်၏) အကြံအဖန်ဟာ တခဏသာ
တည်ပြီး အမှန်ကန်သာ ထာဝရတည်
နိုင်၏။ မိတ်ဆွေအစစ်ဆိုတာက

၁။ ဘေးရန်အန္တရာယ် အကျဉ်း
အကြပ်တွေ့တဲ့အခါ မိတ်ဆွေ
အစစ် ဟုတ်၊ မဟုတ် သိနိုင်
၏။

၂။ စစ်ပွဲကာလမှာ တိုက်ရည်
ခိုက်ရည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသော
သူရဲကောင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်
သိနိုင်၏။

၃။ အကြွေးချေးငှားရာမှာ ရိုးသား
မှု၊ ရိုးပြောင်သူ ဟုတ်၊ မဟုတ်
သိနိုင်၏။

၄။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာတွေ

ပွဲပြာကျသောအခါ မယား
စိတ်စား ကောင်း၊ မကောင်း
သိရှိနိုင်၏။

၅။ ဗျဿနတရား ပျက်စီးမှု
ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ ဆွေမျိုး
သားချင်း ကောင်း၊ မကောင်း
ကို သိရှိနိုင်၏။

ဗျဿနတရားဆိုသည်မှာ

ဉာတိဗျဿန ဆွေမျိုးသားချင်း ပျက်စီး
ခြင်း၊ ဘောဂ ဗျဿန စီးပွားဥစ္စာ

ပျက်စီးမှု၊ ရောဂ ဗျဿန ရောဂါနှိပ်စက်၍
ပျက်စီးမှု၊ သီလ ဗျဿန အကျင့်သီလ
ပျက်စီးမှု၊ ဒိဋ္ဌိဗျဿန အယူအဆပျက်စီး
မှုတွေကို ခေါ်သည်။ ဤသည်ကို

ဗျဿနတရားငါးပါးလို့ မှတ်ယူရန်၊
အောက်တန်းကျ နလုံးသား မလှတဲ့
စိတ်ဓာတ်ရှိသော မိတ်ဆွေအတု ဟာ
ရှေ့တွင်တစ်မျိုး၊ နောက်ကွယ်တစ်

ပလီပလာ ပြောဆိုပြုလုပ်တတ်၏
ဆင်ခြင်သတ်ထား ပေါင်းသင်းမှုပြု
လို၏။ လောက လူ့ဘဝမှာ အမြဲ ဆင်း
နေသူဟာ ၆ ဦး ရှိပေသည်။ ၎င်း

ဦးသည် -

၁။ သူတစ်ပါး ကောင်းစားကြီးပွား
တိုးတက် အဆင်ပြေနေသည်
ကို မနာလို ဝန်တိုမှုများသူ
၂။ နေရာတိုင်း သနားစိတ်ပိုနေသူ
၃။ ရသမျှ ရောင်ရဲတင်းတိမ်မှုမရှိ
သူ၊
၄။ ဒေါသကြီးသူ၊
၅။ သံသယအမြဲဝင်နေသူ
၆။ သူတစ်ပါးကို ပိုခိုအားထားပြီး
နေရသူ

ဤခြောက်ဦးဟာ လောက
တွင် အမြဲဆင်းရဲနေသူများဖြစ်ကြောင်း
ဣန္ဒာဏာကထာ ဟိတောပဒေသကျမ်း
၇။ ပြထားသည်။ မည်မျှ ငွေကြေးပကာ
၈။ ရာထူးဂုဏ်ခန့်မရှိ ဆင်းရဲနေစေ
၉။ အပြင်သဘောထက် အတွင်း
၁၀။ နာကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်
၁၁။ နှစ်၍ မြင့်မြတ်သော အကျင့်သိက္ခာ
၁၂။ ဆင်းရဲသူလို မဆိုနိုင်ပေ။ ဤ
၁၃။ တစ်ပါးစာမူသည် လူမှုရေးနယ်ပယ်၌
၁၄။ ဆွမ်းသာမှုကို အဓိကထားပြီး လူ

အဆင့်အတန်း ခွဲခြား၍ ခေါ်ပြောဆက်ဆံ
ပေါင်းသင်းနေကြသော အနိစ္ဆာရုံ
မြင်ကွင်းသည် အကျည်းတန် အရပ်ဆိုး
နေကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်ကို တင်ပြနေခြင်း
ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရပ်မှန်မြင်ကွင်းက မည်သည့်
ညှော်ခံကျွေးမွေးပွဲမဆို သာရေး၊ နာရေး
ကိစ္စများပါမကျန် လူသားတိုင်း၏ အမြင်
မှာ ငွေကြေးနေ ပစ္စည်းဂုဏ်ပကာသန
ရာထူးရှိသူကို ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်း
လူကြီးမင်းကတော်အဖြစ်ဖြင့် အလေး
ထား ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံမှု ပြုလိုကြ
သည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အထင်ကြီးပြီး
၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာမှပဲ ကိစ္စက
ပြီးသယောင်ယောင် ဂုဏ်ရှိသယောင်
ယောင်ပေါ့။ နောက်ဘေးချောင်မှာ
စေတနာစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝဖြင့်
မိမိ၏ ကိစ္စကို မမောမပန်း ကူညီဆောင်
ရွက်ပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုတော့
ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရိုတယ်လို့မထင် စားပြီး
ပြီလားလို့ ဝတ်ကျေတန်းကျေပင်
မေးရန်မှာ ဝန်လေးနေကြ၏။ ဒီဖြစ်ရပ်
မှန် မြင်ကွင်းမျိုးဟာ နေရာတိုင်းမှာ

မမြင်လိုမှအဆုံး ရှိနေသည်။ ဒီဖြစ်ရပ်
မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့ခဲ့ရာ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးလှ
တဲ့ မြင်ကွင်းမျိုး မကြည့်လို၊ မမြင်လို၍
“ချစ်တော့ချစ်တယ် ဒီလိုမလုပ်နင့်”
ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာရှုသူတို့အား ရေးသား
တင်ပြပေးလိုက်ရပေသတည်း။
ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်းကို ကြည့်
ပြီး လူမှုဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှု ပြုခြင်း
သည် လူလူချင်း ခွဲခြားနေသလိုဖြစ်တဲ့
မြင်ကွင်းကို စာရှုသူတွေ နားလည်
သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်မည်ဆိုတာ
ယုံကြည်၏။ လောကတွင် လူခင်မရှိ
ငွေခင်သာရှိ၊ လူပေါင်းမရှိ ငွေပေါင်းရှိ၊
လူကြီးမရှိ ငွေကြီးရှိ၏။

ဦးတင်အောင်(တော်ဆိုင်း)

ဘဝအမောပြပွဲ

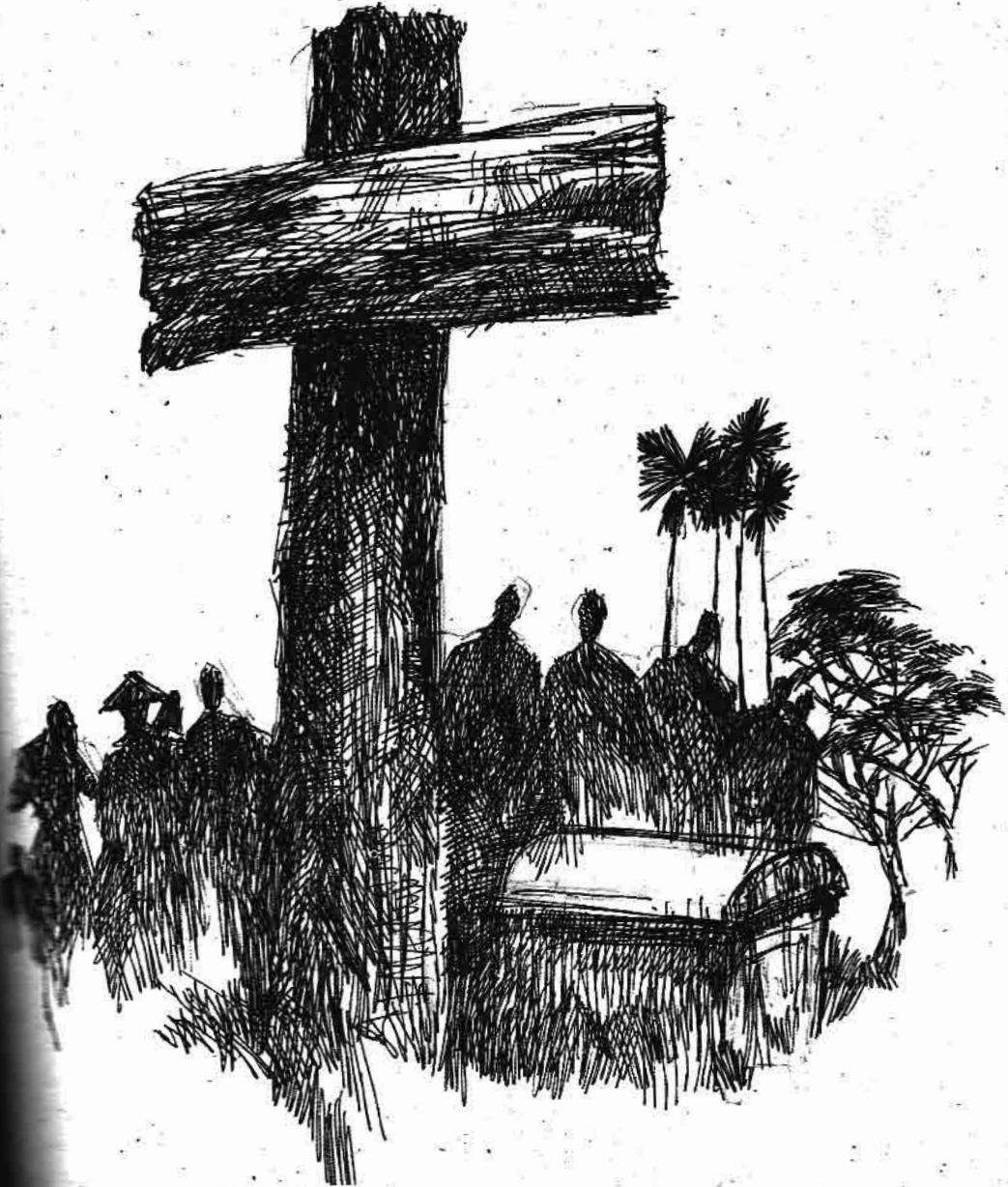
ဟေ့လူ့ ကောင်းဘဝကို ဆွဲ မချွတ်နဲ့လေ
နို့ ချင်ရင်ပွဲပြီးနို့ အဝတ်လဲ ခန်းကိုရောက်မှ
ချွတ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ...

တကာယုံခြံရပ်မှန်

မေမြွန်ပြီး(ပြီး)

အသက်ပျောက်ပေမယ့် အရက်သောက်ချင်ရဲ့

“စားကိုဖျက်ဝမျက်(ဝါးမျက်) လူကိုဖျက် အရက် ရှင်ကိုဖျက် ဇေက်” (ဇေက်သုတ်)ဟူ၍ “စာဆို” ရှိခဲ့ပါသည်။ (“ရှင်ကိုဖျက် ဇေက်ဟူသည်မှာ ပရိတ်ကြီး သ သုတ်ထဲက ဇေက်သုတ်ဖြစ်ပါ၏။ “ဝိဇ္ဇိပါဒ်သား”များ၍ အခက်ခဲတွေ့ရာမှ ရှင်သာမဏေ (ကိုရင်)တို့ လူထွက်သွားကြခြင်းကို ဆိုလိုပါ၏) ပြန်လည်၍ (စာရေးသူ) ရှင်းပါဦးမည်။ “စားတစ်ချောင်း” မည်သို့ပင် ကောင်းမွန်ကြောင်း “ထောက်ခံချက်” ပေးသည်တိုင် “ဝမျက်” (ဝါးအမျက်)အား “ခုတ်”မိပါက “စားပဲ့” သွား၏။ (စားအသွားတွန့်လိမ်ခြင်း) ထိုအတူ “လူတစ်ဦး” မည်သို့ပင် ကောင်းမွန်ပါစေ “အရက်မူး”လျှင် ဆိုးသွမ်း၏။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် စော်ကားရန် ဝန်မလေး သူများမယား “ကြာကူလီရိတ်”ဖို့ အရှက်အကြောက်မရှိ၊ “ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်” ကျူးလွန်ဖို့ အထူးအားသန်၏။ ဤဖြစ်ရပ်၏ အခြေခံသည် များသောအားဖြင့်

“အရက်”မှ စတင်ခဲ့ရာ (သို့) “မြစ်ဖျားခံ”ခဲ့ကြ၏။ “အရက်ကို အသက်သေ သွားသည့်တိုင် ဇွဲလန်းခဲ့သူ အရက်သမားတစ်ယောက်”သို့ (ဖြစ်ရပ်မှန်) “ဇာတ်လမ်း”ကို “မှတ်တမ်း”သဖွယ် တွေ့ရှိရပါသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ) လေးစားခဲ့ရတဲ့ “လှူဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း” (စာတည်းအဖွဲ့)မှ “ဆရာဦးကိုကိုဆွေဆွေ”နှင့် “စာတည်းအဖွဲ့အားလုံး”တို့ထံ အထက် “ခေါင်းစဉ်”ပါ “အသက်ပျောက်ပေမယ့် အရက်သောက်ချင်ရဲ့” ဤ“စာစု”ကလေးကို ရေးဖြစ်မိပါသည်ခင်ဗျား။ (စာရေးသူ)

J

“နေပြည်တော် နယ်မြေ” “ပျဉ်းမနားမြို့”၏ “ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်” (···) မှာ လူကုတ်ရပ်ကွက်များကဲ့သို့ လူဦးရေ မများကြသကဲ့သို့ “ခေါင်းရွက် ဗျတ်ထိုး ဈေးသည်မျိုး”တို့နှင့်အတူ ဝန်ထမ်းတို့လည်း နေထိုင်ကြပါသည်။ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြရာ

၌ “ပျဉ်းမနားဘူတာ”အထိ ဈေးရောင်းကြသူတို့လည်း ရှိကြပါ၏။ “ထက်အောက် မြန်မာပြည်” ခရီးသွားပြည်များ ခေတ္တရပ်နားရာ “ပျဉ်းမနားဘူတာ”တွင် “ပျဉ်းမနားမျှစ်ချည်”သည် ရောင်းပေါင်းများစွာမှာပင် နာမည်ကြီးခဲ့သဖြင့်လည်း အဆိုပါ “ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်” “ဆယ်ကျော်သက်အမျိုးလေးများ” အအဝင် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသား အသမီးတို့ပါ စီးပွားရာ ရောင်းဝယ်လုပ်ကြံပါသည်။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် (

မှာ “သုဿန်”နှင့် ၁ ဗာလုံခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသကဲ့သို့ “ကိုကျော်” မနင်းရီ”ဆိုသူ ဇနီးမောင်နှံ “သက်ဆိုင်ရာတို့၏ ခွင့်ပြုချက်” “အရက်ဖြူ” (B.E) အရက် (သို့ “အို-ပီ” (O.P) အရက်တို့ကို မရှိ နံနက် ၆:၀၀ နာရီမှ ၂ နာရီအထိ ရောင်းချခဲ့ပါသည်။ “ကိုကျော်မျိုး + မနင်းရီ”တို့ ဆိုင်တွင် “ပျံ့ကျလုပ်သား”မှအ

ဤနတို့မှ “အငယ်တန်းစာရေး” နှင့်
 “အကြီးတန်းစာရေး” တို့မှာလည်း ဤ
 “ထိုကျော်မျိုး + မနင်းရီ” တို့၏ “စိတ်ဖြေ
 စာ” အရက်ဆိုင်တွင် အလွှာပေါင်းစုံတို့
 နှင့် ဆုံတွေ့ကြလျက် “တစ်ခွက် တစ်
 စား” မှ “သုဇယံချင်း” အတူတွေ့ကြ
 တော့လည်း “တစ်ပုလင်း” (တစ်လုံး)
 ချွေ “နှစ်ပုလင်း” (နှစ်လုံး) တို့အထိ
 ကပ်မိကြရာတွင် “အရက်မြည်း”
 ရန်အတွက်ကလည်းပဲ ဒီဆိုင်မှာ
 “အကင်” တစ်မျိုး “အကြော်”
 ရနိုင်ပါသဖြင့် “အရက်ဖောက်
 ကြော်” ရယ်လို့ “ယမကာသမား”
 (ကွယ်လွန်သူ) “ကဗျာဆရာ
 ဦး”(ဖြိုး)က “စာဖွဲ့” ထားပြန်
 လည်း “အရက်နဲ့ကြွက်” လိုက်
 “အရက်နဲ့ကြွက်ကြော်” ကိုပါ
 နှင်ချခဲ့ကြသဖြင့် စီးပွားရေး
 သာခဲ့သည့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
 နှစ်ဦး “မနင်းရီ” မှာတော့
 “အကြီး” က “အုန်းဆဲကြိုး”
 (တစ်ကျပ်သား) နှင့် “လက်

ကောက်” တွေကလည်း “အထက်
 အောက်” (ဘယ်ဘက်လက်) မှာ “မောင်
 နံနုနဖော်” နဲ့ အပြည့်ပေါ့။ “ရေရော”
 လေ “ငွေပေါ်” လေ ဆိုပါလား။
 “နွေ” “မိုး” “ဆောင်း” ရာသီ
 တိုင်းမှာ လူအပြည့် (သောက်သုံးသူ
 အပြည့်) နီးပါးရှိလေရဲ့။ “စိတ်ဖြေရာ”
 အမည်ရှိ အရက်ဆိုင်တွင် “စိတ်ညစ်သူ
 တို့အတွက် စိတ်ဖြေဆေးတစ်ခွက်”
 သဘောထားနိုင်သလို “စိတ်ပျော်” သူတို့
 အတွက်ကြပြန်တော့လည်း “ပျော်လို့
 သောက်” ကြပြန်ပါရောလား။ “အရက်”
 ကို “အသက်” လို ချစ်ကြသူတွေကလည်း
 ရှိနေကြဆဲမှ ...
 “တရုတ်စကားပုံ” တစ်ခုကို
 ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ) ယခုအထိ မှတ်မိနေ
 ပါသေးလျက် ရှိခဲ့ရာ၌ “တစ်ရက်ပျော်
 ချင် အရက်သောက်၊ တစ်လပျော်ချင်
 ခရီးထွက်၊ တစ်နှစ်ပျော်ချင် မိန်းမယူ၊
 တစ်သက်လုံးပျော်ချင်လျှင် ဥယျာဉ်စိုက်
 ပျိုး” ဟူ၍ လေးမျိုးထားရှိခဲ့ရာမှ “သွေး
 ဆိုး” တတ်သော “အရက်” ကို

“တစ်ရက်” မှ စ၍ “တစ်သက်လုံး” သို့
 တိုင် “အရက်သောက်” ခဲ့သူ “အရက်
 သမားတစ်ယောက်အကြောင်း” “မီး
 မောင်းထိုး” ပြသကဲ့သို့ရှိရာမှ “အသက်
 ပျောက်ပေမယ့် အရက်သောက်ချင်ရဲ့”
 ဤဇာတ်လမ်းတွင် ...
 ၃
 အထက်ဖော်ပြပါ “စိတ်ဖြေ
 ရာ” အရက်ဆိုင်သို့ “ဖောက်သည်”
 အဖြစ် အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်ခဲ့သူတို့
 အထဲတွင် “ကိုစိုးရီ” မှာ လွန်ခဲ့သော
 “ဆယ်စုနှစ်နှစ်ခု” ၂၀ နှစ်ကာလမှပင်
 သောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ၌ အပေါင်းအသင်းများ
 သည် အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းက “
 ကိုဖြိုးသစ်” နှင့် “ကိုမောင်သိန်း” တို့
 ဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုစိုးရီဆိုသူမှာ အရက်
 ဖိုးမရှိပါက “အကြွေးစာရင်း” မှတ်ခိုင်း
 ပြီး ၃၊ ၄ ရက်ကြာမှ မိန်းမထံမှ
 အောက်ကျခံပြီး တောင်းယူချက်
 အရက်အကြွေးဆပ်၏။ “ကိုစိုးရီ” ဆိုသူ
 မှာ “ကြာရာကျပန်းလုပ်သား” ဖြစ်၏။

သူမိန်းမ “မကျော့မေ” ဆိုသူက
“ပျဉ်းမနားဘူတာ”တွင် “ပျဉ်းမနား
မျှစ်ချဉ်” ရောင်းသည့် ဈေးသည်ပါ သား
သမီးနှစ်ယောက်တွင် သားက ၁၂ နှစ်၊
၅ တန်းကျောင်းသားနှင့် သမီးက ၆ နှစ်
၁ တန်းကျောင်းသူတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ကိုစိုးရီ” ဆိုသည့် ကျပန်း
အလုပ်သမားကြီးမှာ အသက်အရွယ်က
အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်ပါ။ ဇနီး “မကျော့
မေ”က ၃၀ နှစ်အရွယ်ပါ။ “ကိုစိုးရီ”မှာ
“ပျဉ်းမနားမြို့”၏ ဘူတာဝန်းကျင်မှာ
အထွေထွေလုပ်ငန်းမှန်သမျှ (ကုန်တင်
ကုန်ချပါဝင်) လုပ်ကိုင်သည့် အလုပ်
သမားကြီးပါ။ “ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု”ကို
ဖြေလျှော့ရန် အိမ်အပြန်လမ်းဘေးအနီး
(သုဿန်သွားရာလမ်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိ)
“ကိုကျော်မျိုး”၏ “စိတ်ဖြေရာ” အရက်
ဆိုင်တွင် အရက်သောက်ခဲ့ရာမှ
အပေါင်းအသင်းများ စုံခဲ့ကြပါသည်။
“ဂုဏ်မဲ့သူ” “ဂုဏ်မြင့်သူ” ဟူ၍ မခွဲခြား
အသောက်သမား (အရက်သမား)တို့မှာ
“အပုပ်ချိန်”ဟု ခံယူထားသည့် ညနေ

၆းဝဝ နာရီမှ ၉းဝဝ နာရီအချိန်အထိ
အရက်သောက်လာခဲ့ချိန်တို့တွင် အရှိန်ရ
လာသည်တို့နှင့်အတူ “ဘဝဝေဒနာ”
တို့ကို “အရက်နှင့် ကုစား”ခဲ့ရပါသတဲ့။
“ရည်းစားလူလု အူနုကွဲခတ်” ခံရရှာတဲ့
“အချစ်ကံခေသု” လူငယ်တို့လည်း
ပါကြလေရဲ့။

ဤသို့ဖြင့် “ဘဝသမား”တို့
အုပ်စုထဲမှ “ကိုစိုးရီ”ဆိုသူမှာ “အို-ပီ”
(O.P) “အရက်”ကို “အချိုရည်စွက်”၍
သောက်ခဲ့ပြန်ရာမှ “ကြာရှည်ခံ”နိုင်တဲ့
“အာမီရမ်” အရက် (ARMY-RUM)
သို့ပါ ပူးတွဲ၍ သောက်လာပြန်တော့
“ပါးမို့မို့”နှင့် အတူ “နားနှစ်ဖက်”တို့မှာ
လည်း “ထူအမ်း” လာခဲ့သည်တို့၌
“ဒေါက်တာနေဝင်း”၏ “အာရောဂျ်ဆေး
ခန်း”တွင် ကုသခဲ့ရပါတော့ ၏။
“ဒေါက်တာနေဝင်း”မှ ...

“သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ
တော့မယ်။ ခင်ဗျား အရက်ဖြတ်ရင်
ကောင်းပြီ”

လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။

မည်သို့ပင် “ဆရာဝန်” ညွှန်ကြားခဲ့ပါ
သော်လည်းပဲ “ထန်းရည်မူးသမား အမှူး”
ပြောတော့ “ထန်းပင်” မော့ကြည့်
ဟူသည့်နယ် “ရက်သတ္တတစ်ပတ်”ထိ
မမြဲညှိမီ အရက်မသောက်ရ မနေနိုင်
“လေအန်”သလို “ကြို့ထိုး”သလို ငို
ပြန်တော့လည်း ဇနီးဖြစ်သူ “မကျော့မေ”
မှ မမြင်ရက်လို့မို့လည်း “ကိုစိုးရီ” ကွန်
ပဲ အလုပ်တစ်ဖက် (ဈေးရောင်းလုပ်) မှ
မှ အရက်ဝယ်ခဲ့ပါမယ်တော်။ ဆိုင်
သောက်ရင် တော့အပေါင်းအသင်း
နဲ့ တွေ့မှာဆိုတော့ လွန်သွားလိမ့်
ဆရာဝန်စကားလည်း နားထောင်
ပေါ့။ လူတွေပြောနေကြတဲ့ “အို
ဆိုတာ အရက်သမားတွေတဲ့။ အို
မနေရလို့တဲ့”

ဤသို့ပင် အရက်မှန်
ဇနီးဖြစ်သူ မကျော့မေက “ဒီဒီ”
သည့် စကားကိုပင် “မကြာသေး
ဆောင်”ခဲ့သည့်ကိုစိုးရီမှာ နေထိုင်
အလုပ်(ကုန်ထမ်း)မှ အပြန်
ကွဲကွာနေခဲ့ရသည့် အရက်

“ကိုဖြူသစ်” နှင့် “ကိုမောင်သိန်း” တို့ပါ ပြန်ဆိုတဲ့ ညမှာပင် ရပ်နားခဲ့ရတဲ့ ၅ ည အတွက် “အားရ” အောင် (BACK-DATE) ပြန်သောက်ခဲ့ရာ၌ အလွန်အကျွံ မူးခဲ့သဖြင့် “သောက်ဖော်သောက်ဖက်” တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေ “ရွှေမောင်” ဆိုသူက ည ၉:၀၀ နာရီအချိန် မှာပင် အသင့်တွေ့ရသော ဆိုက္ကာသမား အစ်ဦးသို့ လက်ရပ်ခေါ်လျက် ...

“လိုက်မလား ဆိုက္ကား”

ဟု လှမ်းခေါ်လျက်မှ “ကိုစိုးရီ” အိမ်သို့ နေရာဒေသကို ပြောလိုက်သလို တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားအချင်း နှစ်ဦး ကူညီရာရောက်သကဲ့သို့ သဘောတူ၍ “ဆိုက္ကားခ” မယူပါဘဲ လိုက်ပို့ခဲ့သည်က “ဆောင်းချမ်းမြမြ” နှစ်ဦးချင်းချိန် ၉:၀၀ နာရီပင် ချစ်ခဲ့ပါပြီကောလား။ နှစ်ကိုယ်တူ နှစ်ဘက်တွဲလို့ အိပ်ရာထက်မှာ မေးစက်အနွေးဓာတ်မရနိုင်တဲ့ ဆောင်းဥပျားပါပေ။

ကိုစိုးရီ ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်ရင်း နေ့ဖြစ်သူ “မကျော့မေ” နှင့် မိသားစုတို့မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြသလို အိမ်ရှေ့၌ နေရာတွင်ပင် “မူးလဲ” သလို “ဒူးပြဲ” လျက် အနေအထားနှင့်ပင် အအေးမိ၍ လူ့ဘဝကြီးကို အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရရာပြီဖြစ်တဲ့ အရက်သမားကြီး “ကိုစိုးရီ” မှာ မိသားစုကလေးကို ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီမို့လည်း မိသားစုမှ ဆွေမျိုးများနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး” သို့ပါ သတင်းပို့ပါ၏။

ကိုစိုးရီ၏ နောက်ဆုံးခရီးတွင် “အသုဘယာဉ်” (နိဗ္ဗာန်ယာဉ်) နှင့် ပို့ဆောင်ရန် ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ၃ ရက်ထား၍ ၅ ရက်မြောက်နေ့တွင် “ဆွမ်းသွတ်တရားနာ” မည် ဖြစ်ပါ၏။ ၃ ရက်မြောက်နေ့၏ နေ့သား ၁:၀၀ နာရီတွင် ရပ်ကွက်အနီးရှိ “သုဿန်” တွင် “မြှုပ်နှံ” ရန်အတွက်

“နိဗ္ဗာန်ယာဉ်” ဖြင့် တင်ဆောင်ခဲ့ပြီး အသုဘပို့ ပရိသတ်တို့နှင့်အတူ “ညောင်ရေအိမ်ရွက်” သူ အမျိုးသမီးကြီးမှ ရှေ့ဆုံးမှ လာခဲ့ပြီး “ကြေးစည်ထု” (ကြေးစည်တီး) သူ နှင့် “ကိုစိုးရီ” (ကွယ်လွန်သူ) ၏ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်မှာ “ကိုစိုးရီ” ညစဉ်နီးပါး အရက်သောက်နေကြ “ကိုကျော်မျိုး + မနင်းရီ” တို့၏ “စိတ်ဖြေရာ” အရက်ဆိုင် ရှေ့တည်တည်သို့ ရောက်ချိန်မှာပင် “အသုဘယာဉ်” (နိဗ္ဗာန်ယာဉ်) စက်ချို့ယွင်းသွားပါတော့၏။

အသုဘပို့ ပရိသတ်တို့မှာ “ကားလမ်းပေါ်” “ကိုကျော်မျိုး + မနင်းရီ” တို့၏ အရက်ဆိုင်အနီးမှာ ရုတ်တရက် စက်ချို့ယွင်းသွားရာမှ ခရိုင်ဘာ “ကိုရဲညွန့်” မှာ အားသွန်ကြီးပမ်းပြင်သည့်တိုင် စက်နှိုးမရလေတော့မှ “အသုဘယာဉ်” (နိဗ္ဗာန်ယာဉ်) ကို အနီးကပ်လိုက်ပါခဲ့သူ ကိုစိုးရီ၏သူငယ်ချင်း “ပုလင်းတူဘူးဆို” သမား “ငဝင်း” (ခေါ်) “ရွှေမောင်” ဆိုသူမှ “ခေါင်း” ကို ကုတ်ပြီး စဉ်းစား၍

တခဏမှာပင် ...

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် အခုမှ အမှတ်ရတယ်။ ညက သူငယ်ချင်းစိုးရီ အိပ်မက်ပေးတယ်။ ငါ သေပေမယ့် (အသက်ပျောက်)ပေမယ့် အရက်သောက်ချင်သေးတယ်ကွာ။ အရက်ကိုပဲ အရမ်းကို သောက်ချင်တုန်း သူငယ်ချင်း”

လို့ ကျွန်တော်တို့ သေတဲ့နေ့ နောက်တစ်နေ့ညနေ ၇းဝဝ နာရီမှာပဲ အိပ်မက်ပေးထားတာမို့ အခုတော့ သိပြီ”

ဆိုပြီး လမ်းအနီးရှိ ၁၀ ပေ ခန့်အကွာမှ “စိတ်ဖြေရာ” အရက်ဆိုင် ပိုင်ရှင် “ကိုကျော်မျိုး”သို့ “အသံကျယ် ကျယ်”ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်မှာ-

“ဗျို... ကိုကျော်မျိုးခင်ဗျား ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဒီနီဗွန်ယာဉ်ပျက် သွားတာ ထူးဆန်းသဗျား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက် ကြီး ဖြစ်သလို ခင်ဗျားရဲ့ ဖောက်သည် ကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ဗျား။ သူ

ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးအတွက် “အရက် တစ်လုံး” (တစ်ပုလင်း)နဲ့ “ကြွက်ကြော်” တစ်တုံးကို “နောက်ဆုံး”အနေနဲ့ ထည့် ပေးလိုက်ပါဗျာ” လို့လည်း “ငဝင်း” (ခေါ်) “ရွှေမောင်”မှ လှူဒါန်းတဲ့ ၂ လိတ် သလို အရက်ဆိုင်တွင် “ကောင်တာ”၌ အသင့်တွေ့ရသည့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် “ကိုကျော်မျိုး”မှ သနားစိတ်နှင့်အတူ “အို-ပီ” (O.P) အရက်တစ်လုံးအပါအဝင် “ကြွက်ကင်” (ကြွက်ကြော်) “တစ်တုံး ကိုပါ ပူးတွဲ၍ ပေးလိုက်ချိန်မှာပင် “ရွှေ မောင်း”မှ အမြန်ဆုံးယူခဲ့ပြီး “နီဗွန် ယာဉ်” (အသုဘယာဉ်)ပေါ်မှ “ကိုစိုးရီ” (အသက် ၄၀ နှစ်)၏ “ခေါင်း”ပေါ်သို့ တင်လျက်ကပင် “ခေါင်း”ကို “ပုတ်” လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းကြီး “စိုးရီ”ရေ မင်း ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးလိုက် သလိုပါပဲ။ မင်းအတွက် “အရက်တစ်လုံး” နဲ့ “ကြွက်ကြော်” အမြည်းပါ ထည့်ပေး လိုက်ပါတယ်။ မင်းကိုတင်လာတဲ့ နီဗွန် ယာဉ်ကို နှိုးလိုရအောင်သာ ကြံဆောင်

ပေးပါကွာ။ လမ်းမပေါ်ရပ်နေတော့ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး။ ဘဝချင်း ခြားသွားကြပေမယ့် တို့အပေါင်းအဖော် တွေက သတိရနေမှာပါ။ ငါ “ငဝင်း” (ခေါ်) “ရွှေမောင်”လေကွာ။ ဖြစ်လေရာ ဘဝက မြင်ရမှာပါ”လို့ အရက်အတူ သောက်နေကြ “ရွှေမောင်”က ပြော အပြီးမှာတော့ သူယုံကြည်ချက်အတိုင်း မဆိုင်းမတွမှာပင် ...

“ကဲ ... ကားဆရာရေ အခု ပဲ နီဗွန်ယာဉ်ကို စက်သာနှိုးဗျား။ နှိုးရ နိုးရစေမယ်”လို့ ပြောလိုက်ချိန်မှာ “နီဗွန်ယာဉ်”မောင်း “ကိုရဲညွန့်”မှ ထာ စက်ကို “နှိုး”လိုက်စဉ် တခဏမှာပင် “စက်နှိုး”လိုက်ရာ၌ ...

“စိုး...စိုး...စိုး” အံ့သြမကုန်နိုင်လောက် အောင် “နီဗွန်ယာဉ်” စက်နှိုးသွား သဖြင့် “ကိုစိုးရီ”၏ “နောက်ဆုံးခရီး” သို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသူတို့မှာ မထူး မကမ်းရှိ “သုဿန်”သို့ ထွက်ခွာလာ ကြပါ၏။ ကြွရောက်လာကြသော သံ

တော် ၅ ပါးတို့အထဲမှ ဆရာတော် ဖြစ်ကြသော အ/လပြဆရာမ “မမေ
“ဦးညောင်သ”ထံတွင် “ငါးပါးသီလ”
ခံယူ “သရဏဂုံ” တင်ပြီး “ကိုစိုးရီ”
(ကွယ်လွန်) “ကောင်းရာသုဂတိလား”
နိုင်ပါစေရန်” အမျှဝေ-သာဓုခေါ်ဆို”
ကြလျက် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပါတော့၏။

ဤ “ဖြစ်စဉ်” ကိုပင် “အသက်
ပျောက်ပေမယ့် အရက်သောက်ချင်ရဲ့”
ဟူသော “ဆိုရိုးစကား” မှာလည်း မမှား
နိုင်တဲ့ “ဖြစ်ရပ်မှန်” ဇာတ်လမ်းကလေး
ပေါ်လာ။ “အရက်သမား” တို့အတွက် “
သင်ခန်းစာ” ယူနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်
၍ ရေးလိုက်မိပါရဲ့။ (စာရေးသူ)အား
နှစ်ခင်ကြတဲ့ (နေပြည်တော်နယ်မြေ)
“ဆစ်ကုန်းမြို့” “မြဝတီရပ်ကွက်” မှ
ဆင်တော်ကြီး “ဦးချစ်ဆွေ” (စက်မှု
ဆယ်ယာ-ငြိမ်း) “မိသားစု” နှင့်
“ဆစ်ကုန်းမြို့” “အောင်လေယူရပ်ကွက်”
“ဦးနီ” (စက်မှုလယ်ယာ-ငြိမ်း)
“ဆရာ” တို့နှင့်အတူ ဆရာဦးကျော်ညွန့်
“ဆယ်ယာ-ငြိမ်း”နှင့် (ပန်းချီဆရာ)ရဲဝန်း
“ဆင်တော်”တို့၏ “သမီးချောများ”

ဖြစ်ကြသော အ/လပြဆရာမ “မမေ
သန္တာလွင်”နှင့် ညီမလေး “မသင်”
(မူပြဆရာမလေး) “ဖြူးဖြူးနယ်”တို့ပါ
ဤ “ဝတ္ထုတို” (ဖြစ်ရပ်မှန်) ကလေးကို
ဖတ်ရှုဖြစ်နိုင်ကြပါစေ” နှင့်အတူ “မဖြူး
လေး” အပျိုချောအပါအဝင်ပေါ့။

ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ)အား
“စာရေးရာ”တွင် အားပေးချီးမြှောက်ခဲ့ဖူး
သူ “စက်မှုလယ်ယာ”မှ “ဦးယုဝေ”
(ညွန့်-မှူး-ငြိမ်း ရန်ကုန်)ပါ ဖတ်ရှုဖြစ်
နိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုမိလိုက်ပါရဲ့။
“လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း” “စာတည်း
အဖွဲ့”မှ “ဆရာဦးကိုကိုဆွေဆွေ”နှင့်
“စာတည်းအဖွဲ့တို့” ကျန်းမာချမ်းသာကြ
လျက် “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း”
ထာဝစဉ်အောင်မြင်ကြီးပွားပါစေ။
စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ပါ ကျန်းမာ၍
ချမ်းသာကြပါစေ။ “တောင်းဆိုခြင်း”
လျက်ပါ ခင်ဗျား။

(၂၀၁၅ ခုနှစ်၏ “ဖြစ်ရပ်မှန်”
ကို အမည်များ လွှဲပြောင်း၍ ရေးသား
ပါ၏။ စာရေးသူ။)
“စာဖတ် ပရိသတ် တို့၏
မေတ္တာကို ခံယူလျက်မှ ရိုးသားစွာ
ကြိုးစားပါဦးမည်။ လေးစားစွာဖြင့်”

မေပြန်ပြီးပြန်

ဘဝအမောပြပို့

သူတို့အသင်းက ထိပ်သီး
အသင်းလေ . ကစားရင်း ခေါင်းချင်းထိပ်မိပြီး
ထိပ်တွေသီးနေပြန်လို့..

သမီးကောင်းရတနာဆိုသည်မှာ

ဝေ(သံဘို)

ချစ်သောမေမေ သိပါဝေ

အတွဲ (၂) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံးဟာ အမေဆိုတာ ရှိနေတာ အမှန်ပါ။ အမေမရှိတဲ့ သတ္တဝါ ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။ လူသားတွေမဆို ထားနဲ့ လူတွေလောက် အသိဉာဏ်မရှိ တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင်မှ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးကြစမြဲပါ။ တချို့တိရစ္ဆာန် တွေ သူတို့သားသမီးကို ရန်မူလာရင် အနားအကပ်မခံဘဲ အသက်ပေး တိုက် ခိုက်ကြစမြဲပါ။ ဒါဟာလည်း မိခင်မေတ္တာ ပါပဲ။

ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် မသိတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေတောင် သူတို့ သားသမီးကို ဒီလောက်ချစ်နေရင် အသိ ဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားမိခင်တွေဆိုရင် ဘယ်လောက်ချစ်လို့ ကြမလဲလို့ ကျွန်မ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ ဟုတ်တယ် လေ မိခင်တွေဟာ သန္ဓေတည်စကတည်း က အစားအသောက်ဆင်ခြင်ပြီး နေရတာ။ ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားတဲ့

အထိပါပဲ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်ကို သင်္ချိုင်းကုန်းက တစ်နေ့မျက်စောင်း သုံးခါ ထိုးတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးပါ တယ်။

မိခင်တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းပါစေ သူတို့ရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ သားလား၊ သမီးလား ဘာမှန်းမသိ တဲ့ ရင်သွေးကို ဂရုစိုက်ရတာလည်း မိခင်တွေပါ။ မွေးဖွားသန့်စင်ပြီးတော့ ခြေလက်အင်္ဂါမှ စုံရဲ့လား၊ ကျန်းမာရဲ့လား လို့ ပူပန်နေရတာလည်း မေမေတွေပါ။ သားသမီးတွေအပေါ်ထားရှိတဲ့ မိခင် မေတ္တာကို သားသမီးတွေကလည်း နား လည်ပေးသင့်ကြပါတယ်။ မြင်းမိုရ်တောင် ဦး မကကြူးသည့် ကျေးလူအရင် မွေး မိခင်မို့ ကျေးလူဆပ်ဖြစ်အောင် ဆပ်ကြ ပါ။ သားသမီးတွေ ဘယ်လိုဆိုးဆိုး အပြစ် မမြင်တာလည်း မေမေပါ။ လိုချင်တာပူဆာလို့ မဖြစ်မနေ လုပ်ပေး တာလည်း မေမေပါ။

အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးတာလည်း မေမေပါ။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိခင်တွေအားလုံးဟာ နည်းနည်းပါးပါး ကွဲပြားခြားနားတာ ရှိချင်ရှိမယ်။ သားသမီးအပေါ်ထားရှိတဲ့ မိခင်မေတ္တာတွေကတော့ အတူတူပဲ ဖြစ်နေမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မိပါတယ်။ သို့သော် ဘယ်မိခင် ဘယ်လောက် ချစ်ချစ် ကျွန်မရဲ့ မေမေ သား သားသမီးအပေါ် ချစ်တဲ့ မေတ္တာထား မိမည် မထင်ပါ။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ကျန်းမာရေးချူချာပြီး အရွယ်နဲ့မထိုက် အောင် ရောဂါပေါခဲ့ပါတယ်။ ထူး အတွက်နဲ့ ဆေးရုံဆေးခန်း ခဏ သွားရတာ မေမေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆေး ကျွန်မအပေါ် မပြုပြင်ပါ။

မိခင်စိတ်အပြည့်နဲ့ ဆေး ပေးလို့ ဒီအချိန်ထိ အသက်ရှင်ခွင့် ကျွန်မပါ။ မေမေရဲ့ သောက၊ ဒုက္ခ ကို ကျွန်မ မသိတာ အမှန်ပါ။ ကြေးရေး ဘယ်လိုအခက်အခဲနဲ့ ဆိုတာလည်း မသိပါ။ အရင် ကျောပိုးအိတ်လှလှလေးတွေ ထိပ်ဆုံးမှ ကျွန်မ ဝယ်ခိုက်

အမေဟာ ဆင်းရဲပေမယ့် ကျွန်မလိုချင်
 အာကို အမြဲ မဖြစ်မနေ ဝယ်ပေးခဲ့ပါ
 အယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မ တဖြည်း
 ဖြည်း သိတတ်လာပြီး မေမေ့ကို သနား
 မိတယ်။ မောင်လေး၊ ညီမလေး၊
 သူငယ်ချင်းတို့ရေ ကိုယ့်ရဲ့ မေမေ့အပေါ်
 မပြစ်မှားကြနဲ့နော်။

“မိဘကျေးဇူး မြင်းမိုရ်ဦး
 သိလျက် အဆပ်ခက်” တဲ့။ ကျွန်မ
 ကို ချစ်လည်းချစ်တယ်။ သနား
 သနားလို့ မေမေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်
 အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားနေပါတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ ကျောင်းနေရ
 အရွယ် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျောင်းနဲ့
 အထည်း စည်းလေးပဲ ခြားပါတယ်။
 ယောက်သွားလောက်ရုံ “ခွ”
 လုပ်ထားတယ်။ မေမေက
 ကျောင်းအပ်ကျောင်းထား
 မေမေက ကျွန်မကို ပညာတတ်
 တတ်ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ
 အသိုတော့ ပျင်းတာတစ်ခု
 မေမေက ကျောင်းသွားချိန်တိုင်

ကျွန်မ လက်ရေးလှလှ

ရေးစေချင်တာ

မေမေရဲ့ ဆန္ဒပါ။

အဲဒီအချိန်က

၅ ကျပ်တန်၊

၁၀ တန်ခေတ်ပါ။

၅၀ တန်ဆိုတာ ပိုက်ဆံရှိ

သားသမီးတွေမှ

သုံးနိုင်ကြတာပါ။

အဲဒီလိုပြောတော့

ကျွန်မ မေမေ့ကို

အံ့သြမိတာ အမှန်ပါ။

ရင် သမီးကျောင်းသွားဆိုပြီး သနပ်ခါး
 လိမ်းပေး၊ လွယ်အိတ်ယူ၊ မုန့်ပေးပြီး
 ကျောင်းကိုလွှတ်တယ်။ ကျွန်မ ကျောင်း
 တော့သွားတယ်။ ခဏနေတော့ ပြန်လာ
 ပြီး ခွကျော်မှာပဲနေတော့ “ခွကျော်
 မင်းသမီး” လို့ နာမည်တွင်နေတယ်လေ။
 ဒီတော့ မေမေက ချော့ချည်တစ်ခါ၊
 ခြောက်ချည်တစ်လှည့်နဲ့ ကျောင်းသွား
 ခိုင်းတော့ ကျွန်မလည်း တဖြည်းဖြည်း
 ကျောင်းပျော်လာတယ်။ ဒီလိုကျောင်း
 ပျော်သွားတာလည်း မေမေရဲ့ ကျေးဇူး
 တွေပါ။

မေမေရဲ့ ကျေးဇူးတွေက
 ကျွန်မအပေါ်မှာ အများကြီးပါ။ ကျွန်မက
 ကလေးဆိုတော့ လက်ရေးလည်း ဖြစ်
 သလို ရေးတယ်။ လှလှမလှလှ စာရေး
 ပြီးရင် ပြန်ရယ်ဆိုတာ သိတော့ ကျွန်မ
 က ပြန်ပြန်ရေးတာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်မ
 လက်ရေး ဘယ်လှပါ့မလဲ။ မေမေက
 အမှတ်တမဲ့ မနေပါ။ ကျောင်းက ပြန်
 လာရင် ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကို နေ့တိုင်း
 ထုတ်ကြည့်တာ မေမေ့အလွှက်

လုပ်တစ်ခုပါ။ မေမေက “သမီး
လက်ရေးလှလှရေးနော်”တဲ့။ “ဟုတ်ကဲ့
မေမေ”လို့ ကျွန်မ ပြောသာပြောလိုက်
ဘယ်။ စာမရေးခင်ကပြီးချင်နေတော့
ဘယ်လိုလုပ် လက်ရေးလှတော့မလဲ။
ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း မေမေက
ကြည့်ပြန်ရော။ “သမီး ဒီနေ့လက်ရေးလှ
ရဲ့လား”တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မက “နည်း
နည်းတော့လှတယ် မေမေ”လို့ ဖြေတာ
ပေါ့။

မေမေက “နောက်နေ့ကို ဒီ
ထက်လှအောင်ရေးနော်။ မေမေ သမီးက
လိမ္မာပါတယ်။ လက်ရေးလှတဲ့အတွက်
မေမေက မုန့်ဖိုးပေးမယ်”တဲ့။ တကယ်
တော့ ကျွန်မလက်ရေးက ပြောလောက်
အောင် မလှပါ။ အဲ့ဒါ မေမေက ဖြောက်
ပြောတာပါ။ ကလေးဆိုတာ သိတဲ့
အတိုင်းပဲ အချောကြိုက်အမြောက်ကြိုက်
မို့ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်သားသမီး
ရဲ့ အထာကို သိဖို့လိုပါတယ်။

ငါဟာ မိဘပဲဆိုပြီး အရာရာ
တိုင်းကို လိုက်ပြီး မချုပ်ချယ်သင့်ပါဘူး။

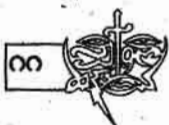
သူတို့က လူငယ်တွေပဲ။ ကလေးတွေမို့
နားလည်ပေးသင့်တာကို နားလည်ပေးဖို့
လိုပါတယ်။ မိဘနဲ့သာသမီး။ ဆရာနဲ့
တပည့်။ ခေါင်းဆောင်နဲ့နောက်လိုက်
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်အလှန် နားလည်
ပေးမှသာ အရာရာအဆင်ပြေလိမ့်မယ်
လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေမေ
ကတော့ အဘက်ဘက်က တော်ပါတယ်။

“သမီး လက်ရေးလှလှရေးနော်၊
စာကိုကြိုးစားပါ”တဲ့။ ဒီစကားတွေနဲ့ပဲ
ကျွန်မကို အမြဲ သွန်သင်ဆုံးမလေ့ ရှိပါ
တယ်။

တစ်နေ့ ကျောင်းကအပြန်
ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကို မေမေကြည့်ပါတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက ဒုတိယတန်း ရှိပါ
သေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လက်ရေးကို
ကြည့်ပြီး မေမေတော်တော် စိတ်ပျက်
သွားဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ
မျက်နှာအပြုံး မပျက်သွားပါ။ ငါ့သမီး
လေး လက်ရေးလှအောင် ဘယ်လိုလုပ်
ရပါ့မလဲလို့ တွေးနေဟန်တူပါတယ်။ ည
အိပ်ရာဝင်လျှင် မေမေက ကျွန်မနဲ့

မောင်လေးကို ပုံပြင်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။
တရားဓမ္မနဲ့ မတ်သက်တာတွေ၊ ငါးရာငါး
ဆယ် ဇာတ်တော်တွေကို ပြောပြလေ့ရှိ
ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မောင်လေးအိပ်ပျော်သွား
ပါတယ်။ မေမေက “သမီး အိပ်ပြီလား
မေမေ ပြောတာနားထောင်နော်။ သမီး
လက်ရေးလှလှရေးရင် မေမေက
တစ်နေ့ ငွေ ၅၀ ပေးမယ်တဲ့။ ကျွန်မ
လက်ရေးလှလှရေးစေချင်တာ မေမေ
ဆန္ဒပါ။ အဲဒီအချိန်က ၅ ကျပ်တန်
တန်ခေတ်ပါ။ ၅၀ တန်ဆိုတာ ပိုက်
ရှိသားသမီးတွေမှ သုံးနိုင်ကြတာ။
အဲ့ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်မ မေမေ
အဲ့ဒါပဲတာ အမှန်ပါ။

မေမေ ကျောင်းရေးရောင်
ရတဲ့ ဝင်ငွေက ၃၀၀ ကျော်ပဲ ရတာ။
ကလေးတစ်ယောက် ၅ ကျပ်၊ ၁၀
သုံးရတဲ့ အချိန်မှာ မေမေက ထာ
လှလှရေးရင် ငွေ ၅၀ ပေးမယ်ဆို
ကျွန်မက “မေမေ အဟုတ်ပေါ့
သမီးလက်ရေးလှလှ ရေးခဲ့
ပြောလိုက်ပါတယ်။ နောက်

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး လက်ရေးလှလှ ကျင့်ပြီး ရေးပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မေမေက ကျွန်မစာအုပ်ကို ကြည့်ပါတယ်။ လက်ရေးလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့ ဒီထက်လှအောင် ရေးလို့ပြောပြီး ငွေ ၅၀ ပေးပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ငွေ ၅၀ ရတော့ ပျော်တာပေါ့။ နောက်နေ့ဒီထက်လှအောင် ရေးမယ်လို့လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အတတ် နိုင် ဆုံးလည်း လက်ရေးလှအောင် ကျွန်မရေးပါတယ်။ ဆက်ဆုံး မေမေစိတ်တိုင်းကျ ကျွန်မ ဆက်ရေးလှခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း စေတနာကို နားလည်ပြီး မေမေ ဆုံးငွေလည်း မယူတော့ပါဘူး။ သာမန် မေမေပေးထားတဲ့ ငွေလည်း ဈေးအရင်းထဲ ထည့်ပါဆိုပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ နိုင်တာက သားသမီးတွေကို အဲဒါ မိဘတွေဘက်ကလည်း ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေမေကို

ပဲ ကြည့်ပါ။ ကျွန်မ လက်ရေးမလှလို့ ရိုက်နှက်မဆုံးမပါဘူး။ ကလေးရဲ့ စိတ်ကလေး အကြိုက်၊ အထာတွေကို ကြည့်ပြီး လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဦးနှောက်သုံး သွားတာပါ။ လက်ရေးမလှလို့ဆိုပြီး ရိုက်ဆုံးမရင်လည်း ကျွန်မခံရမှာပါပဲ။ ရိုက်နှက်ဆုံးမလွန်းလျှင်လည်း ကလေးက ကြောက်ပြီး ကြောင်သွားတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပုံဖော်ချင်လျှင် အချိန်ယူပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သားသမီးတွေကို သွန်သင်ဆုံးမရမည်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အတွက်တော့ မေမေဟာ အရာရာတိုင်းမှာ တော်တဲ့ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ပါ။

မေမေက တရားဓမ္မနဲ့ ပျော်မွေ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်တော့ ကျွန်မတို့လည်း မေမေအကျင့်တွေရပြီးသားပါ။ မေမေက “သားနဲ့သမီး မကောင်းတာမှန်ရင် ဘာမှမလုပ်နဲ့ ကောင်းတာမှန်ရင် အကုန်လုပ်”တဲ့။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သတ္တဝါတွေအားလုံးအပေါ် မေတ္တာထားပါ။ မကောင်းတဲ့ စိတ်မမွေးကြနဲ့ဆိုတာ

မေမေရဲ့ လက်သုံးစကားပါ။ ကျွန်မဟာ မေမေရဲ့ သမီးဖြစ်ရတာ ကံကောင်းပါတယ်။ မေမေသာ စရိုက်ကြမ်းတဲ့ သူဖြစ်နေရင် ကျွန်မလည်း စရိုက်ကြမ်းနေမှာပါပဲ။ အခုတော့ မေမေက သားသမီးတွေကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပြီး မြတ်နိုးယုယစွာ သွန်သင်ပေးတာမို့ မေမေကို ကျွန်မ ပိုလို့ပင် လေးစားမြတ်နိုးမိပါတယ်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်မ စတုတ္ထတန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဆရာ၊ ဆရာမတို့ရဲ့ အသင်အပြ ကျွန်မမေမေရဲ့ ပြုပြင်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်မ တော်လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲ လုပ်ပါတယ်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေနဲ့ မိဘတွေ တက်ရောက်ရပါတယ်။ အဲ့ဒီအခမ်းအနားမှာ မေမေလည်း ပါပါတယ်။ မေမေက ရှေးဆုံးရဲ့မှာ သွားထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း မေမေဘေးနား သွားကပ်ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တော်တဲ့သူတွေ ဆုတွေ

ထပြီး ယူနေလိုက်ကြတာ။ ဆုယူတဲ့
ခဲ ကျွန်မတော့ မပါ။ မေမေက
နံမကိုမေးပါတယ်။ “သမီး သူတို့လို
လိုချင်ဘူးလား”တဲ့။ ကျွန်မက “သမီး
ဦး ယူလို့ရသလားဗျ”လို့ မေးလိုက်
တယ်။

မေမေက “ရတာပေါ့ သမီးရဲ့
မီးလည်းဆုရအောင် ကြိုးစားနော်။
မေဖြင့် သူများသားသမီးတွေ ဆုယူ
ကြည့်ပြီး ပျော်လိုက်တာ။ ဒီနှစ်က
က ပြီးသွားပြီ။ ရှေ့နှစ်ကိုကြိုးစားရင်
တယ်။ သမီးသာဆုရရင် မေမေအပျော်
နဲ့ဖြစ်မှာ”တဲ့။ ကျွန်မလေ မေမေကို
ဂဲ့ညှိုးပြီး ချစ်လည်းချစ်၊ သနားလည်း
သနားမိပါတယ်။ စာကိုလည်း
ခွမ်းကုန်ကြိုးစားဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်
ပိုက်ပါတယ်။ တကယ်လည်း ကြိုးစား
ဖို့ ပဉ္စမတန်းမှစ၍ အတန်းတိုင်းမှာ
ထမဆုရခဲ့ပါတယ်။ ရတဲ့ဆုကိုလည်း
မမေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ မေမေ
ပျော်တာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ကျေနပ်မိ
ပါတယ်။

သူများမိခင်တွေနဲ့ မတူဘဲ
အစစအရာရာ လိုလေးသေးမရှိအောင်
ဘက်စုံထောင့်စုံက ကျွန်မတို့ မောင်နှမ
နှစ်ယောက်ကို လမ်းမှန်ရောက်အောင်ပြု
စုပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ချစ်မေမေ
ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကြုံတိုင်း မေမေရဲ့ မေတ္တာ
ဓာတ်ကြောင့် ကျွန်မတို့ လွယ်ကူစွာ
ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့တာလည်း မေမေကျေးဇူး
တွေကြောင့်ပါ။ မေမေရဲ့ ကျေးဇူးတွေက
များပြားလှပါတယ်။ ကျွန်မ မေမေဖြစ်စေ
ချင်တဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်
အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့
မောင်လေးကလည်း မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့
သာသနာဝန်ထမ်းနေသော ကိုရင်လေး
ပါ။ မေမေ မေတ္တာက အလွန်တရာကြီး
မားလှပါတယ်။

မေမေရဲ့ မေတ္တာစစ်ကြောင့်
ကျွန်မလည်း စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့
ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ မေမေရဲ့ ဂုဏ်
ကျေးဇူးတွေက ကျွန်မအတွက်တော့
စာဖွဲ့၍ ကုန်မည်မထင်ပါ။ မေမေဖြစ်စေ
ချင်တဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်

အောင် ကြိုးစားရင်း ရိုးသားစွာဖြင့်
မေမေ့ကိုလုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီး
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား
ရင်း ...

သမီးရဲ့ရင်ထဲက ဆန္ဒကို “ချစ်
သောမေမေ သိပါစေ”ဟု ခေါင်းစဉ်လေး
ပေးလိုက်ခြင်းပါ။

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ
က မေမေနေကောင်းလားလို့ မေးရင်
မေမေက “မေမေနေကောင်းတယ် သမီး
သာ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်”တဲ့။
ကျွန်မ အခက်အခဲတွေတဲ့အခါမှာ
ရေ့ကနေ တံတိုင်းကြီးတစ်ခုလို
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျွန်မ
မေမေပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲ
ဘယ်လိုပဲ ပင်ပန်းနေပါစေ သားသမီး
အတွက်မို့ မောတယ်ပန်းတယ်
မထင်တာလည်း သားသမီးအပေါ်
ရှိတဲ့ မိဘမေတ္တာပါ။ ဒီအသက်၊ အရွယ်
ထိ ပြုစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးပေးခဲ့
ချစ်မေမေ။ ကျွန်မအတွက် မေမေ
မဟာတံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကျေးဇူး

သူမို့ မေမေစိတ်တိုင်းကြ၊ မေမေဖြစ်စေ
ချင်တာ မှန်သမျှအားလုံး ဖြစ်ပေးနိုင်
သော သမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေ
ရပါမယ်။

သားသမီးဖြစ်သူမှန်သမျှ မိဘ
ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ကြပါစေ။ ကျွန်မတို့ဟာ
သေမျိုးတွေမို့ တစ်နေ့သေကြရမှာပါ။
မသေခင်အချိန်လေးမှာ သားသမီးတွေ
ဘက်က တတ်နိုင်သလောက် မိဘကျေး
ဇူး ဆပ်သင့်ကြပါတယ်။ လူ့ရဲ့သက်တမ်း
က တိုတိုလေးဆိုပေမယ့် သံသရာ
ကတော့ ဘယ်လောက်ထိရှည်မည်ဆို
တာ မည်သူမျှမသိနိုင်ပါ။ မဆုံးနိုင်တဲ့

သံသရာကြီးထဲမှာ လူ့ဘဝရလာတဲ့
ကျွန်မတို့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ အသိ
တရားနဲ့ သတိထားပြီး လက်ရှိဘဝလေး
မှာ တတ်နိုင်သလောက် မိဘကျေးဇူး
ဆပ်ကြပါလို့ စာဖတ်သူတို့အား အထူး
တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။ ကျွန်မလည်း
ရိုးသားစွာဖြင့် မေမေကို လုပ်ကျွေးပြုစု
နိုင်အောင် အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေပါတယ်။
ဤစာမူကို ဖတ်ရှုနေသူအား
လုံး မိဘကျေးဇူးဆပ်နိုင်ကြသော သား
သမီးများဖြစ်ကြပါစေ။ အနန္တအနန္တ
ငါးပါးတွင်တစ်ပါး အပါဝအဝင်ဖြစ်သော
ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မွေးမိခင် မေမေ

အတွက် ကျွန်မဆန္ဒလေး အမြဲတမ်းရှိ
ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒါက ကျွန်မဟာ မေမေကို
အမြဲတမ်းလုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီး
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါရစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။
ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲကထွက်လာတဲ့ စာသား
တွေကို ကဗျာတိုလေးဖြင့် အဆုံးသတ်
လိုက်ချင်ပါသည်။

“မာတာမိခင် ကျေးဇူးရှင်မို့
ရှိခိုးဦးခိုက် ပူဇော်လိုက်သည်
ချစ်သောမေမေ သိပါစေ”

ဟုသာ ...။

ဝေ(သံတို)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

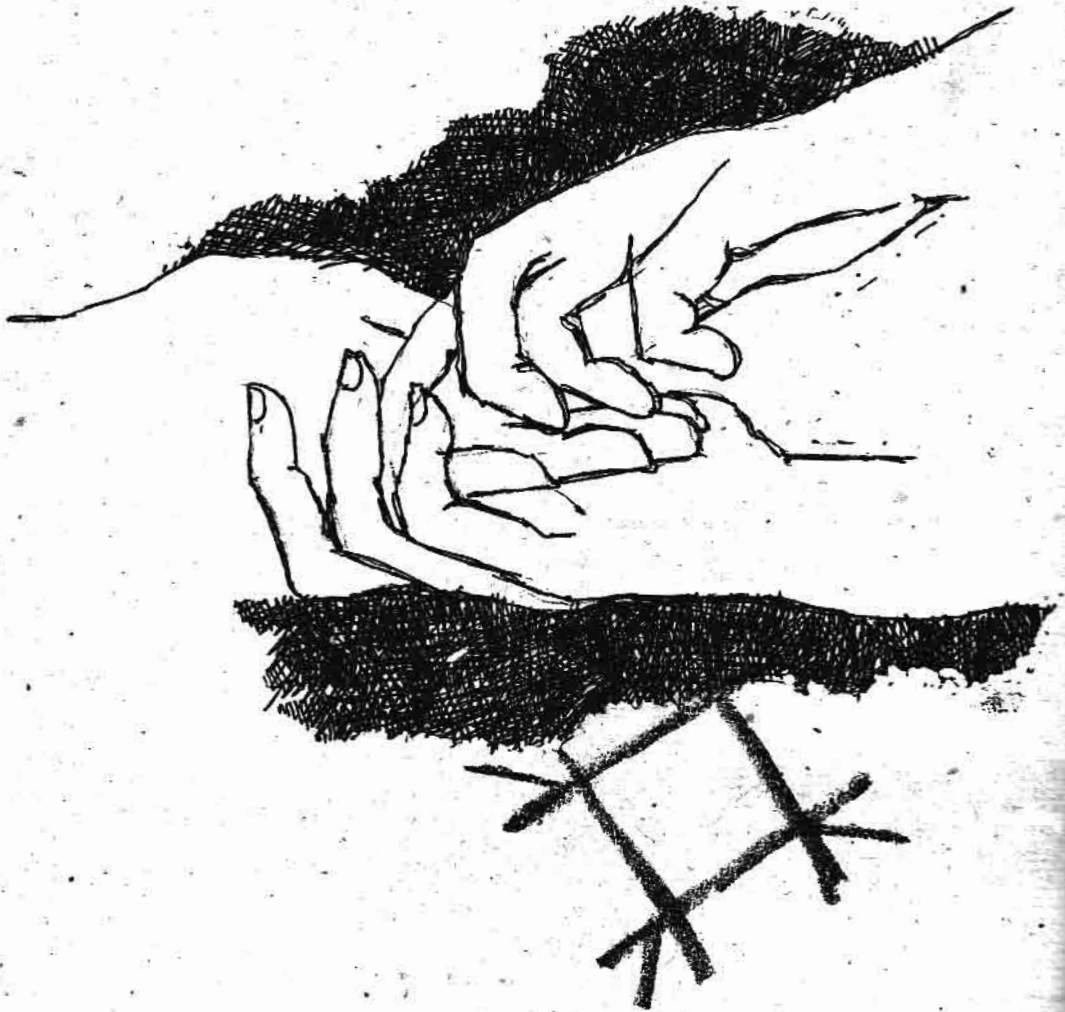
စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ အတွင်း [၇]ရက်သားသမီးများအတွက်
ဘာကိုဆောင်လို့ရှောင်မလဲ

ကုမ္ပဏီသယမဟိနိဓေ
ဗေဒဆရာတော်ဝင်ဆရာမျိုး

အနက်နွေသာသနီများအတွက်

လုပ်ငန်းသစ်များ မစတင်သင့်ပါ။

ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။

ကြာသပတေးအကြီးအကဲ မစမည်။

အိမ်အောက်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခြင်း ရေပြောင်းဖော်ခြင်း

များ ဆောင်ရွက်ပါ။

အသားသမီးများအတွက်

အကြပ်အတည်း အခက်အခဲများမှ ထိုးဖောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။

ကျောင်းသားများ ပညာရေး အားနည်းနိုင်သဖြင့် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရန် လိုသည်။

ရွှေထွက်ကိန်းရှိသည်။

- မိဘကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။

- ဘုရားမှာ မေတ္တိပန်းကပ်လှူပါ။

အင်္ဂါသာသနီများအတွက်

- အတက် အကျမမှန်သော

အချိန်ဖြစ်၍ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ပြီး လုပ်ကိုင် သင့်ပါသည်။

- ကျောင်းသားများ မြန်မာစာ ဂရုစိုက်ပါ။

- နာတာရှည်ရောဂါရှင်များ နှလုံးထချိန်ဖြစ်သည်။

- နှလုံးသားရေးရာ သင့်ပါသည်။

- ရွှေအင်းဝကားကို မြို့တစ်ပတ် စီးပြီး ပုတီးစိပ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း ၅။

- တျောင်းသားများ လူမှုရေး ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- ချစ်သူများ နီးစပ်ကျက်ကျက် စေးတသက်သက် ရှိမည်။

- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း

မပြုလုပ်အပ်ပါ။

- ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ယပ်တောင်လှူပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိ ပါသည်။

အကျိုးပေးဂဏန်း ၆။

- ကျောင်းသားများ စာတု၊ ရူပဗေဒဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့နိုင်ပါသည်။ ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်းကြုံမည်။

- မိဘနှစ်ပါးအား အဝတ်အစား တစ်စုံစီ ကန်တော့ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိ ပါသည်။

အကျိုးပေးဂဏန်း ၃၊ ၄။

- ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။

- ကျောင်းသားများ သင်္ချာထူး

ခွန်နိုင်ပါသည်။

နေသာသမီးများအတွက်

ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်

အမိ၏ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်
ပါ။

လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်
ဦးမော့ချိန် ဖြစ်ပါသည်။

လိုသည်။

မွေးနေ့တိုင်း အမေအဝတ်
အစားများ လျှော်ဖွပ်ပေးပါ။

အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင်
များမည်။

အပင်ကြီးများအောက်တွင်

သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပေးပါ။

ကျောင်းသားများ သတ္တဗေဒ
ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

ကုမ္ပဏီသမားတို့

ဗေဒသုတေသီဆရာတို့

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်မျိုးစုံနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့ ဖြန့်ချိရေး

လက်စာသုံး

စာပေ

(၈) လမ်း၊ နေပြည်တော်

ပျဉ်းမနားမြို့။

ဖုန်း - ၀၆၇ ၂၂၇၀၁

၂၀၁၇ နိုဝင်ဘာလ အတွင်း သဏ္ဌာနဝေ

ဟောပြောခြင်း

သဏ္ဌာနဝေဆရာကြီးမင်းဟန်

မည်။ ချီးမြှင့်မှု၊ ထောက်ပံ့မှု၊ မြှောက်စား
မှု၊ ပံ့ပိုးမှုများ ရမည်။ ယခုလတွင်
စီးပွားတိုးတက်မည်။ အခြံအရံ များမည်။
အများအပေါ်၌ စကားကောင်း ပြောရ
မည်။ ခရီးသွား။ ဧည့်သည်ရောက်။
ထက်ဆောင်ရ။ အချီးကျူးခံရ ဆိုသလို
ချက်နာပွင့်လန်းမည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ အားခံ
ခြံပမ်းထားပင်ကိုယ်အလုပ်များ
အထူး အောင်မြင်တိုးတက်မည်။ အိုး
အောင်း၊ အိမ်ကောင်း၊ နေရာကောင်း
အတွင် နေထိုင်ရတတ်သည်။ အကြီး
အသီး ကူညီမည်။ သို့လင့်ကစား စီးပွား
ရွေ့လျော့မှု၊ သက်ကြီးဝါကြီး
အထူးထူး၊ ငွေကြေး အကြပ်ကိုင်သူ
အတိုက်အခံတွေ့မှုတို့လည်း
လေရာ ဘဝနာသမထ ဆည်းပူးလေ့လာ
ဆောင်ရွက်ပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၂၊ ၃။

တွင် အကျိုးအမြတ်များမည်။ အလား
အလာကောင်းမည်။ ယခုလတွင်
လုပ်ငန်းခွင်နှင့် မပတ်သက်သော
ငွေကြေးဥစ္စာများ ဝင်မည်။ လှုပ်ရှား
သွားလာမှု များမည်။ အိမ်သုံးပစ္စည်းနှင့်
အဖိုးတန်ပစ္စည်း၊ ရတနာဝင်မည်။
မျိုးဆက်သစ်များ တိုးတက်မည်။
ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ခရီးသွား အဆက်
အသွယ်များနှင့် အောင်မြင်မှုများ ရမည်။
ငွေရင်၊ ကြေးရင်၊ လုပ်ငန်းရင်ထဲမှ
အကူအညီရမည်။ သို့လင့်ကစား
အတိုက်အခံ တွေ့တတ်ခြင်း၊ အကြံပျက်
တတ်ခြင်း၊ အကြီးအကဲချူချာခြင်း၊ စိတ်
ဓာတ်မတည်ငြိမ်ခြင်းတို့လည်း ဖြစ်တတ်
လေရာ ဘဝနာသမထ ဆည်းပူးလေ့လာ
ဆောင်ရွက်ပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၁၊ ၅။

ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ ယခုလတွင်
ဆိုးကောင်းမမျှ ကျဆုံးခဲ့မှုများ အသစ်
တစ်ဖန် အောင်မြင်မည်။ မိတ်ဟောင်း
ပျက်၍ မိတ်သစ်များနှင့် ဆက်ဆံရတတ်
သည်။ ရွှေ၊ အဝတ် ဝင်မည်။ အလှူပြု
ရမည်။ ခရီးဝေးမှ စီးပွားလုပ်ငန်း အောင်
မြင်မည်။ ဝင်ငွေ အထူးမှရမည်။ ခရီး
သွားသူ ပြန်ရောက်မည်။ ရည်မှန်းချက်၊
စီးပွားရေး လျာထားချက်များ အောင်မြင်
မည်။ သို့လင့်ကစား မိတ်ဟောင်းများ
နှင့် ခွဲခွာရတတ်ခြင်း၊ အပူဒဏ်ရောက်သူ
တွေခြင်း၊ ငွေကြေးဖိတ်စင်တတ်ခြင်း၊
မကျေနပ်ဖွယ် တွေ့ကြုံရတတ်ခြင်းတို့
ကြောင့် သီတင်းသီလ ဆောက်တည်
ခြင်း၊ အစိတ္တန်ဝင်ခြင်း ပြုပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၃၊ ၂။

ဝနေ

သောကြာ

စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုများ

အကြံတစ်ချက်၊ အောင်မြင်မှု
သလို ရှေ့ဆက်ရမည်။ ခရီး

အိမ်သူအိမ်သား ခရီးသွားရ
တတ်သည်။ စိတ်သဘောထား မတိုက်
ဆိုင်မှုများအတွက် သည်းခံ အလျော့ပေး

ရမည် အပြင် လောကုတ္တရာနှင့်
ပတ်သက်သော အသိအမြင်အသနများ
တိုးတက်မည်။ ကိုယ်စားကိုယ်စား

အောက်လက်ငယ်သားများနှင့် အကျိုး
ပေးမည်။ စိတ်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လစီရိယ
ဦးဆောင်မှုဖြင့် ချမှတ်လုပ်ဆောင် စီမံ
အုပ်ချုပ်မှုများ ဝပြောသာယာမည်။
အခြေတကျဖြစ်မည်။ ခြံမြေနေရာ
ထိုင်ခင်းကောင်းများ ရမည်။ စီးပွားဖက်၊

တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်၊ အစုရှယ်ယာ
ဝင်တို့ကြောင့် အဖက်ဖက်မှ တိုးတက်
မည်။ သို့လင့်ကစား သတိထားရမည်
ကား ငွေကိစ္စ၊ လူငယ်အုပ်ချုပ်မှုစံနှုန်း၊
အိမ်တွင်းရေးသားယာအောင် ဆက်ဆံ
ရေး၊ အပူသည်၊ ဒုက္ခသည် စသည်တို့

ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ထိပါးတတ်
လေရာ သံဗုဒ္ဓေ၊ ပဋ္ဌာန်းဂါထာတော်များ
ရွတ်ပွားပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၀၊ ၇။
တဿမေ သရဏံ အာ
ဆရာကြီးမင်းယုနိုင်

Emily
Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

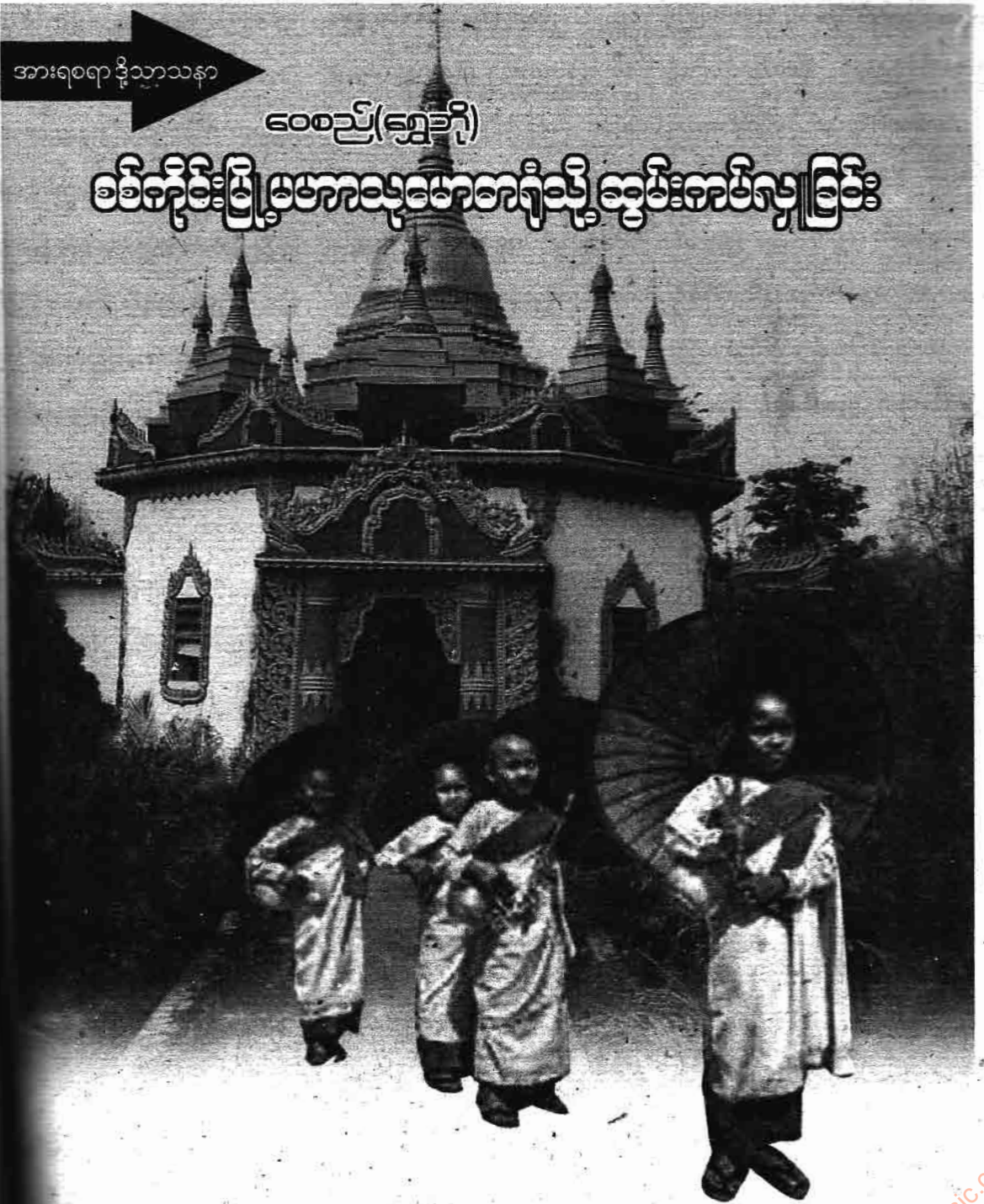
☎ : 09-5036602, 09-5172150
 📘 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padauk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon

အားရစရာ ခိုသာသနာ

ဝေဝည်(ရွှေခို)

စစ်ကိုင်းပြို့ပုဏ္ဏားသုမောဓာရုံသို့ ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊

စစ်ကိုင်းမြို့တွင် သူတော်ကောင်းတို့
ဒီနေ့အောင်းမွေ့လျော် စစ်ကိုင်းတောင်
တော် ရှိပါသည်။ ထိုစစ်ကိုင်းတောင်
သွားလမ်း တောင်ခြေရင်းညာဘက်
တွင် မဟာသုဗောဓာရုံကျောင်းတိုက်ကြီး
ရှိပါသည်။ ယခုအခါ စာသင်သားပေါင်း
၂၅၀ ပါးကို ဗုဒ္ဓစာပေများ ပို့ချလျက်
ရှိနေပါ၏။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က

မဟာသုဗောဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင်
နေ့ဆွမ်းတစ်ကြိမ် ကပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။
ထိုစဉ်က ဦးအဘိသည် စာသင်သားဖြစ်
ပါသည်။ ယခုသော် တိပိဋက ဆရာ
တော်ဖြစ်နေပြီး မုံရွာမြို့တွင် သီတင်းသုံး
နေပါသည်။ ဦးဝင်း ကိုရင်များ ဝိုင်းဝန်း
ချက်ပြုတ်ကြပါသည်။ ဝွေးတောက်ရွက်
နှင့် ကြက်သားကို အရေသောက်ချက်
ပြီး အရံဟင်းများထဲတွင် ကြက်ဟင်းခါး
သီးသေးလေးများကို ကြော်ပြီး ဟင်းပွဲ
ထည့် ကပ်လှူကြတာကို မှတ်မိနေပါ
သေးသည်။

ယခုအကြိမ် ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း

မှာ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့
သော ဖခင်ကြီးဦးကြုံအား ရည်စူး၍
ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၄.၁၁
နေ့တွင် အရုဏ်ဆွမ်းနှင့် နေ့ဆွမ်း
ကပ်လှူကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် အရုဏ်ဆွမ်း
မီရန် မဟာသုဗောဓာရုံ ဧည့်ဆောင်တွင်
တစ်ညတာ တည်းခိုရပါသည်။ ညချမ်း
အခါ စစ်ကိုင်းတောင်တော်ရှိ ချောင်များ
ကျောင်းတိုက်ကြီးများမှ ဘုရားရှိခိုးကြသံ၊
ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေကြသံ၊
ပဋ္ဌာန်းပူဇော်ကြသံ၊ မေတ္တာပို့သံ၊ အမျှ
ပေးဝေသံများကို စစ်ကိုင်းတောင်တစ်
လျှောက် ကားဖြင့် ပတ်ရင်း ကြည့်နူး
စွာ ကြားရသဖြင့် သာဓုအကြိမ်ကြိမ်
ခေါ်ရပါသည်။

နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းကို ဝမ်းမြောက်

ဝမ်းသာ ကြည်ညိုသွား၍ ကပ်လှူကြပြီး
နေ့ဆွမ်းအချိန်မရောက်မီ အချိန်အားရ
ခိုက် မဟာသုဗောဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီး
အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်သွယ်ကြပါသည်။

SKYNET နှင့် တရားဓမ္မများထဲမှာ အခြား

ဟောကြားနေသော ဓမ္မကထိက

ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာ
နန္ဒမာလာ၏ ကျောင်းကို တောင်ကုန်း
အမြင့်လေးပေါ်မှာ တွေ့ရပါသည်။ ဆရာ
တော်ကြီး၏ ကျောင်းကလေးမှာ ဖြူဝင်း
ရှင်းသန့်လို့ နေပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး
အား မှန်းဆ၍ စာရေးသူတို့အား
ကန်တော့လိုက်ကြပါသည်။ (နောက်
သိပ်သမုတ်ပွဲတွင် ဆရာတော်ကြီး
ကြွလာမည်ဟု သိရပါသည်။)

ကျောင်းတိုက်အတွင်းတွင်

အရုဏ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး နံနက်ဆွမ်း
မထွက်မီ စာကျက်နေသော ကို
ဦးဝင်းများကို သစ်ပင်ရိပ်များအောက်တွင်
ကြည့်ညို့ဖွယ်ရာ တွေ့နေရပါသည်။
မြတ်စွာဘုရားရင် အဆူဆူတို့ ဟော
ညွှန်ပြခဲ့လေသော ဓမ္မာခန္ဓာသေ
၇၄၀၀ ကို မပျောက်မပျက်သော
အောင် လက်ဆင့်ကမ်း ရွက်ဆောင်
ကြပေသော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်
တကာဟု ကြက်သီးဖိနပ် ကြည့်
ပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

တရားဘာဝနာ အားထုတ်လို

အရိုး ဒေါက်ကွန်နစ် ကျောင်း

ထားရာ -

သူများအတွက် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ကျောင်းငယ်လေးများပါ တွေ့ရပါသည်။ ထိုမှ မဟာသုဗောဓါရုံတိုက်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာနန္ဒမာလာ၏ အိမ်အရင်းဖြစ်သော ဆရာတော်ထက် ၁၂ နှစ်တိတိကြီးသော သက်တော် ၈၄ နှစ်ရှိ သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါက်ကွန်ကို အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှသော ကျောင်းလေးထဲတွင် တွေ့ရပါသည်။ အရိုးဒေါက်ကွန်သည် ပဲကြော်များ အခွံခွာနေသည်။

အရိုး ဒေါက်ကွန်တို့ မိသားစုတစ်ပုံကို တွေ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ဒေါက်တာနန္ဒမာလာ အသက် ၂ နှစ်အရွယ်တွင် အသက် ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်ရှိ အရိုးက သီလရှင်ဘဝကို ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်သည် မိမိအား လှူဒါန်းသော ဆရာတော်ယာဉ်ကို အိမ်မကြီး ဒေါက်ကွန်အနီးအနားပေါ်သည်ဟုသိရပါသည်။

လေးထဲတွင် သပ္ပာယ်လှသော ဘုရားကျောင်းဆောင် ရှိပါသည်။ စာရေးသူ၏ တူမဖြစ်သော ဆရာလေး မဏ္ဍိန္ဒာသီရိ (စစ်ကိုင်းပြုဟောဝိဟာရီချောင်)က အရိုး၏ ဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲတွင် ဘုရားလေးတစ်ဆူ (မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေမှ ပင့်ဆောင်လာပါသည်။) သည် မှန်ကျောင်းဆောင်လေး အမိုးအထိပျံ့ (စာနပ်ပျံ)တက်နေသည်ကို ဖူးရကြောင်း ပြောပြသဖြင့် အရိုး ဒေါက်ကွန်က ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာကို ပြပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ဘုရားကျောင်းဆောင်အတွင်းရှိ ဘုရားစေတီ၊ ရုပ်ပွားလေးများ ပတ္တမြားပန်းခက်လေးများပါ ပြုတ်ကျပြီး အချို့ကျိုးကြေသွားကြောင်း ပြောပြပါသည်။ မောင်ဖြစ်သူ ဆရာတော်ဒေါက်တာနန္ဒမာလာအား ဘုရားကျောင်းဆောင်လေးအတွင်းမှ ဘုရားရုပ်ပွားလေးတစ်ဆူ စွန့်ကြဲနေကြောင်း လျှောက်

“ဘုန်းကြီးချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်”ဟု မိန့်ကြောင်း သိရပါသည်။ အရိုး ဒေါက်ကွန်သည် ထိုဓာတ်ပုံလေးများကို သိမ်းထားရာမှ စာရေးသူ၏ မေမေအား ပူဇော်နိုင်ရန် ပေးလိုက်ပါသည်။ မေမေက ပုံတွေအများကြီး ကူးပြီး ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများကို ပါ မွေခါန ပြုလိုက်ပါသည်။

နေ့ဆွမ်းမကပ်မီ ဆွမ်းအလှူရေစက်ချ တရားတော်ကို မဟာသုဗောဓါရုံ တိုက်အုပ်ဆရာတော်မှ ဟောကြားတော်မူပါသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့တွင် လူကြီးက နည်းပြီး အသက် ၃၀ ခန့်အရွယ် ဆရာ၊ ဆရာမများသာ ဖြစ်သဖြင့် ကြီးပွားကြောင်း တရားတော်ကို ဟောပေးတော်မူရာ “တို့တွေ အကြောင်းကို သိပြီး ဟောပေးလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့”ဟု တွေးမိကြပြီး တရားတော်ကို အားလုံးက နှစ်ခြိုက်သဘောကျကြပါသည်။

စေတည်(ရွှေဘို)

ဘဝအမောပြေပို့

မောင်ရင်က ငယ်ငယ်ထဲက
ဘောလုံးကို ဣမ်းဣမ်းကျင်ကျင်
ကစားတတ်တယ်ဆိုတော့
ဘောလုံးသမား.. လူဝင်စားလား

ဟုတ်ပါဘူး
အန်ကယ်ရယ်
လူစားဝင်တဲ့ ဘောလုံး
သမားပါ..

အောင်
ကျော်

အသံညှိုးရောက်

ဒေါက်တာလွင်သန်း (ဆေး-၂)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အသည်းနှင့် ပတ်သက်သော အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်သူ၊ ယင်းကြောင့် သေဆုံးသူများပြား လှပါသည်။ အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါမှ စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသည်း ရောင်အသားဝါ ရောဂါဖြစ်ပွားသော ဗိုင်းရပ် ၅ မျိုးရှိပါသည်။

အသည်းရောင်အေ (Hep-ctitis A) မှာ ကူးစက်လွယ် သယောင် ခေတ္တ မျှသာ ခု ကွ ပေးပါသည်။ ဆေးကုသမှု မလိုအပ်ဘဲ အနားယူခြင်း၊ အစာအာဟာရ ထောက်ပံ့ပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းသည်။

အသည်းရောင် “ဆီ”အမျိုး အစားသည် ခုခံအားကျဆင်းမှု၊ ကူးစက် ရောဂါနှင့် ကူးစက်ပုံခြင်း တူပါသည်။ လိင်တူလိင်ကွဲ ဆက်ဆံခြင်းရောဂါ၌ သူသုံးသည့် စား၊ လက်သည်ညှပ်၊ သွား ပွတ်တံ၊ သွားဖာ၊ သွားနှုတ်ခြင်း ရောဂါဖြစ်သူ၏ သွေးသွင်းမိခြင်း ရောဂါ ဖြစ်သော မိခင်မှာ ကလေးသို့ ကူးစက်

ခြင်း နည်းဖြင့် ကူးသည်။ အသည်း ကျွတ်ဆက်နာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ သေ ဆုံးသည်အထိ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာ ပေးပါသည်။

အသည်းရောင် စီပိုးမှာ အသည်းရောင်ဆီကဲ့သို့ပင် ကူးစက်မှု လျင်မြန်ပြီး နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများ အသည်းနာတာရှည် ရောင်ခြင်း၊ အသည်းကျွတ်ဆက်နာ၊ အသည်းကင်ဆာထိ ဖြစ်ပွားမှု လျင်မြန် ပါသည်။ အသည်းရောင်စီရောဂါရှင်များ မှာလို ပပျောက်ကင်းနိုင်သည်အထိ ထိုးဆေး သောက်ဆေးရှိနေပါပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးဆေးရုံကြီးများတွင် အသည်း ရောင်စီရောဂါရှင်များ၊ အခြားရောဂါ အသည်းရောင်ဆီ၊ အိပ်ချအိုင်ဗီတို့နှင့် တွဲနေပါက အခမဲ့ကုသမှု ပေးရန် စီစဉ် ထားရှိသည်။ အသည်းရောင် ဒီ (Hepa titis D) နှင့် အသည်းရောင်အီး (Hapettis E)တို့ ဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာဖြစ်ပွားမှု

အချိန်ကြာမြင့်ခြင်း၊ ပျောက်ကွယ်သွား ခြင်းတို့ကြောင့် စီနှင့်ဘီလောက် အရေး မရှိကြတတ်ကြပါ။ အမှန်မှာ အသည်း ရောင်ရောဂါအားလုံး အရေးတယူကုသ မည်။

ဗိုင်းရပ်ကြောင့်ဖြစ်သော အသည်းရောဂါများမှာ လူနာ၏ သွေးစစ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

အသည်းရောင်ရောဂါရှိသူ သည် ပထမတွင် အစားအသောက် ပျက်တတ်ပြီး လေငါးရက်ကြာသော် ညာဘက်နံရိုးအောက် အသည်းနီနေရာမှာ အောင့်သည်။ ထိုနေရာ ဖိလိုက်သောအခါ(သို့)လှုပ်ရှားသောအခါ ပို၍ အောင့်သလို၊ အောင့်ရာမှ အသား လာပြီး အဖျားပြန်ကျသွားတတ်သည်။ အစားအသောက်ပျက်၍ ပျို့တက်၊ တက်ကာ၊ အားနည်းပြီး ထိုင်နေ မောနေတတ်သည်။

အချို့သူများသည် ဝမ်းအထူထူ ငယ်ပျက်တတ်ပြီး အထူးသဖြင့် နံရိုးများတွင် အန်ခြင်း၊ ဝမ်းပျက်

စိုက်နာခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်သည်။ အသည်း
ရောဂါသည် တစ်ခါတစ်ရံ အစာမကြေ
လေပွ ဝမ်းပျက်ရောဂါများနှင့် မှားတတ်
ပါသည်။

အသားဝါခြင်းသည် တစ်ပတ်
ကြာလျှင် အဝါရောင်ပိုတက်လာသည်။
အသည်းရောင်အသားဝါသည် သုံးပတ်
ကြာမြင်ကသည်။ ရောဂါဖြစ်၍ နာခြင်း
အောင့်ခြင်းသည် နှစ်ပတ်အတွင်း
ဆုတ်သွားတတ်သည်။ အချို့လူနာများ
တွင် အသားဝါခြင်းသည် သုံးလမှ
ဆယ်လအထိ မပျောက်ဘဲ ရှိနေတတ်
သည်။

ရောဂါလက္ခဏာဖြစ်ပေါ်ခြင်း
ရောဂါဖြစ်ရသည် ဗိုင်းရပ်ပေါ်တွင်
ဖြစ်သည်။ ဗိုင်းရပ်ဘီပိုးကြောင့် ဖြစ်
အဆစ်နာခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်
အဆစ်များ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်တတ်ပြီး
သို့မဟုတ် ပိုများပါက ခန္ဓာကိုယ်တွင်
အဆစ်များ ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။

အသည်းရောဂါဖြစ်၍ အသား
အရောင်မှာ သွေးထဲ၌ရှိသော ဘီလီ

ရူဘင် (Billirubin) ဓာတ်သည် ရှိသင့်
သည်ထက် များနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

အသည်းရောဂါဘီ ကူးစက်
သူသည် ရင်ညွန့်ထဲမှ အောင့်သလိုလို၊
နာသလိုလို ခံစားရပြီး အသည်းရောင်
အသားဝါလာရာမှ တစ်လ၊ နှစ်လ
လောက်တွင် အလိုလို ပြန်ကောင်းသွား
သော်လည်း လူမှာ နုံးခွေပြီး ကျန်နေ
တတ်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရင်း ရောဂါသည်
ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်
ဆယ်မှ ၎င်းလျှိုးနေပြီး တစ်ချိန်တွင်
အသည်းကျွန်းနာ၊ ရေဖျဉ်းစွဲနာ၊ အသည်း
ကင်ဆာ ဖြစ်စေသည်။ အသည်းကျွတ်
နာ၊ အသည်းကင်ဆာရောဂါရှင်တို့၏
ရှေ့အလားအလာ မကောင်းတတ်ပါ။

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် အသည်း
ရောင်အသားဝါရောဂါ၊ အသည်းအဆီဖုံး
ခြင်း၊ နာတာရှည် အသည်းရောင်ရောဂါ၊
အသည်း၌ ပုံရိပ်စွဲထင်ခြင်း၊ အသည်း
ခြောက်ခြင်း၊ အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေသူ
တို့မှာ တရုတ်၊ ထိုင်ဝမ်၊ မြန်မာ၊ ကမ္ဘာ

ဒီးယား စသည့် အရှေ့တောင်အာရှ
နိုင်ငံများတွင် နေထိုင်ကြပါသည်။ ယင်း
ဒေသ၏ အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်ပွားမှု၊
သေဆုံးမှုများ ပေါများလှပါသည်။

အသည်းရောင် ဘီရောဂါမှာ
ကာကွယ်ဆေးရှိသည်။ လစဉ်သုံးကြိမ်
ဆက်တိုက် ထိုးပြီး ငါးနှစ်ပြည့်လျှင်
တစ်ကြိမ် ထိုထားပါက အသည်းရောင်ဘီ
ကူးစက်ခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

အသည်းရောင် ဘီ နှင့် ဗီ
ကူးစက်သော နည်းလမ်းများမှာ လိင်တူ၊
လိင်ကွဲ ဆက်ဆံခြင်း၊ မသန့်ရှင်းသော
ရောဂါရှိသည့် ဆေးထိုးအပ်မှ ကူးစက်
ခြင်း၊ မသန့်သောသွေး သွင်းမိခြင်း၊
ရောဂါရှိသူ၏ ဘရိတ်ဓား၊ သွားပွတ်တံ၊
လက်သည်းညှပ် အတူတူသုံးမိခြင်း၊
မသန့်သော အပ်နှင့် ဆေးမင်ကြောင်ထိုး
ခြင်း၊ ဒဏ်ရာများ ကိုင်တွယ်ကုသပေး
ခြင်းတို့မှ ပို၍ ကူးစက်လွယ်သည်။
အသည်းရောင်ဘီစီ ကူးစက်သူကို သည်
အတိုင်းထားလျှင် တစ်နေ့တွင် အသည်း
ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နိုင်သည်။ အသည်း

ရောင်၊ အသည်းကြွပ်ဆတ်နာ၊ ရေဖျဉ်း
စွဲရောဂါ၊ အသည်းကင်ဆာသုံးမျိုးမှာ
တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေသည်။

အသည်းကြွပ်နာလက္ခဏာ
အနေဖြင့် အသည်းအတွင်းရှိ သွေးကြော
များ ပွလာပြီး လည်ချောင်းမှ ဆင်းသက်
လာသည့် အစာပြွန်နှင့် အစာအိမ်ထိပ်ဝ
၌ သွေးကြောအထုံးများ ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။ ယင်းသွေးကြောထုံးများသည်
အချိန်မရွေး သွေးကြောပေါက်ကာ သွေး
အန်တက်သည်။ ထိုသွေးအန်ခြင်းဖြစ်ပါ
က သွေးဝမ်းအမည်းများသွားခြင်း၊ သွေး
အန်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။

အသည်းကြွပ်နာဖြစ်လျှင်
လက်ဖဝါးများ နီရဲလာပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ
အပေါ်ပိုင်းမှာ သွေးကြောများ ပွလာကာ
ပင့်ကူအိမ်ပုံသဏ္ဌာန် အနီစက်များ
ဖြစ်လာခြင်း၊ နို့အုံသီးများ ကြီးလာစုထွက်
လာခြင်း၊ အင်္ဂါဓာတ်များ ကျုံ့ဝင်သွား
ခြင်း၊ ထိခိုက်မိပါက အရေပြားအောက်
တွင် သွေးခြည်ဥနေခြင်း၊ ဖိုက်ထဲ၌
ရေဖျဉ်းဖြစ်လာပြီး ခေါင်းမကြည်၊ စိတ်

မရှည်ဖြစ်လာခြင်း၊ သတိလစ်ခြင်းများ
အထိ ဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်။

ရေဖျဉ်းဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း
မှာ အသည်းကြွပ်နာဖြစ်လာသော်
အသည်းသည် ကျုံ့ဝင်သွားသဖြင့် သွေး
သည် အသည်းကို ဖြတ်၍ စီးနေကျ
အတိုင်း မစီးနိုင်တော့ဘဲ ယင်းသွေးများ
ကြောင့် အူနှင့် အစာအိမ်သွေးများ
ပိုလာပြီး ဖိအားများလာသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အသည်း
ကြွပ်နာဖြစ်နေသော အသည်းသည်
ပုံမှန်လုပ်နေကျဖြစ်သော အင်ဆူလင်
ပရိုတိန်း ထုတ်လုပ်မှုကို မထုတ်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်လာသည်။ ယင်း၏ အာနိသင်မှာ
အရည်များကို စုပ်ယူထိန်းသိမ်းထားနိုင်
သော သတ္တိရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အူနှင့်
အစာအိမ် သွေးကြောများတွင်
အသည်းမှာ ကျုံ့နေ၍ ရှေးဆက်မသွား
နိုင်သော သွေးများကြောင့် ဖိအား
ကလည်းများ ယင်းသွေးများကို စုပ်ယူ
ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်သော အင်ဆူလင်၊
ပရိုတိန်း ထုတ်လုပ်မှုကလည်း ပုံမှန်

အတိုင်း မရှိတော့သဖြင့် အူနှင့်
အစာအိမ်ထဲမှ အရည်များသည် အပြင်
ကို ထွက်ကုန်ပြီး ဖိုက်ထဲကို ရေများ
ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းဖိုက်သည်
အသက်လေးဆယ်မကျော်သော်လည်း
ရေဖျဉ်းခွဲလာကာ ရေများ ပြည့်လာတတ်
သည်။

ကလေးအပ ကာကွယ်ဆေး
ငါးမျိုး (Panta Valid) မှာ ထိုးဖို့ မေ့မိ
ကြက်ညှာ၊ ဦးနှောက်အမြှေးရောင်နှင့်
အသည်းရောင်ဘီရောဂါ ကာကွယ်ဆေး
ငါးမျိုးပါ ထိုးဆေးကို အသက် ၂ -
၄ လနှင့် ၆ လအရွယ်မှာ ထိုးနှံ
ပါးစပ်မှ ပိုလီယိုကာကွယ်သော အဆေး
ချပေးသည်။ အသက် ၂ လမှာ ဝေ
ကာကွယ်ဆေး (BCG) ထိုးသည်။
အသက် ၉ လနှင့် အသက်တစ်နှစ်
မှာ ဝက်သက်ကာကွယ်ဆေး ထိုးသည်။

ကလေးဘဝကာကွယ်ဆေး
ပြည့်စုံစွာရထားလျှင် အသည်းရောင်
အတွက် ကြောက်စရာမထင်

ကာကွယ်ဆေးမထိုးမီခဲသူများသာ	ဆတ်နာ၊ အသည်းကင်ဆာ ရှိ၊ မရှိ	မြီးခြောက်နေသော ကြောက်မက်ဖွယ်
အသည်းရောင်ဘီဝိုး ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေး	ခေတ်မီစက်ကြီး၊ စီတီ၊ အမ်အာအိုင်တို့	ရောဂါဆိုး နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများ။
ပြီး မရှိပါက လစဉ် ၃ ကြိမ်ဆက်	နဲ့ စစ်ဆေးပေးသင့်သည်။ တစ်နှစ်တစ်	အသည်းကြွပ်ဆတ်နာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊
ကာကွယ်ဆေးထိုးနံခြင်း၊ ၅ နှစ်ကြာမှာ	ကြိမ် စစ်ဆေးပေးသင့်သည်။	သေဆုံးသည်အထိ ဖြစ်ပွားနေသဖြင့်
၁ ကြိမ်ထိုးနံခြင်းဖြင့် တစ်သက်တာ	အသည်းရောဂါစီအတွက်	လူတိုင်း ဆေးပညာဗဟုသုတကိုယ်စီ
အသည်းရောင်ဘီ ကာကွယ်ပြီးသား	ကုသဆေးပေါ်လာပြီး နိုင်ငံတော်မှ	နှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်နည်းအားဖြင့်
ဖြစ်မှာဖြစ်သည်။	အခမဲ့ ကုသပေးနိုင်သော ရောဂါနှစ်မျိုး	ရောဂါမဖြစ်ရအောင် ရှောင်ရှားနိုင်ပြီး
လူတိုင်းသည် အသက်လေး	ကူးစက်ခံရသူများအတွက် အခမဲ့ကုသ	ဖြစ်ပါသည်။
ဆယ်ကျော်လျှင် သွေးစဆေးခြင်း။	ပေးမည် ဖြစ်သည်။ အသည်းရောင်	
အထူးဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အသည်းကြွပ်	ရောဂါများမျိုးသည် လူသားအားလုံးကို	

ဒေါက်တာလွင်သန့်

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

ရိုသေဝပ်တွားလေးစားလျက်

မေချီ(ပျဉ်းမနား)

ဗြိတိသျှ၏ စေတနာ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့သော နွေကာလက မွေးရပ်ပြန်ဖြစ်ပါသည်။ မွေးရပ်မြေတွင် အစ်ကို၊ အစ်မ၊ မောင် ညီမဆွေမျိုးများ ရှိနေကြပါသည်။ မွေးရပ်မြေ ရောက်တိုင်းလည်း ငယ်စဉ်က ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ကြသော ဆရာ၊ ဆရာမများကို သွားရောက်ဂရု ပြုခဲ့ပါသည်။ ယခု အချိန်တွင် အသက် ၈၀ ကျော် မူလတန်းက သင်ကြားပြသခဲ့သော ဆရာမကြီးဒေါ်မြညွန့်နှင့် အလယ်တန်းတွင် သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာကြီး ဘုန်းဝေတစ်ဦးသာ ရှိပါတော့သည်။ ဆရာကြီးသည်ပင် အသက် ၈၀ ကျော် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးဘုန်းဝေသည် စာရေးသူ့နှစ်တန်းတွင် အခြားမြို့သို့ ပြောင်းသွားပြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးနှင့် စာရေးသူသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၅ နှစ်ခန့် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ၏ ငယ်ရပ်ကို မသိတော့ပါ။ အမည်ပြောပြမှ မှတ်မိသည်။ ဆရာကြီးသည် သန်မာတတ်ဆဲ၊ ကျန်းမာဆဲမို့ လွန်စွာ

ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဆရာမကြီးဒေါ်မြညွန့် မှာ မွေးရပ်မြေရောက်တိုင်း အခြား သက်ရှိထင်ရှားဆရာသမားများနှင့် အတူ ဂါရဝပြု ကန်တော့ ဖြစ်ပါသည်။ ကွယ်လွန်သွားကြပြီဖြစ်သော အခြား ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ အားလုံးကို နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဂါရဝပြု ကန်တော့ပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်း ပြုပါသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများတို့သည် ဝိသနာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ အရင်းခံကာ တပည့်များအပေါ် အတတ်လည်းသင် ပဲ့ပြင်ဆုံးမခဲ့ကြပါသည်။ ပီတိကိုစား အားရှိသော မြတ်ဆရာများနှင့် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ ရသည်ဖြစ်၍ ဆရာများ၏ ကျေးဇူးများကို မမေ့နိုင်ပါ။

စာရေးသူကြုံခဲ့သော ဆရာ များထဲတွင် မူလတန်းပြဆရာကြီးဦးစံဝင်း ကို အထူးသတိရမိပါသည်။ ဆရာကြီး သည် တပည့်များအပေါ် အတ္တကိုယ်ကျိုး စွန့်၍ သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးသည် စွယ်စုံတော်သော ဆရာကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစာကိုလည်း စကားပြေ ဝေါဟာရ

များ၊ ခက်ဆစ်၊ အဓိပ္ပာယ်စသည်တို့ကို တပည့်များ နားလည်အောင် သင်ကြား ပေးနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ ကျောင်းသည် Hight School Final အထိ သာ ရှိသည်။ Matriculation ၁၀ တန်း ကို ခရိုင်မြို့ကြီးတွင် သွားတက်ရသည်။ ဆရာကြီးသည် သင်္ချာ၊ ပထဝီ၊ သမိုင်း ဘာသာရပ်များလည်း သင်ပေးနိုင်ပါ သည်။ ပထဝီ သင်ခန်းစာများကို ပုံနှိပ် စာအုပ်မကိုင်ဘဲ ကမ္ဘာ့မြေပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံ မြေပုံ အသီးသီးကို မြေပုံဆွဲခြင်း၊ အရပ် ဒေသတစ်ခု၏ ရေမြေတောတောင် သဘာဝ၊ ရာသီဥတု၊ သဘာဝပေါက်ပင် တောတောင်၊ ဓာတ်သတ္တု၊ ထွက်ကုန်နှင့် ထူးခြားချက်များကို သင်ကြားနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူမှာ ဆရာကြီးသင်ကြားခဲ့သော ဒေသတစ်ခု၏ ကွန်တိုဂရပ်ဆွဲခြင်း၊ ရေမြေတောတောင်၊ ရာသီဥတု၊ သဘာဝ ပေါက်ပင်၊ ဓာတ်သတ္တုနှင့် ထွက်ကုန် များကို ခန့်မှန်းအဖြေထုတ်ခြင်းများကို ယခုတိုင် မမေ့နိုင်သေးပါ။ ဆရာကြီး၏ လက်ကျန်ရဲခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သမိုင်းဘာသာသင်သောအခါ
တွင်လည်း အုပ်စိုးသောမင်းများနှင့်
ခုနစ်သက္ကရာဇ်များ၊ မင်းများ၏
လုပ်ဆောင်ချက်များကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ရာ စာအုပ်မကြည့်ဘဲ သင်ပေးနိုင်ခြင်း၊
ကမ္ဘာ့သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကိုလည်း ခုနစ်
သက္ကရာဇ်များ ဖြစ်စဉ်များနှင့် စိတ်ဝင်
တစား သင်ကြားပေးပါသည်။ ဆရာကြီး
တို့၏ သင်ကြားမှုများကြောင့် ကိုယ့်ယဉ်
ကျေးမှုကို မြတ်နိုး၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို
ချစ်တတ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ချစ်တတ်ခဲ့
သည်။ ဇာတိဂုဏ်၊ အမျိုးဂုဏ်ကို မမေ့
နိုင်ခဲ့ပါ။

စာသင်ကြားခြင်းသာမက
တပည့်များ၏ ကျန်းမာရေးအတွက်
အားကစားကိုလည်း ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်
ဦးဆောင်ကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး ဘောလုံး
အသင်း၊ ဘောလီဘော၊ ဘတ်စကက်
ဘော၊ ပြေးခုန်ပစ်များ လွတ်လပ်ရေးနေ့
ကျင်းပတိုင်း နှစ်စဉ်ပြုလုပ်ရာတွင် ဆရာ
ကြီးက ဦးဆောင်တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်

ပေးခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ တပည့်များထဲ
တွင် တိုင်းဘောလုံး လက်ရွေးစင်များ
အထိ ရှိခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးအားကစား
ထဲတွင် အလျားခုန် တာဝေးအပြေးသမား
နိုင်ငံတော်လက်ရွေးစင်အထိ ပါဝင်ခဲ့
သည်။

ကျောင်းကပွဲများတွင်လည်း
ဆရာကြီးက ဒါရိုက်တာလုပ်၍ ကျင်းပခဲ့
ပါသည်။ မည်သူက ဘုရင်လုပ်၊ မည်သူ
က မင်းသမီး၊ မင်းသား၊ အဖေ အမေ
စသည်ဖြင့် ဇာတ်ရုပ်များကိုရွေး၍ ဇာတ်
တိုက်ကာ ဇာတ်ထုပ်ခင်းပြသခဲ့သည်။
သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်၊ ဒေဝကုမ္ဘာဇာတ်၊
မဟောသဓဇာတ်နှင့် ခေတ်အညီ
သင်ခန်းစာယူဖွယ် ပြဇာတ်များကို ကပြ
စေခဲ့သည်။

စာသင်ခန်းထဲတွင် တပည့်များ
ကို အားမရသောအခါ...

“မင်းတို့ဟာ နွားတွေနဲ့တူ
တယ်။ တချို့နွားတွေဟာ ကြိမ်ဝင့်လိုက်
တာနဲ့ ဝန်ကိုရုန်းတယ်။ တချို့နွားတွေက
ကျောကိုကြိမ်တို့မှ ဝန်ကို ရုန်းတယ်။

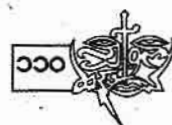
တချို့ကတော့ ကျောကို တဘုန်းဘုန်း
ရိုက်တာတောင် ဝန်ကို မရုန်းဘဲ ပေး
နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့
ဘယ်အထဲမှာ ပါသလဲ? လို့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ဆန်းစစ်ကြပါ။ ကြိုးစားစေချင်လို့
တော်စေချင်လို့ ဆရာက မင်းတို့ထံ
ပြောနေရတာပါ” ဟု လည်းကောင်း။

“သားအမျိုးအစား သုံးမျိုး
တယ် တပည့်တို့။ အတိဇတသား-မိ
ထက် အသိဉာဏ်သား၊ ပညာအရည်
အချင်းသား၊ စီးပွားဥစ္စာရှာတာ သား
ဖြစ်တယ်။

အနုဇာတသား- မိဘနဲ့ အ
ဉာဏ်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ စီးပွားဥစ္စာ
ရှာတာ တန်းတူဖြစ်တယ်။

အဝဇာတသား- မိဘထက်
အသိဉာဏ်နိမ့်သူ၊ ပညာအရည်အချင်း
နိမ့်သူ၊ စီးပွားဥစ္စာအရာနိမ့်သူ
ဖြစ်တယ်။

မိဘက သားသမီးကို
ထက် သာစေချင်လို့ ပညာ
ကျောင်းထားပေးတာ။ မင်းတို့

သုံးမျိုးထဲက ဘယ်သားအမျိုးအစားထဲမှာ
ပါချင်သလဲ?။ အခုဆိုရင် မင်းတို့
ရစ်တန်း။ ကိုးတန်းကျောင်းသား။
ကျောင်းသူကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဆရာ
ဆိုလိုတာကို သဘောပေါက်မယ်လို့
ဆရာထင်ပါတယ်။ မိဘက ဆင်ဆင်းရဲရဲ
ဖြစ်ပေမယ့် သားသမီးက ပညာတတ်
အသိကြွယ်ပြီး ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်
မယ်။ စီးပွားရေးတောင့်တင်း ခိုင်မာမယ်
ဆိုရင် အတိတ်တသားပေါ့။ မိဘနဲ့ အသိ
ညည်း ပညာညည်း၊ စီးပွားအရာရာမှာ
ညီနေသောသား အနုဇာတလောက်ဆို
သေးတာပေါ့။ တကယ်လို့များ အဝ
သားလို မိဘအောက် ဂုဏ်ကျေးဇူး
သားမျိုးဖြစ်မှာကိုတော့ ဆရာမမြင့်
နိုးနိုးသားသား ကြိုးစားကြပါလို့
ပြောလိုပါတယ်။

ဆရာကြီး၏ သင်ကြားမှု၊
အရာရှိသည် စာရေးသူအဖို့ မမေ့နိုင်
သည့် အဆင့်ဆင့်ဆုံးမမှုများ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
အရာရှိသည် မူလတန်းပြဆရာဖြစ်ပြီး
အထူးစာသာရပါသည်။ သို့သော်

ဆရာကြီးသည် (Hight School Final)၉
တန်း အစိုးရစစ်အတန်းထိ သင်္ချာ၊
မြန်မာ၊ သမိုင်း၊ ပထဝီကို ညသင်ကြား
ပြသနိုင်သော ဆရာကြီးဖြစ်ပါသည်။
ပြသနိုင်သော သင်ရိုးညွှန်းတမ်းစာများ
ပထဝီမြေပုံများ၊ သမိုင်းသက္ကရာဇ်များကို
အာရုံဆောင်နိုင်သော အရည်အချင်းကို
စာရေးသူ အံ့သြလေးစားမိပါသည်။
စာရေးသူတို့ စာသင်ရသော အချိန်
ကာလက ဆရာများသည် “မြတ်ဆရာ”
ဆိုတာ “အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့
ပြပဝါ”။ “ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ
ခံထား-တပည့်မရှား၊ တပြားမရှု”။ “ပီတိ
ကိုစား အားရှိပါတိ ...”ဟူသော ကဗျာ၊
စာသားနဲ့ညီသော ဆရာများဖြစ်ပါသည်။
စေတနာ၊ မေတ္တာအပြည့် ရှိသော
အနှိုင်းမဲ့၊ မြတ်ဆရာများ မဟုတ်ပါလား။

ဆရာကြီးသည် နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ကျောင်းဆရာတာဝန်ဖြင့် ပင်စင်ယူသည်
အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး၏
တပည့်များ အရာရှိကြီးများ၊ ဝန်ထမ်းများ
ကုန်သည်များ၊ စီးပွားရေးသမား၊ အလုပ်

သမားများဖြင့် လူတန်းစားအလွှာအသီး
သီးတွင် ရှိပါလေ၏။ အချို့သော
ဆရာကြီး၏ တပည့်များသည် အတန်း
ပညာ အတင့်အသင့် သင်ကြားပြီး
အထက်တန်းမညာကို ဆက်လက်
သင်ကြားခြင်း မတတ်နိုင်၍ အလုပ်ရှာဖွေ
နေသည်။ ထိုသတင်းကို ဆရာကြီး
ကြားသောအခါ ဆရာကြီးက ထိုတပည့်
များအား ခေါ်ယူ၍ ဌာနတစ်ခုခုစီတွင်
အရာရှိဖြစ်နေကြသော ဆရာကြီး၏
တပည့်ဟောင်းများထံ စာရေး၍သင့်တော်
သော အလုပ်ရစေရန် ကူညီခဲ့သည်။

စာသင်နေစဉ်အတွင်း တပည့်
များကို အားမရသောအခါ ဆူပူကြိမ်း
မောင်း၍ တပည့်များ မျက်နှာညှိုးသော
အခါ ဆူပူတင်းမာနေသော မျက်နှာထား
မဟုတ်တော့ဘဲ လေသံပုံမှန်ဖြင့် ဆီရာ
က မင်းတို့ကို အများကြီးမျှော်လင့်ချင်
တာ။ မင်းတို့အထဲမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ၊
သမ္မတကြီးတွေ၊ သူဌေးကြီး၊ စီးပွားရေး
ပညာရှင်ကြီးတွေ၊ ပါမောက္ခကြီးတွေ
မဖြစ်လာဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်

ဘူးလေ။ ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ တပည့်တို့ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားဖို့ လုံ့လဝီရိယပဲ လိုတာ။ ကြိုးစားတာ လုပ်ကို လုပ်ရမယ်။ ကြိုးစားရဲသားနဲ့ မဖြစ်တာတော့ ကံတရားပေါ့။ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားပြီး လုပ်ဆောင်ရမှာ။ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ အိဘရာဟင်လင်ကွန်း စာအုပ်မဝယ်နိုင်လို့ ၆ မိုင်ဝေးတဲ့ခရီးကို ခြေလျင်သွားပြီး ငှားဖတ်ရတယ်။ အဲဒီလင်ကွန်းဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ အထင်အရှားရှိခဲ့တာ တပည့်တို့ အသိပါ။ ယင်းသို့ ကြိမ်းမောင်း၍ လည်းကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၍လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုးနားလည်အောင် သင်ပြပါသည်။ “လူဖြစ်လာပြီး ဆန်ကုန်မြေလေး မဖြစ်စေနဲ့၊ မြေကြီးက မင်းတို့ လူဖြစ်လာလို့ ထမ်းထားရတာ။ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမရှိတဲ့ လူအဖြစ်နဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေကနေ စွန့်ခွာမသွားကြပါနဲ့” ဟု ပြောဆိုဆုံးမပါသည်။

ဆရာကြီးပင်စင်ယူပြီးသော

အခါ တပည့်များ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာများသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပါသည်။ တပည့်များ၏ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာအောင်မြင်မှု၊ လူထု၏ ချစ်ခင်မှု၊ လေးစားအားကိုးမှု၊ ရိုးသားကြိုးစားမှုများကို မြင်တွေ့ရလျှင် ဆရာကြီးသည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်အားရခြင်း၊ တပည့်လိမ္မာ၏ ဆရာအဖြစ် ပီတိဖြာဝေသော အပြုံးမျက်နှာသည် ဖိုးလမင်းနှင့် ပြိုင်လျက်ပင် အနိုင်ရကောင်း အံ့တင်မိသည်။ မိမိတပည့်တို့၏ အောင်မြင်မှုများကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွား မမောတမ်းပြောနေတတ်ပါသည်။ ဆရာကြီးကို တပည့်များ ချစ်ကြပါသည်။ ရိုသေလေးစားကြပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာ၍ နေမကောင်း မကျန်းမမာဖြစ်လာပါသည်။ တပည့်များ ဆရာကြီးအပါးဝယ် ငွေကြေး၊ ဆေးဝါးလိုလေသေးမရှိ။ အနီးကပ်ပြုစုကြပါသည်။ ဆရာကြီးကွယ်လွန်သောအခါ ဘုတ်မြို့နယ်လုံးရှိ တပည့်များနှင့် အဝေးရောက် တပည့်အချို့များကပင် လာရောက်ဂါရဝပြု

သဖြိုဟ်ကြပါသည်။ ဆရာကြီး၏ အသုဘအခမ်းအနားသည် စာရေးသူတို့ မြို့တွင် အစည်ကားဆုံး ဈာပန အခမ်းအနားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာဟူသည် ပညာသင်ကြား

ပေးရသော တပည့်များကို လူချီးဘာသာ၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ၊ အရာရှိ ဓာန်ဝန်ထမ်း၊ အရပ်သားတို့၏ သာသနာများဟူ၍ မျက်နှာမလိုက်ပါ။ စာသင်ထဲတွင် ကျောင်းသား ၃၀ ရှိချင်ရုံမဟုတ်ဘဲ ၄၀ ရှိချင်ရုံမည်။ စာသင်ခန်းထဲတွင် တစ်ဘာသာအတွက် သတ်မှတ်သည့် အချိန်အတွင်း တပြောဦးသင်ပေးကြပါသည်။ ထိုအထဲမှ တပည့်တို့ ဉာဏ်ရည်၊ ဉာဏ်သွေး၊ ဝီရိယစွမ်းအားလျောက် အတော်ဆုံး၊ အလတ်၊ အညံ့ဆုံးဟူ၍ ထွက်ပေါ်သည်။ စရိုက်ဆိုးသော တပည့်လည်း စိတ်ရှည်စွာ သွန်သင်ဆုံးမသည်။ ဆရာတို့သည် အတော်ဆုံးအလိမ္မာဆုံး တပည့်၊ အဆိုဆုံးများကို အမှတ်အရဆုံး ဖြစ်

ဘပည့်များကောင်းသတင်းကို နားစွင့် ဤကဲ့သို့သော ဆရာများ၏ ကြားပြသခဲ့သော ဆရာများ၏ ကျေးဇူး
 သျှက် ကြားရပါလျှင် ပီတိဖြစ်၍ ဆိုး သွင်သန်ဆုံးမမှုဖြင့် စာရေးသူတို့ လူ့ဘဝ တရားကို အလေးအနက် ဂရုပြု၍
 သတင်းကြားရပါလျှင် စိတ်မကောင်း ဇာတ်ခုံတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဤစာစုကို ခံစားတင်ပြပါသည်။
 ဖြစ်ကြပါသည်။ အဖြစ် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရပါသည်။ သင် မေချို(ပျဉ်းမနား)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။
 သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ကြံစကား
 အထာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
 သုခုမခန့်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမကွရ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

၁၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
 ၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။

web site : www.baydathukhuma.com

မြန်မာ့ရာဇဝင်တွေ့ထိက

သိုက်မောင်း

နဝဒေးဗျားနှင့် ဖေါက်ကွန်း

မြန်မာစာပေလောကတွင်

နဝဒေးဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာဆိုတော် ၅ ဦး ရှိပေသည်။

(၁) ဇင်းမယ် နဝဒေး

(၂) တောင်ငူ နဝဒေး

(၃) စလင်း နဝဒေး

(၄) ပြည် နဝဒေး

(၅) ဝက်မစွတ်မြို့စား နဝဒေး

ဝက်မစွတ်မြို့စား နဝဒေးကို

အဘိဃနဝဒေးဟုလည်း ခေါ်သည်။

ဩဇာရွာ၊ ရွာစိုက်ရွာ၊ ရွာဝေးရွာ

ဦးဆောင်တော်မူသော ရွာဝေးရွာ၌

သက္ကရာဇ် ၁၁၁၇ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်

သည်။

မိဘမျိုးရိုး အဆက်အနွယ်မှာ

ဦးမျိုးရိုးဖြစ်၍ ငယ်နာမည်မှာ

အနာဟု ခေါ်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရား

မင်းသုံးဆက်တွင် မောင်နုထမ်း

မင်းသား ရာထူး ရရှိသော ဘွဲ့နှင့်

အလောင်းတော်များမှာ အောက်ပါ

ဖြစ်သည်။

ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်

(၁) ရွာဝေးရွာသူကြီးခန့်၍ “ဗလ

နန္ဒသူ”ဘွဲ့ ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

(၂) ၁၁၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူကြီး

မောင်နုအား အချီတော်ဝန်ခန့်၍ “ကျော်

ထင်ဇေယျသူ”ဘွဲ့ ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

(၃) သက္ကရာဇ် ၁၁၅၈ ခုနှစ်တွင်

ဘိုးတော်ဘုရား မိတ္ထီလာသို့ ကြွချီ၍

ဆည်ဖို့အပြန်တွင် “ရှုလောစဉ်ရှည်”

ချီ မိတ္ထီလာကန်တော်ဘွဲ့မော်ကွန်းကို

ရေးသား ဆက်သွင်းသဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်း

ခံရသည်။

(၄) သက္ကရာဇ် ၁၁၆၀ ပြည့်နှစ်

တွင် ပခန်းမင်းသား သတိုးမင်းရဲကျော်

ခေါင်နှင့် ရွှေဂူမင်းသမီးတို့ စုံဖက်ရာတွင်

“တက်ပြီးလျှင်”ချီ လက်ထပ်မင်္ဂလာ

ရတုပိုဒ်စုံကို ရေးသားဆက်သွင်းသည်။

(၅) ရံဖန်ရံခါတွင် အခြားသော

သားတော်၊ သမီးတော် လက်ထပ်ရတု

များ၊ နားထွင်း၊ ဥသျှောင်ထုံး၊ ရတုများ

ဘုန်းတော်ဘွဲ့ရတုများ၊ မော်ကွန်းများကို

ရေးသားဆက်သွယ်သေးသည်။

(၆) ဤကဲ့သို့ မင်္ဂလာရတု၊ ကဗျာ၊

မော်ကွန်း အများအပြားကို ရွှေစာတော်

သင့် ရေးသားဆက်သွင်းသည်နှင့်

သက္ကရာဇ် ၁၁၆၈ ခုနှစ် ဆင်ဖြူတော်

ရောက်သည်နှစ်တွင် အချီတော်ဝန်ဦးနု

သည် မိမိအုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေသော

ဆားတောင်ငူရွာ အပါအဝင် ရေကြည်

ရွာသို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ခဲ့ပြီး

မှ အပြန်တွင် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးက

နဝဒေးဘွဲ့ကို ပေးသနားတော်မူသည်ပြင်

သံတော်ဆင့်ရာထူးသို့လည်း တိုးတက်

ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရလေသည်။

(၇) သက္ကရာဇ် ၁၁၆၉ ခုနှစ်

နှစ်ဦးခန့်လောက်တွင် အသက် ၉၀

အရွယ်ရှိ မဟာစည်သူဘွဲ့ခံ တွင်းသင်း

မင်းကြီးပညာရှိ ဦးထွန်းညို၊ ကွယ်လွန်

အနိစ္စ ရောက်ရာ ဘိုးတော်ဘုရားက

သံတော်ဆင့်ဦးနုအား ဝက်မစွတ်မြို့ကို

စားစေ၍ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်ရာထူး

တိုးတက်ခန့်ထားပြီးလျှင် “မဟာသင်္ခယာ

စည်သူ၊ မဟာသီရိစည်သူ” ဘွဲ့နှစ်ထပ်

ဖြင့်လည်း ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

လေးစားရိုသေသမှုဖြင့် ချီးကျူးခေါ်ဆို (၃)

တရုတ်သံရောက် မော်ကွန်း

ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

(၄)

ရခိုင်နိုင် မော်ကွန်း

ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်

(၉) ဒေါ်မင်းမစွမ်းရိုသောအခါ (၅)

အာသံနိုင် မော်ကွန်း

(ဂ) သက္ကရာဇ် ၁၁၈၁ ခုနှစ်၊

ပတ္တမြားကျောက်စီတောင်ဝေးကို (၆)

ဘကြီးတော်ဘုရား နန်း

နန်းတက်တော်မူသည့် နောက်ပိုင်းတွင်

ပေးသနားတော်မူခြင်း ခံရသည်။

မော်ကွန်း

“တက်ထွန်းဖြူကြွယ်ချီ” မင်္ဂလာရတုကို

(၇)

ဝိလာသိနီ မော်ကွန်း

ရေးသားတင်ဆက်ရာ မင်းတရားကြီး

ရွှေဘိုမင်းလက်ထက်

(၈)

လောကဝိဒ္ဓ မော်ကွန်း

နှစ်ခြိုက်တော်မူသဖြင့် တွင်းသင်းတိုက်

(၁၀) ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇ

(၉)

ဗာဝရီ မော်ကွန်း

ဝန်ဦးနအား ရွာဝေးရွာကို ထပ်မံ စားစေ

ဝင်တော်ကြီး အဆိုအရ သက္ကရာဇ်

(၁၀)

သာမုန္တိက မော်ကွန်း

တော်မူသည်။ ထို့ပြင် “မင်းကြီး ဥတ္တမ

၁၂၀၂ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၁

(၁၁)

မင်းကွန်း နန်းတော်

သီရိမဟာစည်သူ”ဟူသော ဘွဲ့ဖြင့်

ရက်နေ့တွင် စာဆိုတော် နဝဒေးအား

မော်ကွန်း

တိုးတက်ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

တံခါးနီတော်ရောက် ပေါင်းယာဉ်စီး၍ (၁၂)

အမရပူရာဘွဲ့ မော်ကွန်း

“နဝဒေး”ဟူသည့် အပြစ်ဆို

ဝင်ထွက် ခစားစေတော်မူသည်။ (၁၃)

ဣသျှက မော်ကွန်း

ဖွယ်ရာ မရှိသော ပညာရှိ စာဆိုမှူးမတ်

အလွန်တရာ ရဲခဲလှစွာသော (၁၄)

ဒဝယ်နိုင် မော်ကွန်း

ဟု ဝေါဟာရလိနတ္ထဒီပနီတွင် ဆို၏။

အခွင့်အရေးမျိုးကို ရရှိပြီးနောက် ၉ (၁၅)

ရဲတင်း မော်ကွန်း

ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးက

လခန့်အကြာ အသက် ၈၅ နှစ်၊ ပြာသို (၁၆)

မုနိရုပ်ဆူ မော်ကွန်း

ပြည်နဝဒေးကို ပထမနဝဒေးဘွဲ့

လပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်နေ့တွင်

ပေးသည်။ ဘိုးတော်ဘုရားက ဝက်မစွတ်

ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည်။ ရတုများ

နဝဒေးကို ဒုတိယနဝဒေးဘွဲ့ ပေးတော်

ဒုတိယနဝဒေး ရေးသားခဲ့ (၁)

ပုခန်းမင်းသားနှင့်

မူသည်။ ကျန်နဝဒေးသုံးဦးမှာမူ စာပေ

သော ကျမ်းစာများမှာ -

သမီး လက်ထပ်မင်္ဂလာ

လေ့လာလိုက်စားသူများက ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့

(၁) မိတ္ထီလာကန်တော် မော်ကွန်း (၂)

မကွရာမင်းသား လ

၏ ရေးသားဖွဲ့နွဲ့မှု ပြောင်မြောက်သည်ကို

(၂) စန္ဒာမုနိဘွဲ့ မော်ကွန်း

မင်္ဂလာရတု

- ယပ်ခပ်တိုင်း လေရဆာကဲ့သို့လည်း
ခဲကောင်း

- ပညာရှိတို့တွင်လည်း ပျို့ လင်္ကာ၊
ကဗျာ အစရှိသော စာပေကောင်းများကို
လိုတိုင်းရရှိနိုင်သည်ဟူ၍ ဝေါဟာရလီ
နတ္ထဇီပနီ ဆရာတို့က အဆိုရှိလေသည်။

နဝဒေသွေမည်ခံ စာဆိုတော်
ပညာရှင်များသည် ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ
ရေးဖွဲ့မှုတွင် လက်ရာပြောင်မြောက်သော
ပါရဂူဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

မော်ကွန်း

ကမ္ဘာကျော်သော်လည်း ဥဒါန်း
မကျေနိုင် လောက်သည် အစဉ်
တည်ထွန်းရစ်သော သစ္စာ၊ သမာဓိ၊
သတ္တိ ပြောင်မြောက်၍ အာဇာနည်ဟု
ခေါ်ဆိုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏
အကြောင်းအရာနှင့် ရှေးဘုရင်မင်းမြတ်
တို့၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့မျိုးကို ရေးသားဖွဲ့နွဲ့
သော စာအမျိုးအစားကို “မော်ကွန်း”ဟု
ခေါ်သည်။

ကဗျာ ဗန္ဓသာရ ကျမ်းအရ

မော်ကွန်းစောင်ရေပေါင်း ၇၀
စောင်ရှိလေရာ ဒုတိယနဝဒေးသည်
မော်ကွန်းပေါင်း ၁၆ စောင်ကို ရေးသား
ခဲ့သည်။

ထိုမော်ကွန်း ၁၆ စောင်တွင်
ဗာစရိမော်ကွန်း၌ ဗေဒင်ပညာအရာ၌
ကျွမ်းကျင်၊ နံစပ်ပုံကို ရေးသားဖော်ပြ
ထားပေရာ “ဗေဒင်ဆရာကြီး”ဟူ၍လည်း
ကောင်း။

“လောကဝိဒ္ဓမော်ကွန်း”၌
လောကဓာတ်သဘာဝ၏ ခမ်းနား
ဆန်းကြယ်ပုံကို ရေးသားထားလေရာ
“လောကဓာတ်ဆရာကြီး”ဟူ၍လည်း
ကောင်း။

“ရခိုင်နိုင်မော်ကွန်း” ဒုတိယ
မော်ကွန်း၊ အသံနိုင်မော်ကွန်း၊ ရဲတပ်
မော်ကွန်းများဖြင့် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိ
တက်ကြွစေရန် ရေးသားဖော်ထုတ်
လေရာ “ဇာတိမာန်ဆရာကြီး”
လည်းကောင်း။

ဝိလာသိနီမော်ကွန်း၊ စာ
သံရောက်မော်ကွန်း၊ ဣသျှုဂ္ဂဇာတ်

အမရပူရမြို့မော်ကွန်းများဖြင့် ရာဇဝင်၊
သာသနာဝင်၊ အထောက်အထား၊ ဗဟု
သုတများကို ပေးစွမ်းနိုင်ပေရာ “ရာဇဝင်၊
သာသနာဝင်၊ လင်္ကာဆရာကြီး”ဟူ၍
လည်းကောင်း၊

ချီးမွမ်းခံထိုက်လောက်အောင်
စာပေပညာအရာ၌ ပြောင်မြောက်စွာ
ဆည်းကောင်းခဲ့သူမှာ ဝက်မစွတ်မြို့စားကြီး
(ခေါ်) ဒုတိယနဝဒေးကြီးပင် ဖြစ်လေ
သည်။

ဒုတိယနဝဒေးသည် ရတု
ချီးပေါင်း ၂၃ မျိုးကို ရေးသားခဲ့သည်။
သော် ရတုနဝဒေးဟူ၍ မကျော်ကြား
သော “မော်ကွန်းနဝဒေး” ဟူ၍သာ
ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။

ရတုနဝဒေးတွဲကို ၉၂၈ ခုနှစ်၊
ဇန်နဝါရီလလက်ထက်က နဝဒေးတွဲကို
ဆုံးအကြိမ် ခံယူရရှိသော ပြည်
ကြီးက သိမ်းပိုက်ရရှိထားပေသည်။
မြန်မာ့ရာဇဝင်တစ်လျှောက်

နဝဒေးတွဲကို ဘုရင့်နောင်
လက်ထက်ကတစ်ကြိမ်၊ ဘိုးတော်ဘုရား

လက်ထက်ကတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သာ
ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဘုရင့်နောင်လက်ထက်က
နဝဒေးတွဲရသော ပြည်နဝဒေးကြီးကို
ပထမနဝဒေး၊ ဘိုးတော်ဘုရားနဝဒေးတွဲ
ကို ရသော ဝက်မစွတ်မြို့စားကို ဒုတိယ
နဝဒေးဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေသည်။

မော်ကွန်း
မော်ကွန်းဟူသည်မှာ

၁။ “မော်သဒ္ဓါ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိဟော၊
ကွန်သဒ္ဓါ၊ နန်းတော်ဟော”

နန်းတော်နှင့်စပ်သော အံ့ဩ
လောက်စရာ အကြောင်းအရာ၊
ဝေါဟာရလိနက္ခန္ဓာပနီ

၂။ “မော်-ချိုကြွသည်” “ကွန်း-
ပျံ့သည်”

သာမညအရာတို့ထက်
လွန်ကဲပျံ့နှံ့သော အံ့ဩလောက်စရာ
အကြောင်းအရာ၊

ဝေါဟာရတ္ထ ပကာသနီ

၃။ “ကမ္ဘာ့ကုန်ကျွန်း၊ စံမော်ကွန်း”

ဥဒါန်းနိသက်သေ”
ကမ္ဘာကျော်သော်လည်း ဥဒါန်း

မကျေသော အကြောင်းအရာ၊
ကဝိလက္ခဏသတ်ပုံ

၄။ “ရှင်ဘမင်းရဲ အောင်သည့်ပွဲ
ကို လွန်ကဲမော်ကွန်း အစဉ်ထွန်းသည်”

အစဉ်တည်ထွန်းရစ်သော
အကြောင်းအရာ၊
မင်းရဲဒိဗ္ဗချောင်း

သိုက်မောင်း

ပင်တိုင်စံနှင့်

မြကော့ကပ်စီရွှေဘိုး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) | နိုဝင်ဘာလ | ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်ထမ္မအဆက်

ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် ...

မသိမသာ ဟိုသည်လှည့်ပတ် ဝေဝဲ၍ လေ့လာနေသည်။

အခန်း ၃၈

ဆိတ်နေခဲ့သော ခြင်္သေ့ဂူကြီးအတွင်း၌

သံခမောက်ဆောင်းကျားများ

ကွပ်ဆူးမင်းသားလေး၏

အသံဗလံများ စတင် ဆူညံလာလေ

(အကအဖွဲ့သားများ)အတွက် သီးသန့်

ဖခမည်းတော်။

တော့၏။ မျက်နှာဖုံးများသည် စားပွဲရည်

စားပွဲကြီးတစ်လုံး စီစဉ်ထားသည်။ သူတို့

မင်းသားကြီး ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း

ကြီးများပေါ်၌ အသင့် တည်ခင်းပြင်ဆင်

စုစုပေါင်း လှည့်ဆယ်။

ခြင်္သေ့မျက်နှာဖုံးကြီး တပ်ဆင်

ထားသော အစားအစာနှင့် အရက်များ

ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးသို့ အရင်

ထား၏။

ကို စတင် စားသောက်ကြလေသည်။

ရောက်နှင့်နေသော သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ

ရွှေအတိပြီးသော ခြင်္သေ့ရုပ်

“စု ... ပွဲတော်တည်တော့

လျှိုဌာန အထောက်တော် ကွေကုန်း

လက်တွန်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်

လေ”

(မြွေမျက်နှာဖုံး)ကို မတွေ့ရ။ တစ်နေရာ

၌ လိုက်ပါလာ၏။ ငှက်ရုပ်မယ်နှင့် ဖား

ယုန်လေးက မင်းသမီးလေး

ရာ လူအုပ်ထဲတွင် မြုပ်နေသည်။

ရုပ်မယ်တို့က ဘီးတပ်ထားသော ခြင်္သေ့

ယူဂျင်းဂျင်ကို ပြောလိုက်၏။ မင်းသမီး

က

ထုလားထိုင်ကြီးကို တွန်း၍ ထွက်လာ

လေးမှာ တွေ့ရသော အထူးအဆန်းများ

စောစောက စကားပြောခွင့်

ကြလေ၏။

ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေရာလေ

မရသဖြင့် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်

မင်းသားကြီး ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း

သည်။

တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ ယခုမူကား စကား

ဆူတလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခန်းမ

ယုန်လေးသည် မင်းသမီးလေး

ပြောသံများ ရပ်မောသံများ၊ ဇွန်းသံ၊

ဆောင်တစ်ခုလုံး ပြိုင်တူ ထရပ်လိုက်ကြ

ကို တိုက်တွန်းလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်

ပန်းကန်သံများနှင့်သာ ဖုံးလွှမ်းနေလေ

ထွက်လာသော ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းကို

တိုင်လည်း စတင် စားသောက်၏။

တော့သည်။

ဩက်ရွံ့လေးစားစွာ ဦးညွှတ် အရိ

ကျမ်းကျင်လိမ္မာလှသော စားဖိုမှူး၏

ယုန်လေး၏ မျက်လုံးများက

သေ ပြုကြလေ၏။

လက်ရာများပင် အလွန်အရသာရှိလှ၏။

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းရှိရာ မီးပန်းကုံးများ

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းက လက်ဝါး

ဤသို့ စားသောက်ရင်းမှလည်း

တွဲလောင်းဆွဲနေရာသို့ ရောက်သွား၏။

ခြင်္သေ့တစ်ဖက် ထောင်ပြလိုက်မှ အားလုံး

ယုန်လေး၏ မျက်စိများက အငြိမ်မနေ။

ယုန်လေးသည် လူတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိသွား၏။

ထိုသူမှာ တိရစ္ဆာန်မျက်နှာဖုံး နှင့် မဟုတ်။ မိုးနတ်သားမျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ထား၏။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန် သွယ်သွယ် အလွန် အဖိုးထိုက်တန်လှ သော ပိုးဝတ်ရုံ အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုမိုးနတ်သားမျက်နှာဖုံးနှင့် လူသည် ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်၏ ကုလားထိုင် ကြီးဘေးတွင် ကျောက်ရုပ်တုတစ်ခုပမာ ငြိမ်သက်စွာ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်နေ လေသည်။

“ညီမတော် ဟို မေဖျားရဲ့ ဘေးမှာ ရပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

ယုန်လေးက သူ၏ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော မင်းသမီးလေးကျွမ်ကျူကို မေးကြည့်လိုက်၏။ သိုးမျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်ထားသော မင်းသမီးလေး ကျွမ်ကျူသည် ယုန်လေး၏ မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေ။

သူမ၏ဘေးတွင် တည်ကြည်

စွာ ထိုင်နေသော မန်ချူးသိုင်းဆရာမ ကြီးချိုင့်လီကို မသိမသာ ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

မယ်တော်ကြီးချိုင့်လီက ...

“အရှင်သခင် ခြင်္သေ့ကြီးကွမ် ရဲဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ မိုးနတ်သားကြီးဟာ မင်းဇူးမြို့က သမားတော်ကြီး နီဂျန်ရှင် ဖြစ်ပါတယ် အရှင်သား”

“မယ်တော်ကြီးချိုင့်လီ ခင်ဗျား ကို ကျွန်မေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမတော် ကို မေးတာ။ ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ ကြားထဲက ဝင်ဖြေတာလဲ။ ဒီအပြုအမူ မျိုး ကျုပ် မကြိုက်ဘူး”

ယုန်လေးက လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ...

မယ်တော်ကြီးချိုင့်လီက ...

“ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်ရဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်တွေကို အရှင်သမီးတော်ဟာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တဲ့အတွက် မသိပါဘူး အရှင်သား။ ဒါကြောင့် မယ်တော်ကြီးက ကိုယ်စား ဝင်ဖြေတာပါ။ အရှင်မင်းသား

မကြိုက်ရင် မယ်တော်ကြီး နောက်ဆောင် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

သည် အဖြေကို လည်း

ယုန်လေး မကျေနပ်။

သည်မန်ချူးသိုင်းဆရာမကြီး

သည် မင်းသမီးလေးကျွမ်ကျူအပေါ် အလွန်အမင်း ဩဇာညောင်းနေသူ ဖြစ်ရမည်။ မင်းသမီးလေးကျွမ်ကျူသည် ဤအဘွားကြီးကို အကြောင်းတစ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့နေရသည်မှာ အထူးပင် ထင်ရှားလှ၏။

ဤအချိန်တွင် တေးဂီတအ

ဝင် ကျွဲများအနက်မှ တစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်၍ ကြေညာလိုက်၏။

“အားလုံး ... အား

ခေတ္တတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်

ကြလော့။ အပါးတော်မြကြီး နတ်ရထား

ပျားကြီးကင်ပိုက သင်တို့အား အစီအစဉ်

တစ်ခု ကြေညာလိမ့်မည်။ ခေတ္တတိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကြ

နတ်ရထားပျားကြီးကင်ပိုခင်ဗျား

အစဉ် ကြေညာရန် ဤနေရာ

လာရောက်ပါလော့”

ချီပြည်နယ်မှ နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ပို။

သူက လူဝံ့မျက်နှာဖုံး

တပ်ဆင်ထားသည်။

“အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမင်းသားကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဆင်ယင်ကျင်းပ ထွက်ရှိသော ဤယပ်ပွဲသဘင်ကို ပိုမို၍ ခြင်ဆိုင်စိမ့်သောဘု ဖျော်ရွှင်မှုအစီအစဉ် ဘစ်ရပ် ကျွန်ုပ်တို့တွင် ရှိပေ၏”

နတ်ရထားမှူးကြီး၏ အသံမှာ ချီသားအောင်မြင်လှ၏။ မျက်နှာဖုံးများ လေးလုံး စားခြင်း၊ သောက်ခြင်း အမှု ချီများကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်း၍ အာရုံ စိတ်စွာ နားထောင်နေကြလေသည်။

“မျက်နှာဖုံးများ ဝေငုသော မိသားစုတွင် ခြင်ဆိုင်အိမ်ကြီး၌ ရှိသမျှလူ မိသားစုတို့အတွက် မဲလိပ်နှိုက်ရပေ မည်။ ၎င်းမဲလိပ်များအနက်မှ မြွေ နှစ်လုံးမဲလိပ်ကျသောသူ မြွေမျက်နှာ ကိုမဲလိပ်ကျသောသူ မတ်တတ်ရပ်ပါ မတ်တတ်ရပ်ပါလော့”

လူအားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံက တစ်နေရာတည်းသို့ စုပြုံရောက်ရှိသွား ၏။

မြွေ...မြွေ...မြွေ ရှိရာဆီ သို့။ သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ လျှို့ဝှက် အထောက်တော် ကွေကုန်း။

မြွေမျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်၊ သူက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ “အသင်မြွေ သည်နေရာကို လာခဲ့တော့” “အသင်မြွေ သည်နေရာကို လာခဲ့လော့”

မြွေသည် ကျောက်စားပွဲရှည် ကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ နတ်ရထား မှူးကြီးကင်ပိုရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေ၏။ မြွေသည် အကအဖွဲ့ဝင်များ (ကျားများ)ရှိရာ စားပွဲကြီးရှေ့သို့ ရောက် သွား၏။ ဤအချိန်တွင် ကျောက်နံရံကြီး တစ်ဖက်အနီးတွင် ကာရံထားသော

အမည်းရောင်လိုက်ကာကြီးတစ်ချပ် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလေသည်။ စင်မြင့်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

၁

စင်မြင့်ပတ်လည်တွင်လည်း ကောင်း၊ အပေါ်မျက်နှာကျက်တွင်လည်း ကောင်း၊ မီးမောင်းရောင်စုံ ထွန်းညှိထား သည်။

“အသင်မြွေ သင်သည် ပရိသတ်များအား ထူးဆန်းသော ကကြီး တစ်ခုဖြင့် ဖြေဖျော်ရန် မဲပေါက်သူဖြစ်ချေ သည်။ စင်မြင့်ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်လော့” နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ပို၏ စကားအဆုံးတွင် မြွေသည် မီးရောင်စုံ ထွန်းထားသော စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက် သွားလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ မြွေရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကအဖွဲ့ဝင် ကျွဲများ စတင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ တူရိယာ ဂီတသံများ ကျယ်လောင်စွာ ဖြည့်ဟည်း ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ကျွဲများသည် မျက်စိနောက်
ရာ ကောင်းလောက်အောင် အော်ဟစ်
မြူးတူးခုန်ပေါက်ရင်း စင်မြင့်ရှိရာသို့
ပြေးသွားကြ၏။ သူတို့အားလုံး စုစုပေါင်း
ကျွဲအကောင်နှစ်ဆယ်။

ကျွဲများသည် စက်ဝိုင်းပုံ
စင်မြင့်ပေါ်သို့ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ခုန်တက်
သည်။ မြွေကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြပြီး
တစ္ဆေသရဲများကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးကခုန်နေ
ကြသည်။

စင်မြင့်အောက်တွင်လည်း
တူရိယာပစ္စည်းမျိုးစုံ ကိုင်ဆောင်ထား
သော ကျွဲများက ပတ်လည် ဝိုင်းရံထား
လိုက်သည်။

နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ဝိုက်
စင်မြင့်ပေါ်မှ မြွေကို လှမ်းပြောလိုက်
သည်။

“အို ... အသင်မြွေ ပျော်ရွှင်
စွာ ကခုန်လော့။ သင်၏ သုခုမအတတ်
ပညာဖြင့် ဖြေဖျော်လော့။ သေမင်းမရဏ
အကဖြင့် သင်၏ နောက်ဆုံးပိညာဉ်ကို
နှုတ်ဆက်လော့။”

“အို ... ကျွဲအပေါင်းတို့
သင်တို့ကလည်း မြွေ၏ သေမင်းမရဏ
အကကို ကူညီဖြည့်စွက်သောအားဖြင့်
ဝင်ရောက်ကခုန် ပျော်ပါးမြူးတူးကြကုန်
လော့။”

လင်းကွင်းသံ၊ မောင်းသံ၊
ပလ္လေသံ၊ နဲသံ၊ ဗုံသံများ နားကွဲလှပတတ်
အူညံ့စွာ မြည်ဟည်းလာလေတော့၏။

ကျွဲများက မြွေကို တိုက်ခိုက်
ကြလေတော့၏။ ဓားသွားတပ်ထားသည့်
ဝိုင်းတို့၏ သံခမောက်ဆောင်း ဦးခေါင်း
ချွန်များဖြင့် မြွေကို ပြေး၍ တစ်ပြိုင်နက်
ဝှေ့လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်
အပျက်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ
ယုန်လေးသည် အလွန် အံ့အားသင့်
သွားမိသည်။

“ဂျမ်း ... ဂျမ်း ... ဂျမ်း
ဂျမ်း”
လင်းကွင်းသံကြီးများ ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။
မြွေသည် ကျွဲများ၏ လျှပ်

တပြက် တိုက်ခိုက်မှုကို အလွတ်ရှောင်
လိုက်နိုင်၏။ သူ့အခြေအနေကိုလည်း
သူ သဘောပေါက် ရိပ်မိသွားဟန်တူ
သည်။ ကျွဲများကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်
နေပြီ ဖြစ်၏။

သေမင်း မရဏအက။
နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ဝိုက်
ကြေညာချက်။

ယခုမှ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာ
သည်။ သူတို့ မြွေကို ဝိုင်းဝန်းလှုပ်
သတ်ဖြတ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွဲများက စုစုပေါင်းနှစ်ဆယ်
မြွေက တစ်ကောင်တည်း။ အများ
တစ်ယောက်၏ တစ်ဖက်သတ်တိုက်ခိုက်မှု
ဤမည်မျှသော တိုက်ခိုက်မှု

ခန်းမကြီးထဲတွင် ရှိကြသော မျက်စိ
စွပ်များအားလုံးက အူညံ့စွာ အော်
အားပေး၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။
ကျွဲများ၏ ဦးခေါင်း
ဆောင်းထားသော သံခမောက်

စားသွားချွန်များမှာ အလွန်ချွန်မြဲသည်။

အသွားသုံးမြောင့်ပါသော

စားသွားချွန်များ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ မြူးတူးခန့်ပေါက်လိုက်

သောအခါတွင် ထိုသုံးမြောင့်စားသွားများ

သည် ပြီးပြီပြန်ပြန်နှင့် တဖျပ်ဖျပ်

ထက်နေသည်။

ကွဲများသည် ကွဲသိုင်းအကကို

အုန်၍ မြွေအား ပြေး၍ပြေး၍ ဝှေခတ်

သည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကား

အလွန် လျင်မြန်၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

သည် လွန်စွာ ချိတ်ဆက်မိ၏။

အချို့က ရှေ့တည်တည်မှ

အောက်ကို ပြေး၍ ဝှေခတ်သည်။ အချို့က

အောက်ယာနစ်ဖက်မှ ပြေးဝင်သည်။

အချို့က နောက်မှ ...

အချို့က လိပ်ပြာတောင်ဝှေခတ်

ပြီး၍ လေထဲသို့ ခုန်ဝဲ၍ ပြန်အကျ

မြွေကို ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ

အားဖြင့် ပြေး၍ ဝှေခတ်ကြလေ

သည်။

ကွဲများအားလုံးမှာ အလွန်

အဆင့်မြင့်သော ကွဲသိုင်းပညာရှင်များ

ဖြစ်ကြောင်း ယုန်လေး ရိပ်မိလိုက်၏။

ကွဲသိုင်းပညာရှင်တို့သည်

ခြေလက်များကို လုံးဝ အသုံးမပြု။ ၎င်း

တို့၏ ဦးခေါင်းများနှင့်သာ ရန်သူကို

တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ကွဲသိုင်း စတင် လေ့ကျင့်သူ

များသည် လည်ပင်းနှင့် ဂေါ်ကို အထူး

သန်မာခိုင်ခန့်အောင် ဦးစားပေး

လေ့ကျင့်ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အား

လှုပ်ရှားမှုပါ လုံးဝမပြတ် သူတို့လည်ပင်း

များသည် ရေတည့်တည့်ကို ကြည့်နေရာ

မှ နောက်တည်တည်ကို ချာခနဲ

တစ်ပတ်လည်အောင် ပြန်ကြည့်နိုင်စွမ်း

ရှိကြ၏။

ထို့အပြင် ကွဲသိုင်းသမားများ

သည် သူတို့၏ ဦးခေါင်းကို မျက်တောင်

တစ်ခတ်အတွင်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်း

လောက်အောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ

တွန့်ဆုတ်လှုပ်ရှားနိုင်လေသည်။

ကွဲရိုင်း၏ထံမှ ဆည်းပူး

လေ့လာချက်။

ကွဲသိုင်းပညာ။ ကွဲခတ်သကဲ့

သို့ တိုက်ခိုက်ရသောပညာ။ ဤသိုင်း

ပညာ ကွယ်ပျောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

ယုန်လေးသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်

ကွဲသိုင်းပညာကို စတင် မြင်ဖူးခြင်းပင်။

ကွဲများ၏ လှုပ်ရှားမှုကား

အလွန် ကြမ်းတမ်းရက်စက်လာ၏။

တကယ့်ကွဲရိုင်းကြီးများကဲ့သို့။

မြွေမှာ အစွမ်းကုန် ပြန်လည်

ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည်။

မြွေ၏ လက်ထဲတွင် စားတစ်

စင်း မြင်ရ၏။

ထိုစားမှာ လက်ခနဲလက်ခနဲ

ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ၏ တိုက်ကွက်

များမှာ ထိရောက်မှုမရှိပေ။ ကွဲများသည်

သိခမောက်များ ဆောင်းထားသည့်အပြင်

သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထား

ကြလေသည်။

ကြာလျှင် မြွေသည် အဆာ

ဆိုးနှင့် သေရတော့မည်။

မြွေ သို့မဟုတ် ...

သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ လျှို့ဝှက်

အထောက်တော် ကွေ့ကုန်း။

မြွေသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ကွေ့။

မိမိနှင့် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်။
သေဖော်ရင်ဖက်။ သည်အတိုင်း
လက်ဝိုက်ကြည့်၍နေ မဖြစ်။ ယုန်လေး
သည် ထိုင်နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထရပ်
လိုက်၏။

ကိုင်းပေါက်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ စင်မြင့်ပေါ်
သို့ ပြန်ကျလာ၏။ ရုတ်တရက် ပြန်မထ
နိုင်ဘဲရှိခိုက် ကျွန်စံကောင်က စင်မြင့်
ပေါ်တွင် လဲကျနေသော မြွေကို ပြိုင်တူ
ပြေးခတ်သည်။

ရောမကျွဲကြီး။ ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း။ ဗလကောင်းကောင်း
သံခမောက်ဆောင်း။ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ
ရှည်ကြီး ဝတ်ထားသူ။
ဦးခေါင်းမှ သံခမောက်ထိ

“ဟေ့ ... ကျွေတွေ။ ဒီလို
မတရားမလုပ်နဲ့။ မင်းတို့ သတ္တိရှိရင်
တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပါလား။”

မြွေသည် လူးလိုမိ၍ ရှောင်
လိုက်၏။
ဤကား ယုန်လေး နောက်ဆုံး

တွင် သုံးမြှောင့်စားသွားချွန်ကြီးနှင့်။
“ဒီကိစ္စ အရှင်သားတော်အဖေ
နဲ့ အနောသာကြီးပါ။ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

ယုန်လေး ကျောက်စားပွဲရှည်
ကြီးများကြားမှ ပြေးထွက်လိုက်ချိန်မှာ
ပင် မြွေသည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွား
ပြီး ကျွဲတစ်ကောင်၏ သံခမောက်မှ
သုံးမြှောင့်စားချွန်သည် မြွေ၏ လက်ပြင်
ညွှန့်ထဲသို့ စူးနှစ်စိုက်ဝင်သွားသည်။

လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စားပွဲ
ရှည်ကြီးများကြားမှ စင်မြင့်ရှိရာသို့
တစ်ချိန်ထိုး ပြေးထွက်လာသော
ယုန်လေးမှာ ရှေ့သို့ ဝမ်းလျားထိုး၍
လဲကျသွားသည်။
ခြေထောက်တစ်ချောင်းက

ကျွဲကြီးက ပြောလိုက်၏။
ယုန်လေး၏လက်မှ စားသည့်
တိမ်တိုက်ထဲတွင် ယုန်သန်းလိုက်
လျှပ်စစ်သဖွယ် လှုပ်ရှားသွား၏။
“အု ... အား”
သံကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီရ

“အား ...”
တကယ့်ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ဦးချို
ဖျားတွင် အားခန့်ပါသွားသကဲ့သို့ မြွေ
သည် အပေါ်သို့ မြောက်ပါသွားသည်။
ကျွဲသည် သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် တန်းလန်းပါ
လာသော မြွေကို ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား
ရင်း ခါချပစ်လိုက်လေ၏။

ရှေ့မှ ရုတ်တရက် ကန့်လန့်ဖြတ်ထိုး၍
ခံပေးလိုက်သောကြောင့် ထိုခြေထောက်
ကို ဝင်၍ ခလုတ်တိုက်မိသွားခြင်း ဖြစ်
သည်။
“ဟား...ဟား...ဟား...
ဟား...ဟား...ဟား”
သူ... ရယ်လိုက်သောသူကား

ကျွဲကြီး။ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း
အောက်ပိုင်း တခြားစီ လွင့်သွားသည်။
သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို
အောင် စားခုတ်နည်း။
လွယ်ကူသော နည်းမဟုတ်
ပထမ စားချက်မိသွားသော နောက်
အဆက်မပြတ် ထပ်မံခုတ်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

တိကျမှန်ကန်သော စားချက်များ တစ်နေရာတည်းကို ထပ်တူထပ်မျှ ကျရောက်သွားလျှင် သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ထည်း မခံနိုင်ပေ။

ဘေးမှ ကြည့်နေသူများက အနှင် တစ်ချက်တည်းခုတ်သည်ကိုသာ မြင်လိုက်ကြရ၏။ အမှန်မှာ ယုန်လေး ခုတ်လိုက်သည်မှာ ဆယ်ချက်တိတိ၊ အလွန်မြန်သောကြောင့် တစ်ချက်တည်း ခုတ်လိုက်သည်ဟု ထင်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ယုန်လေး၏ သံချပ်ခွဲစားချက်ကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသူတစ်ဦး ၏ ထိုသူကား ကြောင်မျက်နှာဖုံးပိုင် ၏ ကြောင်သည် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်သည့် သံချပ်ခွဲစားချက်ကို ကျွမ်းကျင် ချွတ်ယူ ထင်မှတ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ယုန်လေးကို အလွန်အံ့သြစွာ ကြည့်နေသည်။

ကျွေးမွေးသည့် အချင်းဖြစ်ပွား တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်လာကြ သည့် ယုန်လေးကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံး တပ်ဆင်ထားသော နတ်

ရထားမှူးကြီးကင်ပိုလည်း လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ နတ်ရထား မှူးကြီး ခင်ဗျားတို့ မတရားလုပ်နေကြ တာပါလား။ ကျုပ် လက်ဝိုက်ကြည့်မနေ နိုင်ဘူး”

“ဒီလိုရှိပါတယ် မဟာဥပ ရာဇာ။ မဲလိပ်နှိုက်လို့ ပေါက်တဲ့လူဟာ ဒီလိုပဲ သေမင်းမရဏအကကို ကပြရပါ တယ်။ ဒါဟာ ဒီခြင်္သေ့ခံအိမ်ကြီးမှာ ပျော်ပွဲသဘင်တွေ ကျင်းပတိုင်း ပါဝင်တဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ တယ်”

“ဒါဟာ ဖေဖျားခြင်္သေ့ကြီးကွမ် ရဲ့ အမိန့်နဲ့ ကျင်းပတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီး ကွမ်ရဲ့အမိန့်”

နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ပို၏ စကားမှာ မဆုံးလိုက်။ စင်မြင့်ဘက်မှ အသံနက်ကြီးဖြင့် နာကျင်စွာ အော်ဟစ် သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ယုန်လေး စင်မြင့်ရှိရာသို့

တရုတ်တို့ ပြေးထွက်လိုက်၏။ လမ်းတွင် တားဆီးသူမှန်သမျှအား တိုက်ခိုက်ထိုး ဖောက်၍ ထွက်၏။

တခဏအတွင်း စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်သည်။

လူသတ်သမားကျွဲများ စင်မြင့် ပေါ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးသွားကြ၏။

မြွေတစ်ဦးတည်းသာ စင်မြင့် ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာနှင့် သွေးအိုင်ထဲ မှာ လဲကျနေပြီ။

“ဒီခံအိမ်ကြီးထဲမှာ မြကျောက် စီရွှေဘီး ရှိတယ်”

“တိုင်းဇူး ... တိုင်းဇူး” မြွေသည် ဇီးကွက်မျက်နှာဖုံး

တပ်ဆင်ထားသော ယုန်လေးအား ဤမျှ သောစကား ပြောနိုင်ရာ၏။ ဇက်ကျိုးကျ ပြီးလျှင် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ စေလွှတ် ထားသော လျှို့ဝှက်အထောက်တော် ကွေကုန်းမှာ ကျဆုံးသွားရာပြီးဖြစ်၏။ ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍

ယုန်လေး လုံးလုံးမကျေနပ်။

က

မဲလိပ်နိုင်သည်။ မဲလိပ်ပေါက်

သူမှာ သေမင်းမရဏအက ကရသည်။

ဤသည်မှာ ခြင်္သေ့မင်းစံအိမ်ကြီး၏ ထုံးစံဖြစ်သည်။

ဤသို့ နတ်ရထားများကြီးကပ်ပို့ ပြောခဲ့သည်။

ယခု အဖြစ် အပျက် တွင် သေမင်းမရဏအက ကရန် မြွေကိုမှ တည်တည်လာ၍ မဲပေါက်သည်မှာ မရှိသေးဟု ယုန်လေး ထင်၏။ သူတို့ မြွေကို သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ စေလွှတ် ထားသည့် လျှို့ဝှက်အထောက်တော်မှန်း သိရှိနေပြီလား။

ယုန်လေးသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်၍ ဆင်းလိုက်၏။

ရောင်စုံမီးပန်းကုံးကြီးများ အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား သည်။ ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်သည် ခြင်္သေ့

မျက်နှာဖုံးကြီး တပ်ဆင်ထားပြီး ခြင်္သေ့ တော်”

ဦးခေါင်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ခြင်္သေ့ကုလားထိုင်ကြီး၏ ဉာဏ်ဘေးတွင် မိုးနတ်သားကြီး နီဂျန်ကျင်း ဘယ်ဘက်တွင်မှ လှုပ်မျက်နှာ ဖုံး တပ်ထားသော နတ်ရထားများကြီး ကပ်ပို့။ သူတို့နှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ် နေကြလေ၏။

ကုလားထိုင်ကြီး၏နောက်တွင် ဖားရုပ်မယ်နှင့် ငှက်ရုပ်မယ်။ သူတို့နှစ်ဦး က ကြွက်မျက်နှာဖုံးကိုယ်စီနှင့်။

ယုန်လေးသည် ခြင်္သေ့ကြီး ကွမ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာ၏ အပြောင်းအလဲ လှုပ်ရှားမှု များကို အကဲခတ်ခွင့်မရ။ ထူးခြားစွာ စိမ်းဝင်းတောက်ပသော မျက်လုံးမည်း ကြီးများကိုသာ မြင်ရ၏။

“ဒီမှာ ဖေဖျား။ သားတော် လျှောက်တင်ပါရစေ”

“အိမ်း ... ဘာများတုံး သား

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်က ပြန်၍

သည်။ အောင်မြင်ခန့်ညားသော အကြီးမှာ မသိမသာ ခြောက်ကပ်အောင် နေသည် ထင်ရ၏။

“စောစောက အဖြစ်အပျက် ဟာ အင်မတန်ရက်စက်ကောက်တယ် တယ် ဖေဖျား။ လူတစ်ယောက် အများက ဝိုင်းသတ်တဲ့ အပြုအမူ နည်းနည်းမှ ခွင့်မပြုသင့်ဘူး။ နောင်ခါ ဒီအလားတူဖြစ်ရပ်မျိုး ပေါက်ပါစေနဲ့”

ယုန်လေး၏ စကားကြိုမ်းခါးသတ်ပေးသည့်သံဘောနဲ့ သွားသည်။ ထိုအခါ နတ်ရထား ကပ်ပို့က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းသားကို သဘင်ပွဲဖြစ်တဲ့အတွက် အခုလို တဲ့အစီအစဉ်တစ်ရပ် ထည့် လိုက်တာပါ”

“ဘာထူးခြားတဲ့အစီအစဉ် ခင်ဗျားတို့ မြွေကို ရန်ငြိုးထား

လိုတဲ့ အာသီသနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ။ ကျုပ်
ရိပ်မိတယ်။ ခင်ဗျား ဘာထပ်ပြောချင်သေး
လဲ”

“အို ... အရှင်မင်းသား။
အယူအဆ မှားယွင်းနေပြီ”

“တော် ... ခင်ဗျား စကား
ဆက်မပြောနဲ့၊ ပြောရင် ခင်ဗျားလျှာကို
ကျုပ် ဖြတ်ပစ်မယ်”

ယုန်လေးသည် လွန်စွာ
ဒေါသထွက်လျက်ရှိနေပေရာ စားရိုးပေါ်
သို့ လက်တင်ထားလိုက်မိ၏။ ဤအခိုက်
ကြောင့်တစ်ကောင် ယုန်လေးရှေ့သို့
ဆုတ်လာသည်။

မင်းညီမင်းသားတို့ဆောင်းအပ်
သော ရွှေမောက်ချွန်ကို ဆောင်းထား
သည်။ ခါးမှ ရွှေခါးပတ်ကြီးတွင် ဓား
တစ်စင်းနှင့် ရဲတင်းတစ်လက် ချိတ်ဆွဲ
ထားသည်။ သူ၏ ကျောပေါ်တွင် မြားတံ
များ ထည့်ထားသော ကြေးဝါကျည်
ဆောက်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ မြင်ရုံနှင့်
ပင် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ချက်ချင်း
သိလိုက်၏။ ကြောင်မျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်

ထားသော မင်းမင်းသားပင် ဖြစ်ပေ၏။
“နေစမ်းပါဦး ညီတော်ရဲ့။

ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေရအောင်
စောစောက သေသွားတဲ့မြွေနဲ့ ညီတော်
က ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိလို့လဲ။
ဟဲ ... ဟဲ”

“ကျုပ်နဲ့သူ ဘာအဆက်
အသွယ်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူအများက
တစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်းသတ်ကြတာ
ကျုပ် နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ညီတော်က
ဘယ်လို”

“အို ... စကားတွေ သိပ်
များများပြောမနေနဲ့။ တစ်ယောက်တစ်
ယောက်ချင်းဆိုရင် ဘယ်လူမျိုးနဲ့ဖြစ်စေ
ကျုပ်က အချိန်မရွေးပဲ။ အဲဒီလို
တစ်ယောက်ချင်းပွဲမှ ကြည့်လို့ကောင်း
တာဗျာ”

“ဪ ... ဟဲ ... ဟဲ။
ညီတော်က နောင်တော့ကို စိန်ခေါ်လိုက်
တယ်ထင်ပဲ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် ဒီည

တစ်ယောက်ယောက်ကို ထပ်သတ်ရမှ
အိပ်လို့ပျော်နိုင်မယ်”

“ဪ ... ဟော့ ...
ဟော်။ ဒီလိုဆိုရရင်လည်း ရပါတယ်။
ရပါတယ်။ ဆိုပါဦး၊ ညီတော် ဘယ်တော့
လဲ။ အခုချက်ချင်းလား”

“ဟော့ ... တူတော်မောင်
မင်းဦ။ ဘာလာပြီး ဝင်ရုပ်နေတာလဲ။
အခုချက်ချင်း ဒီခန်းဆောင်ထဲက ထွက်
သွားလိုက်စမ်း။ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”
ခြင်္သေ့ကြီး၏ ကျယ်လောင်
ထစ်ချွန်းသော အော်သံကြီး ပေါ်ပေါက်
လာသည်။

မင်းမင်းသားသည် ခြင်္သေ့ကြီး
ကွမ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ရှေ့သို့ ခြေသုံးလှမ်းတိုးသွား
ပြီး ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်ကို ဦးညွှတ်၍ အရိ
အသေပြုလိုက်သည်။

“ဦးကြီးတော်ရဲ့အမိန့်ကို
ကျွန်တော် နာခံပါတယ်”

မင်းမင်းသားသည် နောက်သို့
ပြန်ဆုတ်လာပြီး ယုန်လေးနှင့် ရင်ဆိုင်

လိုက်ပြန်၏။

“နောက်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ညီတော်။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်။ မှတ်ထား”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သံချပ်ခွဲစားကွက်ကလေး တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက် တတ်ရုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ညီတော်။ မှားသွားမယ် ကြားလား”

“သွားစမ်းဗျာ။ ခင်ဗျားမျက်နှာ ကျုပ် မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

မင်မင်သားသည် ဆောင့်ကြားကြားအမူအရာနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။ ဤအချိန်၌ပင် မင်းသမီးလေးယူဂျင်းဂျင် ရောက်လာသည်။

“မောင်တော် ... လာ။

အိပ်ဆောင်ကို ပြန်ကြစို့။ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာဆက်နေလို့ မရတော့ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်လာပြီ”

မင်းသမီးလေး၏ အသံမှာ

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုနှင့် အားငယ်မှုများ ရောပြွမ်းပါဝင်နေသည်။ မျက်ဝန်းတို့တွင် မျက်ရည်စများ စွန်းထင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“သားတော် နက်ဖြန်မနက် ပွဲတော်မတည်ခင် ဖေဖျားအခန်းကို လာခဲ့ဦး။ သားတော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အတွက် သမားတော်ကြီး ခိုကျန်ဂျင်နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ရမယ်”

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်က ပြောလိုက်သည်။ ယုန်လေးသည် အထွေအထူး ဘာမျှပြန်မပြော။ မိုးနတ်သားမျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်ထားသော သမားတော်ကြီး ခိုကျန်ဂျင်ဆိုသူကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

xxx

မင်းဇူးမြို့မှ သမားတော်ကြီးသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ကသိစွာ ရပ်နေ၏။ သူ၏ ညာဘက်

လက်တွင် အနက်ရောင် တောင်ငူရည်တစ်ချောင်းကို ကြမ်းပြင်နှင့် ထောက်၍ ကိုင်ထားသည်။

နဂါးတစ်ကောင် ခွေပတ်သည့်ပုံစံမျိုး ထုလုပ်ထားသော တောင်ငူဒိုးဖြစ်၏။ တောင်ငူဒိုး၏ ထိပ်နှစ်ဦးခေါင်း မရောက်မီ တစ်မိုက်ခန့်အထိတွင် လက်ကိုင်ကွင်းတစ်ခု တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ဤနဂါးတောင် ဂွေးရူးထူးဆန်းသော အဝေးပစ်လက်နက်တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ရမည်။

ဤသို့ တွေးလိုက်ပြီး ယုန်လေးသည် မင်းသားကြီးခြင်္သေ့ကြီးကွမ်ရှေ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မောင်နှမ

ရှေ့လဆန်း

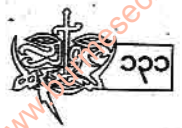
ညွှန်းဆိုပြသော

ဆရာကြီးဟူသ

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံပေါ်ကမို့

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မြသီက ကျွန်တော်ပြောသော စကားကို လက်ခံလိုပုံမရပေ။

ဆရာပြောသလိုဆိုရင် လူတွေ အားလုံး မဲ့တွေပါကြတာပဲ။ အဲဒီမဲ့ပါတဲ့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပေါ့။

“မဟုတ်ဘူး မြသီရဲ့ မဲ့ပါတဲ့ နေရာပေါ်မှာ ပါတာ၊ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

မြသီက မရှုံ့မရဲဖြင့်မေးသည်။

“ကျွန်တော်က မြသီ၏ ဘယ် လက်ကိုဖြန့်ကာ ဒါကို တနင်္လာဂြိုဟ်နဲ့ ခေါ်တယ်ဟဲ့။ လက်မအောက်က သောကြာဂြိုဟ်နဲ့ပဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီမှာ မဲ့ပါတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

မဲ့သွားတာ ကျမ်းကတော့ နင် အဲဒီမှာ မဲ့ပါရင် ...

(က) ရူးသွပ်တတ်တယ်။

(ခ) ရေနစ်တတ်တယ်။

(ဂ) စိတ်ချောက်ချားတတ်တယ်။

(ဃ) အာရုံကြောရောဂါဖြစ်တတ်တယ် လို့ မဲ့ကျမ်းတွေ သာဆိုတယ်။

“ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒါတွေကို အယုံအကြည်မရှိပါ ဘူး”

ဟု ပြောကာ ဈေးတောင်းလေး ကို မကာ “ပဲပြုတ်”ဟု အော်၍ရောင်း ကာ အိမ်ပေါက်ဝမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မြသီ၏ ကိစ္စကိုမေ့ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ ၏။

ကျွန်တော်က တောင်ဥက္ကလာ မှာ ကြာကြာမနေဖြစ်။

အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ကမာရွတ်သို့ ပြောင်းရသည်။

ကမာရွတ်ကလည်း အိမ်ပိုင် မဟုတ်။ ငှား၍နေရသော အိမ်သာဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်မှာလည်း

အိမ်ထောင်ကျကာစံမို့ ဘဝအတွက်ကို ရုန်းကန်ရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူရော ကျွန်တော်ပါ အလုပ်ရှိ၍ ဇနီးက ဘွဲ့ရပြီး

သော်လည်း ကျွန်တော်က လုပ်သားများ ကောလိပ်ကို မြန်မာအသံရှေ့ ပြည်လမ်း

တစ်ဖက်ရှိ ပညာရေးကောလိပ်အောက် သို့ ညတိုင်းသွား၍ တက်ခဲ့လေသည်။ တောင်ဥက္ကလာသာ မဟုတ်။

ကျွန်တော်ဘဝတွင် တော်တော်များများ မေ့ထားခဲ့ရလေသည်။ ညီ၊ ညီမများထံ ပင် လှည့်မကြည့်။

လစာနည်း ဝန်ထမ်းဘဝတွင် တော်တော်ကြိုးစား၍ ဘဝရပ်တည် ပြုနေရသည်။

ကျွန်တော် ၄၀ နေသော ကမာရွတ် ဦးထွန်းလင်းလမ်းထိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းနားမှ ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦး ၏ ခြံထဲတွင် ကျွန်တော်က နေထိုင် ကာ တံမြင့်နေရသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်တော် တို့ တဲလေး၏ရှေ့တွင် ထိုအိမ်မှ “ရင်း ပဂုတ္တ”ရေကန်ရှိသည်။ အတော်ကွာ သော ကန်ကို ဘေးမှ အုတ်ဘောင်များ ကာရထားလေသည်။

“ကြည်ညိုစရာကောင်း နော်” “ဟုတ်တယ်၊ ကြည်ညို

ကောင်းတယ်”

နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်ကလေး”

ကျွန်တော်က မင်းနောင်ကို

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက

“မမြသီရော”

ခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့

ရှင်ဥပဂုတ္တကန်မှာ ညစဉ် မီးပူဇော်၍

“ဒီ ကလေးမက မြောင်းမြကို

ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။ ပြီးနောက် စကား

ဘုရားရှိခိုးကြ အမျှဝေကြလေသည်။

မြောင်းသွားတယ်”

ထိုင်ပြောဖြစ်ကြသည်။

ထိုငှားနေသော အိမ်လေးမှာ

“ကဲ... မမြသီအကြောင်း

မမြသီ ကျွန်တော့်သားကြီး ကိုယ်ဝန်ရှိသည်။

ပြောပါဦး”

သားကိုယ်ဝန်နှင့်ပင် ၄၉ လမ်းထိပ်မှ

“မမြသီက မြောင်းမြမှာ

ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ ကြီးဒေါ် ကျောင်း

ကလေးနှစ်ယောက်ရတယ်။ နောက်

ဆရာမက...

တော့ အာရုံကြော ရောဂါဖြစ်လို့

“၄၉ လမ်းက ကျောင်းမှာ

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ဆေးရုံလာတက်

နေကြ”ဟု ခေါ်သည်။

ရတယ်။

“ရှင်ဥပဂုတ္တ”ပူဇော်သော

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

အနီးဟုပင် ဆိုရမည်လား မသိ။

ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်လမ်း။

၄၉ လမ်းထိပ်မှ ပုဇွန်တောင်

လမ်း ၅၀ ထိပ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ထဲက ၃ ကျောင်းလေးသို့

တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော်ရောက်လာခဲ့သည်။

မဲ့သည် သူက ပြည့်နီးသော

ဤတွင် တောင်ဥက္ကလာမှ

နိမိတ်ရှိသည်ဆိုခြင်းကို မမြသီ မယုံခဲ့

သွတ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရတော့၏။

ချေ။

“ဆရာ ဖိုးကောင်းနော်”

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို

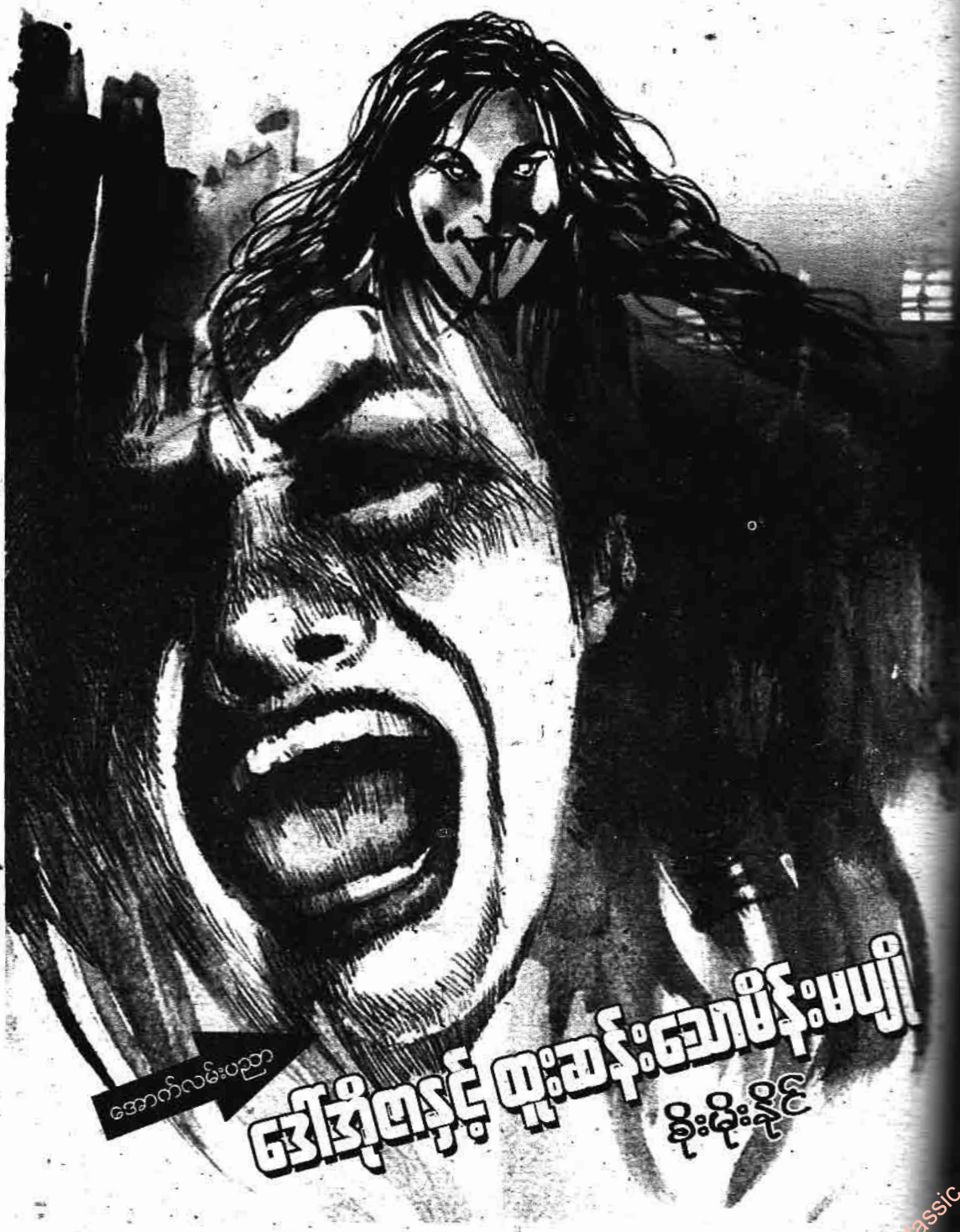
“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ၁၁

သနား၍ သတိရနေမိတော့၏။

နှစ်က မင်းနောင်မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟို မမြသီ

အောက်လမ်းမညာ

ဒေါ်ဒိုလှနှင့် ထူးဆန်းသောပိန်းမပျို ခိုးမိုးနိုင်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ

ထွတ်လပ်ရေး ရပြီးခါနီးကာလ ပဲခူးတိုင်း

ဦးကုန်းရွာ၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရမှ ချီးမြှင့်ခဲ့

သော ရွှေစားလွယ်ဆုရ သူကြီးဦးထွန်းမြ

အုပ်ချုပ်စဉ် အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရွာ၌ အောက်လမ်း၊ ကလေး မှော်ပညာ

ရပ်များကို တစ်ဖက်ကမ်း ခပ်ကျွမ်းကျင်

အတ်မြောက်သော ဒေါ်အိုလာဆိုသည့်

အသက် ၆၀ အရွယ် အဘွားကြီးတစ်ဦး

ခြံဖူးလေသည်။ သူ့တွင် အသက် ၂၀

အရွယ်ခန့်ရှိ ခင်ခင်ကြီးဟူသော

မြွေမလေးတစ်ဦး ရှိ၏။ သူတို့သည်

အစွန် သင်္ချိုင်းအနီး၌ နေထိုင်ကြ၏။

ထိုအတူ ရွာလယ်၌မူ ဘုရား၊

အဘွားအလုပ်၌ လွန်စွာကိုင်ရှိုင်းပြီး

လျှောက်ဝိဇ္ဇာလမ်းကို လိုက်နေသော

ဦးအောင်ရှိသည်။ အသက် ၆၀

အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ဦးလည်း ရှိခဲ့ဖူး

သည်။ သူ့တွင်လည်း အသက် ၂၀

အရွယ်ခန့်ရှိ နှင်းမုံဟူသော မြွေမလေး

ရှိ၏။ နှင်းမုံနှင့် ခင်ခင်ကြီး

ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကို

မိမိတစ်ယောက်တည်း

မစွမ်းသာပြီမို့

မော့အောက်လမ်းပညာတို့၌

ပိုင်နိုင်လှသော

အဘွားဖြစ်သူကို

အကူအညီတောင်း

ကြည့်မိ၏။

ဒေါ်အိုလာမှ ခင်ခင်ကြီးအား

မိမိတဝန်သာထားရန်၊

ဘာမှစိတ်မပူရန်

နှစ်သိမ့်၏။

နှစ်ဦးလုံးမှာ ဘဝကအကျိုးပေး ဆင်တူ

သည်ဟု ဆိုရချေမည်။ နှစ်ဦးလုံးမှာ

မိတဆိုး၊ ဖတဆိုးလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်ကြ

သော ဘကြီးအောင်၏ မြေးနှင့်

ဒေါ်အိုလာ၏ မြေးတို့သည် တစ်ကျောင်း

တည်း၌ စာအတူသင် ကျောင်းသူများ

ဖြစ်ကြသော်လည်း အထက်တန်းသို့

တက်ရောက်သည်အထိ သူငယ်ချင်းများ

အဖြစ်သို့ကား မရောက်ရှိခဲ့ကြပေ။

အကြောင်းမှာ နှင်းမုံသည်

ဘုရား တရားမြဲသော အတိုးဖြစ်သူ၏

ဆုံးမမှုအောက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်၍

လူတိုင်းအပေါ် မေတ္တာထားနိုင်သော်

လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာမူ အဘွားဖြစ်သူ၏

ယုတ်ညံ့သော အယူဝါဒအတိုင်း နှင်းမြ

အပေါ်၌ အမြဲလိုပင် မနာလိုဝန်တို

မုန်းတီးစိတ်များနှင့် မစ္ဆီရိယစိတ်များ

ပွားများနေသူ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းမှ

အပြန်လမ်းတွင် ခင်ခင်ကြီးအား

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဂျမ်းပုံမှ -

“ဟဲ့ ... ခင်ခင်ကြီး ဒီနေ့
မြို့ကရောက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာအသစ်
က မဆိုးဘူးနော်။ အသားကဖြူဖြူ
မျက်ခုံးက ကောင်းကောင်းနဲ့”

“ကောင်မနော်၊ ဘာလဲ ငါ့ကို
ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေ လာပြော
နေတာလား”

“အဲဟ ... အိုက်တင်ခံမနေ
စမ်းပါနဲ့ ခင်ခင်ကြီးရယ်။ နင့်အကြောင်း
ငါတို့က မသိရင်ခက်မယ်”

ဂျမ်းပုံစကားကြောင့် ခင်ခင်
ကြီးမှ မဲပြုံးတစ်ချက် ပြန့်ပြလိုက်သည်။

ညရောက်တော့ ခင်ခင်ကြီး
အိပ်၍ မပျော်တော့။ ကျောင်းဆရာလေး
အပေါ်၌ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိနေပြီလား
မသိ။ အဓိက အရေးကြီးသည်က
ဟိုကောင်မ နှင်းမုံလည်း မိမိလိုမဖြစ်ပါ
စေနဲ့ဟု ကြိုက်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့သော် ဆုတောင်းကား
မပြည့်။ နောက် သုံးလခန့်အကြာ၌
နှင်းမုံနှင့် ကျောင်းဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်
တို့ ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြပြီဟူသော

မိန်းမပျိုလေးမှာ
အဝတ်အစား လုံးဝ မပါ။

ဗလာနတ္ထိ။

ကြည့်မိသော

မျက်စိတို့ကိုပင်

ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ

ရှက်မိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ကိုယ်နှမအရွယ်မို့ . . .

သတင်းကို ကြားရတော့၏။ ခင်ခင်ကြီး
မှာ ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်ဆို
စကားအတိုင်း ဒေါသအမျက်မျက်
ချောင်းချောင်းထွက်ရလေပြီ။ သော
မျက်ရည်တို့ ယိုစိမ့်ကျရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကို
တစ်ယောက်တည်း မစွမ်းသာပြီမို့
အောက်လမ်းမညာတို၌ ပိုင်နိုင်ထူး
အဘွားဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်း
ကြည့်မိ၏။ အော်အိုတုမှ ခင်ခင်ကြီး
မိမိတာဝန်သာ ထားရန်၊ ဘာမှမိမိ
ရန် နှစ်သိမ့်၏။

တစ်နေ့ ကောင်းကင်
လမင်းကြီး ပြည့်ဝန်းနေသော ည
ဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်တစ်
သာယာလှသော ရွာလေးအား
ကြည့်ရန် တစ်ဦးတည်း လင်
ထွက်လာမိ၏။

ရွာထိပ်က ညောင်
တစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်သော
စိတ်တို့ ငဝေငဝါ ဖြစ်သွားရန်
တွင် မိမိမြင်တွေ့လိုက်ရသော

လူလော၊ နာနာဘာဝလော၊ ဥစ္စာစောင့်
 လောဟု သို့လောသို့လော ထင်မြင်နေ
 မိ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် သေသေချာချာ
 စူးစိုက်ကြည့်မိသောအခါတွင်ကား မိန်းမ
 ပျိုတစ်ဦး ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌
 တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေကြောင်း တွေ့ရ
 ၏။ ပို၍ အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ ထို
 မိန်းမပျိုလေးမှာ အဝတ်အစား လုံးဝ
 မပါ။ ဗလာနတ္ထိ။ ကြည့်မိသော မျက်စိ
 တို့ကိုပင် ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ
 ရက်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှမအရွယ်
 မှီ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် သွား
 ရောက်၍ သတိပေးရချေတော့မည်။

“ဒီမှာ ဒီကညီမ အခုလိုပုံစံနဲ့
 လိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း
 နေသင့်ပါဘူးကွယ်”

“ညီမအိမ်ကို ပြန်လိုက်ပါလား။
 အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

လူပျိုလေး နေသောစိတ်ကို
 နှစ်ချပ်ရင်း ပြောလိုက်သော်လည်း
 တောက်မှု တုံ့ပြန်မှုမရှိ။ တုံ့ဆိုဘာဝေ
 သူ့ကို အကြောင်သားနဲ့ ငေးကြည့်

နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ သတိထားမိ
 သည့်အချက်မှာ ထိုမိန်းမပျို၏ အသား
 အရည်မှာ အနည်းငယ် ပြာနန်းနန်းဖြစ်နေ
 သည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့နောက် ညောင်ပင်ကြီး
 အနောက်ရှိ အမှောင်ထုထဲသို့ လှစ်ခနဲ
 ပြေးဝင်၍ မျက်စိအောက်မှ ရုတ်တရက်
 ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သူလည်း
 သက်ပြင်းကို ချလိုက်၍ ဇဝေဝေါအတွေး
 များနဲ့အတူ သူတည်းခိုရာ ကျောင်းစောင့်
 ကြီး ဦးဝဏ္ဏ၏ အိမ်ရှိရာသို့ လှည့်ပြန်
 လာခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စကို သူ မေ့မေ့ပျောက်
 ပျောက် ထားလိုက်သော်လည်း သူ
 လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း ညောင်ပင်ကြီး
 နား အရောက်တွင် ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်
 မျိုးကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့လာရ၏။
 တစ်ခါတစ်ရံများဆိုလျှင် သူအိပ်နေသော
 အိပ်ရာဘေးသို့ပင် သူမက ရောက်
 ရောက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။
 အိပ်ရာမှ နိုးထလိုက်သည်နှင့် အိပ်မက်
 လိုလို တကယ်လိုလိုဖြစ်ပြီး ပျောက်

ကွယ်သွားတတ်သည်။
 နောင် ကြာသော် စွဲလမ်းစိတ်
 များ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ သူမကို မတွေ့ရ
 မနေနိုင်တော့ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့
 မကြာခဏ သွားကြည့်တတ်၏။ သို့သော်
 သူမကတော့ ပေါ်မလာတော့။ အချိန်
 ကာလကို တွက်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ
 မလာတာ ၁ လပင် ပြည့်တော့မည်။

နောင်များမကြာမီ ဆရာလေး
 ကိုကြည့်နိုင်တွင် စိတ္တဇဝေဒနာ ရောဂါ
 တစ်ခု စွဲကပ်လာတော့သည်။ သူ၏
 အချစ်ရဆုံး နှင်းမှုဲ့ကိုပင် အရင်လို
 အရောတဝင် မဆက်ဆံတော့။ နှင်းမှုဲ့မှ
 “မောင် မောင့်ကိုကြည့်ရတာ
 အခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူး တစ်မျိုးကြီးပဲ။
 မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ဖူးသော
 လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသလို
 မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေနှင့်
 ပြန်ကြည့်နေတတ်သည်။

“အင်း အဘလည်း သူ့ကို
 သတိထားကြည့်မိတယ်။ လုံမလေးပြော

သလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါကြောင့် ကွဲကွဲပြားပြား အဖြေသိရလေအောင် အဘရဲ့ နတ်ရေ စင် (ရေမုန်း)နဲ့ ပက်ဖျန်းကြည့်ရမလေ ကွဲ့ လုံမလေးရဲ့”ဟု ပြောလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဘကြီးအောင်မှ ဆရာလေးကိုကြည်နိုင်အား အိမ်၌ ထမင်းစားဖိတ်ပြီးနောက် -

“ဆရာလေး သုံးဆောင်ပြီးရင် ဒီရေအေးအေးလေးကို သောက်လိုက်ပါဦးနော်”ဟု ရေမုန်းကို သောက်ရေအမှတ်ဖြင့် တိုက်လေတော့၏။

ရေသောက်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ဆရာလေးမှ -

“အား ... အမလေး ပူပါတယ်တော့။ ကြောက်ပါပြီ”ဟူသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံသြသြကြီးကို ကြားရလေ၏။

လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော အိမ်နီးနားချင်းများအားလုံး အံ့အားသင့်

ကြသော်လည်း ဘကြီးအောင်မှာမထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ခုကို ခံမြဲပြုံးကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် ဘကြီးအောင်မှတ်ပြေးမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ဆရာလေးကိုကြည်နိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ စွဲကပ်သော ဖုတ်ကို ခွာစေပြီး နောင် ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ရန် သတိပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်အိုတစ် ဦးလည်း “အား အမလေး ကြောက်သလား”ဟူသော အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ လောဇ္ဈေများ ပြန်နေသော မိခင်ဖြစ်သူ၏ ခင်ခင်ကြီးမှ အတင်းလှုပ်နှိုးနေရလေ၏။

ဒေါ်အိုတစ်မှ အသိဝင်လာသောအခါတွင်မူ “နေနင့်ဦးပေါ့ ငအောင်နဲ့ ငါ့အကြောင်း တစ်နေ့ ကောင်းကောင်း သိစေရဦးမှာပေါ့”ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘကြီးအောင်တို့ လူစုမှာမူ ဆရာလေး၏ ပြောကြားအရ ရွာထိပ် သောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ချုံပုတ်များနံ့ဘေး၌ ပုန်းအောင်းနေ

နေကြ၏။

ကောင်းကင်တွင် လမင်းကြီး
က ပြည့်ဝန်းထိန်သာနေသည်။ ပုစဉ်း
ရင်ကွဲမြည်သံများသာ ဟိုတစ်ချက်
သည်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ထို့နောက် ဘကြီးအောင်မှ
အန္တတစ်ခုကို တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ဆို
ဆိုက်ရာ ၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင်
ညောင်ပင်ကြီးအနီးသို့ အဝတ်ဗလှာနှင့်
မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာတော့၏။

ဘကြီးအောင်မှ လိုက်ပါလာ
သော လူအားလုံးကို တိတ်တိတ်နေကြ
မိန့် အချက်ပေးလိုက်ပြီး ထိုမိန်းမပျိုအား
ဦးစားသော ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခုဖြင့်
အပ်ဖမ်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုမှာ
အံ့တရက်မို့ ပိုက်ကွန်၌ မိသွားပြီး
အောက်နေသေး၏။ ဘကြီးအောင်မှာ
အေးကပ်သွားပြီး ပရိတ်ရေအဖြစ်
အဖုန်းလိုက်သောအခါ ထိုမိန်းမပျိုမှာ
အဖုန်းစွာ နီးဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော
အဆေးရုပ်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ
သည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းမပျိုပုံ ထို

နာနာဆေးရုပ်အား ဘကြီးအောင်မှ
ဓားပါလာသော ရွာသားတစ်ယောက်ကို
အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ပိုင်းစေ၏။
ထို့နောက် မြေမှာ မြှုပ်စေ၏။ ထိုအခါ
ကျမှ ရွာသူ၊ ရွာသားအားလုံးလည်း
ကျောင်းဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်၏ အဖြစ်
ကို ဇာတ်ရည်လည်မိကြတော့၏။

ဘကြီးအောင် အသုံးပြုခဲ့သော
ဖုတ်ပြေးမန္တန်ကိုပါ ဗဟုသုတအလိုရာ
ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

လူနာကို အကယ်၍ ဖုတ်
တစ္ဆေ မှီကပ်နေသည်ဟု အထင်ရှိလျှင်
ငယ်ထိပ်မှ ဆံပင်ကို ခွဲ၍ အောက်ပါ
မန္တန်ဖြင့် ၃၇ အုပ်မန်းရမည်။ (ဤ
နေရာတွင် ဘကြီးအောင်မှာတော့
ပရိတ်ရေအဖြစ် အသုံးပြု၍ ကျောင်း
ဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်နှင့် နာနာဆေးရုပ်
တို့ကို ပက်ဖျန်းခဲ့သည်။)

xxx

ဂါထာမန္တန်

သမ္ပုဇ္ဈေ၊ သမ္ပုဇ္ဈေ၊
သဗ္ဗေ ပုဇ္ဈိ၊ သဗ္ဗေ ဓမ္မော၊
သဗ္ဗေ သံဃာ၊ သဗ္ဗေ ဒေဝါ၊
ခမတိ၊ သော သော သ
သ အ အ နိ နိ၊ ဂစ္ဆဟိ၊
ဂစ္ဆဟိ၊ အမုမိ ဩကာသေ
တိတ္တာဟိ။

xxx

အညွန့်
ဤဂါထာဖြင့် ရွတ်လိုက်ပါက
မည်မျှလောက်ကြမ်းသော ဖုတ်တစ္ဆေ
ဖြစ်စေကာမူ ချက်ချင်းပြေးရမည်။

ဤဂါထာမှာ ပယောဂသက်
သက်ဖြစ်၍ ပယောဂနှင့် ပတ်သက်သမျှ
ဉာဏ်ရှိသလို အမျိုးမျိုး ခွဲထွင်သုံးစွဲနိုင်
ပေသည်။

စိုးမိုးနိုင်

ပြည်တွင်းပရ

ဝိသိသင်္ဂြာသိပ္ပိရ်လောသော

အကောင်ကြီး

စိုးဝင်း(ဝက်လက်)

၁၄၀

အတွဲ (၂) အမှတ် (၂)၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဝက်လက်မြို့နယ် အရှေ့ခြမ်း၊
အနောက်ခြမ်းမှ ကျေးရွာများသည် မိမိ
တို့အိမ်တွင် သုံးစွဲဖို့ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ
အတွက် လောင်စာထင်းများကို
ဝက်လက်မြို့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိသော
တောင်ကြောများတွင် ပေါက်ရောက်နေ
သော သန်းပင်၊ ဒဟပ်၊ တောင်သရက်၊
အင်၊ ရှား၊ ပျမ်းပင်ပေါက်များကို တောင်
သူများက လှည်းနွားနှင့် ညအိပ်ညနေ
နေပြီး သွားရောက် ခုတ်ယူကြ၏။

၎င်းတောင်ကုန်း၊ တောင်
ကြောသည် သစ်ပင်ပေါင်းစုံအပြင် မျှင်၊
ဝါးဒလက်၊ ကြခတ်ဝါးလည်း ပေါက်
ဆုတ်နေသဖြင့် အိမ်အတွက်၊ ဝင်းထရံ
အတွက်ပါ ခုတ်ယူရရှိသဖြင့် ဝယ်ယူသူ
များ မလိုတော့ပေ။

သန်းပင်၊ ဒဟပ်ပင်များက
လည်း လှည်းဝင်ရိုး၊ ထွန်းဆံ၊ ထယ်အုံး
လုပ်လို့ရသဖြင့် တောင်သူသုံး
ယာတန်ဆာပါ ဝယ်သုံးစရာ မလို
တော့ပေ။

ဝက်လက်မြို့နယ် တစ်နယ်
လုံးမှ တောင်သူလယ်သမားများသည်
လယ်ယာလုပ်ငန်းပြီးစီးချိန် နွေရာသီ
အားလပ်သော ရက်များတွင် လှည်း
လေး ငါး ခြောက်စီး အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ၎င်း
တောင်ကြောသို့ ညအိပ်ပြီး အိမ်အတွက်
ထင်းနှင့် တောင်သူသုံး ပစ္စည်းများကို
နှစ်စဉ် ခုတ်ယူကြ၏။

ယခုလည်း ဝက်လက်မြို့
အနောက်ခြမ်းမှ လိန်ပင်ကျေးရွာရှိ
တောင်သူများဖြစ်သော ဦးဖိုးအောင်၊
ဦးသာဒေါ၊ ကိုညွန့်ဝေ၊ ဦးဖိုးခက်၊ ဦးတင်
တို့ ငါးဦးသည် ထင်းခုတ်ရန်အတွက်
ရေနွေးကြမ်းပိုင်းတွင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေ
ကြ၏။

“ဆရာဖိုးကိုယ်တိုင် လိုက်မှာ
လား”

ဦးတင်က ထန်းလျက်တစ်ခဲ
ကို ကောက်ဝါးရင်း မေးလိုက်၏။
“ဒီတစ်ခေါက် ကိုယ်တိုင်လိုက်
မှ ဖြစ်မှာ”

ဆရာဖိုးက ပြောလိုက်၏။

တကယ်တော့ ဦးဖိုးအောင်သည်
တိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိမိရွာ
နှင့်တကွ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများကို
ဆေးဝါးကုသပေးနေသူ ဖြစ်၏။

ဆေးဝါးဝါးခကို သဒ္ဓါကြေး
သာ လက်ခံရယူပြီး ဆေးဖိုးဝါးခ မတတ်
နိုင်သူများကိုလည်း စေတနာနှင့် ကုသ
ပေး၏။

ဒါကြောင့်လည်း မိမိရွာနှင့်
တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများက လေးစား
ကြည်ညိုကြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ငါး
ယောက် ထင်းတောသွားဖို့ သေချာပြီ
ပေါ့”

ဦးသာဒေါက ရေနွေးကြမ်းကို
ပန်းကန်ထဲ ငဲ့ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အခုအတိုင်းကတော့ သွားဖို့
သေချာနေပြီပဲ”

ကိုညွန့်ဝေက ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်နေ့ သွားကြမယ်ဆိုတာ
ကိုပဲ ညှိနှိုင်းကြရုံပေါ့”

ဦးဖိုးခက်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မနက်သွားမယ်ဆိုရင် အရန်
သင့် ဖြစ်ကြမလား”

ဆရာဖြိုးက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကတော့ အရန်သင့်

ပဲ။ မနက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ရတယ်”

ကိုတင်က သူ့အနေဖြင့်

အရန်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျန်တဲ့သူ

တွေကလည်း မနက် အရန်သင့်ဖြစ်ကြ

ရဲ့လား”

ဆရာဖြိုးက ညိုကြည့်လိုက်

၏။

“ကျုပ်တို့လည်း မနက်ဖြန်

လိုက်နိုင်ပါတယ်”

ကျန်လူများက ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုဆို မနက်ဖြန်သွားကြဖို့

သေချာသလောက် ဖြစ်ပြီပေါ့”

ဆရာဖြိုးက ရေနွေးကြမ်း

တစ်ကျိုက်သောက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒီနစ် မိုးဦးစောမယ် ထင်

တယ်”

ကိုတင်က ရေနွေးကြမ်း

ပန်းကန်ထဲ ရေနွေးငွေ့ရင်း ပြောလိုက်၏။

“မနေ့က မန္တလေးက ပြန်လာ

တဲ့ ဦးပဉ္စင်း ဦးဝါယမ ဝယ်လာတဲ့

သင်္ကြန်စာထဲမှာ မိုးဦး၊ မိုးလယ်၊

မိုးနှောင်း သုံးချက်ညီအံ့လို့ ပါတာပဲ”

ဦးသာခေါက ပြောလိုက်၏။

“သင်္ကြန်စာထဲက ပါတဲ့

အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။

ကျုပ်တို့ လယ်သမားတွေဆိုတာကလည်း

မိုးလေညီညွတ်မှ အဆင်ပြေတာဆိုတော့

ရာသီဥတု မှန်ကန် ညီညွတ်ရင်

အကောင်းဆုံးပေါ့”

ဆရာဖြိုးက လက်ဖက်ခွက်ထဲ

မှ လက်ဖက်နှိုက်စားရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်။ အုံးမောင်

ရောဂါ သက်သာရဲ့လား”

ကိုတင်က ကောက်ခါငင်ခါ

မေးလိုက်မှုကို ဆရာဖြိုးသည် ခပ်ဆိုင်း

ဆိုင်း လုပ်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“အင်း . . . ဆေးရုံက

ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့သူဆိုတော့ သိပ်တော့

မလွယ်ပါဘူး”

ဆရာဖြိုးက တွေးတွေးဆဆ

ပြောလိုက်၏။

“ဘာရောဂါလဲ ဆရာဖြိုး”

ဦးညွန့်ဝေက မေးလိုက်၏။

“ရောဂါကတော့”

ဆရာဖြိုး ရောဂါကို ထုတ်ဖော်

ပြောဖို့ ဝန်လေးနေဟန်ဖြင့် ခပ်ဆိုင်း

ဆိုင်းလုပ်ရင်း ရေနွေးပန်းကန်ထဲ

ဖြည်းဆေးစွာ သောက်နေလိုက်သဖြင့်

“ဘာရောဂါလဲ ဆရာဖြိုးရ”

ဦးဖိုးခက်သည် သိချင်စေဖြင့်

မေးလိုက်၏။

အုန်းမောင်က စပါး ပဲ ပွဲ

လုပ်နေသဖြင့် ရွာနှင့်မန္တလေး ကူးချင်

သန်းချည် လုပ်နေသဖြင့်ဖြစ်၏။

ရွာမှ လူများက မှာစရာပစ္စည်း

လေးများကို အုန်းမောင်ကို မှာကြသဖြင့်

မန္တလေးမှ ပစ္စည်းများကို စပါး ပဲ သွား

ရင်း ဝယ်ယူပေးတတ်သဖြင့်လည်း

သူ့ကို ပဲ၊ စပါး၊ ဂျုံ စသော သီးနှံများ

အုန်းမောင်ကိုသာ ရောင်းချပေးကြ၏။

သည်တော့ အုန်းမောင်

ဖြင့် တခြားပွဲစားများထက် ကုန်ပိုရ
သဖြင့် မန္တလေးသို့ သွားရသည်က
ခေါက်စိပ်သလို အမြတ်ငွေကလည်း
မဆိုးလှသဖြင့် လက်စွပ်၊ နာရီ၊
ဟင်းချိန်၊ ဆွဲကြိုး၊ တရုတ်ဆိုင်ကယ်
လေးနှင့် တောသုဌေးသားပုံ ပေါ်နေသလို
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဖို့ အရွယ်က
လည်း ငယ်သေးသဖြင့် အပျော်အပါးကို
ခုံမင်မိခဲ့သောကြောင့် ခေတ်ရောဂါ
အအိုင်စီအက်(စ်) ရောဂါရခဲ့ရ၏။

“အုန်းမောင် ရောဂါက
အအိုင်စီအက်(စ်) ရောဂါတဲ့”

“ဟင်”

“အလိုလေး”

ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းတွင် ရှိသူ

အားလုံး အံ့သြထိတ်လန့်သွားကြ

“အင်းလေ ဘယ်သူမပြု မိမိ

ကိုယ်ပြုတဲ့ ကိုယ်သာခံကြရ

ဆရာပြီးက တရားသဘောနဲ့

ညည်းညူ ပြောလိုက်၏။

ဆရာပြီးနှင့်တကွ ကြားရသူ
အားလုံးနီးပါးကပါ အုန်းမောင်အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြီးစွာ ဖြစ်ကြရ၏။

ကိုယ့်ရွာသူ၊ ရွာသား အသက်
အရွယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေဆုံး
သွားရခြင်းသည် ရွာ၏ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်
တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်
တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာနှင့် ဆိုပါက

ဆရာပြီး ဆက်မတွေးလိုတော့
သဖြင့် အတွေးစကို အတင်းရပ်လိုက်
ပြီး ...

“အားလုံး ရွာကနေ ရွာဦး
ကျောင်းက တုံးခေါက်ရင် ထင်းတော
ထွက်ကြမယ်။ အားလုံး ညကတည်းက
အသင့်ပြင်ထားကြပေတော့”

ဆရာပြီးက ညှိနှိုင်းမှုစကား
ဝိုင်းအား နိဂုံးသတ်မှတ် အဆုံးသတ်
လိုက်ပါ၏။

တောရပ်၊ တောခလေ့၏
ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းလေးများသည် ရပ်ရေး၊
ရွာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး
တို့ကို မိမိတို့ လက်လှမ်းမီသလောက်

ဆွေးနွေးပြောဆိုရာ ရပ်ခလေ့၊ ရွာခလေ့
စရိုက်သဘာဝလေးပင်တည်း။

xxx

ဆရာပြီးတို့အဖွဲ့ လှည်းငါးစီး
သည် ထင်း၊ ထွန်တုံး၊ ထွန်တံလုပ်ရန်
အသားများကို ခုတ်ယူပြီး ထင်းတော
ခေါ် တောင်ရိုးမှ တစ်ညအိပ်ပြီး နံနက်
သုံးနာရီလောက်တွင် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ထင်းသွားခုတ်သော တောင်
ကြော ထင်းတောနှင့် လိန်ပင်ကျေးရွာ
သည် ဆယ်နှစ်မိုင်ခရီးမို့ ညနေ နေမဝင်
မီ ရွာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ပါလာသော
ထင်းများနှင့် “လယ်ယာသုံးရန် ပစ္စည်း
များကို လှည်းပေါ်မှချပြီး ရေခိုးခိုး ညနေ
စာ ထမင်းများကို စားပြီးသည်နှင့် ဆရာ
ပြီးသည် ပန်းလာသဖြင့် နှစ်နစ်ချိုက်
ချိုက် အိပ်လိုက်၏။

“သူခိုးဟေ့ သူခိုး။ ဖိုးမျှင်တို့
အိမ် သူခိုးဝင်နေတယ်ဟေ့။ အားလုံး
ထွက်ကြ ဝိုင်းထားကြဟေ့”

တောရပ်သဘာဝ၏
တိတ်ဆိတ်မှုကို ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ

သော အသံများက တစ်ရွာလုံး လန့်နှိုး
ကုန်တော့၏။

အိပ်ရာကနေ နိုးလာသောသူ
များကလည်း တုတ်၊ ဓား၊ လှံကိုယ်စီ
နှင့် ဖိုးမျှင်တို့အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေးသွား
ရင်း အော်ဟစ်နေကြ၏။

“အားလုံးထွက်ဟေ့၊ ဝိုင်းထား
ဟေ့။ သူခိုးမလွတ်စေနဲ့”

ဆရာဖိုးသည် အိပ်ရာမှ
ထပြီး ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဆွဲပြီးမှ
မိမိနှင့်ဓား မသင့်တော်သဖြင့် ဓားကို
ထားခဲ့ပြီး ဖိုးမျှင်တို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့
၏။

ဖိုးမျှင်တို့အိမ်ကို လူအုပ်က
ဝိုင်းထား၏။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
အော်ဟစ်နေကြ၏။

“သူခိုး အိမ်ထဲပုန်းနေတယ်
ထွက်မပြေးသေးဘူး”

ဖိုးသီးက လက်ထဲတွင်
ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် အော်ဟစ်နေ၏။

“ဟေ့ ... အားလုံး လက်

လွန်ခြေလွန် မလုပ်ကြနဲ့နော်”

“ဥပဒေအရပ် လုပ်ကြရမယ်”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌက လူအုပ်အား
အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။

“အိမ်ထဲရှိတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာတယ် ဥက္ကဋ္ဌ။
ကျွန်တော် သိသိချင်း ထပြီး စောင့်ကြည့်
နေတာ”

ဖိုးမျှင်နှင့် အိမ်နီးချင်းမောင်စီ
က ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဖိုးမျှင်တို့
မိသားစုသည် သူ့ယောက်ျားမရွာသို့ မနေ
ထဲက သွားကြသဖြင့် မောင်စီကို
အိမ်ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုထားရန်
မှာကြားခဲ့သဖြင့် မောင်စီက ယခုလို

သူခိုး အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိုးသံခွက်သံများ
ကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထပြီး စောင့်
ကြည့်ရာ ခန့်အိုး၊ ခန့်ခွက်သံများ ကြားရ
သဖြင့် အိမ်ထဲ လူဝင်နေကြောင်း
သိလိုက်ရမှုကြောင့် သူခိုးဝင်နေကြောင်း
အော်ဟစ်လိုက်သည်မှ စပြီး တစ်ရွာလုံး
နိုးပြီး ဖိုးမျှင်တို့အိမ်အား ဝိုင်းထားလိုက်

ကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲဟေ့ ... သော့ဖျက်ဦး

အိမ်ထဲဝင်မယ်”

“ဖိုးနီ၊ မောင်ပန်၊ မြေ

မောင်တိုး၊ ဖိုးမြ အိမ်ထဲ သတိနဲ့ဝင်ကြ

အပြင်ကလူတွေ အသင့် သတိနဲ့နေကြ
ဥက္ကဋ္ဌက ပြောပြီး သော့
ထုဖျက်လိုက်၏။

“ခန်း ... ချွမ်း ... နှစ်

ထုရှိကံသံနှင့် မရှေးမနှေး

သော့ပြတ်ထွက်သွား၏။

“ဖိုးနီတို့ သတိနဲ့ဝင်နော်”

ဓာတ်မီးတွေ အိမ်ထဲ

ထိုးထား၊ လက်လွန်ခြေလွန် မပြု
နော်”

ဥက္ကဋ္ဌက လူငယ်တွေ

လက်လွန်ခြေလွန် လုပ်မှာစိုး

တဖွဖွ မှာနေရ၏။

ဖိုးနီတို့ ရပ်ရွာလုံးခြံ

ဝင်များက အိမ်ထဲ သတိနှင့်

ကြ၏။

ဓာတ်မီးများနှင့် ထိုး

အိမ်ထဲတွင် လင်းထိန်နေ၏။

“အခန်းထဲ သတိနဲ့ ဝင်ကြ
နော်”

ဥက္ကဋ္ဌက အပြင်မှ သတိပေး
လိုက်၏။ အပြင်က လူအုပ်ကလည်း
လှုပ်လှုပ်ရှုရှုနှင့် သူခိုးထွက်ပြေးလာပါက
ဖမ်းရန်အသင့်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွား၏။
ဖိုးနီတို့အဖွဲ့က အိမ်ထဲတွင် ရှာကြဆဲ။
ဆယ်ငါးမိနစ်ကြာသွား၏။

“ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်ထဲ ဘာမှမတွေ့
ဘူး”

အိမ်ထဲမှ ဖိုးနီတို့အဖွဲ့က
ဆန်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ထုပ်တန်းတွေပေါ် တက်နေ
အယ်။ သေချာကြည့်ကြ”

ငါးမိနစ်လောက်အကြာ ...

“ဥက္ကဋ္ဌ ဘာမှမတွေ့ဘူး”

“ဟေ ... မောင်စီ။ မင်းဟာ
ချာရဲ့လား”

ပြဿနာစစ်ဆေးသူ မောင်စီကို
မေးလိုက်၏။

“သေချာတယ် ဥက္ကဋ္ဌ။ ရတာပါ”

ကျွန်တော် ရောက်တဲ့အထိ အိမ်ထဲက
အိုးခွက်သံ ကြားနေရတာ”

“ကြောင်၊ ခွေးတွေ - ဝင်ပြီး

အိုးခွက်တွေ လှန်တာနေမှာပါကွာ”

“ကြောင်၊ ခွေး မဝင်နိုင်ဘူး။

အိမ်က အလုံအခြုံ”

လူအုပ်ထဲမှ ကိုတင်က ပြော
လိုက်၏။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်
တယ်။ အပြင်က ကြောင်၊ ခွေး မဝင်နိုင်
ဘူး”

ဥက္ကဋ္ဌက မှတ်ချက်ပြု၏။
အိမ်ထဲ ဝင်ရှာသော ဖိုးနီတို့ ထွက်လာ
ကြ၏။

“ဥက္ကဋ္ဌ ဘာမှမတွေ့ဘူး။

မောင်စီ မင်းကြားရတာ သေချာရဲ့လား
ကွာ”

“အိမ်မက်မက်ပြီးများ ထအော်
သလား”

“ခက်ပါပြီ ဥက္ကဋ္ဌရာ။
ကျွန်တော် သေသေချာချာကို ကြားသိ

သူခိုးကား မတွေ့။ မောင်စီ
ကလည်း အခိုင်အမာ ပြောနေ၏။

သည်လိုနှင့် လူများ ကိုယ့်
အိမ်ကိုယ် တစ်စစနှင့် ပြန်ကုန်ကြ၏။

ဥက္ကဋ္ဌနှင့် လူအချို့က ဖိုးမျှင်
အိမ်တံခါးကို ပြန်ပြီး စေ့ထားပြီး ပြန်လာ
လို ဝါးတစ်ပြန်မရောက်မီ ...

“ဂွမ်း ... ဒုန်း ... ကလွမ်း”
ဖိုးမျှင် အိမ်ထဲမှ ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“အိမ်ထဲမှာ သူခိုးရှိသေးတယ်
ဟေ့။ အားလုံး အမြန်ပြေးခဲ့ကြဟေ့”

သည်တစ်ခါ ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင်
အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သံက တိတ်ဆိတ်

သော ညယံကို ဖောက်ထွင်းထွက်ပေါ်
လာတော့၏။

“အိမ်ကို ဝိုင်းထားကြဟေ့”
လူအုပ်သည် အိမ်ကို တစ်ဖန်

ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။
ဖိုးနီတို့အဖွဲ့နှင့်တကွ နောက်

ထပ် လူငါးယောက် ပေါင်းဆယ်ယောက်

အဖွဲ့က အိမ်ထဲ သတိနှင့် ဝင်သွားကြ ပြန်၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ အထက်အောက် အကြိုအကြားပါမကျန် စေ့စပ်စွာ ရှာသော်လည်း မတွေ့ရ။

အားရအောင် ရှာပြီးသည်နှင့် ဖိုးနီတို့အဖွဲ့ ထွက်လာကြ၏။

“ဘာမှမတွေ့ဘူး ဥက္ကဋ္ဌ”

“ဟေ”

သည်တစ်ခါ အံ့သြသွားရသူက ဥက္ကဋ္ဌဦးရွှေမြ သူကိုယ်တိုင် ကြားသိ လိုက်ရပြီး ဘာမှမတွေ့ဘူးဟု ပြောလာ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“တစ်ခုခုတော့ ထူးနေပြီ”

ယောက်ျားမရွာသွားတဲ့ ဖိုးမျှင် တို့ မိသားစုထဲကများ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာပြီး ခြောက်လှန့်နေလေရော လား။

အားလုံး သံသယဖြစ်နေကြ ၏။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ် တစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အိမ်ထဲမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန် တစ်ခု ပြေးထွက်လာမှုကြောင့် ...

“ဟာ”

“ဟင်”

“ထွက်ပြေးပြီဟေ့။ လိုက်ဟာ လိုက်ဟာ”

လူအုပ်ကြီး၏ ညာသံပေး အော်ဟစ်သံကြီးက ဟိန်းထွက်လာသလို တစ်ရွာလုံးတွင်မက အနီးအနား ရွာနီး ချုပ်စပ် ဝေါတော၊ ညောင်ပင်သာ၊ မူးကြီး၊ ထုံးဘိုကျေးရွာများကပါ ကြား နိုင်လောက်အောင် ဆူညံသွား၏။

“လိုက်ဟေ့ ... လိုက်ဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့ လိုက်ဟာ”

ရေမှလူသည် လူအုပ်နှင့် ဝါး တစ်ပြန်လောက်သာ ကွာဝေး၏။ ရွာမှ လူငယ်လူရွယ်များက ရှေ့ဆုံးမှ ရေမှ ပြေးသူနှင့် မီလုမီခင် ဖြစ်နေပြီ။ လက် တစ်ကမ်းအလိုလောက်တွင် လူနှစ် ယောက် ဖြစ်သွားသဖြင့် နောက်မှ လိုက်နေသော လူအုပ်ကြီးသည် တအံ့ တဩ အားလုံး တစ်ညီတစ်ညာတည်း။

“ဟာ”

ဟူသော ထိတ်လန့်သံကြီး

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသေး ၏။ ထို့အတူ ရေမှ ပြေးနေသော လူနှစ် ယောက်သည် ဝဲယာသို့ ပြေးထွက်ရန် ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့၏။

အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်သည်

ဆရာဦးတို့ လှည်းအုပ်စု တောင်နီး ထင်ဆုတ်လှည်းများနှင့် လိုက်ပါလာသော အကောင်ကြီးနှင့် လိန်ပင်ရွာသူရွာသူ များ ပထမဦးဆုံး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တွေ့ဆုံခြင်းပေတည်း။

xxx

တောင်ရိုးမှ လိုက်လာသော

အကောင်ကြီးသည် တောင်ရိုးသို့ ဆင်းသော် လိန်ပင်ကျေးရွာတွင် ချစ်မြေ တော့၏။

လိန်ပင်ရွာထဲတွင်

သော ရက်များတွင် အိမ်မီးဖိုချိန်ထဲ ဝင်ပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဖွဲ့နောက်မှပြခြင်း။

ထိုသို့လုပ်ရပ်သည်

တည်းမဟုတ်၊ အိမ်တိုင်းလို လုပ်၏။ အစကတော့ ကြောက်လန့်မိကြသော်လည်း ရွာသူရွာသားများက သိပ်မကြောက်ကြတော့။

မီးဖိုဆောင်ထဲ အိုးခွက်များ ဖွေနှောက်နေစဉ် ...

“ဒီကောင်ကြီး ဆော့နောက် နကျပါကွာ။ မကွဲမရှပါဘူး”

ဟု ဆိုလျှင် ကွဲရှအောင် ဘယ်တတ်၏။

“ဟ ... ဟ ကွဲကုန်အောင် ဆုပ်ပါနဲ့” ဆိုလျှင် ကွဲအောင်မလုပ်။

အကောင်ကြီးသည် လထိန် နီသောသော ရက်နှင့် လပြည့်နှင့် လပြည့်ကျော်သုံးလေးရက်လောက်တွင် ခြံဆုံး အပျော်ဆုံးမို့ ရွာထဲက အိမ်ထောင် ဖွေနှောက်တတ်၏။

သိပ်ကြောက်လန့်သွားအောင် အောင် ဘယ်သူမှမလုပ်။ သည်လည်း ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို ချစ်ရုန်းမသိတော့ပေ။

တစ်ရက် သာဆောင်သည်

လူရွတ်လူနောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ည လပြည့်ည။ ဟိုကောင်ကြီး မြူးမယ့်ည။ မလာနိုင်အောင် စည်းတားထားမှ”

ဟု ဆိုပြီး အိမ်ဝိုင်းကို သေးနှင့် လှည့်ပန်းရာ သာဆောင်၏ ငယ်ပါကို နောက်က ဆွဲထားရာ ...

“အောင်မလေး လွှတ်ပါဟ။ နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး။ လွှတ်ပါ”

သာဆောင် အော်ပြီး တောင်းပန်မှ လွှတ်လိုက်တော့၏။

တစ်ရက်တွင်လည်း ဆရာပြီး ၏ တူမ မရီသမီးလေး ပုခက်ထဲတွင် သိပ်ထားစဉ် ကလေးပုခက် မီးတဟုန်း ဟုန်း ထလောင်သဖြင့် ...

“အမလေး လုပ်ကြည့်ဦး ကျွန်မ သမီးလေးပုခက် မီးလောင်ကုန်ပါပြီ”

မိခင်ဖြစ်သူ ပျာယာခတ်ပြီး ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်သဖြင့် အနီးအပါးအိမ်များက လူများ ရောက်လာမှ မီးငြိမ်းသွားပြီး ကလေးမှာ ဘာမှမဖြစ်။

သည်ထိအောင် နောက်တတ်သော အကောင်ကြီးဖြစ်၏။

ရွာသူ၊ ရွာသားများသည် အကောင်ကြီးကို နင်မထုတ်လိုသော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါးဟု သဘောထားပြီး တတ်သိဆရာများနှင့် ယဉ်ပြီး ရွာမှ နင်ထုတ်လိုက်သော ၎င်းနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် ဝမ်းနည်းကြကွဲလှစွာသော အသံကြီးနှင့် တစ်ရွာလုံး လန့်နှိုးကုန်အောင် အော်ဟစ်ကာ လိန်ပင်ရွာမှ ထွက်ခွာနှုတ်ဆက်သံကို တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ကြားလိုက်ကြပါတော့၏။

စာကြွင်း ဝက်လက်မြို့နယ်၊ လိန်ပင် ကျေးရွာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့တိုင် အကောင်ကြီး အကြောင်းကို ရွာသူ၊ ရွာသားများ မမေ့နိုင်ဘဲ စကားစပ်မိတိုင်း ပြောပြတတ်ပါကြောင်း။

စိုးဝင်း(ဝက်လက်)

သိုးမိုး သိုးဆက် မနေကောင်းသောအရပ်

သရဲပိးလား စုန်းပိးလား

မေ(တောချီပေါက်)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မိတ္တီလာမြို့ ဘူတာဟောင်း
ရပ်ကွက်၊ သံလမ်းအကျော်တွင် ဘူတာ
ဟောင်း တစ်ခုလည်းခေါ်ကြသည့်
မြေပြင်အတတ်သင် လေတပ်စခန်း
ဌာနချုပ်(လ+မ+သ) ရှိလေသည်။ မမ၏
ခင်ပွန်းသည်မှာ (လ+မ+သ)အမှတ် ၆
အုပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကာလ
ဖြစ်သည်။

မမနှင့် ခင်ပွန်းသည်မှာ
ဆယ်ထဲလိုင်းခန်းတွင် မနေဘဲ တပ်ပြင်
နှင့် နေခဲ့ကြသည်။

ပထမ၊ ထိလာစိုးရပ်ကွက်တွင်
နီးကားနေခဲ့ကြသည်။ မိတ္တီလာ ချည်
နှင့်အထည်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားများ
အစုအဝေးနေထိုင်ကြသည့် ရပ်ကွက်ဖြစ်
သည်။

လေတပ် နှင့် အနည်းငယ်
ခွာဝေးသဖြင့် ဘူတာဟောင်း
အနီးကပ်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

မမတို့ ၄၁ ရပ်ကွက်သည်

သုံးမိုး၊ သုံးဆက်
မနေကောင်း ဟု
မြန်မာ့အယူအဆ
ရှိသော်လည်း
မမတို့ဇနီးမောင်နှံက
ဒေတ်လူငယ်ပီပီ
အယူမသည်းဘဲ
နေခဲ့ကြသည်။

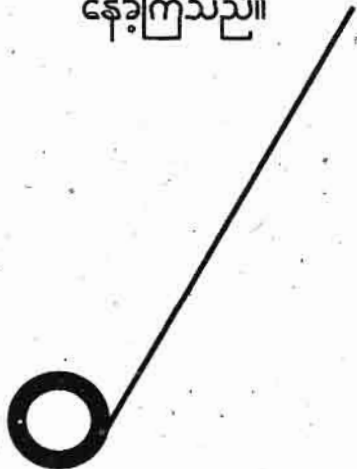
အိမ်ကြီးမှာ ဇီးခြံထဲတွင် ရှိသည်။
အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။
ပိတောက်ပင်၊ မာလာကာပင်၊ ဩဇာပင်
တို့မှာ အိမ်ကြီးအား အုပ်ပိုးနေပြီး
အတွင်းပိုင်းမှာ အလင်းရောင်အားနည်း
လှသည်။

အိမ်ကျယ်ကျယ် ကြိုက်သည့်
မမက သဘောကျလှသော်လည်း အိမ်
၏ အတွင်းပိုင်း မှောင်ခြင်းကိုတော့ သိပ်
မကြိုက်ပေ။ အိမ်လုံးချင်းက ရှားပါး
သဖြင့် သိပ်ချေးမများဘဲ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့
ကြသည်။

မမမှာ သားလေးတစ်နှစ်သား
လောက်နှင့် သူ့အဖေ ဂျူတီကျသည့်
ညများမှာဖြင့် အသည်းငယ်စရာ ကောင်း
လှသည်။

ဩဇာပင်များမှ ဩဇာသီးမှည့်
များအား ကိုက်ချီလျက်၊ အိမ်ခေါင်မိုး
ပေါ်တွင် ရှဉ့်များ သောင်းကျန်းလှသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ဆောက်လုပ်ရေး
ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ အိမ်ဖြစ်သဖြင့်
သစ်ပေါပေါဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားရာ

ကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း အိမ်အမိုးမှာ
ကပ်မျိုးတည်း မဟုတ်ပေ။ သုံးမိုး၊
သုံးဆက်၊ မိုးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သုံးမိုး၊ သုံးဆက် မနေကောင်း
ဘု၊ မြန်မာ့အယူအဆရှိသော်လည်း မမ
ဘို့ ဇနီးမောင်နှံက ခေတ်လူငယ်ပီပီ
အယူမသည်းပဲ နေခဲ့ကြသည်။

မမနှင့် သားလေးမှာ သူ့အဖေ
မရှိသော်၊ ညအိပ်ခဲ့ကြရာတွင် မည်သည့်
အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ခဲ့ကြပေ။

CD ဖြင့် တရားခွေးလေး ဖွင့်၊
ပုတီးလေးစိပ်တော့ မမလုပ်ခဲ့ပါသည်။
နောက်ပြီး မမ၏ ယောက္ခမကြီးက
ဘုန်းကြီးပင့်၊ ပရိတ်ရွတ်လည်း လုပ်ခဲ့
သေးသည်။

တစ်ခါက ခင်ပွန်းသည်၏ ညီ
တစ်ယောက် မိန်းမမိုးလာရာ အိမ်ကြီးထဲ
မှ အခန်းတစ်ခန်းတွင် အိပ်စေခဲ့သည်။

မမတို့လေတပ်(လ + မ + သ)
တွင် ရုပ်ရှင်ရုံရှိရာ အဲဒီညက ပန်းပန်
လျက်ပါ ရုပ်ရှင်ကားပြသဖြင့် မမတို့
သားအမိ၊ သားအဖ သုံးယောက် သွား

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ပြန်လာသော်
ထိုစုံတွဲမှ အလန်တကြား
ပြောပြကြသည်။
သူတို့ခြင်ထောင်ဘေးတွင်
ရူတစ်ယောက်
လာထိုင်ကြောင်း၊
ခြင်ထောင်
အပြင်ထွက်ကြည့်သော်
မတွေ့ရတော့ဟု
ဆိုလေသည်။

ကြည့်ကြသည်။ ညားခါစ အတွဲအား
အိမ်စောင့်ထားခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ပြန်လာသော်
ထိုစုံတွဲမှ အလန်တကြားပြောပြကြသည်။
သူတို့ ခြင်ထောင်ဘေးတွင် လူတစ်
ယောက် လာထိုင်ကြောင်း၊ ခြင်ထောင်
အပြင်ထွက်ကြည့်သော် မတွေ့ရတော့ဟု
ဆိုလေသည်။

မိုးလင်းသော် သူတို့စုံတွဲ
သွားကြလေသည်။ မမကတော့
မညှပ်မိပါ။ သူတို့စိတ်က ချောက်ချက်
လို့ ဖြစ်မှာပါဟု ပေါ့ပေါ့ပင် တွေးခဲ့သည်။
တစ်ခါက သားလေးသည်

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ငိုချည်းနေကာ
အပြင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ထွက်ခဲ့
သဖြင့် မမတို့လင်မယား သားလေး
ချီကာ ဘူတာဟောင်းလမ်းတစ်လျှောက်
မိုးအလင်းနေခဲ့ရဖူးသည်။ ဒါ
မမတို့ ဘာမှစိတ်ထဲ မထားမိပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
ပြောကြပါသည်။ “ဟဲ့ ကောင်
သုံးမိုး၊ သုံးဆက် မနေကောင်း

စီးပွားရေးလည်းကျ၊ လူကိုလည်း
ထိခိုက်တတ်တယ်ဟဲ့”

“အိမ်လေး ဘာလေးရှာပါလား။
ဟို ရှေ့လမ်းက ဒေါ်လှတင် နှစ်ခန်းတွဲ
အိမ်ခန်းမှာ တစ်ခန်းလွတ်နေတယ်။
တစ်ခန်းက ဆေးဆဲဘော်လင်မယားနေ
တယ်”

အဲသည်လို ပြောကြဆိုကြနှင့်
ခင်ပွန်းသည်က သူတို့ပြောသည့်
အခန်းကို သွားကြည့်နေစဉ်မှာပင်
သားလေးကို ဆေးရုံတင်ခဲ့ရလေသည်။
သားလေးမှာ ဝမ်းတွေသွား
နီလည်းအန်ရာ ငှက်ဖျားလိုလို၊ သွေး
ချွန်တုပ်ကွေးလိုလိုနှင့် သားလေး၏
အောက်ကို လှယူခဲ့ရလေသည်။

အဖျားလည်း တက်နေ၍
ဆေးရုံထဲဖြင့် ရေချိုးရလေသည်။
သားလေး စစ်ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ခြင်း
နောက် ဗိုလ်ကြီးမမများက သေချာဂရု
ပြုပါသည်။

သားလေး၏ လက်မှ
အောက်မှ ဆေးသွင်းထားရာ

သုံးမိုး၊ သုံးဆက်
မနေကောင်းဘူးနော်။
စီးပွားရေးလည်းကျ၊
လူကိုလည်း
ထိခိုက်တတ်တယ်ဟဲ့။

ဆေးပိုက်များဖြင့် သားလေးမှာ မကြည့်
ရက်စွာ ရှိသည်။

မနက်လေးနာရီလောက်မှာ
သားလေး အဖျားတက်လာပြီး မျက်လုံး
များက ဆေးရုံနံရံအား စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ လက်မလေးများကို ဆုပ်၍
လက်သီးဆုပ်ကာ တက်နေသည်။

သန့်ရှင်းရေးအစီမံကြီး
တစ်ယောက်က “ကလေးတက်နေတာ”
ဟု ဆိုကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်နယ်
ပေး ဖြန့်ဖြန့်ပေး လုပ်လေသည်။

ကျန်သည့် ဆရာမများ
ကလည်း ရေခဲဖက်တင်ပေး၊ အုပ်ပေးနှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မမမှာမူ ကြောင်ငေးပြီး
ရပ်နေမိသည်။ ဆရာမတစ်ယောက်က
“ကိုယ့်သားကို ခေါ်ကြည့်ပါဦး”ဟု ပြော
သည်။

ဒီစကားကြောင့် ကြောင်ငေး
နေသည့် မမသည် “သား သား”ဟု ခေါ်
လိုက်ကာ၊ ရင်ထဲမှဆီနေမိသည်။

မမ၏ သစ္စာမှာ သရဏံပုံ

ပါးကို ရွတ်ဆို၍ သားလေးအသက်ရှင်ပါ
စေလို အပြေးအလွှား ဆုတောင်းမိခြင်း
သာ။

“ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသ
ရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သားလေး အသက်ရှင်ပါစေ”

သားလေး၏ လက်သီးဆုပ်
လေးများ ပြေသွားကာ ဆေးရုံနံရံအား
စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများလည်း
ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာသည်။

ခဏကလေးပါပဲ။ အချိန်ခဏ
လေးအတွင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်စွာ
သားလေး၏ အခြေအနေ ပြန်လည်
ကောင်းမွန်လာသည်။

မမမှာ မျက်ရည်လည်း မကျ
မိ၊ ရင်လည်း မတုန်၊ ထုန်တုန်တုန်
ဖြစ်ပြီး ကြောင်ငေးနေမိသည့် တစ်ခဏ၊
အပြင်ပန်းကကြည့်လျှင် တည်ငြိမ်နေသ
လိုလို။

ဆရာမက “ကိုယ့်သားကို ခေါ်
ကြည့်ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သည့် အချိန်
မှ မမသိတရကာ ဘုရား တရားကို

ရွတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။
မိုးစင်စင်လင်းလင်းသော် သားလေး
မှာ အခြေအနေကောင်းသည်ထက်
ကောင်းလာသည်။

သုံးရက်ကြာတော့ မမနှင့်
သားလေး ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။
ယခင်အိမ်ကြီးဆီသို့ မပြန်
တော့ဘဲ ဒေါ်လှတင် အိပ်ခန်း ၂ ခန်းမှ
လွတ်နေသော တစ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့
ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီးအား ဆက်၍
ငှားနေသူများမှာ ဆေးခန်းမှ ဆရာ
ကျီးဇက်တို့ မိသားစုဖြစ်သည်။ ဆရာ
ကျီးဇက်နှင့် အမျိုးသမီးမှာ ကရင်လူမျိုး
များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့တွင် ကလေး
သုံးယောက်ပါရှိရာ များမကြာမီ အငယ်
ဆုံး သမီးလေးမှာ ထိုအိမ်ကြီးတွင်
သေဆုံးသွားလေသည်။

အများအပြောအရတော့ဖြင့်
သုံးမိုးသုံးဆက်အိမ်သည် မနေကောင်း၊
မနေအပ်၊ နေသူအား ခိုက်တတ်လေ
သည်တဲ့။

မမတို့ နောက်ငှားနေသည့်
အိပ်ခန်းမှာ ၂ ခန်းတွဲ ဖြစ်သည်။
တစ်ခန်းတွင် ဆေးရုံဘော် လင်မယား
နှစ်ယောက်နေသည်။ မမတို့အခန်း
မော့ကြည့်လျှင် ကုန်းပြင်ကလေး
အိမ်ရှင်အိမ်ရှိသည်။ တိုက်ခံနစ်ထင်
ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ခံအိမ်ကြီး၏ နောက်
ဘက်ကိုသာ မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။
ရှင်၏ နောက်ဖေးဘက်တွင်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မမတို့ အခန်း ၂ ခန်း
ကုန်းလေးပေါ်သို့တက်၊ အိမ်ရှင်၏
ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွား
ဝင်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်သည်။

အိမ်ရှင် ဒေါ်လှတင်
တိုက်ရှေ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်
ကပ်လျက်တွင် ပျဉ်ထောင်
သွပ်မိုးအိမ်လေးရှိရာ ကြီးကြီးနန်း
တို့ ငှားနေကြသည်။ မမတို့
လှမ်း၍ကြည့်လျှင်လည်း ပျဉ်
ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုအိမ်

အိမ်ရှင်တိုက်ခံအိမ်ကြီးကြား ဖြတ်
လျှောက်သွားမှ ဝင်းတံခါးသို့ ရောက်
သည်။

ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း အိမ်လေး
မှာ စည်းရိုးဘက် ကပ်ဆောက်ထားသ
ဖြင့် တမာပင်ကြီးများက အိမ်နှင့်
ကပ်လျက်တွင် ရှိသည်။

မမတို့အခန်း ၂ ခန်း၏ ဘယ်
ဘက် စည်းရိုးဘေး ကပ်လျက်တွင်
အိမ်သာရှိသည်။ အိမ်ရှင်ရော၊ အိမ်တား
ရော၊ ကုန်းပေါ်မှဆင်း၍ ထိုအိမ်သို့ပင်
တက်ကြသည်။

မမ၏ ခင်ပွန်းသည် မှာ
စက်ဘီးဖြင့် အလုပ်တက်သည်။
တစ်ဖက်ခန်းမှ လင်မယားမှာလည်း
လေးမရှိသဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်းပင်။

ထို အိမ်ခန်းတွင် မမ
သမီးလေးတစ်ယောက် ထပ်မံမွေးဖွားခဲ့
ဆဲသည်။ သားလေးနှင့် သမီးလေး မှာ
အရွယ်ချင်း မကွာလှသဖြင့် မမမှာ အိမ်
အလုပ်များ မနိုင်မနင်းရှိလှသည်။ သူတို့
အဖေမှာလည်း အလုပ်များဖြင့် မအား

လပ်လှပေ။
ထို့ကြောင့် ကလေးတွေ မနီး
ခင်၊ မထခင် မနက်လေးနာရီလောက်
ထ၍ ထမင်းဟင်းချက်ရသည်။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း
မနက်လေးနာရီတွင် မမနီးလာခဲ့သည်။
ကလေးတွေ အဖေက ဂျူတီကျသဖြင့်
ညပြန်မအိပ်ပေ။ သားနှင့်သမီးနီးမှာစိုး၍
အိပ်ရာထဲမှ အသာလေးထပြီး အိမ်ရှေ့
တံခါးအား လှုပ်ရသည်။

အိမ်ရှေ့ရေစည်ရှိ ရာသီ
လှမ်းထွက်ရန် အပြင်သို့ လှမ်းအကြည့်
တွင် အိမ်တားကြီးကြီးတို့ နေထိုင်သည့်
ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်းအိမ်လေးနှင့် ကပ်
လျက်က တမာပင်ခွကြားတဝိုက်တွင်
လင်းထိန်နေလေသည်။

မမလည်း သေချာစုစိုက်ကြည့်
ပြီး ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေသည်။ “ဘာလဲ၊
ကားမီးရောင်လား။ ဆိုင်ကယ် မီးရောင်
လား” သေချာစုစိုက်ကြည့်လေ “ဘာပါ
လိမ့်” ဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် ရှေ့တိုးလာ
မိသည်။

အိမ်တံခါးဝမှ ထွက်ပြီး အိမ်
ရှေ့သံစည်ကို ကိုင်၊ အဝတ်လျှော်
ကျောက်ပြားပေါ်တက်ရပ်၍ ကြည့်နေမိ
သည်။

တမာပင်ခွကြားမှ အလင်း
ရောင်များ ဖြာထွက်နေရာ ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်း အလင်းရောင်များ စုသွားပြီး
ဘောလုံးအရွယ် မီးလုံးသည် လူတစ်ရပ်
အမြင့်မှ တလိမ့်လိမ့်နှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်
ဘေးအတိုင်း ပြေးလာသည်။

တစ်ဖန် ချိုးကွေ့၍ အိမ်ရှင်
တိုက်ကြီး၏ ဘေးတစ်လျှောက်ပြေးလာ
ရာ မမရပ်ကြည့်နေသည့် နေရာနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြေးလာချင်းပင်
ဖြစ်သည်။

မမက “ဘာကြီးလဲ၊ ဘာကြီး
လဲ” နှင့် တအံ့တဩ ဆက်၍ ရပ်ကြည့်
နေမိသေးသည်။ မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ပြေးလာသည့် မီးလုံးသည် မမရှိရာ
အောက်ဖက်သို့ ဆက်၍ပြေးမလာဘဲ
တိုက်နံရံအဆုံးတွင် နောက်ပြန်လှည့်
ပြေးသွားရာမှ ရှေ့တိုက်နံရံအဆုံးတွင်

ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မီးလုံးပျောက်ကွယ်သွားမှ

မမလည်း အလန့်တကြား အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်တံခါးကို ပြန် ပိတ်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာလဲ၊ စုန်းမီးကြီး လား”

ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ကြည့်လိုက် သေးသည်။ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့လည်း မဟုတ်၊ လကွယ်နေ့လည်း မဟုတ်။ ထိုစဉ် အပေါ်မှ မမတို့ အောက်ဖက်သို့ လူဆင်းလာသည့် ခြေသံကြားရသည်။ အိမ်သာဘက်သို့ သွားပြီး အိမ်သာတံခါး ဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံ ကြားရသည်။ ဘယ်သူ လဲဟု မမ မမေးရဲ မကြည့်ရဲ အိပ်ခန်းထဲ မှာ အသာငြိမ်၍ ရပ်နားထောင်နေမိသည်။

ခဏကြာမှ အပေါ်ပြန်တက် သွားသည့် ခြေသံကြားရသည်။ မမ ထမင်းမချက်ရဲတော့ဘဲ သားနှင့်သမီး အနား ပြန်ဝင်အိပ်နေရသည်။

မိုးလင်းသော် ကြီးကြီးတို့ အိမ်ဘက်ဆီမှ အိမ်ရှင်ဒေါ်လှတင်ကို

လှမ်းပြောနေသည့် အသံ ကြားရသည်။

“မနက်က လေးနာရီလောက် တမာပင်ပေါ် အိပ်နေတဲ့ ကြက်ပြုတ်ကျ လို့ သမီးဆင်းကောက်ရတယ်။ ကြက်က သေနေပါပြီ”

ကြီးကြီးစကားကို ကြားရမှ မမတွေ့ခဲ့သည့် မီးလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ပို၍အတည်ပြုမိသည်။

“ဒီလိုဆို ညက မီးလုံးက ကြက်ကို စားနေတာလား။ တမာပင် ခွကြား အလင်းရောင်ဖြာထွက်နေတာ များ ကားမီးထိုးထားသလား မှတ်ရ။ ဘုရား ဘုရား၊ သရဲက ကြက်ကို စားနေ တာများလား။ သရဲမီးလား၊ စုန်းမီးလား”

မမတစ်ယောက်တည်း အတွေ့နှင့် ဗျာများနေရသည်။ မီးလုံး ပျောက်သွားချိန်နှင့် ကြက်ပြုတ်ကျချိန် တစ်ချိန်တည်းလောက်မှတ်ရသည်။

မမလည်း မနေနိုင်သဖြင့် အိမ်ရှင်သမီးနှင့် အိမ်နားနီးချင်း အစ်မ များ စုဝေးနေချိန်တွင် ညက အဖြစ်အပျက်အား ပြောပြမိသည်။

မမ ထင်ထားသလို သူ

အားလုံး တအံ့တကြွဖြစ်ခြင်း၊ မေးခြင်း မရှိ။ အားလုံးငြိမ်နေကြသည်။ အစ်မတစ်ယောက်မှ ထပြောသည်။

“နင် တွေတာ ပိုးစုန်းကြီး

ဖြစ်မှာပါဟယ်”

“ဟမ် ... ပိုးစုန်းကြီး”

မမမှာ ထပ်မံ၍ အံ့သြရသည်။ ဘောလုံးအရွယ်လောက် ကြီးဆိုတာတောင် ဘောလုံးသေးလေး အရွယ်မဟုတ်။ အကြီးအရွယ်။ ဒါကို ပိုးစုန်းကြီးတဲ့လား။

အားလုံးက ဤအကြောင်း ဆက်လက်ဆွေးနွေးလိုဟန် သူတို့ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေကြ မျိုးပင်။ မမမှာသာ မကျေမနပ် အဖြေမရသည့်အပြင် ပဟေဠိနှင့် ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီထောင့်တဲ တဲ့ မီးလုံးကြီးကိုများ ပိုးစုန်းကြီး မမက အရူးလား။ သူတို့က ကြောက်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

တာလဲ။ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

မမ ယောက်ျားကို မေးကြည့်
တော့လည်း ပိုဆိုးသေး။ ဘာမှ မပြော။
နားပဲထောင်သည်။ သူ့ကလည်း
သူ့လေယာဉ်အင်ဂျင်မှလွဲ၍ ဘာမှ သပုံ
မရ။

မမ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးတာ
လေးတွေ သတိရမိသည်။

ဟိုး အနောက်ဘက် ဘူတာ
ဘက်ကနေ မီးလုံးကြီးတွေ တက်တက်
တာတာ တွေ့ဖူးသတဲ့။ အဲဒါ စုန်းတောက်
တာ။ စုန်းတွေမြူးတာတဲ့ဟု မမတို့
လေးချင်း လူကြီးများ ပြောစကား
နဲ့လည်ဖောက်သည်ချကြသည်။

ဘယ်သူ့အဘိုး၊ ဘယ်သူ့
အဘိုးမြင်ဖူးတာလဲတော့ မသိပေ။

နောက်ပြီး မမတို့ရွာမှာ
လေးများရော၊ လူကြီးများရော၊ ပြော
ပုံပြင်ရှိခဲ့သည်။

“စုန်းမကြီးတစ်ယောက်ဟာ
ညအခါ ပျော်မြူးချင်တော့ သူ့ခန္ဓာ
ကိုထားခဲ့ပြီး ခေါင်းပြတ်ကြီးပဲ

ပျော်မြူးတာတဲ့။ သူ့အနားမှာ အိပ်နေတဲ့
ယောက်ျားနဲ့ သမီးက ခေါင်းမရှိတဲ့
ကိုယ်လုံးကြီးကို တွေ့သွားပြီး ကြောက်
လန့်ထွက်ပြေးရောတဲ့”

မမနည်းနည်း သိတတ်တဲ့
အရွယ်မှာ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းတောင်
နားထောင်ဖူးသည်။ မမတို့ အိမ်က
ဟွန်းလို့ခေါ်တဲ့ အော်လံကြီးနဲ့ ပြဇာတ်
တွေ၊ ဇာတ်ထုပ်တွေ၊ သီချင်းတွေ အစုံ
ဝယ်ထားပြီး အစားလိုက်စားတာကိုး။

မမ အမေနှင့် အဖေတို့ ပြော
နေတာ မမကြားဖူးသေးသည်။

“အဲဒီစုန်းခေါင်းပြတ်ဇာတ်ထုပ်
ကို ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ သွားမဖွင့်နဲ့
ဓာတ်စက်ပျက်ကရော”တဲ့။

နောက်တစ်ခု ပါးစပ်ပြော
ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိသေးသည်။

စုန်းမတစ်ယောက်က လယ်
ထဲမှာ လယ်ထွန်နေတဲ့ သူ့ယောက်ျားကို
ထမင်းလာဖို့သတဲ့။ လယ်ထဲက သစ်ပင်
ရိပ်မှာ ယောက်ျားကိုလည်း မတွေ့တော့
စောင့်ရင်း ခေါင်းယားပါလေရောတဲ့။
အဲဒါ ခေါင်းက ဦးရေနဲ့ဆံပင်တွေကို
ဒူးပေါ်တင်ပြီး သန်းရှာနေတုန်း ပြန်လာ
တဲ့ ယောက်ျားက တွေ့သွားပြီး ထွက်ပြေး
ပါလေရောတဲ့။

ငယ်ငယ်တုန်းက ညလသာ
သာမှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ မမတို့
ကလေးတွေ ပြောနေကျ စုန်းပုံပြင်တွေ
ပါပဲ။ တကယ်လက်တွေ့ ဘယ်သူ့တွေ့
ဖူးသလဲ မေးရင်တော့ သူ့အဘိုးလိုလို၊
ကိုယ့်အဘိုးလိုလိုပါပဲ။

မမ တကယ်လက်တွေ့ တွေ့ခဲ့
ရတဲ့ မီးလုံးကြီးကရော ဘာလဲ။ သရဲမီး
လား၊ စုန်းမီးလား၊ မမသိချင်ပါဘိ။

မေ(တာချီလိင်)

အမြန်လမ်းပရု

ဆိုင်ကယ်စီးသရဲ

တင့်တူး(ဇေယျဝတီ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ရှိတယ် ငြိမ်းမောင်ရ"

"ဟင် ... မင်းက ဘာကို

စဉ်းစားမိလို့လဲကွ"

"ဒီလိုလေကွာ။ ငါတို့ရွာထဲ

မှာ ဦးသာချိုကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဪ ... ဟိရွာအနောက်

ပိုင်းက အိမ်တိုင်တွေ ခွဲပြီး စားရွှေပေးတဲ့

ဦးသာချိုကြီး မဟုတ်လားကွ"

"အေးလေကွာ။ ဦးသာချိုကြီး

လည်း ငါတို့လိုပဲ လယ်ယာကွဲနွားရှိတာ

မဟုတ်ပေမယ့် တောင်ပေါ်တက်ပြီး

တိုင်တွေခွဲပြီး စားရွှေပေးကောင်းလို့

ရွာထဲက အိမ်သစ်ဆောက်လိုသူတွေက

အိမ်တိုင်တွေ ခွဲပေးဖို့ မှာကြလေတော့

အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ရဘူးကွ"

"အင်း ... ငါတို့ဆရာတပည့်

နှစ်ယောက် အဲဒီ ဦးသာချိုကြီးထံမှာ

တပည့်ခံပြီး ဝင်လုပ်ကြရင် မကောင်း

ဘူးလားဟေ့"

"ဟုတ်တယ်။ ဦးသာချိုကြီးက

သာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို သူတပည့်တွေ

အဖြစ် လက်ခံခဲ့ရင် ငါတို့ အလုပ်နဲ့လက်

ဘယ်ပြတ်ရတော့မလဲကွာ။ အလုပ်ရှိနေ

ရင် ဝင်ငွေမပြတ် ရနိုင်မှာဆိုတော့ ငါတို့

မိသားစုတွေ စားဝတ်နေရေးအတွက်

ပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ"

တစ်ညတွင် ဦးသာချိုကြီး

တောထဲမှ ပြန်ရောက်၍ အိမ်တွင် ရှိနေ

ကြောင်း သိရသဖြင့် အောင်ထွန်းတို့

ငြိမ်းမောင်တို့လည်း ဦးသာချိုကြီးနှင့်

တွေ့ကြရန် လာခဲ့ကြလေသည်။

"ဟ ... အောင်ထွန်းနဲ့

ငြိမ်းမောင်တို့ပါလားကွ။ ဘာကိစ္စနဲ့

ရောက်လာကြတာလဲ။ အိမ်ပေါ်တက်ကြ

ဟေ့။ ရေခွေးသောက်ကြကွာ"

အောင်ထွန်းတို့လည်း အိမ်ပေါ်

တက်ထိုင်ကြကာ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်

စီ သောက်နေကြလေသည်။

"ကဲ ... ဆိုကြစမ်းပါဦးကွ။

မင်းတို့လာခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စ"

"ဒီလိုပါ ဦးကြီးရယ်။ ဦးကြီးက

တောင်ပေါ်တက် တိုင်ခွဲပြီး စားရွှေ

ကောင်းလို့ အိမ်တိုင်လိုသူတွေက

တိုင်တွေမှာကြလို့ အလုပ်နဲ့လက်

အောင်ထွန်းနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က လှည်းနွား

နှင့် စိုက်ပျိုးစားသောက် လုပ်ကိုင်ရန်

လယ်ယာမြေမရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ မိသားစု

များရှိပြီး သားသမီးတွေလည်း ရှိနေကြ

၍ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက်

အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်နေကြရလေ

သည်။

"ဟေ့ ... ငြိမ်းမောင်ရေ။

ငါတို့မှာ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ဆရာလည်း

မရှိ။ လှည်းနွားမရှိဆိုတော့ ဝင်ငွေရ

မယ့်အလုပ်တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်ကြ

အပ်ဟေ့။ ဒီလိုမှ မလုပ်ကြရင် မိန်းမ

အလေးတွေ ငတ်သေကြရလိမ့်မယ်

"ငါတို့မှာ လယ်မြေ လှည်းနွား

ပြေမယ့် လက်နှစ်ဖက်ရှိနေတာပဲ

ဝင်ငွေရနိုင်မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို

ရှာလုပ်ကြရမှာပဲ"

"ငါ စဉ်းစားမိတာတစ်ခုတော့

မပြတ်အောင် လုပ်နေရတော့ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက် ဦးကြီးဆီမှာ တပည့်
အဖြစ်နဲ့ လိုက်လုပ်ချင်လို့ လာခဲ့ကြတာ
ပါ ဦးကြီးရယ်”

“ဟာ . . . ဟုတ်လားကွ။
ဦးကြီးမှာ တိမ်အော်ဒါတွေ များနေလို့
တပည့်လက်သားရှာဖို့ စဉ်းစားနေတာနဲ့
အတော်ပဲဟေ့။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်
ကွ။ ငါ့ထံမှာ တပည့်ခံပြီး ဝင်လုပ်ရင်း
က တခြားဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်
ဆက်တော့ မပြောင်းကြနဲ့နော်။ ငါ
အလုပ်က အလုပ်မှာမြဲမှ ဖြစ်မှာကွ”

“အို . . . ဦးကြီးရယ်။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဦးကြီးရဲ့
တပည့်တွေအဖြစ်နဲ့ ခိုင်းပါ။ မတတ်တာ
ကိုလည်း သင်ပြပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့
ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ကြမှာပါ ဦးကြီး
ရယ်”

“ငါ့အလုပ်ကတော့ အိမ်မှာနေ
ရတဲ့ရက်က နည်းပြီး တောတောင်ပေါ်
တက်ပြီး လုပ်ကိုင်ကြရတာဆိုတော့
အိမ်မှာနေရတဲ့ရက် နည်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး။ ကျွန်တော်
တို့ နားလည်ပါတယ်”

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့
နှစ်ယောက်ကို တပည့်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံ
ပါမယ်။ သန်ဘက်ခါမနက်မှာ တော
တက် ညအိပ်ပြီး တိုင်ခွဲဖို့ အော်ဒါတွေ
ရှိနေတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်
ယောက် စားရိက္ခာ တစ်ပတ်စာလောက်
ထည့်ပြီး အိမ်ကို လာခဲ့ကြကွ။ ငါတို့
တောင်ပေါ်တက်ကြပြီး တိုင်ခွဲကြတာ
ပေါ့”

အောင်ထွန်းနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့
နှစ်ယောက်လည်း ဦးသာချိုကြီးနှင့်အတူ
တောင်ပေါ်တက်၍ တိုင်ခွဲ အလုပ်ရကြ
သဖြင့် အဆင်ပြေခဲ့ကြတော့သည်။
အိမ်တိုင်တစ်စုံစာ ခွဲပြီး ရွှေပြီးဖို့ဆိုရင်
တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့် ကြာလေသည်။
တောထဲရောက်ကြလျှင် တိုင်ခွဲယူမည့်
ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးကြီး၊ ချောချောကို
လိုက်ရှာကြရသည်။ အပင်တွေလျှင်
ထိုပျဉ်းကတိုးပင်၌ သစ်ခေါင်းပေါက်၊
အဆွေး ရှိ၊ မရှိ ကြည့်ကြရသည်။

မည်သည့် အနာအဆာမျှ မရှိဘဲ ပင်ထဲ
ချောဆိုပါက ထိုအပင်၏ အနီးအနားတွင်
ရေရှိသော မြောင်နံဘေး၌ စခန်းချကြ
သည်။ ညအိပ်ပြီး တိုင်ခွဲကြရမည်ဆို
သောကြောင့် စခန်းချထားသည့် နေရာ
၌ ညအိပ်နိုင်ရန် ဆင့်ကလေးတစ်ခု
ဝါးများခုတ်၍ ဆင့်ထိုးကာ ဝါးပျဉ်း
ခွဲ၍ ခင်းကြပြီး တက်အိပ်နိုင်ရန်
ဆင့်ထိုးကြရ၏။ တစ်ညတလေ အိပ်ရာ
မဟုတ်ဘဲ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ညအိပ်ရာ
မည်ဖြစ်ရာ မြေကြီးပေါ်အိပ်၍ မဖြစ်
မြေငွေ့မှတ်ပြီး ဖျားနာနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်
ဆင့်ထိုးကာ ဆင့်ပေါ်တွင် အိပ်ကြ
သည်။

“ကဲ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်
က ဟောဒီ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးကို
နားကနေပြီး လွှဲတိုက်ဖြတ်လှဲကြရမည်
အပင်ကိုတော့ တောင်ကုန်းစောင်း
အတိုင်း လဲကျစေအောင် လှဲချမည်
မှာ စားစာခံပြီးမှ လဲကြဟေ့”

သူတို့နှစ်ယောက်က ဦး
ကြီး လှဲခိုင်းသည့်အတိုင်း လဲကြ

ပြင်ဆင်ကြသည်။ သစ်ပင်လုံတာလောက်
တော့ နားလည်ကြလေသည်။

“ငြိမ်းမောင်ရေ ဒီအပင်ကြီးကို
တောင်ကုန်းစောင်းဘေးအတိုင်း လဲကျ
နိုင်အောင် ပထမ အရင်းနားမှာ
လွှဲကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို ပင်စည်တစ်
ဝက်လောက် ရောက်အောင် ဖြတ်ကြ
မယ်ဟေ့”

“ဟေ့ ... အောင်ထွန်း
ငါတို့ ဖြတ်နေတာ ပင်စည်တစ်ဝက်
လောက် ကျော်နေပြီကွ။ လွှဲခွဲတာ
ရပ်ပြီး လွှဲကြောင်းနှစ်ကြောင်း ကြားက
အစာတုံးကို သံစိုနဲ့ ရိုက်ထုတ်တော့မှပဲ
ခွ”

နှစ်ယောက်သားမှာ လွှဲနှစ်
ကြောင်းကြားမှ သစ်သားတုံးကို စိုရိုက်
ဆတ်လိုက်သဖြင့်က သစ်ပင်လုံချမည်က
ဆတ်တွင် အချိုင့်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကဲ ... ဓားစာတော့ ထုတ်
ပြီဟေ့။ သစ်ပင်ရဲ့ နောက်ကြောဘက်
ထွတ်ကဲဖြတ်ပြီး လုံချတော့မှပဲကွ”

“ဟော ... ဟော သစ်ပင်

ကြီး နဲ့ပြီး ယိုင်လာပြီဟေ့။ လဲကျတော့
မယ်ကွ။ သတိထားပြီးရှောင်ဟေ့”

တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်လဲကျ
ခါနီးတွင် လေဝေ့တိုက်ခတ်သဖြင့်
သစ်ပင်မှာ လုံချသည့်ဘက်ကို လဲမကျ
ဘဲ လေဝေ့ကာ လည်ပြီး လဲတတ်၏။
ထိုအခါ လုံသူတို့က သတိထားပြီး
ရှောင်တိမ်းကြရသည်။ သတိမထားလျှင်
လူပေါ်သို့ သစ်ပင်လဲကျကာ ပိပြီး
သေကြရလေသည်။

“ဗျစ် ... ဗျစ် ... ဗျစ်
ရော ... ဘုန်း”

“ဟာ ... လုံချတဲ့တောင်
ကုန်းစောင်းပေါ်ကို ကွက်တိလဲကျသွား
တာပဲဟေ့”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်က
သစ်ပင်လုံတော့ ကျွမ်းကြသားပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး။ ကျွန်တော်
တို့ မကြာခဏ သစ်ပင်လုံဖူးကြပါတယ်
ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... လဲကျတဲ့ သစ်ပင်
ရဲ့ ပင်စည်လုံးကို တိုင်းထွားပြီး ဖြတ်ကြ

ရမယ်ဟေ့”

ထို ပျဉ်းကတို့ ပင်ကြီးမှာ
ရှည်လျားသဖြင့် တိုင်ခွဲရန် သစ်သုံးလုံး
ရရှိလေသည်။ အောင်ထွန်းတို့နှစ်ယောက်
လည်း ထိုပင်စည်ကြီးအား ပိုင်းဖြတ်နေ
ကြရလေသည်။

“ကဲ ... ဟေ့။ ဇွန်းတည့်
ချိန်လောက် ဖြစ်သွားပြီကွ။ ငါတို့
နားကြပြီး နေ့လယ်စာ ချက်ပြုတ်စားကြ
ရအောင်ဟေ့။ ညနေပိုင်းရောက်မှပဲ
ဖြတ်ပြီးသား သစ်လုံးကို ခွဲကြတာပေါ့
ကွာ”

အောင်ထွန်းနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့
က ရိက္ခာထဲမှ ဆန်ထုတ်၍ ဆရာကြီး
နှင့် သုံးယောက်စာ ထမင်းချက်ရန်
မြောင်ရေထဲ ဆန်ဆေးသူကဆေး။
“မီးမွှေးသူကမွှေးဖြင့် ထမင်းချက်ကြ၏။
ထင်းပေါပေါနှင့် မီးထိုးချက်ခဲသဖြင့်
ထမင်းတစ်အိုး ကျက်လေသည်။

“ဆရာကြီး မြောင်ဘေးမှာ
ကင်ပွန်းချဉ်ပင်တစ်ပင် ရှိနေတယ်ဗျ။
အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ခူးယူပြီး ကင်ပွန်း

ချဉ် ချဉ်ရောင်း ချက်မယ်ဗျာ”

“ဟင် ... မင်းဆိုတာ ငါးပါးမှ
မချဉ်မှာပဲကွ”

“ဒို ... ဆရာကြီးကလည်း
ဒီပြောင်ထဲမှာ ငါးကလေးတွေ ရှိနေတယ်
လေ။ ကျွန်တော်တို့ ငါးနည်းနည်းရှာပြီး
ထည့်ချက်ပါ့မယ်”

ဟင်းကျက်သည်နှင့် ချဉ်ရေ
ဟင်း၊ ငါးပိထောင်းကာ ဖြစ်သလို စားခဲ့
ကြသည်။

“မင်းတို့ချက်တဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်
ရေဟင်းက ငါးပါးလို့ သောက်ကောင်း
ကောင်းနဲ့ ထမင်းစားလိုက်တာ ဗိုက်
တင်းသွားတာပဲဟေ့”

နေခင်း နေပူပူတွင် သစ်ရိပ်
အောက်တွင် နေခိုကာ နားနေကြသည်။
ညနေပိုင်း နေကျချိန်တွင် ဖြတ်ထား
သော သစ်လုံးတစ်လုံးကို အလယ်မှ
သတ်ရိုက်၍ ခွဲကြလေသည်။ သစ်လုံးက
ကြီးသဖြင့် သတ်ရိုက်၍ ကွဲအက်လာ
သော အက်ကြောင်း၌ သစ်သားသတ်

ကြီးကြီး ရိုက်သွင်းကာ တဖြည်းဖြည်း
ခွဲယူကြရသည်။

“ဟော ... ဆရာကြီး
သစ်လုံးကြီးတော့ ထက်ခြမ်းကွဲသွား
ဗျ”

“အေးဟေ့ ဟန်ကျသေး
သစ်ထက်ခြမ်းခွဲပြီးသွားတော့ သစ်ကြီး
တွေကို အိမ်တိုင်တွေအတွက် ထမင်း
ခွဲစိတ်ရတာ လွယ်သွားပြီဟေ့”

သစ်ခြမ်းက ကြီးသဖြင့်
တစ်ခြမ်းကို တိုင်လေးလုံးစာ ခွဲ၍

“ကဲ ... မင်းတို့က ဆရာကြီး
သစ်လုံးတွေကို ဆက်ခွဲကြဟေ့။
ခွဲစိတ်ပြီးသား တိုင်ခွဲခြမ်းတွေကို
မယ်ဟေ့”

ထိုစိတ်ထားသော သစ်ကြီး
တစ်တုံးကို ရှေ့ နောက်၊ အောက်
သစ်သားချောင်းခံ၍ တင်သည်။
ကြီးက ထိုသစ်စိတ်ကို ကာ
ဗိုက်ပူ ဖျင်းစားမကြီးနှင့် ရွှေ
စားရွှေ ကျမ်းကျင်လှသော

စားရွှေပြီးသော အိမ်တိုင်မှာ သစ်စက်က
လွှဲကျအတိုင်းပင် ရရှိလေသည်။

“ဆရာကြီး တိုင်တွေကို
စားရွှေတာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ။
စားနဲ့ ရွှေထားတာ မသိရင် သစ်စက်က
လွှဲကျတိုင်လိုတောင် ထင်ကြမှာပဲ ဆရာ
ကြီး”

“အေးလေကွာ။ ဒီလို စားရွှေ
ဆောင်းလိုလည်း တိုင်မှာသူတွေ များပြီး
မင်းတို့၊ ငါတို့ တောင်ပေါ်မှာ ညအိပ်ပြီး
ဆိုင်တွေ ခွဲနေကြရတာပေါ့ကွာ”

ရွာထဲမှ အိမ်တိုင်ဟောင်းများ
ထဲ၌ ဆောက်ကြရန်နှင့် အိမ်သစ်
ဆောက်ရန်အတွက် တိုင်များကို ဦးသာ
ဆဲတွင်သာ မှာယူကြလေသည်။

သေချီကြီးကလည်း မှာသမျှ တိုင်များ
ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြီးလျှင်ပြီးရော
သေချီမီး မလုပ်ပေးဘဲ စေတနာထား
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ခွဲစိတ်
စက်ကျတိုင်တွေအတိုင်း စားရွှေပေး
မှာယူသူတိုင်းက သဘောကျကြ

ကာ မှာယူလေသည်။
“အောင်ထွန်းတို့၊ ငြိမ်းမောင်
တို့ ငါနဲ့တွဲပြီး တိုင်ခွဲအလုပ်လုပ်ကြရတာ
အဆင်ပြေကြတယ် မဟုတ်လား။ တိုင်ခွဲ
အလုပ်ကတော့ အမြဲတမ်း ရှိနေ၊
လုပ်နေရမှာဆိုတော့ မင်းတို့အတွက်
အလုပ်က မပြတ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ။
အဓိကမှာတော့ အလုပ်နေ့စဉ် လုပ်နေရ
ပြီး ဝင်ငွေရနေကြရင် မင်းတို့မိသားစု
တွေအတွက်လည်း အဆင်ပြေနိုင်ကြပြီ
ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီးရယ်။
ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကြီးနဲ့ တွဲဖက်
ပြီး လုပ်ကိုင်ကြရတာ ဖျော်ပါတယ်”

“ငါနဲ့သာ လက်တွဲပြီး လုပ်ကြ
ပါ။ ငါ မင်းတို့ကို တိုင်ကို စားရွှေနည်း
သင်ပေးပါ့မယ်။ နောင်အခါဆိုရင်
စားရွှေကျွမ်းလာရင် ကိုယ်တိုင်ရွှေလာနိုင်
ရင်၊ ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး တစ်သက်
လုံး လုပ်ကိုင်စားသောက်သွားနိုင်ကြပြီ
ပေါ့ကွာ”

တိုင်နှစ်စုံစာ ခွဲစိတ်ရွှေပြီးသွား
သောအခါ သူတို့တွင် တိုင်ဆက်ခွဲကြရန်
ရိက္ခာနည်းလာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ဟေ့။ မင်းတို့နှစ်
ယောက် ညနေပိုင်းမှာ ရွာကို ပြန်ကြ
ပြီး ရိက္ခာပြန်သယ်ကြဦးဟေ့။ နောက်နေ့
မနက် ပြန်တက်လာကြပေါ့ကွာ”

အောင်ထွန်းတို့လည်း ရွာနှင့်
ဆယ်ရက်ခန့် အဆက်ပြတ်နေကြ၍
ထိုနေ့ညနေတွင် တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း
ခဲ့ကြသည်။ လသာနေ့လို နေဝင်သွားပေ
မယ့် အလင်းရောင်ရှိနေသဖြင့် လေအေး
အေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟော ... ရှေ့မှာ အမြန်
လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ရတော့မယ်ဟေ့။
ငါတို့ သတိထားပြီး ကားရှင်းမှ ဖြတ်ကူး
ကြမယ်ဟေ့”

“တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်
ကားရှင်းတယ်ဟေ့။ ငါတို့ သုတ်သုတ်
ဖြတ်ကူးကြရအောင်ဟေ့”

“ဟာ ... ဆိုင်ကယ်တစ်စီး

အရှိန်နဲ့ မောင်းလာပါလားဟ။ မလွတ်
ဘူးထင်တယ်။ နောက်ရင်းကို ခပ်မြန်မြန်
ပြန်ဆုတ်ကြမယ်ဟေ့”

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ ဝှ...”

“ဟင် ... မြန်လိုက်တဲ့
ဆိုင်ကယ်ကွာ။ မောင်းတဲ့လူကိုတောင်
မမြင်လိုက်ရဘူး”

“ကဲ ... ဆိုင်ကယ်လွန်
သွားပြီ။ ဖြတ်ကူးကြမယ် မြန်မြန်”

လမ်းဖြတ်ကူး၍ တစ်ဖက်သို့
ရောက်လှရောက်ခင်တွင် ဆိုင်ကယ်က
ပြန်ကွေ့မောင်းလာပြန်၍ သူတို့ အပြေး
ဖြတ်ကူးလိုက်ကြရာ သီသီကလေး
လွတ်ခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲကြီးပေလို့ လွတ်ခဲ့ရတာ
ကွာ။ နည်းနည်းလေး နောက်ကျခဲ့ရင်
တိုက်မိမှာပဲကွ။ တော်တော် အစီးကြမ်း
တဲ့ ဆိုင်ကယ်သမားပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအမြန်လမ်း
ကြီးပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်မစီးရလို့ ဒီကောင်
ညမောင်ထဲမှာ ခိုးစီးနေတာဖြစ်မယ်ကွ”

နှစ်ယောက်သား ဆက်လာခဲ့
တာလေ”
“ဟုတ်လား။ ငါတို့
ဆိုင်ကယ်သမား အမြန်လမ်းသမား
ညဘက် ခိုးမောင်းစီးနေတာ ထင်
တာ”
“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဆိုင်ကယ်က
တယ်နား
မှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် မောင်းနေတာ
လဲဟင်”

“ဟို မိုင်တိုင် ၁၂၀ နားက
တောထဲက ရွာတွေဘက်အမြတ်နားမှာ
ပဲလေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“အဲဒီနေရာမှာ ပြီးခဲ့တဲ့
တစ်ပတ်က ဆိုင်ကယ်နဲ့ကား တိုက်မိပြီး
ဆိုင်ကယ်သမား ပွဲချင်းပြီးသေသွားခဲ့
တယ်လေ။ အဲဒီဆိုင်ကယ်သမားဟာ
မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို ညဦးပိုင်း
အချိန်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ခေါက်တုန့်
ခေါက်ပြန် မောင်းပြပြီး ခြောက်လှန့်နေ

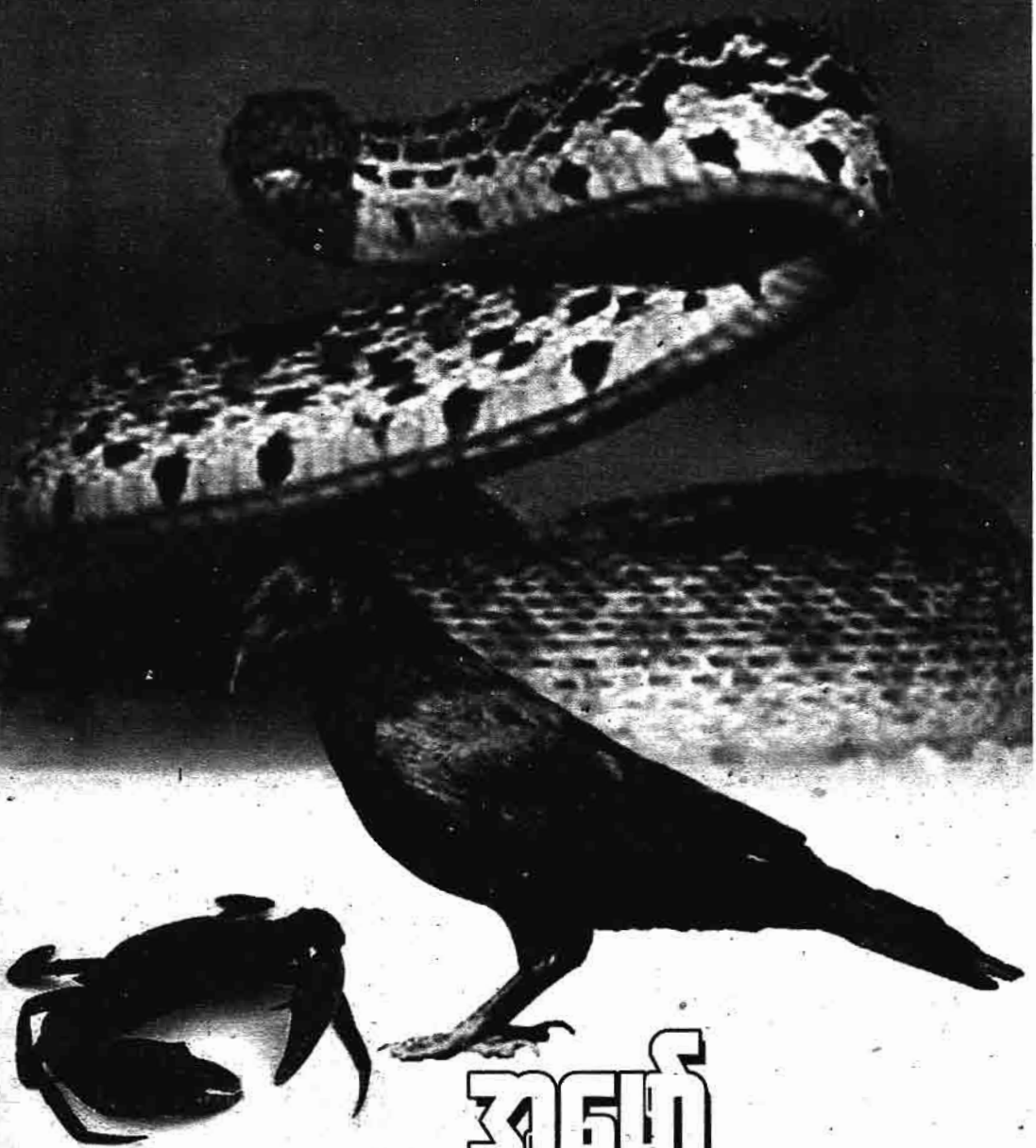
တာလေ”
“ဟုတ်လား။ ငါတို့
ဆိုင်ကယ်သမား အမြန်လမ်းသမား
ညဘက် ခိုးမောင်းစီးနေတာ ထင်
တာ”
“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဆိုင်ကယ်က
တယ်နား
မှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် မောင်းနေတာ
လဲဟင်”

ထိုသို့ ရှင်းပြတော့မှပင်
နှစ်ယောက် တောထဲ ရောက်နေခဲ့ကြ
ထိုလမ်းအဖြတ်တွင် ဆိုင်ကယ်နဲ့
တိုက်မိခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်သမား ပွဲချင်း
သေကာ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဆိုင်ကယ်
စီး၍ ခြောက်လှန့်ခဲ့ကြောင်း သိရ
တော့သည်။

တင့်ထူး(လေထူး)

ဗုဒ္ဓတပန်းချီ နီးသောခရီးဖြစ်ဖြစ် ဝေးသောခရီးဖြစ်ဖြစ်

အိမ်

သရဗူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အဖော်ဆိုတာကတော့။

ကစားဖော်ကစားဖက်၊ သွား

ဖော်သွားဖက်၊ စားဖော်စားဖက်၊ လုပ်ဖော်

ကိုင်ဖက်၊ နောက် သောက်ဖော်သောက်

ဖက် ပါသလို ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်လည်း

ပါမည်ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ လူတစ်ဦးတစ်

ယောက် လောကကြီးထဲကို မွေးဖွား

သန်စင်လာတာနှင့်အတူ ငယ်စဉ်မှစကာ

အရွယ်ရောက်လာတာနှင့်အတူ အိုမင်း

သိတိုင်အောင် အဖော်မွန်၊ အဖော်

ကောင်း လက်တွဲဖော်၊ စကားပြောဖော်၊

တိုင်ပင်ဖော်၊ တိုင်ပင်ဖက်ဆိုတာမျိုးတွေ

ကတော့ သူ့အနေအထားနှင့်သူ မရှိ

မဖြစ် လိုအပ်နေလျက်ပါ။

ထိုအခါ လူလူချင်းရယ်မှ

မဟုတ်။ သတ္တဝါများပင်ဖြစ်စေ လူတာချို့

အဖော်ပြုကြလေ့ ရှိပေ၏။ ထိုစဉ် ယင်း

အဖော်သည် ခရီးကထင်းသွားတဲ့အခါ

အလုပ်ခွင်သွားတဲ့အခါတွေမှာ ပိုမို၍

လိုအပ်လှပေ၏။ အဖော်ကလေးနှင့်ဆို

အမောင်ကျီးပို ...

ရှင်မသည် ဒီအနီးအနားမှာ

သွားလာနေသော

လူလင်ပုဏ္ဏား၏

မျက်လုံးနှစ်စုံကို

စားလိုသော ချင်ခြင်း

ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

အမောင် ကြံဆောင်ပေးပါ။

တော့ မိမိအတွက် မိမိအသက်ဆို

လို မမျှော်လင့်စွာ ကျရောက်လာ

ဘေးရန်အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်မှူး

ကျညီဟန်တား တိုက်ဖြတ်နိုင်မည်

၏။

ဒါကြောင့် ရှေးစကားတစ်ရပ်

ပင် ရှိပါသေး၏။

တစ်ယောက်တည်းသွားသူ

အသေ၊ နှစ်ယောက်သွားလျှင် အရှင်

သုံးယောက်ပေါင်းသွားတော့ လောင်း

ကျော်ကောင်းလွန်းလို့ သုံးယောက်ခေါ်

လောင်းကျော်ဟု ဆိုရာကျပါသည်။

သို့သော် အပေါင်းအဖော်

သည် ကောင်းသောအဖော်အပေါင်း

ဖို့တော့ လိုပါသည်။ အဖော်မကောင်း

နှင့် ပေါင်းဖက်မိပါလျှင် (အဖော်မကောင်း

အပေါင်းမျှော်ဖြစ်ကာ) မိမိပါ မကောင်း

သွားစေတတ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်

ဆိုတိုင်းလည်း ကြည့် ပေါင်း

ဆက်ဆံရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ

တင်ပြမည့် အကြောင်းကတော့

တစ်ယောက်အတွက် အဖော်

မိတ်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသော လယ်
ပုစွန်လုံး သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ကျေးဇူး
ပြုပုံအကြောင်းကလေးကို တင်ပြလိုက်
ပါ၏။

xxx

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်
တွင် သေနကမင်း စိုးစံစဉ် ပြည်၏
အရှေ့ဘက်မျက်နှာ၌ သလိန္ဒယ ပုဏ္ဏား
ရွာ ရှိ၏။ ၎င်းရွာတွင် ဘုရားအလောင်း
သည် လယ်လုပ်သော ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်
၏။ ပင်တစ်ထောင်ရှိသော လယ်ကို
ဆုပ်ရလေသည်။

တစ်နေ့ဦးမှာတော့ ဘုရား
အလောင်းသည် အလုပ်သမားများနှင့်
အတူ လယ်ရိတ်သိမ်းရန် လယ်တောသို့
သွား၍ အလုပ်သမားများကို စီမံခန့်ခွဲ
ပြီး လယ်ကွက်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။
အတော့ မျက်နှာသစ်လို၍ လယ်
အနှံ၌ ရှိသော ရေအိုင်ကို သွားတဲ့
အခါမှာ ရေအိုင်သည် ရေခမ်းခြောက်စ
သောတာနှင့်အတူ ရေအိုင်ဘေးတွင်

မိန်းမစကားဆို
လူတွေတွင် မဟုတ်၊
သတ္တဝါများလည်း
လိုက်နာတတ်လေ့ရှိပေ၏။
ဒါကြောင့် ကျီးပိုသည်
ကျီးမပြာစကားအရ ...

ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ပုစွန်လုံးတစ်
ကောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဒါကြောင့်
ဘုရားအလောင်းသည် ထိုပုစွန်လုံးကို
တခြားသော ဘေးအန္တရာယ်များ
ကျရောက်မှာကို စိုးရိမ်သဖြင့် ပုစွန်လုံး
ကို ဖမ်းယူကာ သူ၏ အပေါ်ရုပ်ဆိုးကြား
တွင် ထည့်ထား၍ သူကတော့ သူလုပ်
စရာရှိသည်များကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်
နေလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ပြန်လျှင်တော့
ထိုပုစွန်လုံးကို သူ့နေရာတွင် သူပြန်ထား
ခဲ့ပြီး သူကတော့ သူ့ဘာသာသူ အိမ်သို့
ဆက်ပြန်လေ့ရှိ၏။ ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး
သည် ရက်ရှည်လများ ထိုနည်းအတိုင်း
ပြုမူလာခဲ့ကြတာမို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုမို
သံယောဇဉ်ရှိလာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုစဉ် ဘုရားအလောင်း
ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့သည် အလွန်လျှင်၏။
ငါးပါးသော ကြည်ခြင်းရှိ၏။ သုံးပါးသော
အဝန်ရှိ၍ တောက်ပ၏။ ထိုအခါ လယ်
အနီးတွင်ရှိသော ထန်းပင်တစ်ပင်၏
အဖျားတွင် ကျီးသိုက်တစ်သိုက် ရှိလေ

သည်။ ကျီးငှက်မသည် ဘုရားအလောင်း
ပုဏ္ဏား၏ မျက်လုံးကို မြင်ဖန်များတော့
ကျက်စိကို စားလိုသောချင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်
ကာကြောင့် ကျီးငှက်ဖိုကို ကျီးငှက်မက
သူ့ဖြစ်စေလိုသော လိုအင်ဆန္ဒတို့ကို
ခွင့်ပြောပါလေတော့၏။

အမောင်ကျီးဖို ရှင်မသည် ဒီ
အနီးအနားမှာ သွားလာနေသော လူလင်
ပုဏ္ဏား၏ မျက်လုံးနှစ်စုံကို စားလိုသော
ချင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ အမောင်
ကြံဆောင်ပေးပါ။

ထိုသို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ
ကျီးဖိုဖြစ်သူကလည်း သူ၏ အစွမ်းနှင့်
ရစရာနည်းလမ်းမရှိတဲ့အတွက် ကျီးမကို
ယင်သို့ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ရှင်မ ချင်ခြင်းတတ်ပုံမှာ
ခက်လှစွာသော အကြောင်းရှိတာကြောင့်
ရနိုင်မည်မထင်ပါ။ ဒါကြောင့် တခြား
သော အစားအစာများကိုသာ လွှဲပြောင်း
ပြီး ချင်ခြင်းတတ်ပါ ရှင်မရယ်။

ထိုအခါ အကြံဉာဏ်ကောင်း
သော ကျီးမက အားမလျော့စွာဖြင့်ပင်

ကျီးဖိုကို အကြံပေးလေသည်။
ဒါဆို အမောင်မတတ်နိုင်ရင်
ရှင်မ အကြံပေးမည်။ ထန်းပင်အနီးက
တောင်ပို့အောက်မှာ မြွေဟောက်တစ်
ကောင်နေတယ်။ အဲဒီမြွေကို မိတ်ဖွဲ့ပြီး
ပုဏ္ဏားကို ကိုက်သတ်ခိုင်းပါ။ အဲဒါဆို
ပုဏ္ဏားမျက်လုံးနှစ်စုံကို အမောင်
အလွယ်တကူ ထုတ်ယူလို့ရမည်
မဟုတ်ပါလား။

မိန်းမစကားဆို လူတွေတွင်
မဟုတ်၊ သတ္တဝါများလည်း လိုက်နာ
တတ်လေ့ရှိပေ၏။ ဒါကြောင့် ကျီးဖိုသည်
ကျီးမပြောစကားအရ တောင်ပို့အောက်
က မြွေထံကို ထန်းပင်ထက်မှ ပြန်ဆင်း
ကာ မိတ်ဖွဲ့ပြီး အကူအညီတောင်းပါလေ
တော့သည်။ တောင်းပုံမှာ -

အသင်မြွေ သင်နှင့် ကျွန်ုပ်
သည် အနီးအနားမှာ အတူနေကြသူတွေ
ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အသင်မြွေကို
ကျွန်ုပ် အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရအောင်
ကူညီပေးပါ။

ထိုအခါ မြွေကလည်း မသူ
တော်အချင်းချင်းတွေဆိုတော့ ပြောသာ
ပြောပါ။ ကျုပ် ကူညီနိုင်တာဆိုလျှင်
ကူညီပါ့မယ်။ ဒီတော့ ကျီးကလည်း
သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုစဉ် မြွေကလည်း လွယ်ကူစွာဖြင့်ပင်
ဤကိစ္စသည် ကျုပ်အတွက် ဝန်မခဲ
ပါ။ ဖြစ်ရစေမယ် အသင်ကျီး။ အသင်
ကျီးသာ ပုဏ္ဏားအလာ စောင့်နေပါ။

မြွေက ယင်းသို့ပင် ဝန်ခံကာ
ပေးလိုက်လေ၏။ ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့တော့
ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားသည် သူ၏ ထုံး
အတိုင်း လယ်တောကို သွား၏။
ထိုအတူ ပုစွန်လုံးရှိရာ ရေအိုင်
ရောက်သည်နှင့် ပုစွန်လုံးကို ဖမ်းယူ
သူ၏ အပေါ်ရံတွင် ခါးပိုက်လှောင်
ထည့်လိုက်ပြီး လယ်ကွက်ရှိရာကို

လျှောက်လာလေသည်။

ထိုစဉ် မြွေဟောက်ကလည်း ကျီးဖိုကို ဝန်ခံထားတဲ့ ကတိစကား အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးရမှာမို့ ပုဏ္ဏား လယ်တောကို လျှောက်လှမ်းလာခြင်းကို တွေ့တာနှင့်အတူ တောင်ပိုက ထွက်ကာ သွားပြီး လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်လုံးဘေး မှာ မြက်တို့နှင့်အတူ ရော၍ ခိုအောင်း နေလိုက်လေသည်။

ထိုအတူ ဘုရားအလောင်း ပုဏ္ဏား ဆက်လျှောက်လာတာကို တွေ့ တာနှင့်အတူ မြွေသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလာ၍ ခြေဖနောင့်ကို ကိုက်လိုက် လေတော့၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ခွေလဲကျသွားခိုက် မြွေသည် တောင်ပို ထိ ပြန်ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက် ပုစွန်လုံးကလည်း ဘုရားအလောင်း လဲသွားတာနှင့်အတူ ဆိုးကြားမှ ခုန်ထွက်ခြင်းသည်လည်း အောင်း ကျီးငှက်ကလည်း ဘုရား အလောင်း ပုဏ္ဏားမြေသို့ လဲကျသွားတာ အတူ အပိုင်ပဲဆိုပြီး ဘုရားအလောင်း

၏ ရင်ဘတ်အပေါ် နားခြင်းသည်လည်း ကောင်း မရှေ့မနောင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျီးသည် ဘုရားအလောင်း ကိုယ်ပေါ်ကို နားသည်နှင့် ဘုရား အလောင်း၏ မျက်စိတို့ကို သူနှုတ်သီး ဖြင့် ထိုးလေ၏။ ထိုစဉ် ပုစွန်လုံးသည် ကျီး၏ လည်ပင်းကို လက်မတစ်ချောင်း နှင့် မြဲမြံစွာ ညှပ်ထားလိုက်လေသည်။ ဒီတော့ ကျီးငှက်က သူ၏ မိတ်ဆွေ မြွေကို အကူအညီအော်၍ တောင်းလေ သည်။

အဆွေမြွေ ကျွန်ုပ်ကို ထားပြီး ပြန်မပြေးပါနဲ့။ ပုစွန်လုံးသည် ကျွန်ုပ် လည်ပင်းကို ညှပ်ထားပါသည်။ ကယ်ပါ ဦး။ ကူညီပါဦး။

ယင်းသို့ ကျီးက မြွေကို လှမ်းကာ အော်ပြီး အကူအညီတောင်း လေသည်။ ဒီတော့ မြွေကလည်း ကျီး၏ အော်ခေါ်သံကို ကြားတာနှင့် ပါးပျဉ်း ကြီး ထောင်ကာ ပြန်လှည့်လာပြီး ပုစွန် လုံးကို ရန်မူဖို့ ကြိုးစားပါလေတော့ သည်။ ထိုစဉ် ပုစွန်လုံးကလည်း

ကျန်သော လက်မတစ်ချောင်းဖြင့် မြွေ
လည်ပင်းကို ညှပ်လိုက်ပြန်၏။

ဒီတော့ မြွေသည် ပုစွန်လုံး၏
အပြုအမူကို နားမလည်တာကြောင့်
ပုစွန်လုံးကို မေးလေသည်။

ဟဲ့ ... အသင် ပုစွန်လုံး
သင်ဟာ ကျီးသားကိုလည်း မစား၊ ငါတို့
မြွေသားကိုလည်း မစားဘဲနဲ့ အဘယ်
ကြောင့် ငါတို့ကို ညှပ်ရသလဲ။

ဒီတော့ လယ်ပုစွန်လုံး
ကလည်း မြွေကို ပြန်လည်ကာ ...

အသင်မြွေ ဤယောက်ျား
သည် ငါ၏အကျိုးကို လိုလားသူဖြစ်၏။
ငါ၏ အဖော်မွန်၊ အဖော်ကောင်း ဖြစ်ပေ
၏။ ထိုယောက်ျားသေလျှင် ငါ့မှာ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခ တွေစေနိုင်၏။ ဒါကြောင့် ထို
ယောက်ျားကို ငါ မသေစေလို၍ သူ
ဘက်ကနေ ကူညီပေးနေရခြင်းဖြစ်
တယ်။

ထိုစကားကို မြွေကြားလျှင်
မြွေက တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ...

ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ငါ၏

အဆိပ်ကို ငါ ပြန်စုပ်ယူမည်။ ငါနှင့်၊
ငါ့မိတ်ဆွေ ကျီးတို့ကိုသာ သင် ညှပ်
ထားသော လက်မများကို ပြန်လည်
ဖြေလျှော့ပေးပေတော့၊ လွှတ်ပေးပေ
တော့ အသင်ပုစွန်လုံး။

ထိုသို့ မြွေစကားကို ပုစွန်လုံး
က ကြားပြန်တော့လည်း ..

အသင်မြွေကို ဦးစွာ လွှတ်ပေး
မည်။ ကျီးကိုတော့ မလွှတ်သေးဘူး။
အသင်ကသာ ထိုယောက်ျားအသက်
ချမ်းသာအောင် သူ့ခြေထောက်က
အဆိပ်များကို ပြန်စုပ်ယူပေးပါ။

ပုစွန်လုံးသည် ထိုသို့ပြောရင်း
မြွေ၏ လည်ပင်းကိုတော့ သူ ညှပ်ထား
သော သူ၏ လက်မကို ဖြေလျှော့ရုံသာ
ဖြေလျှော့ပေးထားသေး၏။ မြွေ၏ စကား

ကို မယုံကြည်သေး၍ အပြီးအပိုင် လွှတ်
မပေးသေးပေ။ ထိုစဉ် ကျီးကလည်း
ပုစွန်လုံးညှပ်ထားသော လက်တစ်ဖက်
အတွက်ကြောင့် သူ၏လည်ပင်း နာကျင်
စွာ ဖြစ်နေခဲ့၍ မြွေကို သူကပါ ...

အသင်မြွေ ပြန်ပြန်သာ ငါ့
ယောက်ျား အဆိပ်ပြေအောင် သက်သာ
သွားအောင် အသင့်အဆိပ်များကို
ပြန်လည်စုပ်ယူပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါ
ကျွန်ုပ်လည်း အသက်ချမ်းသာရာရမည်။

ယင်းသို့ပင် ကျီးက
အသား နာလာတဲ့အတွက်ကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ ဆေးဘေးမှ လွတ်
ရန်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူမိတ်ဆွေ
မြွေကိုပင် တောင်းပန်စကားမျိုးသို့
ပြောနေသေး၏။ ထိုအခါ မြွေကလည်း
ဘုရားအလောင်းပုဂ္ဂိုလ်၏ ခြေထောက်
အဆိပ်များကို ပြန်လည် စုပ်ယူလိုက်
အတွက်ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထို
ရပ်နိုင်သောအဆင့်မှ ပကတိအ
ကောင်းသွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် ပုစွန်လုံးက

မြွေတို့ကို သူ၏ ညှပ်ထားသော လက်မ
များကို ချက်ချင်း ဖြတ်လွှတ်မပေးသေး
ဘဲ စဉ်းစားလေသည်။

လူသားအတွက် ဆက်လက်၍ အသက်
ချမ်းသာနိုင်မည်ဟု တွေးမိတာနှင့်အတူ
ပုစွန်လုံးသည် သူ၏ လက်မနှစ်ဖက်ကို

(လယ်ပုစွန်လုံး)၏ ကျေးဇူးကြောင့်
ဘုရားအလောင်းပုဏ္ဏား အသက်ရှင်ခဲ့ရ
၏။

ဤ သူယုတ်မာနှစ်ကောင်၏
အသက်များ ဆက်လက်ရှင်သန်နေလျှင်
ငိုမိတ်ဆွေ လူသားပုဏ္ဏားကို နည်းမျိုးစုံ
နှင့် ညှဉ်းဆဲနိုင်စက်နေဦးမည်မှာ အမှန်
ပင်ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ကောင်
၏ လည်ပင်းများကို ငါ ဖြတ်တောက်
ပစ်လိုက်ခြင်းသည်သာ ငါမိတ်ဆွေ

တစ်ချိန်တည်း ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်
သကဲ့သို့ တစ်ပြိုင်နက် ဖြတ်ချလိုက်လေ
ရာ ကျီးနှင့်မြွေ သူယုတ်မာမိတ်ဆွေ
နှစ်ဦးတို့သည် တူညီစွာ ခေါင်းပြတ်၍
သေပွဲဝင်သွားကြရလေတော့သတည်း။
ဤသို့ဖြင့် အဖော်မွန် အဖော်
ကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသော မိတ်ဆွေကြီး

ဒါကြောင့် နီးသောခရီးဖြစ်စေ၊
ဝေးသောခရီးဖြစ်စေ အဖော်ကလေးနှင့်
ဆိုတော့ ခရီးသွားသူအတွက် အကာ
အကွယ်၊ အကူအညီရသည်။
သို့သော် အဖော်ကောင်းဖြစ်ဖို့
တော့ လိုအပ်လှပါ၏။
သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

ကျင့်ဝတ်နှင့်ညီအောင်

ဌေးအောင်သင်း(တာမွေ)

ကျွန်တော်လက္ခဏာဆရာ

ကျွန်တော်သည် လူတို့၏ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်တို့၏ ဘဝ အကြောင်းခြင်းရာများကို ဟောပြောနိုင် စွမ်းရှိသော လက္ခဏာပညာရပ်များကို ပုရောဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာ မြင့်နှင့် ဆရာကိုင်ရှိကျော်မင်းတို့ထံတွင် ကောင်းစွာ လေ့လာသင်ကြားတတ် မြောက်ခဲ့ပါသည်။

ဤပညာရပ်ဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ နှင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများသို့ ၎င်းမြန်မာ ဗြည်အနံ့ လှည့်လည်ကာ လက္ခဏာ ဟောပြောခြင်းလုပ်ငန်းဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြုလုပ်ခဲ့ရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဆယ့်နှစ်ပွဲဟု ခေါ်ဆိုကြသော ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတော်၊ လေးဘုရားပွဲတော်၊ ဗိုလ်တထောင် ဘုရားပွဲတော်၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားပွဲတော် အပြင် လွတ်လပ်ရေးပွဲတစ်ခုတော် ခုတ်လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားနေ့ တော်သဘာဝသမားနေ့ပွဲ၊ မြင်းပြိုင် တော်သဘာဝသမားနေ့ပွဲ၊ မြင်းပြိုင်

ကွင်းဟု ခေါ်ဆိုသော ကျိုက္ကဆံကွင်းတို့ တွင် ဇာတ်ပွဲကြီးများ၊ ရုပ်သေးပွဲကြီးများ၊ ရုပ်ရှင်ဂီတနိုင်ငံကျော် ရုပ်မင်မင်သား၊ မင်းသမီးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗဟိုရ် ရုပ်ရှင်ခေါ် နိုင်ငံတော်မှ ပြသသော ညလုံးပေါက် ရုပ်ရှင်ကားတို့ဖြင့် အလွန် စည်ကားစွာ ကျင်းပလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ပွဲတော်များ တွင် ဗေဒင်ဆရာ၊ ဆရာမတို့လည်း ဗေဒင်ဟောပြောခန်းများကို ရုပ်ရှင် မင်းသား၊ မင်းသမီး ဓာတ်ပုံ၊ ပိုစတာတို့ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံကျော်ဇာတ်အဖွဲ့ ဇာတ်မင်းသားတို့၏ ဓာတ်ပုံများတို့ကို အလှဆင် ချိတ်ဆွဲခင်းကျင်းထားကာ ဗေဒင်ဟောပြောခြင်းလုပ်ငန်းတို့ လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အလွန် ဝါသနာထက်သန်သော လက္ခဏာပညာ ဖြင့် ဘဝအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို စတင် လုပ်ကိုင်သောအခါ ဆရာအောင် ဇော်မင်းဟု အမည်ကို ခံယူကာ စတင် ဟောပြောခဲ့ပါသည်။

လက္ခဏာဆရာတစ်ယောက် ၏ ဘဝသည်လည်း ပန်းခင်းသောလမ်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ လက္ခဏာ လာရောက်ကြည့် မေးမြန်းကြသူများတွင် ရိုးသားပြောင့် မတ်စွာဖြင့် ဆွေးနွေးမေးမြန်းကြသူ ပရိသတ်များရှိသလို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ဟုတ်မှဟုတ်ပါမလား ဟူသော သံသယစိတ်ဖြင့် မေးမြန်းသွား ကြသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင် ရှိစေကာမူ တစ်ခါ တုန်းက ကျွန်တော်ရဲ့ လက္ခဏာဟော ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ...

“ခင်ဗျားက ဆရာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗေဒင်တွေ၊ ဘာတွေ မယုံဘူး။ အဲလက္ခဏာတော့ စမ်းသပ် ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်မှ ပိုက်ဆံ ပေးမယ်။ ဟောတာမမှန်ရင် ပိုက်ဆံမပေး နိုင်ဘူး” ဟု ပြောကာ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင် ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလေတော့ သည်။

လက္ခဏာလမ်းကြောင်းတို့ သည် ရိုးရှင်းထင်ရှားလှပါသည်။ ပထမ

တော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်
ဒီသွားသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံကို ပညာသတိ
ဖြင့် ထိန်းချုပ်ကာ ထိုသူ၏ လက်ဝါးပြင်
ပေါ်မှာ ရှိနေသော လမ်းကြောင်းအမှတ်
သားတို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ မိတ်ဆွေ
ကြီးက စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်း
ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ မိတ်ဆွေကြီးက
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို တဖွတ်ပြော ငွတ်
လုပ်တတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ စွဲမြဲ
တဲ့ အချစ်မေတ္တာတရားကိုတော့ နီးသိ
အောင် မဖော်ပြတတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်ထင်တယ်။ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့
အိမ်ထောင်ရေးကတော့ တကျက်ကျက်
နဲ့ ရန်ဖြစ်။ ကြိတ်ပြီးတော့ စကားပြော
များနေရတာ ယခုတိုင်အောင်ပါပဲ။

“အင်း မှန်ပါတယ် ဆရာ။
ဆက်ပြောပါဦး။”

“နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်
တွေ့ထားတာရှိတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး
ရေကြောင့် သို့မဟုတ် ရေဘေးကြောင့်
အိမ်ထောင်ရေးကွဲမှုဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရနိုင်

ပါတယ်ဟု ကျွန်တော်၏ ဟောပြောမှုကို
အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းပြီ
ဆရာ။ ဟောသွားတာ တစ်ဝက်မှန်တယ်။
ဒါကြောင့် ငါးကျပ်ယူထားလိုက်ပါဟု
ဆိုကာ ၎င်း၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ
ငါးကျပ်ထုတ်ပေးကာ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

ကျွန်တော် လက္ခဏာဆရာ
ရင်ထဲမှာတော့ စိတ်အစာမကြေသော
ရောဂါတစ်ခု ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ လက္ခဏာ
ဟောပြောရာနေရာမှာ သိပ်ဖြူကွင်း
လွတ်လပ်ရေးနေ့ပွဲတော် အခါသမယ၌
ဗေဒင်ဟောခန်းဖွင့်ကာ ပွဲတော်လာ
ပရိသတ်တို့တွင် ဝါသနာပါသူတို့အား
ဟောပြောရသော အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါ
သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပွဲတော်ရက်တစ်
လျှောက်လုံး ဟောပြောလာခဲ့ရာ
တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မမျှော်လင့်
ဘဲ မမှန်လျှင် ပိုက်ဆံမပေးဘူးဆိုသော
ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး
ကျွန်တော့်ဟောခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့

ပါတော့သည်။ သူသည် ညှိုးငယ်သော
မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်
ကာ သူ၏ ညာလက်ကို ရှေ့သို့ လှမ်းချပြီး
ကျွန်တော်ကအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
လေတော့သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်
ကို မှတ်မိပါသလား ခင်ဗျား။ ဆရာအခေါ်
မှာ ဆက်ဆံရေးရိုင်းသွားလို့ ကျွန်တော်
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လေး
ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ဟောလိုက်တာတွေ
အကုန်မှန်နေပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်မိန်းမ၊ ကလေးတို့
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စကား
များကြလို့ အခု ကလေးကိုခေါ်ပြီး
အိမ်ပေါ်က ဆင်သွားပါတယ်။ သုံးရက်
လေးရက်လောက် ရှိပါပြီ။ နောက်ပြီး
ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ရေဘေးနဲ့
အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ဟောလိုက်တာတွေ
ကျွန်တော် မယုံဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်
မြန်မာနိုင်ငံ ရေကူးအားကစားအဖွဲ့
နည်းပြဆရာတစ်ဦးပါ။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်တာပါ။

ကျွန်တော့်မှာ အဆုတ်အားနည်းပြီး
ရင်ကြပ်တဲ့ရောဂါ ရှိနေပါတယ်။
ဒါကြောင့် ရေကန်ထဲမှာ အကြာကြီး
ချစ်မိနေလို့ မရပါဘူး။ ဒီအချက်ကြောင့်
ချစ်ပတ်သက်လို့ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့
ဆရာ ဟောလိုက်တာ မှန်ကန်တာပဲလို့
ကျွန်တော် တွေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဟောခန်းကို လာစဉ်
အုန်းက ကျွန်တော် အရက်နည်းနည်း
သောက်ခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီအတွက်
နံ့လွှတ်ပေးဖို့နဲ့ ဆရာရဲ့ ဟောပြောမှု
အတွက် ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်ကြောင်း
ဆရာကို ထောက်ခံဂုဏ်ပြု နှုတ်ဆက်ရ
အောင် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာလက်နဲ့ သူ့ရဲ့
ညာလက်တို့ လက်ဝါးခြင်း ပူးကပ်နွေး
နွေးစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
ညှိုးနွမ်းပိတ်ကတော့ ပြော၍မပြတ်
အင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့လည်း
အန္တရာယ်မေးမြန်းဆွေးနွေးသူတို့၏
ဆည်းချက်များကို မေတ္တာရထားကာ

ကူညီစောင့်ရှောက် အားပေးနည်းလမ်းပြ
ဩဝါဒစကားတို့ဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သည်
လည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

တစ်နေ့သောအခါ အသက်
အရွယ်အားဖြင့် ၂၅ နှစ်ခန့် အမျိုးသမီး
တစ်ဦး လက္ခဏာမေးမြန်းဆွေးနွေးရန်
အတွက် ကျွန်တော်၏ အလုပ်စားပွဲသို့
ရောက်ရှိလာကာ ...

“ကျွန်မရဲ့ ဖိတ်ဆွေတွေက
ပြောကြပါတယ်။ ဆရာ လက္ခဏာဟော
တာ သိပ်မှန်တာပဲလို့”

“ကျွန်မအကြောင်းတွေကို
ဆရာမြင်သမျှ ဟောပေးပါ။ ဘာမှ
ချွန်မထားပါနဲ့ ဆရာ”

သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ကူရှင်
ခေါင်းအုံးလေးပေါ်တွင် ဖြန့်၍ တင်လိုက်
လေသည်။ ဘယ်ညာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်
လုံး ပန်းနုသွေးရောင်လက်မျိုးဖြစ်ပြီး
ဝိုင်းသော လက်ပုံသဏ္ဌာန် ရှိနေပါသည်။

အထူးအားဖြင့် သူမ၏
ညာဘက်လက်ဝါးရှိ နှလုံးလမ်းကြောင်း
တည်ရှိနေပုံမှာ စနေဂြိုဟ်ပုံပေါ်၌

အစပျိုးကာ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံလက်သန်း
အောက်၌ အဆုံးသတ်သွားသည်ကို
စစ်ဆေးတွေ့ရှိရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ
ပေါ်ရှိ အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းမှာ
တော့ ထင်ထင်ရှားရှား အားကောင်းစွာ
ဖြင့် တည်ရှိနေပြန်ပါသည်။

သူမ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမကလည်း
ကျွန်တော် ဘာများပြောလိုက်မလဲလို့
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပါ
သည်။

ညီမရဲ့လက္ခဏာပုံသဏ္ဌာန်
ကတော့ ဖိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့သူတစ်
ယောက်ပါပဲ။ အဲဒီဖိတ်ကူးယဉ်မှုကတော့
အထူးသဖြင့် အချစ်ရေးကိစ္စ၊ အသံနည်း
ရေးရာကိစ္စတွေ အဖြစ်များတတ်ပါတယ်။
ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ရေးကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ပြောပြလို့မကောင်းတဲ့၊ မသင့်တော်တဲ့
ကိစ္စများ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ်က
တဖတ်သတ်စွဲလန်းစွာဖြင့် ချစ်နေတတ်
တဲ့ အချစ်ကိစ္စမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ပါ
တယ်။

ဆရာ ဘာကိုဆိုလိုတာလည်း ဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းအောင် ပြောပြပါဟု သူမက ဆိုလိုပါသည်။

“အေး... ဆရာ ညီမကို ရှင်းအောင်ပြောရရင်တော့ ဟောဒီ ညီမ ရဲ့ နှလုံးလမ်းကြောင်းလိုခေါ်တဲ့ မေတ္တာ လမ်းကြောင်း အစပျိုးနေတဲ့ပုံနဲ့ စနေ ဂြိုဟ်နဲ့ဟာ ထူးခြားစွာ အားကောင်းလွန်း တဲ့အတွက် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသူ၊ အိမ်ထောင်ရှိသူ၊ လူမျိုးခြား ဘာသာခြား တွေနဲ့ တွေ့ဆုံတတ်သလို မုဆိုးဖို၊ တခုလတ်အိမ်ထောင်ပျက်နေတဲ့သူမျိုး တွေနဲ့ ဘဝမှာ ချစ်တတ်ကြိုက်တတ် ဖြစ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ညီမ သတိ ပြမိဖို့ လိုတယ်လို့ ဆရာ ဟောလိုက်တာ ပါပဲ”

အမျိုးသမီးသည် ခေတ္တ တွေဝေသွားသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက် ပါသည်။ အသက်လမ်းကြောင်းနဲ့ ဉာဏ် လမ်းကြောင်းကတော့ အားအလွန် ကောင်းပါသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်း

မည်။ ပညာရေးလည်း ကောင်းမည်ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်မ ဘွဲ့ရပြီးသူ ဖြစ်ပါတယ်”

အခု ဆရာကို ကျွန်မ အမှန် အတိုင်း ပြောပြပါမည်။ အိမ်ထောင်ရှိ သော ကလေးအဖေတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်နေမိပါသည်။ သူ့ကို သိပ်ချစ် တာပဲ။ သူ့ကို အမြဲတမ်းပဲ လိုက်ကြည့် နေမိတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ချိန်းဆိုပါ တယ်။ တစ်ခါတလေ လာပါတယ်။ သူ ကလေးနဲ့။ သူ့မိန်းမအကြောင်းပဲ ပြော တယ်။ သူ့ရဲမိန်းမက ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျွန်မကို မချစ် သလိုပဲ ဆရာ။ သူ ကျွန်မကို ချစ်လာ အောင် ဆရာတို့ပညာနဲ့ ကူညီနိုင်မလား ဆရာ။ ကျွန်တော် ရင်ထဲကနေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူမ ကို ဘာပြန်ပြောရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ညီမကို ဆရာ အကြံပေးချင် တယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ

ဟာလည်း အခြေအနေရ မဖြစ်နိုင် ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပဲ။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်က ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မှာလည်း သားသမီး သားမယားဆိုတာ တရားဝင်ပေါင်သင် ဆက်ဆံ နေတာ။ သစ္စာရှိသော ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်နဲ့ ကိုယ့်သားသမီး သံယောဇဉ်ကလေး ဘာကိုမှ သူ့ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ညီမကို သူ မချစ်နိုင်ဘူး ညီမကသာ ရွှေသမင်အလိုက်လွှဲနေတာ ဆရာတို့ ပညာရှင်ဆိုတာ တန်ဖိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် လူတိုင်းကို ထင် ထင်သလို မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

ဆရာတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကကို ထိန်း စောင့်ရှောက်ကြရတယ်လေ။ အိမ် ရှိသော ကာမပိုင်ယောက်ျား တွေကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားရဘူး ဗုဒ္ဓတရားတော်မှာ ဟောကြား ထားတယ်လေ။ ဒီလို ကိစ္စမျိုး မိမိရဲ့ဘဝ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘဝ

ကမ္မ အားပေးထောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။	“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။	သူ့အဖြစ်ကို ကျွန်မ မခံယူလိုတော့ပါ
အရှက်ကွဲ ဂုဏ်သိက္ခာကျ ပထမဆုံး	ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်။ မလွတ်လပ်တဲ့	ဘူး ဆရာ။ ကျွန်မ ဆရာကို ကန်တော့ပါ
ကိုယ်ပဲခံရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်	လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတာ မကောင်းမှု	တယ်ဟု ဆိုကာ လက်အုပ်ချီလက်
မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်ဖို့ ဆရာက	အပြစ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါပြီ။ ဒါမျိုးကို	ထွက်ခွာသွားလေတော့သတည်း။
တားမြစ်ဆုံးမလိုက်ပါတယ်ကွယ်။	လုပ်မိရင် အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဘဝသေရ	ငွေအောင်သင်း(တာမွေ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနီကအဆောက်အအုံများ
တန်ခိုးကြီးတုရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်တုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အ
စာတိုနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဂန္ထီဆန်သော အကြောင်းအရာများ
အဖြစ်အပျက်များ၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးခွဲပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာရေး
စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

မြို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုဒနုပလာဇာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြန်မာ၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၄၇၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၀၅၀၊ ၀၉၅၁၇၂၀၂၀၊ ၀၉၅၁၇၂၆၆၀၂

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ခိုက်ထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်လေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် တူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဂုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➔ အဓိပတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းချေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခေါ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဘဝအမောပြပွဲ

မြန်မာနိုင်ငံ ဖြိုလို့ ဂုဏ်ပြုတေး
ဖွင့်မရလည်း နှစ်သိမ့်တေးလေး
တစ်ပုဒ်လောက်ဆို ပြမယ်

အပြစ်မတင်ပါဘူး အပြစ်မဖြင့်ရက်ဘူး
ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်ပေါ့နော်
အားလုံးဟာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့

ဘဝမောပျေစေဖို့

ထူးထူးခြားခြား ဘောလုံးပွဲ

အုတ်လုံးကြီး(လေထီး)

အုတ်လှတာဝန်ထမ်းဆောင်
 ခဲ့ဖူးတဲ့ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ် ရှမ်းရွာသစ်ဆို
 တဲ့ ရွာကလေးဟာ လှိုင်းဘွဲ့နဲ့ အဝေး
 ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်
 မှုခက်ခဲတော့ အစစအရာရာ ရှားပါးလွန်း
 တယ်။ မဲသဝေါနဲ့လည်း နီးနီးလေး။
 ခြေလျင်လျှောက်ရင်တောင် ၂ နာရီခွဲ
 ၃ နာရီနဲ့ ရောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 လမ်းတွေမကောင်းတော့ အားလုံးလိုလို
 က ခြေထောက်ပဲ အားကိုးကြတာများ
 တယ်။ မိုးတွင်းဆို ရှမ်းရွာသစ်ချောင်း
 လေး အားကိုးပြီး စက်လှေကလေးတွေ
 သယ်ယူပို့ဆောင်ကြရပြီး နွေဘက်မှာ
 တော့ သစ်ထုတ်လုပ်သူတွေရဲ့ သစ်ထုတ်
 ကားတွေ ကျေနပ်နဲ့ အထိုက်အလျှောက်
 အဆင်ပြေရတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ အားလုံး
 OK တဲ့ အဆင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ရှိတာ
 လေး ရသမျှလေးနဲ့ တင်းတိမ်ရောင်ရဲ
 တတ်တဲ့ စိတ်ထားလေးနဲ့ ဆိုရင်တော့
 နေသာပါတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ပြီးတော့
 ဒီဒေသမှာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေ
 ကလည်း သူ့သဘောသူ ဆောင်နေကြ

တာလေ။ ကြည့်ပါဦး KNU-DKBA
 တပ်မတော်နဲ့ တခြားလက်နက်ကိုင်တွေ
 ပါသေးတယ်။ ဘယ်အဖွဲ့ဝင်လာလာ
 အင်အားက ခပ်များများ ရွာက ခပ်သေး
 သေးဆိုတော့ အသား၊ ငါးတွေက
 ဘယ်လိုမှ မလောက်ငှဘူး။ ဒီတော့
 အသီးအရွက်တွေဘက် လှည့်ကြရော။
 ဝယ်တာတစ်မျိုး၊ တောင်းတာတစ်မျိုး
 အပြင် ဘာမပြောညာမပြော ကိုယ့်
 သဘောနဲ့ကိုယ် ခူးစားကြတာတွေကို
 တောင် ဘယ်သူက ပြန်ပြောရဲမှာလဲ။
 နောက်ဆုံးတော့ ရွာသူရွာသားတွေ
 ကလည်း ကိုယ်မစားရမယ့်အတူတူ
 ဘာမှမစိုက်ဘဲနေကြတာ မဆန်းပါဘူး
 လေ။

အဲဒီနေရာကို ဒေသလုံခြုံဖို့
 တည်ငြိမ်အေးချမ်းဖို့နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့
 တာဝန်နဲ့ အုတ်လှက ရောက်သွားတော့
 တကယ့်ကို မလွယ်မှန်း သိလိုက်ရတယ်။
 ဒါပေမဲ့ အုတ်လှက နယ်မြေပေါင်းစုံ
 ရောက်ပြီး အတွေ့အကြုံကလည်း
 များလာပြီဆိုတော့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်

ပေါင်းစုံထုတ်တာပေါ့။ ဒီဒေသမှာ အဖွဲ့
 ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲတွေ လုံးဝ မလုပ်နိုင်ခဲ့
 ကြာပြီ။ တခြားပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေလည်း
 ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒေသခံကျေနပ်
 ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝက ယမ်းငွေ
 သေနတ်သံတွေကြားမှာပဲ ကျီးထွန်း
 စားနေရတာ။ သူတို့ဘဝတွေမှာ ထွက်
 ပေါက်လေးတော့ ရှိသင့်တယ်။ ဒါနဲ့
 ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်
 ရှိတယ်။ ရအောင် ငါလုပ်မယ်ဆို
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဘာလုပ်ပေးရင်
 ကောင်းမလဲလို့ တောက်လျှောက်
 စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘောလုံး
 ပြိုင်ပွဲလုပ်ပေးတာ အစစ OK မယ်ဆို
 တာ တွေးမိပြီး အဲဒါနည်းလမ်းဆို
 ရွေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွာလူကြီး
 DKBA တပ်မဟာမှူးတွေ တပ်ရင်း
 တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဘောလုံးပြိုင်
 ကျင်းပမဲ့အကြောင်းနဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်
 အသင်းတွေ စာရင်းပေးဖို့အကြောင်း
 အားလုံးကို ကြေညာလိုက်တာ

ပြောလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နယ်မြေ တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းက ပြိုင်ပွဲဝင်စာရင်း ပေးကြတယ်။ ပွဲဝင်နေကြတာ ဘယ်လောက်သိသာလဲ ပြိုင်ပွဲ ဝင်အသင်းတိုင်းကို ပြိုင်ပွဲစရိတ်အဖြစ် ကျပ် သုံးသောင်းစီပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတာလဲ ပါတာပေါ့လေ။

ဒီကြားထဲ တကယ့်ပြဿနာ တစ်ခု ပေါ်လာပြန်ရော။ တော်တော်ကြီးတဲ့ ပြဿနာပါ။ အဲဒီနယ်မြေမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က သူတို့လည်း ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်း ထပ်ပြင်ချင်ကြောင်း ရွာလူကြီးကတစ်ဆင့် စာရင်းပေးလာခဲ့တယ်။ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ အုတ်လှတစ်ယောက်တော့ ကွဲရောက်ပါပေါ့။ ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ။ ပေါ်တင်ကြီးငြင်းလိုက်ရင်လည်း နယ်မြေဒေသစည်းရုံးရေးလုပ်နေတာ ဆင်မပြေ ဖြစ်တော့မယ်။ လက်ခံပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ရင်လည်း ရန်သူ ဆက်သွယ်တယ်။ ဆက်ဆံတယ်ဆို ပုန်မနဲ့ ငြိတော့မယ်။ ကဲ ဗိုလ်အုတ်

လှ မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ သေချာ စဉ်းစား။ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်တော့။

အထပ်ထပ် စဉ်းစားပြီးတဲ့ နောက်မှာ အကောင်းဆုံးအကြံတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ လက်နက်ကိုင် အသင်း အနေနဲ့တော့ မလုပ်နဲ့။ မင်းတို့နဲ့ အဆင်အပြေဆုံး အဖြစ်နိုင်ဆုံး ရွာတစ်ရွာရဲ့ ရွာသားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အဲဒီရွာမှာမည်နဲ့ ဝင်ပြိုင်ပါ။ ဘာလက်နက်၊ ဘာယူနီဖောင်းမှ မပါစေနဲ့။ ဒါဆို လက်ခံပေးမယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြန်လိုက်တော့ သူတို့လည်း ဝမ်းသာအားရ လက်ခံတယ်။ ခုချိန်အထိတော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေဆဲပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ရှမ်းရွာသစ်နယ်မြေ ဘောလုံးပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပနိုင်ဖို့အရေး ပြင်ဆင်စီစဉ်ကြရပြီပေါ့။ အသင်းတွေ နေထိုင်ရေး၊ စားသောက်ရေး၊ ပရိသတ် အားပေးမယ့်နေရာ၊ ပြိုင်ပွဲအစီအစဉ်၊ နိုင်အဖွဲ့စည်းရေး၊ ဘောလုံးကွင်းပြင်ဆင်ရေး စသဖြင့်က အစစ ပြင်ဆင်ကြပါ

တယ်။ ဒီမှာတင် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ရော။ ဘောလုံးကွင်းနေရာက ရှိသင့်တဲ့အတိုင်းအတာ မစီဘူး။ ထပ်ချဲ့စရာလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြေပိုက မရှိပြန်။ ဒီကြားထဲ ပိုဆိုးနေတာက မြောက်ဘက် ဂိုးစည်းနား ဘယ်ထောင့်ကန်ဘော တည်ရမယ့်အနားမှာ ကြောင်လျာပင်တစ်ပင်က တကယ့်ပြဿနာ။ ဘောလုံးကွင်းဧရိယာထဲမှာ ထီးထီးမားမား လုံးဝကို ခုတ်ရှင်းပစ်ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ အုတ်လှက အထပ်ထပ်စဉ်းစားရပြီ။ ဒီဘောလုံးပွဲက အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုရောက်ရင် ပြီးသွားမှာ။ အုတ်လှတို့က အချိန်အကြာကြီးနေရဦးမှာ။ အစားအသောက်ကလည်း ရှားနေတော့ ဒီကြောင်လျာပင်အညွန့်နဲ့ အသီးတွေပဲ အားထားစားနေရတာလေ။ နောက်ဆုံးတော့ ရေရှည်အရေးကိုပါ မျှော်တွေးပြီး မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်ပဲ သဘောထားလို့ မခုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

အုတ်အော်သောင်းတင်းပါ။

တစ်နယ်လုံး ရှိသမျှရွာ တစ်ရွာမကျန်
အားလုံး ဝင်ပြိုင်ကြတာပါ။ အသင်း
ပေါင်း ၁၂ သင်းပါတယ်။ အသင်းတိုင်း
အသင်းတိုင်း ဘောလုံးသမား နည်းပြ
အုပ်ချုပ်သူနဲ့ ရွာလူကြီးတွေကိုယ်တိုင်
လိုက်လာကြတာမို့ အိမ်ခြေလေးဆယ်
လောက်ပဲရှိတဲ့ ရှမ်းရွာသစ်ရွာကလေး
မှာ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ဘောလုံးသမား
တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။

ပြင်ဆင်မှုအားလုံးပြီးတော့
ဘောလုံးပွဲကြီး စပါပြီဗျာ။ ခမ်းနား
စည်ကားစွာနဲ့ပါ။ မြို့ကြီးတွေပေါ်က
ဘောလုံးပွဲတွေလို အဆင့်မီစွာ ပြင်ဆင်
ခဲ့ပါတယ်။ Score Board ကလည်း
အကြီးကြီး။ ဘောလုံးကွင်းထိပ်က မူလ
တန်းကျောင်းနံရံမှာ ဆေးသုတ်ပြီး
ပြင်ဆင်ထားတော့ ရှယ်ဖြစ်နေတာပေါ့။
ဖွင့်ပွဲနေ့ကစပြီး မနက် ၂ ပွဲ၊ ညနေ ၂
ပွဲ ပြီးသွားခဲ့တယ်။ ချောချောမောမော
တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ပွဲငတ်နေကြတဲ့
ရွာသားတွေဟာ သူတို့အားပေးတဲ့
အသင်းကို ကွင်းပြင်က အားပေးရတာ

အားမလို၊ အားမရဖြစ်ပြီး ကွင်းထဲ
ပြေးပြေးဝင်လာကြတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်နေ
တဲ့ ဘောလုံးသမားတွေကို အချို့ရည်
ဝင်တိုက်တဲ့သူနဲ့ အရက်ပြေးတိုက်တဲ့သူ
နဲ့ ဆေးလိပ်ဝင်တိုက်တဲ့သူတွေကလည်း
ဒုန့်ဒေး။ ဒီကြာထဲ သူတို့အနားရောက်
လာတဲ့ ဘောလုံးကို အတင်းဝင်ဝင်ကန်
တဲ့ ရွာသားတွေလည်း ရှိပြန်တာမို့
သူတို့တွေကို လိုက်ထိန်းရတဲ့ ပြဿနာ
ကလည်း မသေးလှပါဘူး။ ပြီးတော့
အသင်းတစ်သင်းသင်းက ဂိုးသွင်းလိုက်
ရင် သူတို့ကို အားပေးတဲ့သူတွေ
ကွင်းထဲ ဝင်ဝင်လာလို့ ဆက်ကစားလို့
မရတဲ့ ခဏရပ်ထားရတဲ့ အခြေအနေ
တွေလည်း ကြုံခဲ့ရတယ်။ ဒုတိယနေ့
မနက်ပိုင်းပွဲစဉ် ၂ ပွဲ ကစားပြီး နေ့ခင်း
ပိုင်း နားနေချိန်မှာ ပျားအုပ်ကြီးတစ်အုပ်
ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိ အဲဒီဘော
လုံးကွင်းတစ်ဝိုက် ဟိုပျံ့ဒီပျံ့နဲ့ တော်တော်
ကြာတဲ့အထိ လှည့်ပတ်ပြီး ပျံနေကြ
တယ်။ ခပ်နောက်နောက်ရဲဘော်တစ်
ယောက်က အုတ်လှတို့ဘောလုံးကွင်းရှိ

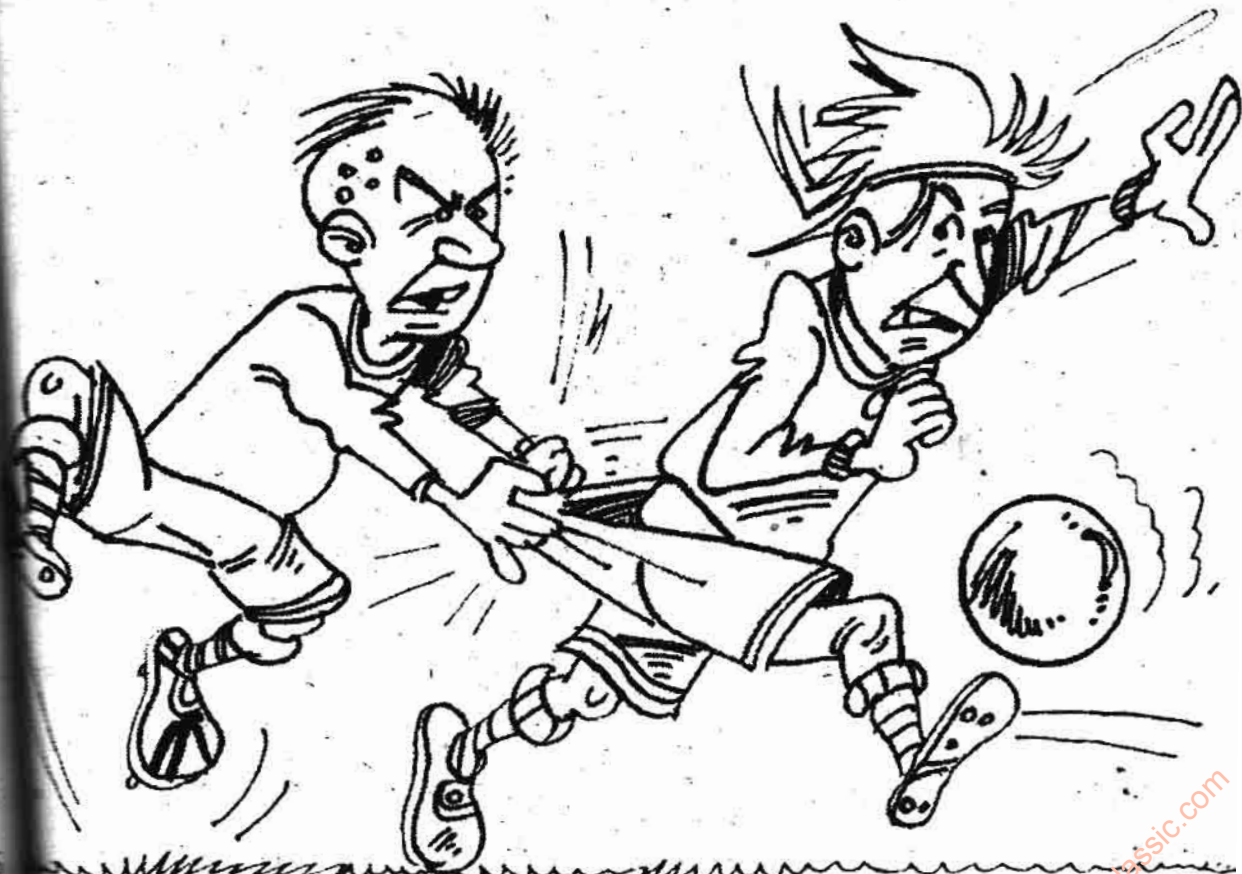
သက်ရှိ Drone တပ်ဖွဲ့နဲ့ မိုင်းရှင်းနေတာ
ဆိုပြီး အရှုန်းဖောက်လိုက်လို့ အားလုံးက
ပွဲကုသွားပြန်ရော။ ပျံလို့အားရသွားတော့
ဘောလုံးကွင်းထဲက ကြောင်လျှာပင်ပေါ်
အုံ့ဖွဲ့ကြပါလေရော။ အဲဒီနေ့မှာ ပျားအုံ
က သိပ်မကြီးပါဘူး။ စကောတစ်ခွက်
စာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဘာပြဿနာမှ
လဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ပြိုင်ပွဲ
တတိယနေ့မှာတော့ ပျားအုံက ပိုကြီး
လာပြီး ပြိုင်ပွဲအရှိန်ကလည်း တက်လာ
ပြီ။ ပွဲငတ်နေတဲ့ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ
ကလည်း ဒီဘောလုံးပွဲကိုပဲ ဘုရားပွဲလို
သဘောထားပြီး ဈေးရောင်းသူကရောင်း
ဝယ်သူကလည်းဝယ်နဲ့ ရောင်းသူရောင်း
ဝယ်သူရော၊ ကျန်ရွာသားတွေရော
ဘောလုံးပွဲကို အားပေးကြတော့
ဒီဘောလုံးပွဲက အထူးကို စည်ကား
တာပေါ့။

ဒီပြိုင်ပွဲ တတိယနေ့ရဲ့ ည
ပိုင်း ပထမပွဲစဉ် သူတင်ကိုယ်တိုင်
အစွမ်းကုန် ပြိုင်နေကြချိန်မှာ တစ်

အသင်းရေထန်းက ဘောလုံးရလာပြီး တွေ လိုက်တုပ်ကြတာ။ တစ်ကွင်းလုံး ပင်ပေါ်က ပျားအုံကြီးရဲ့ အောက်တည်
အရှိန်နဲ့ ဆွဲပြေးလာတာကို ဒီဘက် ဘယ်သူမှ နေလိုမရတော့ဘူး။ ဘောလုံး တည်မှာမို့ ဘောလုံးထိပြီး ကျလာတဲ့
နောက်တန်းက အားရပါးရ ပြေးကန် သမားတွေရော၊ ရွေးရောင်းရွေးဝယ်တွေ ပျားအုံကြီးဟာ သူ့အပေါ်တည်တည်ကြီး
ဖျက်ထုတ်လိုက်တာ ပျားအုံကြီးကို ရော၊ ပရိသတ်တွေရော နောက်ဆုံး ကို ကျလာတာ။ ပျားတွေကလည်း
တည်တည်ကြီး မှန်သွားပါလေရော။ ကွင်းလယ်ခိုင်း၊ စည်းကြပ်ခိုင်းတွေပါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ “အနီးကပ်ဆုံး
ဟာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ပျားတွေ အကုန်ပြေးရတယ်။ ဒီကြားထဲ အဆိုးဆုံး ရန်သူကို ရှာတိုက်ကြ”ဆိုတဲ့ မိန့်ခွန်း
ကလည်း သူပျားအုံကို ဖျက်ဆီးရကောင်း တစ်ခုက ကြောင်လျာပင်နားက စကားကို အတိအကျ နာခံကြတယ်
လားဆိုပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ တွေ့ကရာလူ စည်းကြပ်ခိုင်းလေးပါ။ သူက ကြောင်လျာ ထင်ပါ။ ဝိုင်းတုပ်လိုက်ကြတာ ပက်ပက်

စက်စက်ဗျာ။ သတိလစ်သွားတာ ၃
ရက်လောက် အသည်းအသန် နာနပ်ယူ
လိုက်ရတယ်။ ဘောလုံးပွဲလည်း ပျက်
ရော ဈေးလာရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တွေရဲ့
ဈေးခုံတွေလည်း ဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့သလို
စက်သမားလည်း စက်မပိတ်ဘဲ ပြေးရ
တာမို့ အသံချဲ့စက်ကြီးကလည်း တရဲရဲ
နဲ့ပေါ့။ ဒီကြားထဲ အချောင်သမားတစ်
ယောက်က ပုဆိုးလေးချပြီး ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့
ဆိုင်ခုံပေါ်က ပစ္စည်းတွေယူဖို့ အသာ
ကပ်သွားပေမယ့် ကိုယ့်စားရိတ်ကိုယ်စား
ပြီး လုံခြုံရေးလုပ်ပေးနေတဲ့ ကိုရွှေပျား
တို့ တုပ်လွှတ်လိုက်လို့ သေကောင်
ပေါင်းလဲ ပြန်ပြေးလာရတယ်။ အချိန်
၃ နာရီကျော်လောက် ကြာတဲ့အထိ ၂
ကောင်စ၊ ၃ ကောင်စလောက်က
လှည့်ကပတ်ဝဲနေသေး။ ပျားတွေရန်က
အေးသွားတဲ့အချိန် ဘောလုံးပွဲပြန်စဖို့
လိုက်ခေါ်တာတောင် ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရ
တော့တာနဲ့ အဲဒီနေ့က ပွဲစဉ်ဖျက်လိုက်
ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ပြန်ကျင်းပ
ပေးခဲ့ပေမယ့် ဘောလုံးပွဲစဉ်သူတွေ

ရော၊ ခိုင်တွေရော၊ ပရိသတ်တွေရော၊
ဘောလုံးပွဲကြည့်နေရင်း ကြောင်လျာပင်
ကြီးကို မော့ကြည့်မော့ကြည့်နဲ့ပေါ့။ စိတ်
ထဲက မလုံမလဲဖြစ်နေကြပုံပါပဲ။ ကျန်တဲ့
ပွဲစဉ်တွေ အစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်နိုင်
ခဲ့ပေမယ့် ပျားအသင်းရဲ့ ရှောင်တခင်
စစ်ဆင်ရေးမတိုင်ခင် ကလောက်
မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် မရှိတော့သလိုပါပဲ။
တစ်ခုခုပဲ လိုနေသလိုလို တစ်ခုခုပဲ
ထပ်ဖြစ်လာဦးမလိုလို စိုးတထိတ်ထိတ်
ရင်ဖို ဖြစ်နေကြပါပြီ။ မဖြစ်ဘဲနေမလား
ဗျာ။ အဲဒီနေ့က ပျားအတုပ်မခံရတဲ့သူ
မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတာကို။ အနည်း
ဆုံးလူက တစ်ချက်တော့ မိသွားတာပဲ။
အံ့ဩဖို့ကောင်းတာတစ်ခုက ဒီဘောလုံး
ကွင်းထဲ ရှိနေတဲ့သူတွေဟာ အနည်းဆုံး
၂၀၀ ကျော်ရှိမှာ။ ဒီလူ ၂၀၀ ကျော်ကို
တစ်ယောက်မှမလွှတ်အောင် အားလုံး
ဖြန့်ကျက် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်တဲ့
သူတို့ရဲ့ ဗျူဟာကိုပေါ့။ ဘယ်အချိန်၊
ဘယ်လေ့ကျင့်ရေးကွင်းမှာ ဘယ်နည်းပြ
တွေနဲ့ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ထားတယ်ဆို

တာ စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါပဲ။ ဒီသေ
ပျားအသင်းက ပြန်မလာတော့ပါဘူး။
ပွဲစဉ်အားလုံး ပြီးသွားချိန်မှာ ပြိုင်ပွဲ
လျှောက်လုံး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြ
ပြိုင်ပွဲဝင်အသင်း ၁၂ သင်းထဲက ၁၀
ခု၊ ဒုတိယခု၊ တတိယခုတွေ ရခဲ့
ပြီး ဆုတက်ယူခဲ့ကြပေမယ့် ပြိုင်ပွဲ
မှာ ခဏလေးပဲ ဝင်လာပြီး အမှန်အတိုင်း
ဗိုလ်စွဲသွားတဲ့ ပျားအသင်းကတော့
လက်ခံရယူမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီမှာ အထူး
တစ်ယောက် စဉ်းစားမိတာက ဒီ
အသင်းကိုသာ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်း
ရွေးချယ်ပြီး ဘောလုံးပြိုင်ပွဲ
စေလွှတ်နိုင်ခဲ့ရင် အာဆီယံဖလား အ
ဖလားအပြင် ကမ္ဘာ့ဖလားမှာပါ ခြံ
နိုင်တဲ့ အခြေအနေမို့ မြန်မာနိုင်ငံ
လုံးအဖွဲ့ချုပ်အနေနဲ့ အထူးကိစ္စတစ်
ဖြင့် အလေးထားစီမံသင့်ကြောင်း
ဘောလုံးလောက ကမ္ဘာကို ထင်
အတွက် အကြံပြုလိုက်ရပါတယ်။

အုတ်လှကြီး(ဆရာ)

အဝတ်တွေထဲက

ပင်းကုသန့်ပဏာဝတီ

စင်္ကြာရှင်(ဘိုဘို ရွှေကံကု)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

ကုသမင်းသည်လည်း မည်မျှ
 ဇွဲကောင်းလှပါသည်ဆိုသော်လည်း ၇
 လတိုင်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ
 ခံစားရသောအခါ စိတ်အားလျှော့ချင်လာ
 ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ မိမိသည်။ မဏ္ဍတိုင်သို့
 လိုက်လာပြီးလျှင် ပဘာဝတီထံ
 အသနားခံ၍ မေတ္တာတောင်းခံလျှင်
 ပဘာဝတီသည် မိမိ၏ မေတ္တာကို သိရှိ
 နားလည်ပြီး သဘောထားပျော့ပြောင်း
 လာကာ မိမိအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်လာ
 မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါ၏။ ထို
 ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တို့ကြောင့်
 ပင် မခွဲရောင်တိုင်းသို့ လိုက်လာပြီးလျှင်
 ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ပဘာဝတီ၏ မေတ္တာ
 ကို ရလိမ့်နိုးနှင့် ကြီးပမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
 ၏။

သို့သော်လည်း ပဘာဝတီ၏
 မေတ္တာကို မရရှိခဲ့။ အမုန်းတရားတို့သာ
 ရရှိခဲ့ပါသည်။ ပဘာဝတီ၏ အသန့်လုံး
 တို့သည်ကား ကြာလေ၊ မာကြာလေ

မိမိသည် မိမိ၏အင်အား၊
 မိမိ၏အာဏာတို့ကို
 သုံးစွဲမည်ဆိုပါက
 ငါသည် ကုသဟု
 ဟစ်ကြွေးလိုက်မျှနှင့်
 ပဘာဝတီသည်
 မိမိခြေရင်းတွင်
 လာရောက်ဝပ်စင်းပြီး
 တောင်းပန်ကန်တော့ရမည်
 ဖြစ်ပါ၏။

ဖြစ်ရပါ၏။ ရုပ်ဆိုးသည်ဟူသော
 အကြောင်းတစ်ခုတည်းဖြင့် မိမိအား
 အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ မုန်းတီးချစ်
 သနည်း။ မေတ္တာပေး၍ မေတ္တာမရသော
 မိမိ၏ အဖြစ်သည်ကား ရင်နာစွာ
 ကောင်းလှပါ၏။ မိမိအချစ်ရဆုံးသော
 အား အမုန်းတီးဆုံးဖြစ်နေ၍ ကြော
 ရပါ၏။ ပဘာဝတီအား စိတ်မဆိုးချစ်
 အပြစ်မတင်ရက်၊ မနာကြည်းရက်
 မိမိအဖြစ်နှင့်သာ မိမိ ရှိပေသော
 မိမိထိုက်နှင့် မိမိကံသာ ရှိပါသော
 ရုပ်ဆိုးသူ၏ ငိုပွဲအား မည်သူ စာနာ
 ပါမည်နည်း။ မိမိသည် မိမိ၏အင်အား
 မိမိ၏အာဏာတို့ကို သုံးစွဲမည်ဆိုပါက
 ငါသည် ကုသဟု ဟစ်ကြွေးလိုက်မျှ
 ပဘာဝတီသည် မိမိ၏ ခြေရင်း
 လာရောက်ဝပ်စင်းပြီး တောင်း
 ကန်တော့ရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ပဘာဝတီ
 အားမတန်၍ မာန်လျှော့ကာ
 နာကျင်မည်ဖြစ်ပါ၏။ မချစ်သော
 နှင့် ပေါင်းဖော်နေထိုင်ရသော

လည်း ပတာဝတီအား မခံစားစေလိုပါ။
 မိမိသည် ပတာဝတီအား လူကိုရလျှင်
 ပြီးရောသဘောဖြင့် သိမ်းပိုက်လိုပါက
 မိမိတိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်ကပင်
 တားမြစ်နိုင်၏။ ၎င်းတိုင်းပြည်
 ပြန်ရောက်သွားသောအခါတွင် မဒ္ဒရာဇ်
 မင်းအား ပတာဝတီကို လာရောက်
 ပို့ဆောင်စေဟု တမံစေရံမျှနှင့်
 ပတာဝတီသည် မိမိ၏ ရှေ့မှောက်သို့
 ချက်ချင်း ရောက်လာမည်ဖြစ်၏။
 ပတာဝတီ၏ မေတ္တာကို ရလို၍သာ
 ယခုကဲ့သို့ မလ္လတိုင်းသို့ လိုက်လာပြီး
 ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ကြိုးပမ်းနေခြင်း ဖြစ်ပါ
 ၏။

ပတာဝတီအား ဆက်လက်
 ဆွယ်ကပ်ကြိုးပမ်းနေလျှင် ပတာဝတီ
 သည် မိမိအား ပို၍သာ မုန်းတီးတော့
 သည်ဖြစ်ရာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပို၍ နာကျင်
 စေရရှိသော ရှိပါ၏။ မိမိကို မြင်တွေ့နေ
 လျှင် ပတာဝတီသည် မုန်းတီးခြင်း၊
 ခြောက်ရှုံ့ခြင်းတို့ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲ၍
 သည်ဖြစ်ပါ၍ ပတာဝတီစိတ်ချမ်းသာ

ပါစေတော့။ ပတာဝတီ အေးချမ်းစွာနေပါ
 စေတော့။ ငါ၏ အလိုဆန္ဒတစ်ခုအတွက်
 သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပါ။
 ပတာဝတီ၏ မျက်ရည်တို့ဖြင့် မိမိ
 ဖျော်ပွဲမဝင်လိုတော့ပါ။ မိမိနှင့် ပတာဝတီ
 တို့၏ အတိတ်ဘဝ ဝင်ကြွေးတို့သည်
 လည်း ဤဘဝ၊ ဤမျှနှင့်သာ ကျေပါ
 စေတော့။ ကုန်ဆုံးပါစေတော့။ ခမည်း
 တော်၊ မယ်တော်တို့သည်လည်းကောင်း၊
 ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည်လည်း
 ကောင်း၊ ကုသဝတီတိုင်းသူပြည်သား
 တို့သည်လည်းကောင်း ငါ့အား သတိရ
 တမ်းတ၍ နေကြပေတော့မည်။

ငါ့အား အလိုမရှိသောသူထံ
 နေခြင်းထက် ငါ့အား မြတ်နိုးလေးစား

တန်ဖိုးထားသော ငါ့အား အလိုရှိသော
 သူတို့ထံ နေသင့်၏။ ငါသည် ငါ၏
 ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်ကို ဦးစားပေး၍
 ငါ့ကို ချစ်ခင်သူတို့ကို ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့ပြီး
 ၎င်းတို့ကို လွှမ်းမိုးသောကနှင့် ပူပန်မှု
 တို့ကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ ငါ၏ လုပ်ရပ်သည်
 မှားလေစွဟု နောင်တရပြီးလျှင်
 ကုသဝတီပြည်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်တော်
 မူပါတော့သည်။

ထိုအခါ တာဝတီသာနတ်ပြည်
 တွင် သိကြားမင်းထိုင်၍နေသော ဗန္ဓု
 ကဗ္ဗလာ မြကျောက်ဖျာကြီးသည် ပူဇွန်
 မာကျော၍ လာတော့၏။ ကုသမင်း၏
 ပူပင်သောကဖြစ်နေရသော အကြောင်း
 ကြောင့်တည်း။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်
 လူ့ပြည်၌ အဘယ်ကဲ့သို့ ဘုန်းကံရှိသူ၊
 ပညာရှိသူ၊ သီလရှိသူတို့ မည်သို့သော
 အကြောင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်နေပါသနည်းဟု
 ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်ရှိသော် အလောင်း
 တော် ကုသမင်းအား တွေ့မြင်ရပြီး
 ဆက်လက်ဆင်ခြင်သော် အကြောင်းစုံ
 ကို သိရှိရပါတော့၏။ ထိုအခါ သိကြား

မင်းသည် သားတော်ကုသမင်း၏ ပူပန်
သောက တို့ကို မကြည့်ရက်သည်ဖြစ်
၍ ...

“ကုသမင်း၏ အရေးသည်
ကား ငါ့ကြားရှင်းမှ လင်းပေတော့မည်။
ယခုပင် လုံ့လပြုအံ့”ဟု ဆုံးဖြတ်တော်
မူပြီးသော တခဏမှာပင် မဇ္ဈတိုင်းကို
ဝန်းရံလျက်ရှိသော ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်း
အပေါင်းထံသို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင်
မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ တမန်တော်များ အသွင်
ဆောင်ထားသော နတ်တို့က ...

“အရှင်မင်းကြီး မဒ္ဒရာဇ်မင်း
ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား တမန်စေလွှတ်
လိုက်ပါ၏။ စေလွှတ်သော အကြောင်း
သည်ကား မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ သမီးတော်
ပတာဝတီသည် ကုသမင်းအား စွန့်ပစ်
လျက် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးထံ ပြန်လည်
ရောက်ရှိနေ၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည်
သမီးတော်အား အခါမလင့်စေလို၍
အသင်မင်းကြီးသည် အလိုရှိမည်ဆိုပါက
ပတာဝတီအား လာရောက် သိမ်းယူနိုင်
ကြောင်း အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်”

ဟု လျှောက်တင်ကြရာ ပတာဝတီ၏
အလှသတင်းမှာ ဓမ္မဒိတိကျွန်းအလုံး
တွင် ကျော်ကြားလှသည်ဖြစ်၍
ပတာဝတီအား မဆောင်ယူလိုသူ မရှိ။

အင်အားကြီးမားသော ကုသ
မင်းက ဆောင်ယူသွားသည်ဆိုသော
ကြောင့်သာ မာန်လျှော့၍ နေကြရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယခု ပတာဝတီသည် ကုသ
မင်းနှင့် ဘာမျှ မသက်ဆိုင်တော့ကြောင်း
ကိုလည်း သိရပြီး မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးကိုယ်
တိုင်မှပင် ကမ်းလှမ်းလိုက်ပြီဆိုသောအခါ
မင်းအပေါင်းတို့သည် ပတာဝတီအား
ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ခဲ့ရပြီဟု နေကြရာမှ
မမျှော်လင့်ဘဲ တမန်တော်တို့ ရောက်
လာသောအခါ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ကြရ

၏။

“ပတာဝတီမင်းသမီးသည်
တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာ ဖြစ်သော်
လည်း အပျိုစင် ၁၀ ယောက်နှင့်ပင်
မလဲနိုင်အောင် ရှိပါသေး၏။ နတ်တို့၏
သော ဖူးစာကကြောင့် အကြောင်း
မကုန်ဘဲ ပေါင်းဆုံခွင့် ရရှိတော့မည်
ဖြစ်ပေ၏”ဟု ရေရွတ်ကြပြီးလျှင်
တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့် မင်္ဂလာ
လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ယူဆောင်ကာ
မဇ္ဈတိုင်းသို့ ရေရွှေ၍ ချီတက်လာကြ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ၇ တိုင်း ၇
မှ ၇ ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်
မဒ္ဒရာဇ်မြို့တော်၏ မင်္ဂလာတံခါးကြီး
သော မြို့ရှေ့တံခါးဝတွင် တစ်ပြိုင်နက်
ရောက်ရှိ တွေ့ဆုံကြကုန်၏။ ထိုအခါ
မင်းတို့သည် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး နှုတ်
ဆက်စကားများ ပြောကြပြီးလျှင်

“အဆွေတော် မင်းကြီး
မင်းခမ်းမင်းနားအပြည့်အစုံ၊ နေထိုင်
အပြည့်အစုံ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ
အစုံ၊ သတို့သမီး ဖိဖုရားလေး

ယူဆောင်၍ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စ
ဖြင့် မခွဲရပ်ပြည်သို့ လာခဲ့ပါသနည်း”
ဟု မေးလျှင် ...

“အဆွေတော် မင်းမြတ်။ ကြီးကြိုက်တွေ့ဆုံခိုက် ကျွန်ုပ်၏ မင်္ဂလာ
သတင်းကို သိစေလျက် ကျွန်ုပ်၏
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိနပ်တင်မြှောက်ပွဲကို
ပါ ဖိတ်ကြားပါအံ့။ မခွဲရပ်မင်းကြီးသည်
ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းများထဲမှ
ကျွန်ုပ်ကို အထူးမေတ္တာထားရှိ၍
ချီးမြှောက်လိုသည်ဖြစ်၍ သမီးတော်
ပတာဝတီအား လာရောက်သိမ်းယူပါ
လှည့်”ဟု တမန်အောင်သွယ်တော်တို့
စေလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားအပ်သည်
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပတာဝတီ
အား ကျွန်ုပ်၏တိုင်းပြည်သို့ ဆောင်ယူရန်
လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အဆွေတော်
မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မင်္ဂလာသတင်း
အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် မင်္ဂလာ
ဆုတောင်းပြုပါကုန်”ဟု ပြောလိုက်၏။
ထိုအခါ တစ်ပါးသော မင်း

“အဆွေတော် မင်းမြတ်။ ထို
စကားသည် ကျွန်ုပ်ပြောရမည့်စကား
ဖြစ်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့် အဆွေမင်း
ကြီးက ထိုစကား ဆိုဘိသနည်း။
မခွဲရပ်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်ထံ တမန်
တော်များ စေလွှတ်ပြီးလျှင် သမီးတော်
ပတာဝတီကို လာရောက်သိမ်းယူလှည့်ပါ
ဆိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဦးဆုံး ဖိတ်ကြားခံရ
ခြင်းဖြစ်ပါ၍ ပတာဝတီအား ကျွန်ုပ်
သာလျှင် ဆောင်ယူပါအံ့။ အစာစာတို့
ယူဆောင်ခဲ့သော မင်္ဂလာလက်ဆောင်
ပစ္စည်းများကို မခွဲရပ်မင်းကြီးအား
ဆက်သရန် မလိုအပ်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်
နှင့် ပတာဝတီတို့ကိုသာလျှင် မင်္ဂလာ

လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးအပ်ကြပါကုန်”ဟု
ပြောပြန်၏။

ထိုအခါ အခြားသော မင်း
အပေါင်းတို့ကလည်း မခွဲရပ်မင်းကြီး
သည် ငိုထံသို့သာ စေလွှတ်၏။ ငါသာ
လျှင် ပတာဝတီအား ရထိုက်၏ဟု
ဆိုကြပြန်ပြီး ပတာဝတီအား သူယူမည်၊
ငါယူမည်ဟု လှယက်ကြကုန်၏။
ငြင်းခုံကြကုန်၏။ ထိုခုနစ်ပြည်ထောင်
မင်းများအထဲတွင် ဉာဏ်ပညာရှိသော
မင်းတစ်ပါးလည်း ပါဝင်ရာ ထိုမင်းက

“အဆွေတို့ ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ကြ
ပါအံ့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်းပြည်မင်း
လုပ် အုပ်ချုပ်သော မင်းများဖြစ်ကြရာ
ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်းပြည်၏ ဖခင်များ
ဖြစ်ကြ၍ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း
ကြရန် လိုအပ်ပါ၏။ အဆွေမင်းမြတ်တို့
ဆက်လက်အငြင်းပွားနေကြမည်ဆိုပါက
အခြေအနေတင်းမာလာမည် ဖြစ်၏။
အားလုံးသော မင်းတို့သည် ပတာဝတီ
အား လိုချင်တပ်မက်ကြသည်ချည်းသာ
ဖြစ်၍ မည်သူကမျှ အလျှော့ပေးကြမည်

မဟုတ်။ လက်လွှတ်ခံကြမည် မဟုတ်။
 ဆိုလိုချင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ခင်း
 ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စစ်ခင်းကြ
 လျှင် သေကျေပျက်စီးကြပြီး သွေးချောင်း
 စီးကြမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
 ထံသို့ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး စေလွှတ်သော
 တမန်အဖွဲ့ မည်သည့်မင်းထံသို့ အလျင်
 ရောက်ရှိပါသနည်း။ တမန် အလျင်
 ရောက်သော မင်းသည်သာ ပဘာဝတီ
 ကို ရထိုက်၏ဟု ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
 သဘောတူကြပြီးလျှင် ထိုကိစ္စကိုသာ
 စုံစမ်းကြပါစို့ဟု တင်ပြ၏။

မင်းတို့လည်း စဉ်းစားကြ၏။
 ငါတို့သည် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်
 နှင့် အချင်းချင်း ညီညွတ်မျှတစွာ နေခဲ့
 ကြသော မဟာမိတ်နိုင်ငံများ ဖြစ်ပါ
 လျက် စစ်ခင်းကြမည်ဆိုလျှင် ရာဇဝင်၌
 ငါတို့သည် တဏှာရှူးသော မင်းများဟု
 စာတင် ကျန်ရှိရစ်ပေမည်။ ဤမင်းပြော
 သည်မှာ မှန်၏။ တရားနည်းလမ်းကျ၏။
 ထိုအတိုင်းသာ ဆော်ငရွက်ကြပါကုန်
 အံ့ဟု သဘောတူညီလိုက်ကြပြီးလျှင်

သမီးတော်ပဘာဝတီ
 ကုသမင်းအား ပစ်ခွဲသော
 အကျိုးသည်ကား
 ပဘာဝတီ ကို
 ခုနစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး
 ခုနစ်ပြည်ထောင်သော
 မင်းတို့ကို
 ဝေခြင်းခံခြင်းပင်
 ဖြစ်ပေ၏။

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်
 ချနင်းရမည်ဆိုသော
 စကားသည် မှန်၏။

မိမိတို့ထံသို့ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ တမန်
 အဖွဲ့ ရောက်ရှိချိန်ကို ပေဖူးလွှာတွင်
 ရေးကြစေ၏။ အားလုံးရေးပြီးသောအခါ
 ၇ ပြည်ထောင်မင်းတို့အားလုံး ပျက်နှာ
 ချင်းဆိုင် စုံညီကြပြီးလျှင် အမတ်တစ်
 ဦးက ထိုပေဖူးလွှာ ၇ စောင်ကို ဖတ်
 ကြားပြ၏။ ၇ ပြည်ထောင် မင်းအပေါင်း
 တို့အားလုံး အံ့သြသွားကြ၏။ ၇ ပြည်
 ထောင်မင်းတို့ထံ သံတမန်အဖွဲ့ ရောက်ရှိ
 ချိန်မှာ တစ်ဗဟိုမလွဲ၊ နေ့ရက်မလွဲ
 တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုအခါ ၇ ပြည်ထောင်သော
 မင်းတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း
 တောက်ခေါက်လိုက်ကြပြီးလျှင် ...

“မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် ယုတ်
 လှစွာ၏။ ကောက်ကျစ်လှစွာ၏။ သူ
 တော် ပဘာဝတီအား ဘမ်းပြုပြီးလျှင်
 ကျွန်ုပ်တို့ချင်းချင်း တိုက်ခိုက်စေလျှင်
 ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်တိုက်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်
 ကို ပျက်စီးစေ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်ကြား
 များကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြံရွယ်ကြ
 ဖြစ်ပေ၏။ ငါတို့အား ယုတ်အား

မန္တရပ်မင်းအား ငါတို့ တိုက်ခိုက်ကြ ကုန်အံ့”ဟု ဆိုကြပြီးလျှင် မန္တရပ်တိုင်း ကို ဝန်းရံကြ၍ ဤသို့ ရာဇသံ စေလိုက် နှိမ်နင်း၏။

“မန္တရပ်မင်း ငါတို့ခုနစ်ပြည် ထောင်သော မင်းတို့သည် အသင်၏ နန်းမြို့တော် ဝန်းရံထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။ အသင်သည် ပဘာဝတီကို ငါတို့အား အမြန်ပေးရမည်။ ပဘာဝတီကို မပေးပါ က သင့်တိုင်းပြည်အား ဖျက်ဆီးမည်။ သင်တို့လည်း သေစေရမည်”

ထိုရာဇသံကို ကြားသိလိုက် ရသောအခါ မန္တရပ်မင်းကြီး၊ မိဖုရား ကြီးနှင့်တကွ အားလုံးသော သူအပေါင်း ချီတက်ကြွယ်ဝလှစွာ ကုန်ကြ၏။ မန္တရပ်မင်းကြီးသည်လည်း အရေးပေါ် ညီလာခံ ခေါ်ယူလိုက်၏။ မင်းပရိသတ် ချီတက်လှသောအခါ ...

“မင်းကြီးတို့ အသင်တို့ ကြား သောအတိုင်းပင် ငါတို့၏ မြို့အား ချီတက်ထောင်သော မင်းတို့ ဝန်းရံ ကြပြီဖြစ်၏။ ငါတို့ မည်သို့ပြုမူ

ပြည်အရေးလှမည်နည်း။ အမြန်ဆုံး လျှောက်တင်ကြလော့”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မူးတော်၊ မတ်တော် အပေါင်း တို့က ...

“အရှင်မင်းကြီး ဤခုနစ်ပြည် ထောင်သော မင်းအပေါင်းတို့သည် ပဘာဝတီအား ရယူလို၍ လာကြကုန် သည်ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ပဘာဝတီကို မပေးညှားအံ့။ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် ကျွန်တော်မျိုးတို့ မြို့အား တိုက်ခိုက်ကြတော့မည် ဖြစ်၏။ ခုနစ် ပြည်ထောင်မင်းတို့၏ စစ်အင်အားမှာ ကြီးမားလှပါသည် ဘုရား။ မြို့ရိုး အထက် ပစ္စင်၊ ပြအို၊ သူရဲ ခါတို့မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြို့ရိုးပတ်လည် တွင် ချပ်ဝတ်မိန့်ညိုတို့ဖြင့် ဓားကိုင်၊ လှံကိုင်၊ လေးကိုင် စစ်သည်တော်တို့ မှာ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှပါ နှစ်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော သန်မာ ထွားကြိုင်းသော ဆင်တပ်ကြီးသည် လည်း လျင်မြန်ဖျတ်လပ်သော မြင်း တပ်ကြီးသည်လည်း အထပ်ထပ် ဝန်းရံ

ထားပြီးဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် တာရှည်လျက် ရှိနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ဤမျှ အင်အားကြီးမားသော တပ်များအား ကျွန်တော်မျိုးတို့ တပ်အင်အားနှင့် မည်သို့မျှ တွန်းလှန်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ ဘုရား။ အကယ်၍ ပဘာဝတီကို မပေး ညှားအံ့။ ၎င်းတို့ ဆင်တပ်အင်အားနှင့် မြို့ရိုး၊ မြို့တံခါးတို့ကို တခဏနှင့် တွန်းဖြိုပြီး ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ခံရပါလိမ့် မည်။ ပဘာဝတီအား အမြန်ဆုံး ပေးအပ် တော်မူပါဘုရား”ဟု လျှောက်တင်ကြ၏။

ထိုအခါ မန္တရပ်မင်းကြီးက “အမတ်ကြီးတို့ ခုနစ်ပြည် ထောင်သော မင်းခုနစ်ပါးမှ ပဘာဝတီ ကို တောင်းဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ရာ ငါသည် တစ်ပါးသော မင်းကိုသာလျှင် ပဘာဝတီ အား ပေးအပ်နိုင်ပေမည်။ ထိုအခါ ကျန်သောမင်းခြောက်ပါးက ပဘာဝတီကို မရရှိ၍ ငါတို့အား သတ်ကြမည်ဖြစ်ပေ နှစ်။ သို့ပါ၍ တစ်ပါးသော မင်းအားသာ ပေးခြင်းဖြင့် ရန် မအေးနိုင်သေး။

ဒုတိယကျွန်းတွင် မင်းအပေါင်းတို့
 ကြောက်ရွံ့သောကြောသော ကုသမင်းကို
 ပုံစံ၍ လာခဲ့သော ဗိုက်လှစွာသော
 မီးတော်ပဘာဝတီ ကုသမင်းအား
 ခံခဲ့သော အကျိုးသည်ကား ပဘာဝတီ
 ပုံ ခုနစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး ခုနစ်ပြည်ထောင်
 သာ မင်းတို့ကို ဝေခြင်းခံရခြင်းပင်
 ဖြစ်ပေ၏။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်
 နှင်းရမည်ဆိုသော စကားသည် မှန်၏။
 နှင်းတကွ တိုင်းသူပြည်သား လူအများ
 ကို သေကျေပျက်စီးခြင်း မရှိရလေ
 အောင် အမတ်ကြီးတို့ ပဘာဝတီအား
 ခုနစ်ပိုင်းပိုင်းပြီးလျှင် ခုနစ်ပြည်ထောင်
 သော မင်းတို့ထံ အမြန်ပို့ဆောင်ကြစေ
 များ အမိန့်တော်ဟူ၍ အမိန့်ချမှတ်
 လိုက်သည်။

မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ အမိန့်တော်
 သည် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်
 နားနှင့် တခဏအတွင်း နန်းတော်ထဲ၌
 ပျံ့နှံ့သွားရာ အထိန်းတော်တို့က
 ပဘာဝတီအား သွားရောက်လျှောက်ထား
 ကြ၏။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ

မြို့သူမြို့သားများလည်း မြို့ရိုးအပြင်မှ
 စစ်တပ်ပိုးခရာသံများ၊ စစ်မြင်းဟီသံများ၊
 တိုက်ဆင်တို့၏ မိုယိုသံများ၊ ရဲမက်
 စစ်သည်တို့၏ စစ်ချီကြွေးကြော်သံများ
 ကိုလည်းကောင်း စစ်မောင်းထူသံတို့ကို
 လည်းကောင်း ကြားနေကြရသည်ဖြစ်၍
 တုံလှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိပြီး နန်းရင်ပြင်
 သို့ စုဝေးကြကာ ...

“မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး တိုင်းပြည်
 ကို ကယ်တင်တော်မူပါလော့။ ကျွန်ုပ်
 တို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်တော်မူပါ
 လော့”ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ရှိကြ
 ကုန်၏။

ပဘာဝတီသည်လည်း ထို
 အကြောင်းကို ကြားသိသောအခါ
 တုံလှုပ်ကြောက်ရွံ့လျက် သည်းထန်စွာ
 ငိုကြွေးပြီးလျှင် ညီမတော် ခုနစ်ဖော်တို့
 နှင့်အတူ မယ်တော်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့
 ကြ၏။ မိခင်သည်လည်း ထိုအကြောင်း
 အရာတို့ကို သိရှိနေပြီးဖြစ်၍ ညှိုးငယ်
 စွာပင် ရှိလင့်၏။ ပဘာဝတီသည်လည်း
 ကောင်း ညီမခုနစ်ဖော်တို့သည်လည်း

ကောင်း၊ အထိန်းတော်တို့သည်လည်း
 ကောင်း၊ မယ်တော်အား ရှိခိုးကြလျက်
 ပင် မျက်ရည်တို့ တွေ့တွေ့ကျဆင်းနေ
 ကြပေ၏။ လောကတွင် လူတို့အကြောက်
 ဆုံးအရာသည် သေချင်းတရားသာ
 ဖြစ်ပါ၏။ လူတို့သည် သာမန်ရော၊
 ဝေဒနာဖြင့် သေရမည်ကိုပင် ကြောက်
 ကြသည်ဖြစ်ရာ ဓားဖြင့် ခုနစ်ပိုင်းပိုင်း၍
 အသတ်ခံရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် သေ၍
 ကောင်းလှပါသည်ဆိုသော ယောကျ်ား
 ရင့်မာကြီးများပင် ကြောက်ရွံ့ကြမည်ဖြစ်
 ရာ နနယ်လှပသော ပဘာဝတီထံသို့
 သော မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့ရာတွင်
 တော့ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါသနည်း
 ပဘာဝတီသည် ရိုသေ၍

“ကျွန်ုပ်အား ၉ လလွယ်သော
 လမွေး၍ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပုခုံး
 နှစ်သစ်အရွယ်မှစ၍ ကျွေးမွေး
 ရောက်ခဲ့သော မြင့်မိုရ်တော်

မကကျမှုမျှ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါသော
မယ်တော်။ သမီးတော်၏ မျက်နှာကို
ကြေးမုံပြင်ကဲ့သို့ ရှုကြည့်ပါဦးလော့။
သမီးတော်၏ မျက်လုံးတို့သည် သောက်
ရူးကြယ်မှ စိန်ရောင်တို့ ပြိုပြက်ထွက်
ပေါ်သကဲ့သို့ အစဉ်တလက်လက်
တောက်ပလျက်ရှိပါ၏။ သမီးတော်၏
မျက်နှာသည်လည်း မှဲ့၊ အမာရွတ်၊
အစွန်းအထင်း ကင်းမဲ့လျက် ငါးပါးသော
ကသယ်မို့တို့ကိုလည်း လိမ်းကျလေ့ရှိ
သည်ဖြစ်၍ ဖြူဝင်းမွတ်လျက် နုညက်
သော မျက်နှာဖြစ်ပါပေ၏။ ဤမျှ လှပ
တင့်တယ် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော သမီး
တော်အား ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့
သည် ခုနစ်ပိုင်းပိုင်း၍ ခုနစ်ပြည်ထောင်
မင်းတို့ထံ အဘယ်ကြောင့် ပို့ဆောင်
ကြပါမည်နည်း။

“အို ... မိခင် သမီးတော်၏
မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပါလော့။
သမီးတော်၏ မျက်ဝန်းတို့ကို ရင်ဆိုင်
ကြည့်ပါလော့။ သမီးတော်၏ ဆံပင်တို့
သည် မဟူရာပိုသားအသွင် နုည့်လျက်

ဆံ၏ ကောင်းခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ
ပေ၏။ ရှည်လျားသော ဆံတို့တွင်
ငင်ယော်တောင်ကဲ့သို့ ကော့ညွတ်သော
အဖျားတို့လည်း ရှိပေ၏။ အမြဲတစေ
သမီးတော်၏ ဆံကေတို့မှာ နံ့သာ
စန္ဒကူးနှစ်နှင့် ဆီမွှေးအုန်းဆီတို့
လိမ်းထားသည်ဖြစ်၍ အစဉ်အမြဲ
သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်ကာ ဖားဖားဝေ
ဝေ ရှိပါချေ၏။ ဤမျှ တင့်တယ်ကောင်း
မွန်သော၊ ပစ်ရက်စရာမရှိသော၊ ဆံနွယ်
တို့အား သုဿန်တစ်စသို့ ပို့ဆောင်ပြီး
လျှင် ကျီးငှက်လင်းတံတို့၏ အစာဖြစ်စေ
ပါသနည်း။”

“အိုမိခင် သမီးတော်၏ လက်
အစုံကိုလည်း ရှုကြည့်တော်မူပါဦးလော့။
လက်မောင်းတို့သည် ဆင်၏ အစွယ်ကဲ့
သို့ ညီညာချောမွတ်လျက် တံတောင်ဆစ်
ရိုးကိုလည်း မတွေ့ရဘဲ တစ်ဖြောင့်
တည်းကဲ့သို့ လက်ဖဝါး၊ လက်ချောင်း၊
လက်သည်းသို့တိုင် သွယ်၍ ဆင်းသွား
၏။ လက်ဖျံများတွင် စိမ်းမြသော
မွှေးညှင်းကလေးများမှာ ဖြူနုသော

အောက်ခံအသားရောင်ကို ပိုမိုပေါ်လွင်
စေပါ၏။ လက်ဖဝါးတို့သည်လည်း
ပန်းနုရောင်ပြေးလျက် ရှိပါ၏။ အဆစ်
မပေါ်သော လက်ချောင်းကလေးတို့သည်
လည်း ကြာရိုးနွယ်ကဲ့သို့ နုညက်ချော
မွတ်လျက် ရှိပါ၏။ ချေးညှော်ကင်းသော
စွန်းနှီရောင် လက်သည်းကလေးများမှာ
လည်း နုလှစွာပါ၏။ ခမည်းတော်၊
မယ်တော်တို့သည် ဤမျှလှပသော
လက်တို့ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ခုနစ်
ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ထံ အဘယ်
ကြောင့် ပို့မည်ပြုနေကြပါသနည်း။”

“အို ... မိခင် သမီးတော်
သည်ကား လှသောရင်နှင့်တကွ မိန်းမ
သားချင်းပင် ကြည့်ငေး၍ မဝသော
အချိုးအစားကျနပြီး တင့်တယ်သော
ကိုယ်ဟန် ရှိပါ၏။ ထို လှပသော
ခန္ဓာကိုယ်အား ရွှေချည်တို့ဖြင့်
ယက်လုပ်သော ဝတ်လဲတော်ပ၊ ရွှေစင်
အတိပြီးသော ရင်လွှမ်းတော်၊ ရွှေခါးပန်း
ကြိုးတို့ကို ဆင်မြန်းလျက် ရွှေရောင်ပိုး
ထည်စဖြင့် ချုပ်လုပ်သော ထိုင်မသိမ်း

ရင်နောင်အင်္ကျီ ထိုင်မသိမ်းပြန်ထား
ကို ဝတ်ဆင်လျက် စိန်ခြယ်သော
ထွီပါဖိနပ်ကိုလည်း စီးပါ၏။ ရတနာ
ယက်တို့ကိုလည်း အမြဲဝတ်ဆင်ပါ၏။
ရှ်ကဲ့သို့ အဖိုးထိုက်သော အဝတ်
ထည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ရုံမျှမက အဖိုး
ဒိုက်သော လက်ဝတ်ရတနာတို့ကို
သင်မြန်းရုံသာမက ရွှေပုဝါ၊ မြပုဝါတို့ကို
ဝည်း ခြံလွှမ်းပါသေး၏။ ထို့အပြင်
နံ့သာမျိုးငါးပါးဖြင့်လည်း အမြဲထုံမွှမ်း
လျက်ရှိပြီး ဆောင်းအခါ၌ သင်ပန်းကို
လည်းကောင်း၊ ဖိုးအခါ၌ ပုန်ညက်ပန်းကို
လည်းကောင်း၊ နွေအခါ၌ ပိတောက်ပန်း
ကိုလည်းကောင်း ပန်ဆင်ပါသေး၏။
ထို့အပြင် သမီးတော်သည် မွေးကင်းစမှ
ယခုအရွယ်တိုင် အခြွေအရံ မြောက်မြား
စွာဖြင့် ပြုစုယူယ စောင့်ရှောက်မှုကို
ခံရပြီးလျှင် ညအခါများ၌ အဆိုသည်
ကချေသည်။ အတီးသည်တို့၏ ချစ်ခင်
မှုကို ခံယူ၍ အချွေအရံ အသိုင်းအဝိုင်း
ဖြင့် နေခဲ့သည်ဖြစ်ပြီး ညအိပ်သောအခါ
တွင်လည်း အိပ်ဖန်စောင့်များ ရံရွှေထည်
များဖြင့် အိပ်စက်ခဲ့သည် ဖြစ်ပေ၏။

စကြာရှင်(ဘိုဘိုရွှေကံထု)
ရှေ့လဆန်း

Emily
Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padauk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာကိန္ဒယ)

ဂန္ထီရထိုင်ရာ

ဆောင်းပါးများ

အမှတ်စဉ် (၁)

အမှတ်စဉ် (၂)

ပန်းချီ မင်းထက်နိုင်

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက် (၃၁၃)၊ အခန်း (၉)၊
ရန်အောင်လမ်းသွယ် (၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁ - ၅၅၉၆၃၇

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကကန္တာရထဲမှ မာသပျားရည်ခက်ပျား ခွန်သက်စင်ဆန်း

မြသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

မြသက်ဝေစာပေ
တိုက် ၃၉၊ B
စံပယ်လမ်း
ယုရန်ပလာတအိမ်
စုန်း - ၀၁၂၀၁၆
၀၉ ၅၀၀၁၁၁

ပြုံးသက်ဝေစာပေ၏ အမှတ်စဉ် (၂)

ဘဝကန္တာရထဲမှဟာသပျားရည်စက်များ (၂)

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အပျော် စရာ

ပြုံးသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

သင်္ဂုဏ်းနံပါတ်များ
အင်္ဂလိပ်စာ
နတ်ဗျတ်စိ
ဆရာအောင်စိုး
(B.Sc)

Graphic Design
Zay Phyo
0973144952

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂)၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

သံယောဇဉ်ဆိုသည်မှာ

နောက်ဆုံးဆု

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

ကျွန်တော်တို့မိသားစုလေးက လူတော့ မများလှဘူး။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲဇနီးလေးရယ် အိမ်ထောင် သက် ၇ နှစ်အတွင်းမှာ ထွန်းကားထား တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သားလေးရယ် သုံးယောက်ပေါ့။ သုံးယောက်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ခွေးအောင်နက်လေးကိုလည်း ထားခဲ့လို့ တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ခွေးအောင်နက်လေး ကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိသားစုဝင်လို ပါပဲ။

ဒီကောင် ကျွန်တော့်တို့အိမ်ကို ရောက်တာ ကျွန်တော့်သားလေးမွေးပြီး သိပ်မကြာခင်ကပဲ။ သားလေးနှင့် အောင်နက်က အသက်သိပ်မကွာလှဘူး။ သားလေးက အခု ကျောင်းသူငယ်တန်း တောင် တက်နေပြီဆိုတော့ မသကာ အောင်နက်ရဲ့ အသက်လည်း ၄ နှစ် ကျော်ကျော် ၅ နှစ်ထဲမှာ ရှိရောပေါ့။

အများတွေ ပြောကြသလို ခွေးအောင်နက်က ကျွန်တော်တို့အိမ်

အကြွေးရှိလို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ခွေး ဘဝနှင့် လာနေရတယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရေစက်ရှိလို့လဲပဲ ကျွန်တော် ခံယူထား တယ်။ ဒီလောက် သက်တမ်းထိ တူတူ နေလာကြတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အောင်နက်လေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိသားစုဝင်လေး ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

အောင်နက်က လူတွေနှင့် အနေကြာလို့ထင်တယ်။ လူစကားကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုပြောသမျှကို သူ အကုန်နားလည်တယ်။ အပြင်ကို သိပ် မသွားတတ်ဘဲ သခင်အိမ်မှာသာ အမြဲ တမ်းနေတတ်တဲ့ လိမ္မာတဲ့ခွေးလေးပါ။ ညနေဆို သားလေးနှင့် အမြဲတမ်း ကစားတတ်တယ်။ သားလေးအိပ်နေရင် အိမ်လှေကားရင်းမှာ ခွေခွေလေးအိပ်ပြီး စောင့်နေတတ်တယ်။

သားလေးလည်း နီးလာရော သားလေးဘေးမှာ တတွယ်တွယ်နှင့် ကပ်နေတော့တာပါပဲ။ သားလေးကလည်း

ခွေးအောင်နက်လေးကို အရမ်းချစ်တယ်။ သူစားတဲ့ မုန့်ဆို ခွေးအောင်နက်လေး ကို တစ်ဝက်တိတိ ကျွေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သားလေးအတွက် မုန့်ထည့် ဆိုရင် ကျွန်တော်မယ် သူ့သူငယ်ချင်း ခွေးအောင်နက်လေးအတွက်ပါ ပိုထည့် လေရော။

အောင်နက်က အိပ်အတွင်း

အရမ်းအားကိုးရပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူခိုးတွေ ဘယ်လိုသောင်းကျန်းသလဲ၊ အောင်နက်ရှိတော့ ကျွန်တော် အိပ် ပြီးသားပဲ။ အောင်နက်ရှိရင် အိပ် ဘယ်သူစိမ်းမှ မကပ်ရဲပါဘူး။ သူ့ မကပ်ရဲဘူးဆိုလို့ တွေ့ရာလူကို ငို ဟောင်း လိုက်ဆွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အောင်နက်က သခင်အပြောထုတ် အငေါက်လွှတ်အောင်ကို ညှော်သည့် လူစိမ်းကို ခွဲခြားသိပါတယ်။ တင် တံခါးပိတ် အိပ်စရာမလို အိပ်စောင့်ပေးတတ်တယ်။

ခွေးအောင်နက်

ကျွန်တော်တို့ သခင်အပေါ်မှာ

ရှိသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခွေး
အောင်နက်လေးအပေါ် ကျေနပ်မကင်းပါ
ဘူး။

တစ်ခါအတွက်ပေါ့။ မှတ်မှတ်
ရရ အဲဒီနေ့က ရပ်ကွက်ထိပ်က ဘုရား
ပွဲနေ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နေရာလေးက
အမှန်တော့ ကျေးရွာလေးပါ။ ကျေးရွာက
ကြီးလွန်းတော့ ရပ်ကွက်လေးတွေ
ခွဲထားရတာပါ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့
တစ်မိသားစုလုံး ဘုရားပွဲကို သွားကြ
တယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဇနီးနှင့် သား
လေးရယ် သုံးယောက်သား ဇာတ်ပွဲ
ကြည့်မယ်ဆိုပြီး အဲဒီနေ့ည မှောင်စပျိုး
ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ အိမ်တံခါး
သွားခတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။
အောင်နက်ကိုတော့ သူ့ကြိုက်တတ်တဲ့
အမဲဟင်းရေနှင့် ထမင်းနယ်ကျွေးပြီး
အိမ်စောင့်နေဖို့ မှာထားခဲ့တာပေါ့။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ယောက် ပွဲကမုန့်တွေကို ဝယ်စားပြီး
အနီးနာရီထိုးလို့ ဇာတ်ကပြဆိုတာနှင့်

ဇာတ်စင်ရှေ့မှာ နေရာရဖို့အရေး သူ
ထက်ငါ ဦးအောင် တိုးတော့တာပါပဲ။
ကျွန်တော်ရော၊ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ ဇာတ်
ကြည့်ရတာကို ဝါသနာပါတယ်။ အသွင်
တူလို အိမ်သူဖြစ်တာပေါ့လေ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူတိုင်း
ရင်းတိုင်းရင်း နေရာရအောင်ယူခဲ့ကြတာ
ပေါ့။ ကျွန်တော့် ဇနီးက သားလေးကို
လက်ကဆွဲ၊ ကျွန်တော်က အိမ်ကယူ
လာတဲ့ စောင်တွေ၊ အခင်းတွေကို
ရှေ့က ဦးဆောင်ကိုင်လိုပေါ့။ ဒီလိုနှင့်
ကျွန်တော်တို့ ပွဲကြည့်ဖို့ နေရာရပြီး
အခင်းတွေခင်းလို့ ဇာတ်ကြည့်မယ်လုပ်
တော့ ကျွန်တော့်သားလေးက ပျောက်

ချင်းမလှ ပျောက်နေခဲ့တယ်။ ဇနီးသည်
ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ ချီလာသလိုလို
သူပဲ လက်ကဆွဲလာသလိုလိုနှင့် ဇေဝ
ဝေါပဲ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အပြစ်တင်ဖို့ပင် သတိမရနိုင်အောင်
သားလေးအတွက် စိတ်ပူသွားမိခဲ့ကြ
တယ်။ ဒီလောက်လူများတဲ့ ပွဲခင်းထဲမှာ
သားလေးလို အကောင်သေးသေးလေးကို
ရှာဖို့ အတော်လေး ခက်မယ်ဆိုတာကို
ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
စိုးရိမ်ကြီးပြီး သားလေးကို လိုက်ရှာကြ
တယ်။

သားလေး ဘယ်အချိန်
ကတည်းက ပျောက်သွားတယ်မသိ။
ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့
လည်း တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ သား
လေးအတွက် စိုးရိမ်ကြီးလွန်းလို့
ကျွန်တော်တို့မျက်နှာ သွေးတောင် မရှိ
ကြတော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပြီး
သားအတွက် ဇောကပ်ကာ ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိနှင့် အရူးတစ်ပိုင်းကြီး

ဖြစ်ခဲ့ကြလေရဲ့

အသုံးမကျတဲ့ မိဘတွေလို
မိမိကိုယ်တိုင်သာ အပြစ်တင်မိကြတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ပွဲခင်းအနံ့ လိုက်ရှာနေ
တာ သားလေးကို လုံးဝမတွေ့ပါဘူး။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိန်းမ။
သားလေးကို လုံးဝ ရှာမတွေ့ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ရူးချင်တော့
တာပဲ ကိုအောင်သန်းရယ်။ ခုလို
ညအချိန်မတော်ကြီး ဒီလောက်များတဲ့
လူတွေကြားထဲမှာ သားလေးက
ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး။ ဘုရား
ဘုရား ကံသိလို့ သားလေး ဘာမှမဖြစ်
ပါစေနဲ့”

မိန်းမကတော့ သားဇောနဲ့
မျက်ရည်မျက်ခွက်နှင့် ဖြစ်နေပါပြီ။
အချိန်က ၁၀ နာရီတောင် ထိုးပါတော့
မယ်။ ပွဲဈေးက လူတွေကို လိုက်မေး
တာလည်း အယောက်စေ့တော့မယ်။
ဘာမှ ထူးခြားလာပါဘူး။

ကျွန်တော် ဖိတ်ညစ်ညစ်နှင့်
နေရာမှာတင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်မိ

တယ်။ အိမ်ပြန်သွားသည်ဆိုဦးတော့
အိမ်နှင့် ပွဲဈေးက အဝေးကြီး ၄ နှစ်
အရွယ်သားလေးရဲ့ ဦးနှောက်နှင့် အိမ်
ပြန်လမ်းကို ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး။
သားလေးလျှောက်သွားရင်း အမူးသမား
ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေနှင့် တိုက်မိမှာ
ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပွဲဈေးမှာ ခြေ
မကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေတုန်း
ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်
ယောက် လာဆွဲသလိုဖြစ်၍ ကျွန်တော်
အလွန်တရာ လန့်သွားခဲ့တယ်။ ကမန်း
ကတမ်း အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်နက်လေးပါ။

အောင်နက် တစ်စုံတစ်ခု အချောပြီ
သလို မျက်စိနှင့် ကျွန်တော့်ကို အာရုံ
တကြီး ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်
က ဘောင်းဘီစကို ဆွဲနေတယ်။
ကျွန်တော် ထူးဆန်းလို့ကြည့်နေတုန်း
မိန်းမက ...

“ကိုအောင်သန်း အောင်နက်
ထူးခြားနေတယ်။ သားလေးကို မှာ
သူများ တွေ့ထားလားမသိဘူး။ သူခေါ်
ကို ကျွန်မတို့ လိုက်သွားကြရအောင်”
“အေး ... ဟုတ်သား”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ထင်
မယားနှစ်ယောက် အောင်နက်ဦးထောင်
ခေါ်ရာကို သွက်သွက်လေး လိုက်ခဲ့ကြ
တယ်။ အောင်နက်ရှေ့ကနေ အချို့
ကလေး ရမ်းကာရမ်းကာနှင့် အချို့
လေးသွားလို့ပါ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့
အောင်နက်ခေါ်ရာကို လိုက်လာခဲ့
ရွာအစွန် တောစပ်ကို ရောက်လို့
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ အောင်နက်
တကြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်ကြည့်

တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သားလေးအသံကို
ကြားရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သားလေးဆီ
အပြေးသွားပြီး သားလေးကို ပြေးဖက်
လိုရာကို သွက်သွက်လေး လိုက်ခဲ့ကြ
တယ်။ အောင်နက်ရှေ့ကနေ အမြီး
ကလေး ရမ်းကာရမ်းကာနှင့် အပြေး
လေး သွားလို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ သားလေးဆီ
အပြေးသွားပြီး သားလေးကို ပြေးဖက်လို့
နမ်းမိကြတယ်။ အောင်နက်ကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကျွန်တော်
ထွေးဖက်လိုက်မိတယ်။ အောင်နက်လေး
က ကျွန်တော်တို့အတွက် အားကိုးရတဲ့
မိသားစုဝင်ပါပဲ။

xxx

တစ်နေ့မှာတော့ အောင်နက်
နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဝေးကွာစေဖို့
အကြောင်းရင်းက ဖန်လာခဲ့ပါတယ်။
ဒါကို အောင်နက်ရော ကျွန်တော်တို့ပါ
အားမထင်ထားမိခဲ့ပါဘူး။

အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့
ကျွန်တော် အစိုးရရာထူး တိုးချပေးလိုက်
လို့ တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ပြောင်းဖို့
စာကျလာခဲ့တယ်။ အခွင့်အရေးက
တစ်ခါပဲရတတ်တာမို့ လက်လွှတ်ခံလို့
မဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျရာ
မြို့လေးကို ဘယ်ကားသမားမှ တိရစ္ဆာန်
ပေးတင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်
အဲဒါကို သတိရပြီး အောင်နက်အတွက်
အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိတယ်။

ဇနီးနှင့် သားလေးကလည်း
အောင်နက်ကို ထားခဲ့ရမယ်လည်း
သိရော အောင်နက်ကိုဖက်ပြီး ငိုကြတယ်။
အောင်နက်လည်း မျက်နှာမကောင်းပါ
ဘူး။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လင့်ကစား
အောင်နက် အကုန်လုံးကို နားလည်နေ
တယ်။ လူတွေလို ထုတ်ဖော်ပြောပြီး
မငိုတတ်ပေမယ့် အောင်နက်ရဲ့ မျက်ဝန်း
အိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပိုင်းလို့ပါ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အောင်နက်
ထမင်းမစားတော့ဘူး။ အရင်လို သား
လေးနှင့် လာဆော့တာ မတွေ့တော့သလို

အမြဲတမ်း အိမ်ရှေ့လှေကားရင်းမှာပဲ
ခွေခွေလေးအိပ်နေတာကို တွေ့ရတော့
တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အောင်နက်
ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်း
နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံ
တစ်ခုဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ အောင်နက်
ကို ထားခဲ့ပြီး တာဝန်ကျရာနေရာကို
မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတော့တယ်။
နေအိမ်နှင့် ခြံကိုလည်း ကျွန်တော်တို့
ကြိုက်ဈေးနှင့် ရောင်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သွားရော
အောင်နက် လိုက်ပြေးလာပြီး အူလိုက်
တာ ကျွန်တော်တို့ မျက်ရည်တွေ
မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကား
လည်း ထွ်ရော အောင်နက် မျက်နှာငယ်
လေးနှင့် ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။
အောင်နက် ကံကောင်းပါစေ
လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

xxx

ပြောင်းရွှေ့နေရာကို ရောက်ပြီး
မကြာပါဘူး။ သားလေးက သူ့ကစားဖက်

အောင်နက်ကို ပြန်ခေါ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်
 ဂျီတိုက်တော့တယ်။ သားလေးက
 အောင်နက်ကို ပြန်မခေါ်ပေးရင် ထမင်း
 မစားဘူး လုပ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ
 တော့ ကျွန်တော် အောင်နက်ကို
 သွားခေါ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါတော့တယ်။
 အောင်နက်ကို သွားခေါ်ဖို့က တော်ရုံမရ
 ပါဘူး။ ကားစင်းလုံးအပြတ်ငှားပြီး
 ခေါ်ရမှာဆိုတော့ ကျွန်တော့်မယ် ငွေကို
 အရင်ရှာရသေးလေရဲ့။

ငွေရှာရင်း တစ်လကျော်
 လောက်မှ အောင်နက်ကို ကျွန်တော်
 ပြန်ခေါ်ဖို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ သား
 လေးပူဆာလို့ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ
 ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေ အားလုံး
 သံယောဇဉ်ရှိလွန်းလို့သာ အောင်နက်ကို
 ကျွန်တော် လာခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

ဒီလိုနှင့် အရင် ကျွန်တော်တို့
 အိမ်လည်း ရောက်ရော ကျွန်တော်တို့
 အိမ်လေးမှာ ဝယ်ထားတဲ့သူတွေတောင်
 နေနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော် ရောက်ရောက်
 ချင်းပဲ အိမ်ကလူတွေကို အောင်နက်

အကြောင်း မေးခဲ့မိတယ်။ ကြားလိုက်ရ
 တဲ့ စကားက ကျွန်တော့်ရင်ကို ဖနောင့်
 နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သလိုပါပဲ။

“ခွေးအောင် နက်လေး
 သေသွားပါပြီကွဲ့။ မောင်ရင်တို့သွား
 ကတည်းက ထမင်းမစားတော့ဘူး။
 ဦးလေးတို့လည်း ခွေးချစ်တတ်တော့
 သူ့ကိုမွေးမလို့ပါပဲ။ အောင်နက်ကိုက
 ဦးလေးတို့ကို မခင်ဘူးကွဲ့။ တစ်နေ့တစ်
 နေ့ မောင်ရင်တို့ကို မျှော်နေသလို
 လမ်းပြင်ကိုပဲ မျှော်မျှော်ကြည့်နေရာ
 တယ်။ သူ့ခမျာ တိရစ္ဆာန်ဆိုပေမယ့်
 သနားပါတယ်။ လူလိုသိတတ်တာတယ်။
 ဒီလိုနှင့် မောင်ရင်တို့ပြန်ပြီး

ရက် ၂၀ လောက်မှာပဲ အောင်နက်
 ပိန်ချုံးကျပြီး ကားလမ်းကို ဖြတ်လှ
 တုန်း ကားတိုက်ပြီး သေသွားတာတယ်။
 ဦးလေး သူ့ကို ကောင်းကောင်းမြှော်
 ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။
 ကျွန်တော် စကားကြားကြား
 ပြီးချင်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းတက်ထား
 တယ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အောင်နက်ရယ်
 လို့ စိတ်ထဲက အားမလိုအားမရ ပြော
 မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
 မိသားစုဝင်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူး
 အောင်နက် ကျွန်တော်တို့စိတ်နှင့် သေ
 ရပြီကို တွေးပြီး ကျွန်တော် ဘယ်ထိ
 မဖြေတတ်တော့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်
 တို့ သူ့အတွက် လုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခု
 ရှိပါတော့တယ်။

“အောင်နက် ကောင်း
 သုဂတိရောက်ပါစေ”

လို့ ဆုတောင်းပေးရုံမျှသာ

ညီလေးငယ်(လယ်က)

လက်ကိုင်ထားကြည့်

စိမ်းရွက်လွှာ

သီဝေဝေ ဂုဏ်နာများ

အဆုံးအမစာစုများအား ဗဟုသုတရစေ

ခံစံကြရမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး
 အများစုသည် တရားပွဲများဆိုလျှင်
 နံကြည်သက်ဝင်လာရောက်နာကြားကြ
 သည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခုပင် ဖြစ်
 သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း
 ကျွန်ုပ်တို့အရပ်ဒေသတွင် လာရောက်
 တရားဟောပြောသော ဆရာတော်ဘုရား
 ဝါယမ တရားပွဲတိုင်း နာကြားဖြစ်သည်။
 တရားပွဲဆိုရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရွာနီးချုပ်
 စပ်မှ ကျင်းပသော တရားပွဲတိုင်းကို
 ဆိုလိုပါသည်။ တရားပွဲတွင် တချို့ဆရာ
 တော်ကြီးများက ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ
 မှတ်မိလွယ်အောင် ပုံဝတ္ထုများဖြင့် ပြဆို
 သည်။

တချို့ ဆရာတော်ကြီးများ
 ကလည်း လင်္ကာ၊ ဆောင်ပုဒ်၊ စကားစု
 ကလေးများဖြင့် ပြဆိုကြ၏။ ယခု
 ကျွန်ုပ် ရေးသားဖော်ပြမည်မှာ ဆရာ
 တော် ဘုရားဝါယမ ဟောကြားတော်မူ
 သော တရားပွဲမှ ဆရာတော်သင်ကြား
 ပေးလိုက်သော လင်္ကာ၊ ဆောင်ပုဒ်

လိုကြား ရေးသားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်တို့အတွက်
လက်ဆောင်ဝေငှလိုက်ပါရစေ။

၁။ သူ့ကိုသတ်ဖြတ်၊ သက်တို့
တတ် မသတ်အသက်ရှည်။

ညှဉ်းဆဲသူများ၊ အနာများ၊
သနားကျန်းမာမည်။

ဒေါသမီးလှုံ့ အကျည်းတန်
သည်းခံလှ၏။

မပေးလှူက၊ ဖွဲ့ပြာကျ၊ လှူမှ
ပေါ်ကြွယ်သည်။

မရီမသေ၊ မျိုးယုတ်ချေ၊
ရိုသေမျိုးမြတ်သည်။

မနာလိုမှာ၊ ခြွေရံကွာ၊ ကြည်
သာ ခြွေရံစည်။

မမေးမမြန်၊ ဉာဏ်မြင်ကမ်း၊
စုံစမ်းဉာဏ်ကြီးသည်။

ဆိုတာပြုက ဆိုးတာရ၊
ကောင်းမှ ကောင်းစားမည်။

ကောင်းဆိုးနှစ်တန်၊ ကံစီမံ

အမြတ်ဆုံးတရား၊ နေ့စဉ်ပွား

အထက်မြက်ဆုံး လက်နက်
သည် မေတ္တာ။

အစွမ်းဆုံးမန္တန်သည် သစ္စာ
အကြီးမားဆုံးခွန်အားသည်

ခန္ဓိ၊

အမြတ် ဆုံး လာဘ် သည်
ကျန်းမာခြင်း။

အမြတ်ဆုံးဥစ္စာသည် ရောင်း
ခြင်း။

အမြတ်ဆုံးချမ်းသာခြင်းသည်
နိဗ္ဗာန်၊

၃။ မသိတရားနေ့စဉ်ပွား

ဘယ်အသက်မှာ သေကြ
သူငါမသိကြ၊

အဘယ်ရောဂါ ဖြစ်သေး
သူငါမသိကြ၊

ဘယ်အချိန်မှာ သေကြ
သူငါမသိကြ၊

ဘယ်ဒေသမှာ သေကြ
သူငါမသိကြ၊

သေပြီးသောအခါ ဘယ်	-	အသက်ကလည်း မမြဲပါ။		ပူရ သည်။
ရောက်မှာ သူငယ်သိကြ	-	ပစ္စည်းကလည်း မမြဲပါ။	၄။	သူသက်ကိုသာ သတ်မိတာ
မသိတရား နေ့စဉ်ပွား တရား	-	သေမှာကတော့ မြဲပါသည်။		နောင်မှာ နောင်တပူရသည်။
ရအောင် ကြိုးစားကြ။	-	ခန္ဓာကြွေတာ မြဲကြီးဖို့။	၅။	သူ့အိမ်ရာမှာ မှားမိတာ
၄။ လောကအသိ၊ ဉာဏ်နှင့်ညှိ	-	ဥစ္စာစုတာ ထိုက်သူဖို့။		နောင်မှာ နောင်တပူရသည်။
ပညာလိုသော် မပျင်းနှင့်။	-	ကုသိုလ်စုတာ ကိုယ့်အဖို့။	၆။	အလှူခံလာ မလှူတာ နောင်
ဥစ္စာလိုသော် မငြင်းနှင့်။	၆။	အဖျက်တရားသတိထား။		မှာ နောင်တပူရသည်။
ကုသိုလ်လိုသော် မခြွင်းနှင့်။	-	သံမုဖြစ်လာ သံချေးဟာ	၇။	မိဘကိုသာ မကျွေးတာ
ဆွေမျိုးလိုသော် မကင်းနှင့်။		မှန်စွာ သံကိုဖျက်။		နောင်မှာ နောင်တပူရသည်။
မေတ္တာလိုသော် မတင်းနှင့်။		အခြားသံလည်း မဖျက်ဘဲ။	၈။	မိဘကိုသာ အော်မိတာ
သစ္စာလိုသော် မပင်းနှင့်။		သူ့ကိုယ် သူပဲဖျက်။		နောင်မှာ နောင်တပူရသည်။
အမြင့်လိုသော် မဆင်းနှင့်။	-	လူမဖြစ်လာ ကိလေသာ။	၉။	ငယ်ဆရာကောင်းထံမှာ
လမ်းမှားတွေ့သော် မနင်းနှင့်။		မှန်စွာ လူကိုဖျက်။		မသင်မိတာ နောင်မှာ
အရှုံးတွေ့သော် မရင်းနှင့်။		အခြားလူလည်း မဖျက်ဘဲ။		နောင်တပူရသည်။
သစ်ဝါးဆွေးသော် မခင်းနှင့်။	သူပဲ သူ့ကိုဖျက်။		၁၀။	ကုသိုလ်ကိုသာ မမြဲမိတာ
၇။ တရားရှာမှ အမြတ်ရ။	၇။	နောင်တဆယ်ပြာမှတ်စရာ		နောင်မှာ နောင်တပူရသည်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကျောင်း ကိုယ်	၁။	အသက်ကြီးလာ တတ်ပညာ	၈။	နေ့စဉ်အားထုတ် ကိုယ့်အထုပ်
ကောင်းအောင်နေ။		မပါ နောင်တပူရသည်။	-	ဒါန နေ့စဉ်ပြု။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ် အပြစ်ရှာ	၂။	ရလာဥစ္စာမစုသာ နောင်မှ	-	သီလ စွဲမြဲမှု။
လေ။		နောင်တပူရသည်။	-	ဘာဝနာ မှန်မှန်ရှု။
ကိုယ့်ကိုသနား တရားရှာဖွေ	၃။	နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကုန်း		
အဲဒါမှ အမြတ်ထွက်မယ်လေ။		တိုက်တာ နောင်မှ နောင်တ		

စိမ်းရွက်လွှာ

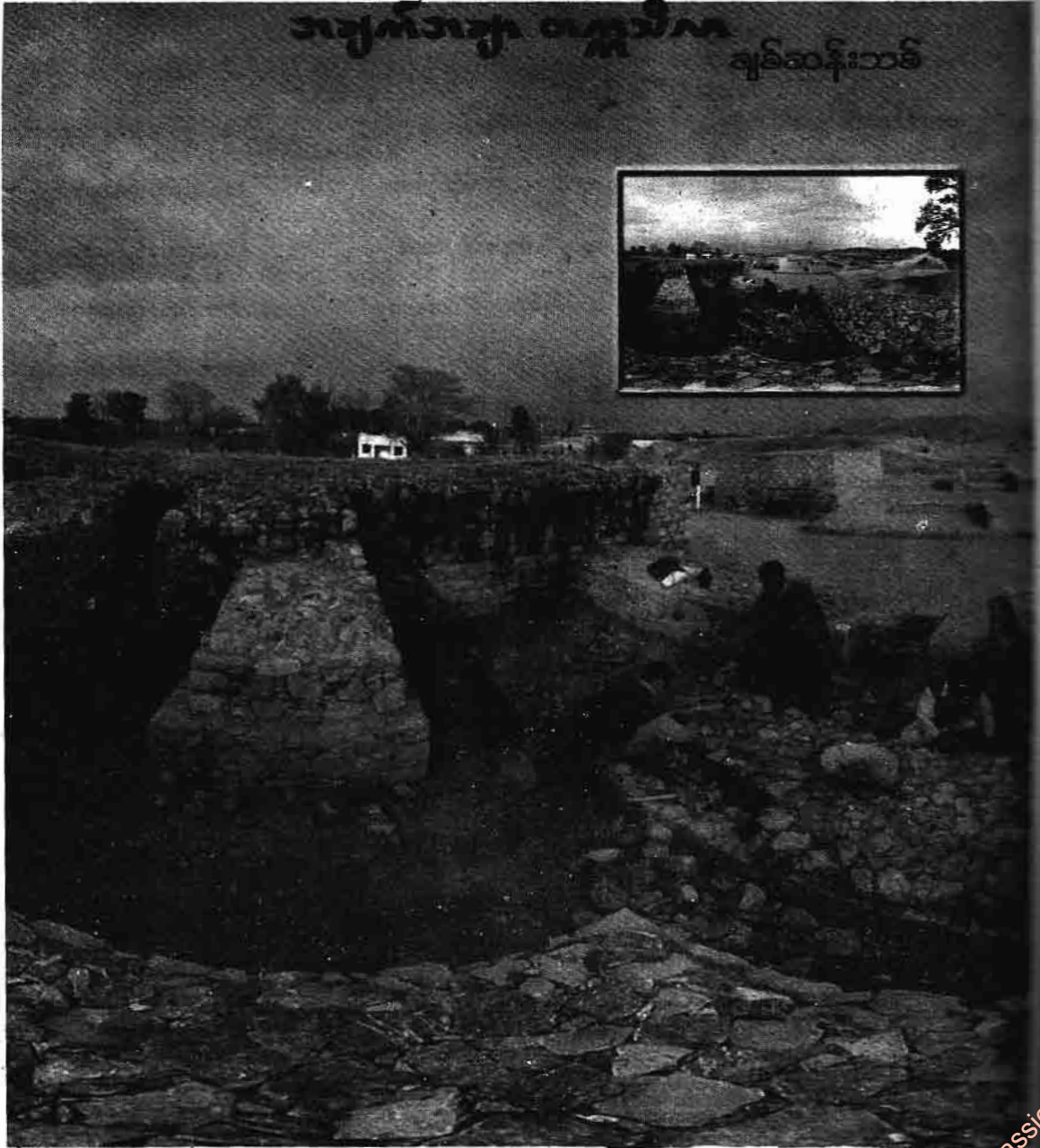

ဗဟုသုတရစေပို့

ရှေးရှေးလူနားက မင်္ဂလာကျေးရွာဟု

ခေါ်တွင်သော ဝေဟနသီလ

ချစ်ဆွေနှိုးသစ်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

“ရှေးသရောအခါက အတ္ထာရ
သု ၁၈ ရပ်ကို သင်ကြားပေးသော
တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာ
ကြီးထံတွင် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါချောမောလှပ
သော သမီးကညာတစ်ပါး ရှိခဲ့လေ၏။”

ငယ်စဉ် မကြာခဏ စာအံရာ
တွင် ဇာတ်နိပါတ်ပုံပြင်များမှ အလွတ်ရ
နေသော စာတစ်ပိုဒ်ဖြစ်၏။ စာရေးသူ
မိသားစု ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးအပြန်
အပါယ်မကျလေးဌာနနှင့် မြေပြတ်မဟာ
မဇ္ဈိမာတည့် ခေါင်းစည်းဖြင့် ဘုရားဖူး
ဆောင်းပါး စာစုကို အမှတ်တရ ရေးဖြစ်
၏။ နောက်ဆုံးပိုင်းရောက်သည့်အခါ
ကမ္ဘာ့ရေးအကျဆုံး ဆိုနိုင်လောက်သည့်
နာလန္ဒာ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် (သစ်)ကြီးကို
ရေးရန်ရှိရာ စိတ်အစဉ်ထွင် ငယ်စဉ်က
အံ့ရုတ်ခဲ့သည့် တက္ကသိုလ်ပြည်
အကြောင်း ဖြတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။
ရေးချင်လာသည်။ အံ့သြမိသည်
တစ်မျက်နှာ ဆရာကြီးမောင်အံ (မဟာ
ဒိဋ္ဌာ-ဘုံဘေ)၏ မြတ်ဘုရားပွင့်တော်မူရာ

ဗုဒ္ဓဂယာစာအုပ်အား လေ့လာသည့်အခါ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာကြီးလည်း
စာအုပ်နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် တက္ကသိုလ်
(တက်စ်ရီးလား)အား တစ်သီးတခြား
ဖော်ပြခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

တက္ကသီလာအကြောင်း ပြော
လျှင် “အသောက”မှ စလျှင်
သင့်တော်မည်။ ယူဆမိပါသည်။
မောရိယစစ်ဘုရင်မင်းဆက် (၃၂၀-၁၈၄
ဘီစီ)ကို တည်ထောင်သူ ဘုရင်ကြီး
“ချန်ဒရာဂုပတ” (Chandragupta) ၏
မြေး သီရိဓမ္မာသောက (ဘီစီ ၂၇၂
နန်းတက်၊ ဘီစီ ၂၄၃ သာသနာပြု)
မင်းကြီးသည် အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်ကို
သူ့လက်အောက်ရှိ တစ်စုတစ်စည်း
ထားရှိခဲ့၏။ ဟိန္ဒူအယူဝါဒကို ဗုဒ္ဓ
ဘာသာအသွင် ပုံဖော်လျက် နိုင်ငံတော်
ဘာသာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ “ဗုဒ္ဓဂေါတမ”
(၅၆၃-၄၈၃ ဘီစီ)၏ “မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊
သံသယဝင်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်
ကြောင်း အမှန်မြတ်နိဗ္ဗာန်”ကို သက်ဝင်
ယုံကြည်သည့်အလျောက် သာသနာပြု

လုပ်ငန်းများ ၉ တိုင်း၊ ၉ ဌာနသို့
စေလွှတ်ခဲ့သည်။

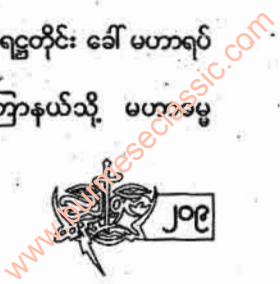
၁။ ကသီရ-ဂန္ဓာရတိုင်း ခေါ်
ကက်ရုမီးယားနှင့် အာဖဂန်
နစ္စတန်သို့ မဇ္ဈိမကထေရ်နှင့်
ရဟန္တာလေးပါး။

၂။ မဟိသကတိုင်း ခေါ် မိုက်ဆိုး
နယ်နှင့် ကနာရနယ်သို့
မဟာဒေဝထေရ် နှင့်
နောက်ပါလေးပါး။

၃။ ဝန်စိသီတိုင်း ခေါ် ကန္ဒဒနယ်၊
တမိနာဒူး၊ တေလဂူနှင့်
မလဘာနယ်များ သို့ အရှင်
ရက္ခိတနှင့် နောက်ပါလေးပါး။

၄။ အပရန္တကတိုင်း (ယခု
အိန္ဒိယပြည်အနောက်ပိုင်း
ဘုံဘေ၊ ဆင်း၊ ဘလူချီစတန်
နှင့် ဆော်ရပ်ရှ်တရာ နယ်
များ)သို့ အရှင်ယေနကဓမ္မ
ရက္ခိတ နှင့်အဖွဲ့။

၅။ မဟာရဋ္ဌတိုင်း ခေါ် မဟာရပ်
၌ တြာနယ်သို့ မဟာဓမ္မ

- ၆။ ရက္ခိတမထေရ် နှင့်အဖွဲ့၊ အရပ်များ)သို့ မဇ္ဈိမထေရ်နှင့် ၉။ လက်ရဒီပ (သီရိလင်္ကာ)သို့
ယောနကတိုင်း ခေါ် ပန်းသေး လေးပါ။ ရှင်မဟာမဟိန္ဒနှင့် လေးပါး
ပြည် (တရုတ်ပြည်ယူနန်နယ်) ၈။ သုဝဏ္ဏဘူမိ ခေါ် သထုံပြည် အသီးသီး ကြွရောက်စေခဲ့
သို့ မဟာ ရက္ခိတမထေရ်နှင့် နှင့် အရှေ့ကျွန်းစု (ထိုင်း၊ သည်။
အခြားလေးပါး။ လာအို၊ ကမ်းပူးချား)သို့
၇။ ဟိမဝန္တာအရပ် (နီပေါ၊ ရှင်သောကာ၊ ရှင်ဥတ္တရ နှင့် တက္ကသီလာ
တိဘက်၊ ဘူတန်ဆစ်ကင် အခြားသုံးပါး သာသနာပြု ၉ တိုင်း ၉ ဌာန

AD ၃ ရာစု တက္ကသီလာမြို့ဟောင်းပြန်လည်တူးဖော်ရာမှ တွေ့ရှိသည့်
စေတီပျက်ကြီးအောက်ခြေ (ရုပ်ကြွင်း Fossils များ ကပ်နေသည်။)

ပါ ကသ္မီရဂန္ဓရတိုင်း ခေါ် ကက်ရှမ်းယား၊
 အာဖဂန်နစ္စတန်အကြား ပါကစ္စတန်၊
 အစ္စလာမာဘက် (ISLAMABAD) မြို့
 အနောက်မြောက်ဘက် ၃၀ ကီလိုမီတာ
 အကွာတွင် တက္ကသီလာမြို့တော်ဟောင်း
 ရှိခဲ့သည်။ ဂရိတို့က တက်စီလာ
 (TAXILA) ဟု ခေါ်ပြီး အခြားသူများက
 တက္ကရီလာ (Takshacila)၊ တက္ကသီလာ
 (Takkasila) အမျိုးမျိုး ခေါ်ကြကာ ယနေ့
 မြေပုံတွင် Chu-Cha-Shi-lo ဟု တွေ့ရ
 မည်။ အလယ်တွင် သိန္နုမြစ်ခြားကာ
 အနောက်ဘက်၌ ဂန္ဓရတိုင်း အရှေ့ဘက်
 ၌ ကသ္မီရတိုင်း ရှိသည်။ ဂန္ဓရတိုင်း
 သားရဟန်းတစ်ပါးသည် ဘုရားရှင်ဓာတ်
 တော်များကို (မင်းတို့၏ ဆရာလည်းဖြစ်၊
 သမာသမတ်ကျသူလည်းဖြစ်သော)
 ဒေါနပုဏ္ဏားကြီးဝေငှာတွင် ပုဏ္ဏားကြီး
 အဝတ်ကြား မဝေဘဲ ဝှက်ထားသော
 အထက်လက်ဝဲစွယ်တော်အား သူခိုး
 လက် သူဝှက်လှ ဆိုသကဲ့သို့ တန်ခိုး
 ဖြင့် ယူဆောင်ကာ မိမိဇာတိနေရပ်
 ဂန္ဓရတိုင်းသို့ ပင့်ဆောင် ဣပနာပြု

စေတီတည် ကိုးကွယ်ခဲ့သဖြင့် ဂန္ဓာရ
 သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော် ကိန်းဝပ်ရာ
 အထင်ကရတိုင်းကြီး ဖြစ်၏။
 တက္ကသီလာမြို့တော် နေရာ
 သည် အချက်အချာကျခဲ့သည်ဖြစ်၍
 တခေတ်တစ်ခါက ယဉ်ကျေးမှုဗဟို
 စင်တာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကုန်သွယ်မှု
 လမ်းကြောင်းကြီး သုံးသွယ်ဆုံရာအဖြစ်
 အိန္ဒိယတိုက်ကြီး၊ အနောက်အုပ်စုနှင့်
 တရုတ်တို့အား ချိတ်ဆက်ပေးထားသည်။
 အနောက်ဘက် ခိုင်ဘာတောင်ကြားကို
 ဖြတ်ကာ အာဖဂန်ကနေ ရုရှ၊ တူရကီ၊
 အီရန်တို့သို့ ဆက်နိုင်ပြီး အရှေ့ဘက်
 ဂျမ္မူးကက်ရှမ်းယားမှတစ်ဆင့် တိဘက်
 နီပေါဆစ်ကင်၊ ဘူတန်နိုင်ငံများသို့
 သွား၍ ရနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တက္ကသီ
 လာသည် အိန္ဒိယ၏ အနောက်တံခါး
 အဖြစ် ပါနားဂရိ စသည်နှင့် တရုတ်
 ကုန်သည်ကြီးများ ယင်းဒေသကိုဖြတ်
 “အခြေပြု ကုန်လှယ်ရာ အဓိကနေရာ”
 အဖြစ် အရေးပါခဲ့သည်။

ပညာရှင်များ တက္ကသီလာ

နောက်ကြောင်းတစ်မြစ်ကို အစဖော်ရန်
 ဆက်လှသည်ဆို၏။ ဂေါတမဗုဒ္ဓမပွင့်မီက
 ပင် ဤဒေသ၌ အနယ်နယ်၊ ရှေ့နောက်
 ဝဲယာမှ ခတ္တိယ (မင်းမျိုး) ဗြဟ္မကာ
 (မင်းခစားပုဏ္ဏားမျိုး)နှင့် ဝဿ (သူဌေး
 သူကြွယ် ကုန်သည်သားသမီးများ
 တက်ရောက်နိုင်ပြီး သုဒ္ဓ(ဆင်းရဲသား)
 သားသမီးတို့ မတက်နိုင်သော ကျောင်း
 ကြီးဟု ဆိုသည်။ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်
 တော်ကြီးများတွင်လည်းကောင်း၊ မဟာ
 ဘာရတကျမ်းတွင်လည်းကောင်း
 တက္ကသီလ်ပြည်အကြောင်းများ ပါရှိ
 သည်။ တက္ကသီလာ နောက်ခံသမိုင်း
 ဆိုရိုးတို့မှာ ဧဏ္ဍာရီ (Legendry) ဆန်လှ
 ၏။ ရာမရန်ဇာတ်တော်ကြီးလာ ရာမ
 မင်းသား၏ ညီအငယ်ဆုံး၏ သားက
 တက္ကစီလာ Taxila ကို တည်ထောင်ခဲ့
 ကြောင်း၊ ၎င်း၏ ကုလုံကြွယ်ဝမှုကို
 ဂုဏ်ယူဖွယ်ဖြစ်ကြစေရန် ရည်ရွယ်
 ကြောင်း အဆိုရှိသည်။ အခြားရည်ညွှန်း
 ချက်များအဖြစ် ရီဂေဒ (Rigveda) ဝေဒ
 လေးပုံအနက် ပထမကျမ်း ဗြဟ္မကာ

၁၀၀ (Brahman literature) နှင့် ဗုဒ္ဓ
ဂုဏ် (Buddhist Texts) များလည်း
လုလာနိုင်သေး၏။

တက္ကသီလာမြို့အမည်တွင်
ကလည်း အများထင်သလို တက္ကသိုလ်
ဦးကို ခို၍ ခေါ်ခြင်းမဟုတ်၊ မြို့တည်ရာ
သိန္နမြစ်ကမ်းအနီးဖြစ်၍ မြစ်ရေကြီးမှု
ထ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရေးအတွက်
ပြဿာဒိုင်မာရန် မြေအတွင်း ကျောက်
ငယ်များ ထုရိုက်သွင်း ကွန်ကရစ်ခင်း
ဂဉ်ဆောက်ရသည်ဖြစ်ရာ တက္က
အသေးအမွှား၊ သီလာ (ကျောက်)
ကပ်နည်း ကျောက်သေးလေးများ
အမာခံထုရိုက်သွင်းပြီး တည်ထားသော
မြို့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ တက်စီလာမြို့
နရာ အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းခဲ့၏။
ရှေးဟောင်းသုတေသနက တူးဖော်ခဲ့ရာ
ဒြိုပျက်နေရာများအဖြစ် ဟထီလ်
(Hathil)၊ ဘီရဟ (Bhirh)၊ ဆာရ်ဆုန်
(Sirsukh) နှင့် ဆာရ်ကပ် (Sirkap) ဟူ၍
လေးနေရာတွေ့ရသည်။

“ဟထီလ်”သည် ရှေးအကျ

ဆုံး ဘီစီ ၂၀၀၀ ခန့်က မြေကေ ၃၀
ခန့်ရှိ မြို့ကွက်အဖြစ် တွေ့ရပြီး “ဘီရ
မာ”သည် ဘီစီ ၅၀၀ မှ ၃၀၀ ခန့်အထိ
ကာလမှန်းဆရာက စီမံ ထွက်သော
ရေတွင်းများနှင့် ရေခံသော မြေအိုး
ကြီးများ မြေအိုးအောက်ခြေ၌ ရေထွက်
ပေါက် ဖောက်ထားသည်များ၊ ဖိုက်ဆံငွေ
ကြေးစေ့များ တွေ့ရ၏။ ယင်းမြို့ဟောင်း
နေရာ၏ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ခန့်တွင်
သီရိမောအသောက ရာဇာ၏ ကုသိုလ်
တော် ဓမ္မရာဇိကစေတီကြီး ရှိသည်။
ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပေါ်ထွန်းသည်မှာ (ဘီစီ
၅၆၃-၄၈၃) ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဤမြို့
ကွက် တူးဖော်မှုတွင် ဗုဒ္ဓဆိုင်ရာ ပစ္စည်း
အထောက်အထားတို့ မတွေ့ရှိသေးပါ။

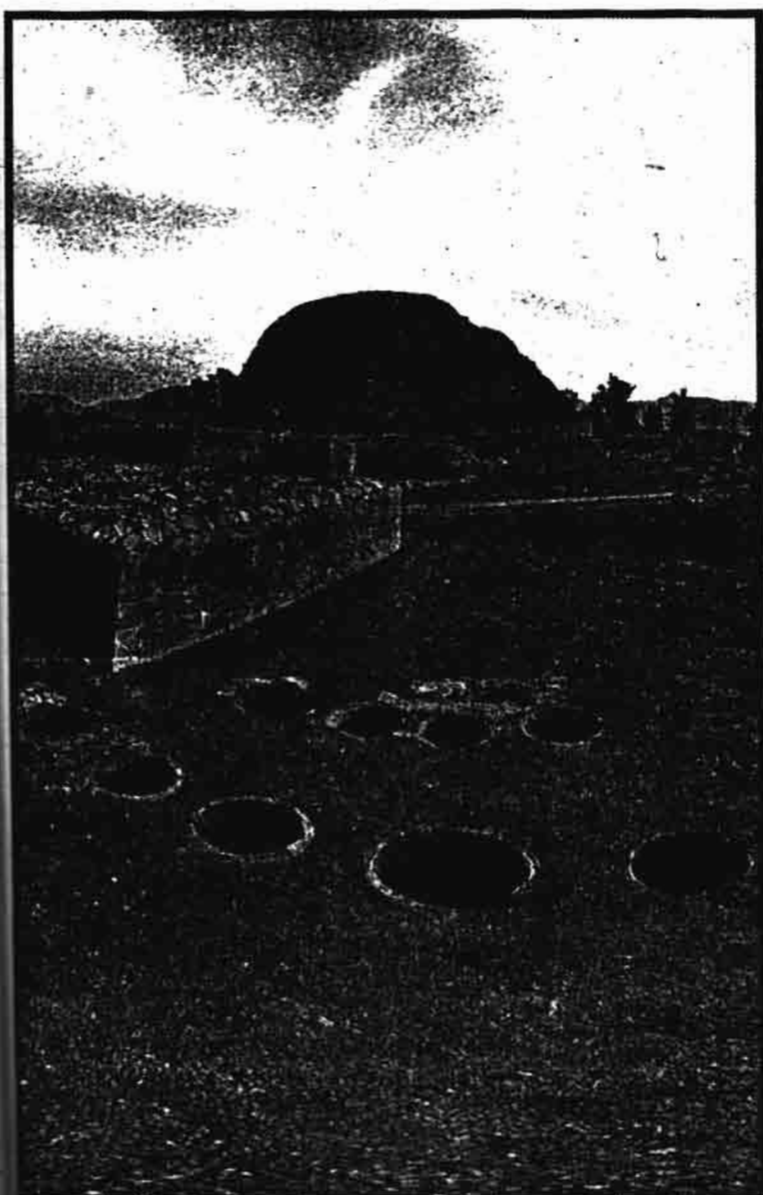
ဆာရ်ဆုန်သည် ဘီစီ ၃၀၀
မှ အေဒီ ၁၀၀ ထိ ရှိခဲ့ကြောင်း ခန့်မှန်း
ရသည်။ မြို့ကို ကာကွယ်ရန် ကျောက်
နှင့် မြေစေ့ပေါင်းစပ်သည့် ခံတပ်
တည်ဆောက်ထားသည့် လက်ကွယ်
တွေ့ရသည်။ ထိုကာလက ဆာရ်ဆုန်
နေရာသည် အာရှအနောက်ပိုင်းသားတို့

နှင့် အိန္ဒိယအလယ်ပိုင်း ဗဟိုဌာန
ကုန်သွယ်ရေးလမ်းပေါ် ကျရောက်နေ
ဖြစ်သည်။

ဆာရ်ကပ်သည် ဘီစီ ၂၀၀
မှ အေဒီ ၂၀၀ တိုင် ထင်ရှားခဲ့သော
မြို့ကွက် ၃/၄ နေရာ ပြောင်းရသည့်
အထောက်အထားများ၊ အခန်းကဏ္ဍ
အခန်းကျယ်များနှင့် လူနေအဆောင်
အခန်းများ၊ ရေတွင်းနက်များ တူးဖော်
တွေ့ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဂျန်းဘာသာ
တို့ ပြန့်ပွားလာ၍ ဘာသာအလိုက်
ကိုးကွယ်ရာ စေတီပျက်များလည်း
တွေ့ရ၏။ အသောကကုသိုလ်တော်
ကုနာလစေတီ (တတိယမိဖုရား ပဒေ
ဒေဝီ၏သား) အား သတိတရအဖြစ်
တည်ထားကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့
သည်။

ဂန္ဓာရတိုင် (Gandhara)
သည် ပက်ရှုဂါချိုင့်ဝှမ်းမှ အိန္ဒိယ
(R. Indis) အထိ ကျယ်ဝန်းပြီး အေဒီ ၁
ရာစုမှ စကာ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမစာပေများ
ဖွံ့ဖြိုးရာ ဗဟိုဌာနတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို

စေတီပျက်ကြီးတစ်ဆူနှင့်
မြို့ဟောင်းမှရေသိုလှောင်ကန်
(Tunks) များ

ဆက်စပ်၍ ဗုဒ္ဓကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ရုပ်တု
ထုဆစ်မှု အနုပညာတစ်ရပ် (an art of
an chitecture of the neligions
Iconography) ပေါ်ပေါက်လာပြီး အာရှ
တောင်ပိုင်း အရှေ့ပိုင်းများသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့
သည်။ တက္ကသိုလာသည်လည်း ဂန္ဓာရ
ဒေသ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် အကြွယ်
ဝဆုံး၊ ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်
စာရင်းဝင်နေရာ (World Heritage Site)
အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည်။

ခေတ်သစ်ရှေးဟောင်း သုတေ
သနပညာရှင်များ စမ်းသပ်တူးဖော်မှုမှ
အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် တက်စီလာမြို့
ဟောင်း ၃ မြို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား နီးနီး
နားနားပင် ရှိနေကြောင်း သိရ၏။
အစောဆုံး ၆ ရာစုတိစီဟု သတ်မှတ်ရ
သည့် သုတေသနတူးဖော်မှုအကွက်ကို
ဘားကုန်းမို့ (BhirMound) ၌ ဘုရင့်မြို့
တော် (Hindus) အဖြစ် ပန်ဂျပ်နယ်
အနောက်ပိုင်း တစ်ဝက်ခန့်အထိ
ကျယ်ပြန့်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ တက်စီလာ
ပြတိုက် Taxila Museum နှင့် အနီးကပ်

ရှိနေပြီး အိမ်ရာကွက်အတော်များများ ခမ်းနားထည်ဝါသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်တုများနှင့် တွေ့နိုင်သည်။

အပိုင်းလိုက် တူးဖော်မှုတွင် မညီညာတွေ့လမ်းများ ကျဉ်းကျဉ်းကြတ် ကြတ်အိမ်လေးများ၊ ဈေးဆိုင်များ စသည်ဖြင့် သမိုင်းဦးကာလမြို့ရွာ တည်ဆောက်မှု သဘာဝအတိုင်း တွေ့နိုင်သည်။ ဘီစီ ၆ ရာစုကုန်ခါနီး မှာ တက်စီလာကို ပထမအိမ်ယက်ပါရှား ဘုရင် (Darius I) က သိမ်းပိုက်ပြီး ၃၂၆ ဘီစီမှာတော့ မဟာအလက်ဇန္ဒားက အောင်နိုင်သည့်အခါ တက်စီလာကို ယင်းဧရိယာမှာ အကြီးဆုံးမြို့တော်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့တော့၏။

ထိုကာလ ဒေသခံအိန္ဒိယ နယ်စားတွေက သူတို့နယ်မြေတွေကို သီးခြားလွတ်လပ်ခွင့် တောင်းကြတဲ့အခါ အလက်ဇန္ဒားက အချင်းချင်းသင့်မြတ် ရေး ညှိနှိုင်းစေစပ်ပေးခဲ့သည်။ အလက် ဇန္ဒား ကွယ်လွန်ပြီး ဆက်ခံသူများသည် တက်စီလာကို ထိန်းမထားနိုင်သည့်

အတွက် ဘုရင် ချန်ဒရာဂုပတ (Chandragupta) အောက်ရောက် မောရိယအင်ပါယာစား မြို့ခံရကာ အိန္ဒိယအနောက်ပိုင်းပြည်နယ် မြို့တော် အဆင့်သာ ရှိတော့၏။

မောရိယမင်းဆက် အကြီးဆုံး အင်ပါယာ အရှင်အသောကသည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခြင်း၊ ၎င်း၏ အင်ပါယာတစ်လွှား ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၊ နေရာ အတော်များစွာတွင် တည်ဆောက်ခြင်း နှင့်အတူ တက်စီလာတွင် ဘုန်းကြီး ကျောင်းအပြင် နောင် နာဂတ် အာရှ တစ်လွှား နာမည်ကျော်ကြားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးကိုပါ တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ပါကစ္စတန်တွင် ရှေးအကျဆုံး ဗုဒ္ဓ အထိမ်းအမှတ် သာသနိက အဆောက်အအုံအဖြစ် ဓမ္မရာဇိက စေတီကြီးကို ဗုဒ္ဓဓာတ်တော် ဓမ္မတော် များ ဌာပနာ၍ ခန့်ထည်စွာ တည်ထား ခဲ့သည်။ လက်ရှိ ပြတိုက်နှင့် ၃ ကီလို မီတာ အကွာတွင် တွေ့နိုင်သည်။

အသောကသည် နောက်ပိုင်း ဘုရင် ပတ်လည်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ တည် ဆောက်ရာတွင် ကျောက်ဆစ်လက်ရာ များကို စကြိုန်တစ်လျှောက် ထုဆစ်ထား သည့် ရုပ်ကြွများ အံ့မခန်း ရှုမြင်ရသည်။ တစ်ဖက်က ကြည်လျှင် တက္ကသိုလ်၏ အရေးပါမှု အချက်အချာ နေရာ ဖြစ်မှုများကြောင့် အားနည်းချက် မှာ တိုင်းတစ်ပါး၏ သိမ်းပိုက်ခံရစေခံ အန္တရာယ်ကို ကြုံဆိုလမ်းဖွင့်ပေးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မောရိယအင်ပါယာ ပြိုကွဲခဲ့ နောက်တွင် ဘက်ထရိယံဂရိများ (Bactrian Greeks) လက်အောက် ကျရောက်ခဲ့ပြီး ယင်းဂရိများက မြို့ဟောင်းကို စွန့်ပစ်၊ ခုခံကာကွယ် လွယ်ကူသည့် မြို့သစ်ဆာဂ်ထပ် (Sirkap) ကို ထူထောင်သည်အခါ အလက်ဇန္ဒား၏ ဒုတိယအကြိမ် သိမ်းပိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီး တက္ကသိုလ်၏ အတက်အကျ သံသရာလည်ခဲ့ရသည်။ ဂရိတို့၏ ဆာကပ် (Sirkap) မြို့ဟောင်း မြို့တော်ပျက်ကြီးသို့ ယခု

www.burmeseclassic.com

လျှောက်လှမ်းကြည့်ပါလျှင် ဂရိဖက်ရှင်
 ဒီရိုင်း ဂရိဒိုင်ယန် (Gridiron) ခရင်းခွ
 ပုံ အနုလက်ရာကဲ့သို့ လက်ရာများ၊
 လမ်းမကြီးက တောင်မြောက်တန်းလျက်
 မြောက်ဘက်အဆုံး၌ ခံတပ်မြို့ရိုးပျက်
 များ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် အဆောက်အအုံကြွင်း
 များ ပေါ်လွင်သော အဆောက်အအုံတွေ
 အကြား စေတီပုထိုးဝတ်ကျောင်းများ
 တွေ့ရမည်။ အချို့သော အဆောက်အအုံ
 တို့သည် တစ်ခါက မြို့တော်၏ ကြွယ်ဝ
 မှု အဆင့်ကို ပြသည့် ၂ ထပ်၊ ၃ ထပ်
 အမြင့်ထိုးတက်ထားသည်ကို တွေ့နိုင်၏။
 မြို့တွင်းလမ်းငယ်များက ညီညာစွာ စနစ်
 တကျ ဖောက်ထားသည်။

ဆာကပ်မြောက်ပိုင်းတွင် ဂရိ
 ဘုရားကျောင်းအပျက်များ၊ ခရစ်ယာန်
 ဘာသာ အစပိုင်းကာလ မီးကိုးကွယ်သူ
 (Zoroastrian fire-worshippers) တို့၏
 ဘာသာရေးအဆောက်အအုံပျက်များ
 တွေ့ရသည်။ ဘက်ထရီယန်ဂရိတို့
 (Bactrian Greeks) တက္ကစီလကို ဘီစီ
 ၁ ခန့်ထိ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည့်

လက္ခဏာဖြစ်သည်။ နောက်တော့
 ဆစ်သီယမ်၊ ပါသီယမ် (Seylhians,
 Parthians) တို့နှင့် နောက်ဆုံး ကူရှန်
 (Kushans) တို့ ၁ ရာစုအေဒီအကုန်
 ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ဒါဘရန်ပင်
 ဂန္ဓာရတက္ကသီလာ၏ “ရွှေကာလအစ”
 ဗုဒ္ဓအဆိုအမိန့်နှင့် အနုလက်ရာများ
 ထုတ်လုပ်မှုစင်တာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့
 ကြတာ ဖြစ်၏။

ဆစ်သီယမ်မင်းပါသီယမ်တို့
 အကြောင်း စလွင် သမိုင်းအရည်ကြီး
 ဖြစ်သည်။ သူတို့က စတုက်(ပ်)
 မြက်ခင်းကြီးများရှိ၍ (ယခု ရှုတောင်
 ပိုင်း)မှာ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူထိန်းကျောင်း
 ရင်း တစ်နေရာက တစ်နေရာ
 လှည့်လည်သွားလာနေကြတဲ့ နို့မက်များ
 ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
 ဘာဘေးရီးယန်းလူရိုင်းများ ဖြစ်ကြ
 သော်လည်း တရုတ်အထိ ကုန်ကူးကြ
 ပြီး ဂရိတွေထဲမှာလည်း ကြေးစားစစ်
 သားအဖြစ် လုပ်လေ့ရှိကြတော့ ရှစ်စပ်
 ကလည်ပြီး “သတ္တုထည်”၊ “သားရေ

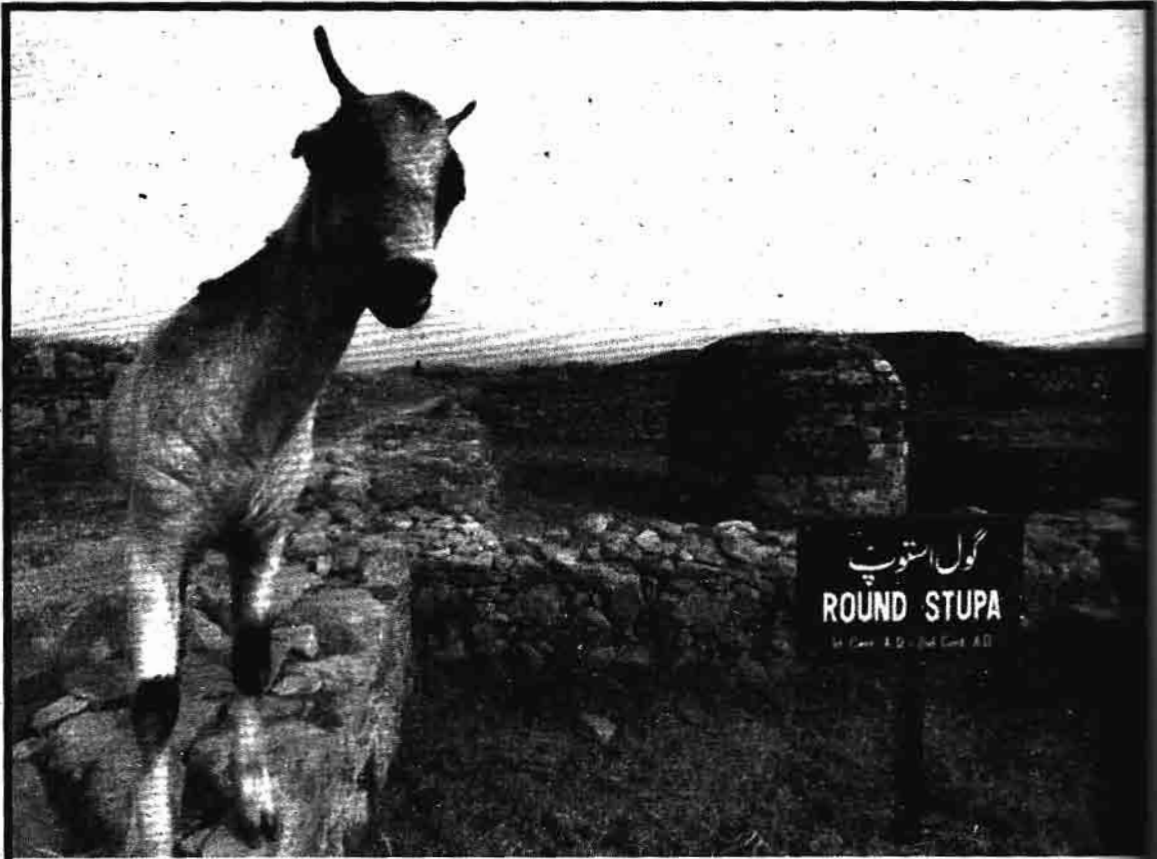
ထည်”၊ “သစ်ပန်းပု” စတဲ့ လက်မှု
 အနုပညာတွေလည်း တတ်ကျွမ်းကြ
 သည်။ ကာလကြာတော့ ၈ ရာစုဘီစီ
 မှာ ဆစ်သီယမ်မင်းဆက်၊ ဆစ်သီယမ်
 အင်ပါယာ ထောင်နိုင်လာပြီး အလက်
 ဇန္ဒားသည် ဂရိတ်၏ အာဏာကိုပင်
 အာခံနိုင်လာကြသည်။ သို့သော် “၃”
 ရာစုဘီစီရောက်တော့ သူတို့မင်းဆက်ကို
 ဆာမာသီယမ် (Sámatians) တွေက
 မောင်းထုတ်တာ ခံလိုက်ရတော့သည်။
 ပါသီယမ်တို့လည်း အလားတူ
 မြင်းစီး၊ လေးပစ်ကျွမ်းသူတွေလို
 ကျော်ကြားပြီး “၃” ရာစုဘီစီမှာ
 ကက်စပီယံပင်လယ် အရှေ့တောင်ပိုင်း၌
 အင်ပါယာထောင်နိုင်လာခဲ့သည်။

ကူရှန်တွေကို လေ့လာရင်
 “သူတို့မူလဇာတိက အာရှတိုက်အလယ်
 ပိုင်းဖြစ်ပြီး တစ်စတစ်စ ရွှေလာလိုက်
 ကြတာ အေဒီ ၁ ရာစုကုန်ခါနီးလောက်
 မှာ တက္ကစီလာ၏ တတိယမြို့တော်
 ဆာရ်ဆုန် (Sirsukh) ကို ထူထောင်သူ
 တွေ ဖြစ်ခဲ့၏။ အနုသုတေသနပညာရှင်

များ ၎င်းတို့၏ နန်းမြို့ရိုးကြီး (အရှည်
၅ ကီလိုမီတာ တုအထူ ၆ မီတာ)ကို
ပြန်လည်တူးဖော် တွေ့ရှိထားသည်။
အမြင့်အရ ရှေ့ပိုင်း ၂ မြို့လောက်
စိတ်ဝင်စားဖွယ် မတွေ့သေးသော်ငြား
လည်း ယင်းဒရိုယာ၏ ဘာသာရေးဆိုင်
ရာ အရေးပါမှုအဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာ

ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တွေးသည့်ပြင်
အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် အေဒီ
၃ ရာစုမှ ၅ ရာစု လက်ရာ အင်္ဂါတော်
ရုပ်ကြွများကို ထည်ဝါလှစွာ ဗိုဟရာမိရာ
ဒုနဲ့ လေးလီယန် (Mohra Moradu,
Jaulian) အရပ်များ (ဆာရ်ဆုန်အရှေ့
တောင်ပိုင်း)မှာ တွေ့ရသည်။

နစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမင်း ယိုဖွင်း
လာသည်နှင့်အမျှ ဂန္ဓာရတက္ကစီလ
ရှေးအမွေအနှစ် လက်ကျန်တို့ ပျောက်
ပျက်၊ အနုပညာလက်ရာပစ္စည်းများ
လျော့ပါးလာမည့် မွေတာကို မလွန်ဆန်
နိုင်ပါ။ အကြောင်းစစ်လျှင် ဂန္ဓာရအ
ပညာ ထုတ်လုပ်မှုဖြစ်စဉ်တွင် အရေး

ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်စာရင်း (WHS) ဝင်သောနေရာသည် ယခု ဆိတ်ကျောင်းအရပ်ဖြစ်နေ၏။

အနောက်ရော၍ ယဉ်ကျေးမှု၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ကြ၏။ ကုရန်ဘုရင်များ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ရှိသလို တစ်ဖက်က သိပ္ပံအတွေးအခေါ်၊ ရောမဆက်နွယ်မှု အနုပညာတွေကိုလည်း ယဉ်တွဲထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးကုရန်တို့ ကာလမှာပင် အိန္ဒိယ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာအကျ ပိုင်းရောက် ဟိန္ဒူဝါဒ၊ ခရစ်ယာန်ဝါဒ လွှမ်းမိုးမှုများနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ နေဝင်လုပ်ငန်းချိန်ရောက်ကာ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် သာမန်အရပ်သားတွေလောက်သာ အဓိက ပိုင်ဆိုင်ကိုးကွယ်မှုအဆင့် ဖြစ်လာသည်။

တက္ကသိုလ်ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်မှ ခမ်းနားထည်ဝါသည့် အနုပညာအလှ တရားနှစ်ရပ်လည်း ပေါ်ထွက်ခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့ကို လူသားရုပ်တုများ အသွင်ဖြင့် တစ်မျိုး၊ ဗုဒ္ဓအမှတ်အသား ကြာပန်း၊ ကြာနွယ်၊ ကြားဖူး၊ ကြာရိုး ထည်အား ကြည်နူးပသာအဖြစ်ဖွယ် ဂရိ အနုလက်ရာပေါင်းစပ်၍ (Graeco-Roman and Oriental Style) အရှေ့တိုင်း

ဟန်ဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင် ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ်တော်ရုပ်တုများ၏ နောက်ခံကျောက်ဆစ်၊ အင်္ဂါတေလက်ရာများ ပုံစံဖြင့် တစ်နည်း မြင်သော အထောက်အထားများအဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။

ကုရန်ခေတ် စီးပွားဖွံ့ဖြိုးမှု၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရေးနှင့် အနုလက်ရာတို့ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းဝင် တက္ကသိုလ်သည် ၅ ရာစုအေဒီ၌ ကျဆုံးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ နေရာအနှံ့ လှည့်လည်၍ ပရမ်းပတာ နေထိုင်ပြုမူသော လူရိုင်းဟန်ဖြူ (White Hun) တို့သည် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိ တွေ့သမျှ ဝါးလုံးသိမ်း ရမ်းကားဖျက်ဆီး ရွှေမှန်ကင်းမှ ထင်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့၊ အမှိုက်ပုံများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စပ်မိ၍ ဟန် (Hun) တို့အကြောင်း ပြောလျှင် ညောင်မြစ်တူးပုတ်သင်ဥ ပေါ်တော့မည်။ ဟန်တို့သည် အမျိုးစစ်လျှင် အာရှအနွယ် “မွန်ဂိုလီယာန်-တာတာ” မျိုးရိုး ဖြစ်နိုင် ချေရုံကြောင်း အများလက်ခံထားကြသည်။ ရေကြည်ရာ မြက်နပေါက်ရာ လျှောက်သွားသော Nomad ရိုင်းများ ဖြစ်၏။ အစုလိုက်၊ အနောက်ကို

ဦးတည်သွားရင်း တွေ့သမျှ အကုန်ဖျက်၊ ဥရောပကို ၃၇၂ အေဒီတွင်ရောက် ဂေါ့သ် (Goths) ခေါ် ဘောလ်တစ် တောင်ဘက်ကမ်းမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော ရှေးဟောင်းဂျာမန် အနွယ်အုပ်စုတွေကို တွန်းထုတ်၊ ဒင်နွှုမြစ်ကိုဖြတ်၊ နောက်ပိုင်း ဟန်ဂေရီယန်၊ ဘာဘေရီယန်၊ ဂျာမန်လူမျိုးတွေ ဖြစ်သွားသည်ဆို၏။

“ဂျာမန်”ဆို၍ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ဂျာမန်တစ်ဦး ပြောဖူးသည်ကို မှတ်မိနေသည်မှာ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်နှစ်များက စာရေးသူ၏ ဌာနစီမံကိန်းလုပ်ငန်း တစ်ခုအတွက် မစ္စတာလက်ရှိုက် (Mr. J. Leckscheidt) ဆိုသူ ဂျာမန်အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် ခရီးများ တွဲသွားရ၏။ တစ်ကြိမ် ထက်မြန်မာပြည်ခရီးစဉ်၌ မန္တလေးဟိုတယ်တွင် ညအိပ်တည်းခိုရာ နံနက်စော ဘရိတ်ဖတ်စံစားပွဲနှင့် စာရေးသူက “ပေါင်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲတုံးသကြား”တို့ မှာစား၏။ မင်းဘာစားမှာလဲ မေးတဲ့အခါ စားပွဲထိုးသူငယ်လေးအား “Bread Gourdsoup” (ပေါင်မုန့်နှင့် ဘူးသီးဟင်းချို)ဟု မှာသည်။ စာရေးသူ

က အံ့သြပြီး မင်း တို့ဗမာဘုန်းသီးဟင်း
ချို ကြိုက်သလားမေးရာ ပြန်ပြောသည်
မှာ (သူငယ်ချင်း- မင်းတို့၊ ငါတို့ဟာ
တကယ်တမ်း အမျိုးစပ်ရင် အာရှသား
ချင်း အတူတူပဲကွ။ တို့ကုမန်တွေ မူရင်း
ဇာတိက အာရှအလယ်ပိုင်း၊ မင်းတို့
လည်း မူရင်းက ယူနန်ကုန်းမြင်ကကဆို
မဟုတ်လားတဲ့)။

မနှစ်က ရန်ကုန်ကို သူတို့
ဇနီးမောင်နှံလည်း ပြန်ဆုံကြသည်။ သူ
အသက် ၈၀ ကျော် အဘိုးကြီးဖြစ်နေ
ပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၃၀ ကျော်က အညာ
ထန်းရည် (Sky Beer) သောက်၊ မူးပြီး
ပေါက်တတ်ကရပြောခဲ့ကြတာ စမြဲပြန်
ရင်း ကြည်နူးဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။

၇ ရာစု အေဒီ၌ တ...
ဘုန်းတော်ကြီး ဟူအင်ဆန် (Hsuan-
tsang) တက်ခံရှိလာသို့ ရောက်စဉ်
မှတ်တမ်း၌ “ဘုန်းကြီးကျောင်းများ
တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပျက်စီးလျက် ထို
နိုင်ငံ (တက်ခံရှိလာ)တွင် လူသူကင်းမဲ့
ကာ စွန့်ပစ်မြို့ပျက်ကြီး ဖြစ်သည်”ဟု
ဖော်ပြပြီး ဆက်၍ “သို့ရာတွင် တက်ခံရှိ

လာ၏ တစ်ခါက အောင်မြင်မှုအကျိုး
ဆက်သည် အချိုးနီးမဖြစ်။ ဗုဒ္ဓအား
သက်ဝင်ယုံကြည်မှုများ အာရှတလွှား
ပျံ့နှံ့ပွားစည်နေသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဆိုင်ရာ ဂိဇ္ဈာရအနုလက်ရာများလည်း
ရှင်သန်ဆဲဖြစ်သည်”ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့
သည်။

တက္ကသိုလာ (ကျွန်ုပ်တို့၏
မြန်မာပြည်မှ မြကျွန်းသာမဟုတ်ပါ)
သိန္နုမြစ်ကမ်းအနီး မြစ်ရေကြီးမှု
ကာကွယ်ရန် တက္က (အသေးအမွှား)
သီလာ (ကျောက်) ကျောက်သေးလေး
များ မြေတွင် ထုရိုက်သွင်းကာ မြေအမှာ
ခံ တည်ဆောက်ထားသည်ကြောင့်
“တက္ကသိုလာ”တွင်သော သမိုင်းဝင်မြို့
တော်ကြီး ဗုဒ္ဓစာပေအပါအဝင် အတ္ထု
ရသ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ် ပညာများသင်
ရာ ရှေးဦး(တက္ကသိုလ်) ဗဟိုဌာနကြီး
ကမ္ဘာကျော် ရှေးအကျဆုံးဟု သတ်မှတ်
သည်။ သဒ္ဓါဆရာကြီး ပါထိနီပေါ်ထွန်း
ရာ နောင် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်နှင့်
အပြိုင်ထင်ရှားရာ မြို့တော်ကြီး ဤသို့
၇၀၀ ခန့်များ ဖြည့်လွှမ်းနေသည်

မြို့တော်ကြီးသည် နေရာအဆင့်ဆင့်
လောကဇာတ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ သမိုင်း
တာဝန်ကို ကျေခဲ့၏။ အလှည့်သင့်သည့်
အခါ အသောကရာဇာ၏ ကျွန်တက္ကသိုလ်
များဖြစ်သည် မထူးရာ-ဥဇ္ဇေဒီ-နာလန္ဒာ
(၃ ခုအား) စုစည်းတင်ပြပေးပါမည်။

သို့ပါသော် ယခုအခါ ပုံတွင်
မြင်ရသည့်အတိုင်း စေတီလုံးစီပျက်အစီး
အကြွင်းအကျန် ကျောက်အုတ်တံတိုင်း
ပျက်များနှင့် ဆိတ်ကျောင်းအ ြစ်နေ
ပါပြီ။ ဩကာသလောကကြီးလည်း
သင်္ခါရဝါရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါချေ
တကား။

ရည်ညွှန်း - မြတ်ဘုရားပွင့်တော်မူရာ
ဗုဒ္ဓ ဂယာ (မောင်အံ့၊ မဟာဝိဇ္ဇာဘုံဆာ)
၁၉၈၁။

- မဇ္ဈိမဒေသမြို့ရွာများမှ
သမိုင်းရပ်ကြွင်းပုံရိပ်လွှာများ ဆရာတော်
ဦးဩဘာသ၊ သာဓတ္ထိမြန်မာကျောင်း
၂၀၀၃။

- Once a Cultural hub,
Grances Hill, Sawasdee, Jan 2006.

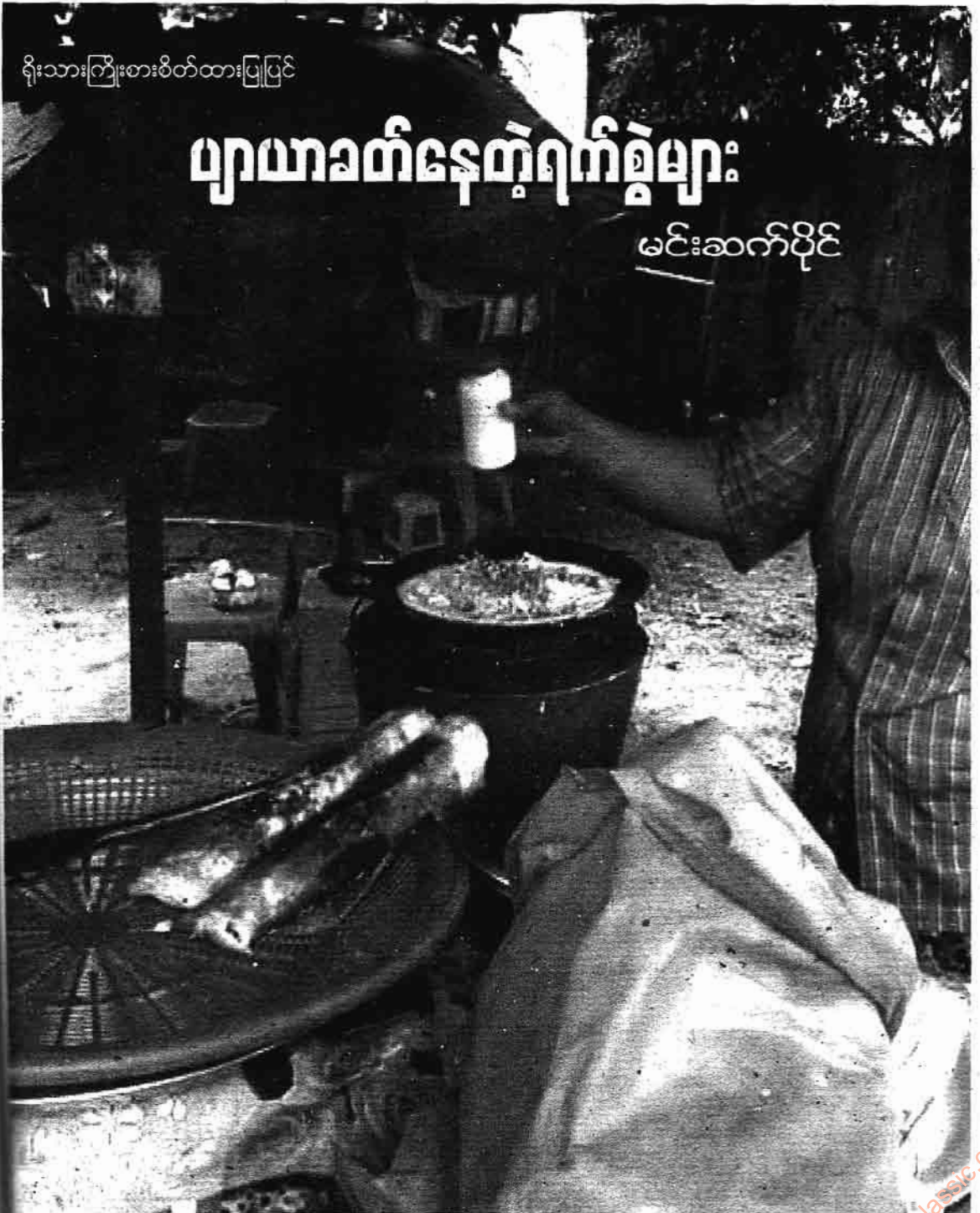
ချစ်ဆန်းသာ

ရိုးသားကြိုးစားစိတ်ထားပြုပြင်

ပျာယာခတ်နေတဲ့ရက်စွဲများ

မင်းဆက်ပိုင်

ချိုယူ

လှုပ်ခြည်

ဖြတ်သန်း

နှစ်

မြောက်ပါး

မင်းလွင်မှိုင်းဝေ၊ မြောက်လေ

သွန်းချမြောက်ပြန်၊ လှုပ်ပန်း

ဝန်းလည်ရစ်ခွေ၊ ထွေထွေ

တိမ်ပန်းရွှေပွင့်၊ ကုံးဆင့်ကုံး

ကြွေးဟစ်ရစ်ကူး၊ တောင်ကူး

တိမ်သာခိုင်းဝေ

မင်းလွင်မှိုင်းဝေ၊ မြောက်လေ

ချိုယူ ... တဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်။ မကွေး

မြသလွန်ဘုရားဖူးပြီး ရော့ဝတီတံတား

ပေါ် ဖြတ်လာလိုက်တာ၊ ရော့ဝတီမြစ်

ပတ်ဝန်းကျင် မှိုင်းဝေဝေနဲ့၊ မိုးများ

ရွာလေမလား ထင်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အောင်သိဒ္ဓိ

အဖွဲ့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုရားဖူးသွားတာ

နိဗ္ဗာန်အတွက် အထောက်အပံ့ကောင်း

တွေ ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုလို့

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိပဿနာတင်

ဒိဋ္ဌိစင်ပါမှ နိဗ္ဗာန်ကို ရမှာပါ။

ဒီနေရာမှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက

ဆရာတော်တစ်ပါးကို မေးတာလေး

ပြောပြချင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးမေး

တာက ဘာကြောင့် ဘုန်းကြီးဝတ်ရတာ

လဲလို့ မေးတာပါ။ ဆရာတော်က

ချက်ချင်းပဲ နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးချင်လို့ ဘုန်းကြီး

ဝတ်ရတာပါဆိုပြီး ပြန်ဖြေပါတယ်။

အမှန်တော့ မိတ်ဆွေကြီးက ဘုန်းကြီး

ရဲ့ ဒိဋ္ဌိအခြေအနေကို စမ်းသပ်လိုက်တာ

ပါ။ ဆရာတော်ကလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်

တာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်လို့ ပြန်မဖြေခဲ့ပါ

ဘူး။ တကယ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်လို့ပါ

ဖြေရင် ဒိဋ္ဌိအသေးလေး ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ

ရောက်စရာ၊ နေစရာ နေရာဌာန မဟုတ်

ပါဘူး။ စကြာဝဠာကြီးမှာ နိဗ္ဗာန်ဆိုပြီး

နေရာသတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပါဘူး။

လူတွေ ပညတ်ထားတဲ့ ဟင်္သာတခရိုင်

က နိဗ္ဗာန်ရွာပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်

ကျွန်တော်တို့ဟာ နိဗ္ဗာန်အတွက် ဒိဋ္ဌိစင်

ဖို့ လိုပါတယ်။ မရှိတာကို အရှိလုပ်တာ

မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်တာလည်း

ဒိဋ္ဌိပါပဲ။ သတိပြုဖို့ လိုပါတယ်။

ကျွန်တော် အတွေးများနေစဉ်

မှာ နဂါးပွက်တောင်ကို ရောက်လာပြီ။

အရင်ကလည်း ကျွန်တော် ၂ ခေါက်

ရောက်ဖူးပြီးပါပြီ။ နဂါးပွက်တောင်ဆိုတာ

သဘာဝရံဗွက်တောင်ပါ။ ပေ ၃၀

လောက် မြင့်ပါတယ်။ ထိပ်အကျယ်

၉ ပေလောက် ရှိပါတယ်။ တောင်ထိပ်

ကနေ ရွံ့ရည် စီးကျနေပါတယ်။ ရွံ့ရည်

ဟာ ရေနံဓာတ်ငွေ့ပါလို့ မီးရှို့ရင်

မီးတောက်ပါတယ်။ နဂါးပွက်တောင်မှာ

တောင်စောင့်နတ်ရှိတယ်လို့ အများ

ယူဆထားပါတယ်။ နတ်နဂါးမောင်နှံ

ဖြစ်ပါတယ်။

နဂါးပွက်တောင်ကနေ ဆင်

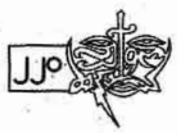
လာတော့ ရှေးဆိုင်တန်းတွေက အသံချ

ချိုလေးနဲ့ သူတို့ဒေသထွက် အစားအသောက်

တွေကို စားလှည့်ပါ။ ရေနွေးသောက်

လှည့်ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်

တို့ သဘောကျသွားပါတယ်။ ဆရာတော်

နဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်
 ဝင်ထိုင်ပြီး မြည်းစမ်းကြည့်ပါတယ်။
 သူတို့ကလည်း အသံစာစာ၊ အသံချိုချို
 နဲ့ သူတို့ဒေသ အစားအစာ ဘယ်
 လောက်ကောင်းကြောင်း ညွှန်းပါတယ်။
 ဈေးသည်တွေ အတုယူထိုက်တဲ့
 ဝန်ဆောင်မှုတစ်ခုပါ။ သူတို့ဟာ၊ သူတို့
 ဘဝ ဈေးသည်ဘဝကို တန်ဖိုးထားတယ်။
 အထင်ကြီးတယ်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့အသံ၊
 သူတို့ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ သူတို့ရဲ့ ဆိုင်
 အခင်းအကျင်းကို ကြည့်တာနဲ့ သိသာ
 စေပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ပြော
 ချင်တာက လူတော်တော်များများဟာ
 ဈေးသည်၊ ဆိုက်ကားသမား၊ သန့်ရှင်း
 ရေးသမား၊ ထီးပြင်သမား စတဲ့ အောက်
 ခြေအလုပ်လုပ်တဲ့ သူတွေကို ဂုဏ်မရှိ
 ဘူးဆိုပြီး အထင်သေးတတ်ကြပါတယ်။
 အဲဒီလူတွေကို အခြားလူတွေက အထင်
 သေးတာထက်၊ မိမိကိုယ်တိုင် အထင်
 သေးတာက ပိုနေပါတယ်။

ဥပမာပြောရင် ငါ ဈေးသည်
 ဝဲ။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်
 ဘူး။ အထင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး
 ဆံပင်ကပိုကရို၊ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး
 မလိမ်း၊ အဝတ်အစားမသပ်မရပ်၊
 ဈေးဗန်းခင်းလည်း ဝယ်သူစိတ်ဝင်စား
 အောင် လှလှပပမခင်းတော့ ဘယ်သူက
 အထင်ကြီးမှာလဲ။ ပိုလို့တောင် အထင်
 သေးသွားဦးမယ်။ အဲဒါတွေက ကိုယ့်
 တန်ဖိုး ကိုယ်ချနေတာပါ။ အဲဒီလို
 ကိုယ့်တန်ဖိုး ကိုယ်ချ ကိုယ့်အလုပ်ကို
 ကိုယ်မလေးစားတော့ လုပ်ငန်းတွေက
 မအောင်မြင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ယနေ့
 ကမ္ဘာမှာ စီးပွားရေးလက်ဝါးကြီးအုပ်
 ချယ်လှယ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေဟာ
 ဈေးသည်အကြီးစားတွေပါ။ သူတို့က
 ဈေးရောင်းနည်းပညာ၊ ဈေးကွက်ပညာ
 တွေ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်
 လို့ ကြီးပွားချမ်းသာနေကြတာပါ။

အဲဒါကြောင့် ဈေးသည်တွေ
 အားလုံး အဲဒီသဘောကို သိဖို့ အခြား

အလုပ်လုပ်တဲ့သူများလည်း ကိုယ်တန်ဖိုး၊
 ကိုယ့်အလုပ်တန်ဖိုး သိဖို့လိုပါတယ်။
 အဲဒါဆိုရင် မင်းဘူးမြို့၊ အဲဒီကနေ
 တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ် အဲဒီကနေ တစ်နိုင်ငံ
 လုံး ကြီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်လာမှာပါ။
 ခုအခါမှာတော့ မင်းဘူးမြို့လည်း မတိုး
 တက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ
 လည်း မတိုးတက်သေးပါဘူး။ ဆင်းရဲ
 စာရင်းဝင်နိုင်ငံ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဆောင်းပါးလေး
 တစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ဖတ်မိတာလေး
 ရေးပြချင်ပါတယ်။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲ
 တစ်ဦး) ရေးတာပါ။

ဒီနေ့ခေတ်က တရားဝင်နိုင်ငံ
 ကူး လက်မှတ်ကိုင်ပြီး ခေါင်းမောသွားရ
 တယ်။ ကိုယ်သွားရတဲ့ အဆင့် မြင့်သွား
 ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ
 ရဲ့ အဆင့်က တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျနေပါ
 တယ်။ ဒီနေ့ ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ
 တစ်ချိန်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဂေါ်ရင်ဂျီ
 ကုလားတွေကို ဆက်ဆံသလို မြန်မာ

တွေ ဆက်ဆံနေရပါတယ်။

ယိုးဒယားမြေကို ကျွန်တော်
ရောက်ဖူးတဲ့ ၁၉၆၄ ခုနှစ်လောက်က
ဆိုရင် ယိုးဒယားတွေက မြန်မာတွေကို
မော်ကြည့်နေရပါတယ်။ မြန်မာတွေကို
ကြောက်ပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲမှာလည်း
သူတို့ကို အမြနိုင်တယ်လေး။ ငွေဈေး
ကလည်း တစ်ကျပ်ကို နှစ်ဘတ်ခေတ်။
တာချီလိတ်နဲ့ မယ်ဆိုင် စတဲ့ နယ်စပ်
မြို့တွေမှာ မြန်မာမိန်းမပျက် မရှိပါဘူး။
ယိုးဒယားမိန်းမပျက်တွေပဲ ရှိတယ်။

ဒီနေ့တော့ နယ်စပ်မြို့တွေမှာ
မပြောနဲ့ ဘန်ကောက်မြို့တော်ကြီးမှာပါ
မြန်မာမိန်းမပျက်တွေ ပေါ်လိုက်တာ။
ရေချိုးခန်း၊ အနှိပ်ခန်းတွေမှာလည်း
မြန်မာတွေ၊ ဂေါက်ကွင်းမှာလည်း မြန်မာ
မတွေ၊ စင်ကာပူ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာ
လည်း မြန်မာမတွေ၊ မလက္ကာရေလက်
ကြားထိပ်က မလက္ကာမြို့ဟောင်းမှာလည်း
မြန်မာမတွေ ရှိပါတယ်။

ဝီ ဆိုးတာက မလေးရှား

ကွာလာလမ်ပူမြို့က လမ်းဘေးစား
သောက်ဆိုင်တွေမှာ သွားစားရင် မြန်မာ
လို မပြောရဘူး။ စာပွဲထိုး ပန်းကန်ဆေး
အောက်ခြေအလုပ်သမားတွေက မြန်မာ
တွေလေ။ မြန်မာလို စကားပြောပြီး
သွားစားရင် ဆိုင်ကထွက်ခါနီး စာပွဲထိုး
ကောင်လေးတွေ အနားကပ်လာပြီး
“အစ်ကိုတို့ ပြန်တော့မလား။ ကျွန်တော့်
ကို မုန့်ဖိုးလေး ပေးသွားပါဦး။ ဒီမှာနေရ
တာ သိပ်ဆင်းရဲလို့ပါ ခင်ဗျာ” ဆိုပြီး
ပိုက်ဆံတောင်းပါတယ်။

ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ရွှေမြန်မာ
တွေရဲ့ ဘဝက ရှက်ဖို့မကောင်းဘူးလား။
တိတိကျကျတော့ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။
ခန့်မှန်းထားတာက ဒီနေ့ ပြည်ပရောက်
နေကြတဲ့ ရွှေမြန်မာတွေ သိန်း ၃၀
လောက် ရှိတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။
လုပ်ကြရတဲ့ အလုပ်တွေက အင်္ဂလိပ်လို
D သုံးလုံးလို့ ခေါ်ပါတယ်။

Dirty, Difficult, Dangerous

ညစ်ပတ်တဲ့အလုပ်၊ အန္တရာယ်

များတဲ့အလုပ်၊ ခက်ခဲတဲ့အလုပ်။ အဲဒီ
အလုပ်သမားတွေက အသက် ၂၀ နဲ့
၄၀ ကြားရှိတဲ့ အရွယ်ကောင်းတွေ။
သုတေသနပြုလုပ်ကြည့်ပါ။ အဲဒီမြန်မာ
တွေ ပြည်ပရောက်နေတာ ပျော်လို့
မဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်တွင်းမှာ ကျပ်တည်း
မွတ်သိပ်မှုဒဏ် မခံနိုင်လို့ စွန့်စားပြီး
သွားခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပါ။

အဲဒီဆောင်းပါးလေးကို ကြည့်
ရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အများကြီး
ကြိုးစားဖို့ လိုနေတာကို တွေ့ရမှာပဲ။
ကြိုးစားဖို့ဆိုရာမှာ စိတ်ထားလည်း
ပြုပြင်ရပါမည်။ နဂါးပွက်တောင်ခြေက
ဈေးသည်တွေကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုး
ထားသလို၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တန်ဖိုး
ထားသလို၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ထီးဖြူ
သမား၊ သန့်ရှင်းရေးသမား စတဲ့
အောက်ခြေလူတန်းစားများက ကိုယ်
ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားဖို့၊ ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ် တန်ဖိုးထားဖို့ တကယ့်ကို အရေး
ကြီး လိုအပ်ပါတယ်။ အလုပ်နဲ့

ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်တာ မထား
တတ်တာ၊ တန်ဖိုးသိတတ်တာ မသိ
တတ်တာ၊ တန်ဖိုးနားလည်တာ နား
မလည်တာ ကွဲပြားသွားလို့ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး အောင်မြင်တာ၊ ကျရှုံးတာ
ကွဲပြားသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အား
လုံးဟာ တန်ဖိုးထားတာကို မလွဲမှားစေ
ဘဲ အလုပ်နဲ့ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထား
ပြီး ကြိုးစားရင်း မိမိမိသားစု အဆင်ပြေ
မှာပါ။ နိုင်ငံဆိုတာ မိသားစုများနဲ့ တည်
ဆောက်ထားတာပါ။ မိသားစုတွေ
အဆင်ပြေရင် နိုင်ငံတော်လည်း အဆင်
ပြေမှာပါ။ အဆင်ပြေတာများရင် နိုင်ငံ
တော်ကြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှာပါ။

ကျွန်တော် အတွေးတွေ
စူးသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နဂါး
စက်တောင်ကနေ ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲ ရွှေ
စတီတော်ဆီကို သွားကြပါတယ်။
ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲ ရွှေစတီတော်ကို
ဇာတ်တော် သာသနာ့ဝင်မှာ မတွေ့ရ

ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရား ခေတ္တခဏ
ကြွရောက်ဖူးကြောင်း ဂေါပကထုတ်စေ
တဲ့ သင်္ခိုင်းစာအုပ်မှာ တွေ့ဖူးပါတယ်။
ညောင်ရမ်းခေတ် မင်းဆရာ
ဖြစ်တဲ့ တောင်ဖီလာဆရာတော်
ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ၊ ကင်းဝန်
မင်းကြီးဦးကောင်းတို့ ရွှေစတီတော်ကို
ဖူးမြော်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။
ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာ တည်ထားတာ
မို့လို့ ရွှေစတီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ
သာသာယာယာ ရှိပါတယ်။

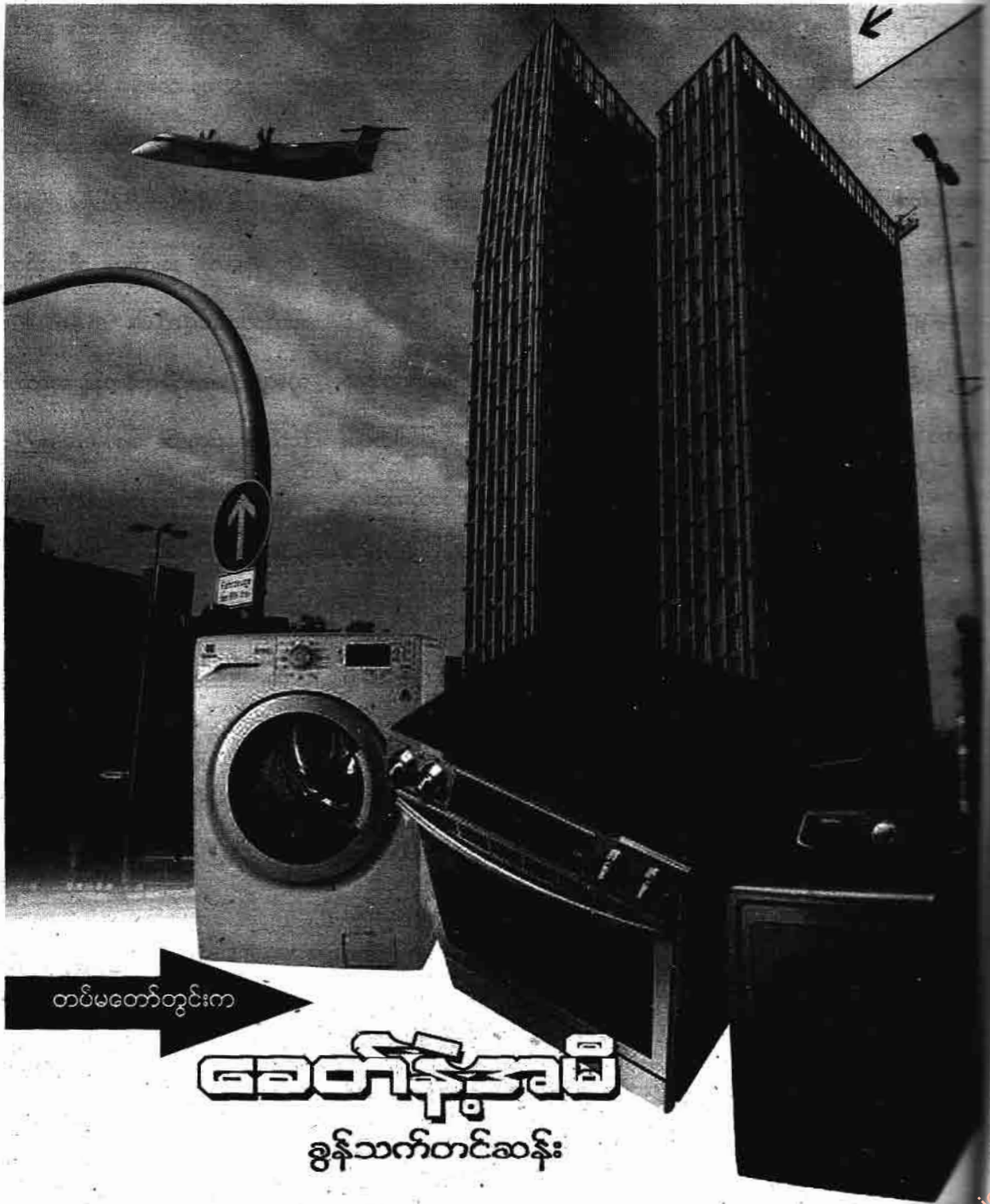
ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလို
ဘုရားဖူးသွားတာ နိဗ္ဗာန်အတွက်
အထောက်အပံ့ကောင်းရမို့ပါ။ အချို့သူ
များ ဒါမှမဟုတ် တော်တော်များများ
ကတော့ အဲဒီလို အသိရှိမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပမာပြောရ
ရင် နွားမဟာ လူတွေကို နွားနို့ပေးပါ
တယ်။ သေတဲ့အခါ အသားကို ပေးပါ
တယ်။ အဲဒါ ဒါနမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ နွားမဟာ ဒါနဆိုတဲ့

အသိဉာဏ်မရှိလို့ပါ။ နောက်ပြီး နွားထီး
ဟာ လူကျွေးတာစား။ ခိုင်းတာလုပ်၊
မသတ်၊ မခိုး၊ မလိမ်၊ မသောက်စားပါ
ဘူး။ အဲဒါ သီလမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ နွားထီးမှာ သီလဆိုတဲ့
အသိဉာဏ်မရှိလို့ပါ။ အဲဒီလိုပါပဲ။
လူတွေမှာ အေးငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်နဲ့ တစ်သား
တည်းရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အေးငြိမ်း
ရာနိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးကွာလွန်းနေပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အေးငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်
ကို သွားမယ့် အသိဉာဏ်မရှိလို့ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကဲ ... စာဖတ်သူများလည်း
အေးငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်ကို သွားမယ့် အသိ
ဉာဏ် ရှိနေပြီလား။ ။

မင်းဆက်ပိုင်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တိုးတက်နေသော ခေတ်ကြီး နှင့် သက်ရှိလူသားတို့ အားပြိုင်နေ ကြသည်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ခုလိုပဲဟုလည်းဆို၏။ Globalizationဆိုသော အသုံးအနှုန်း အရ ကမ္ဘာ၏ မည်သည့်နေရာမှ အဖြစ်အပျက်ဖြစ် ပါစေ...နာရီပိုင်း အတွင်း သိရှိနေကြလေပြီ။ ဂျက်ကီ ချန်းပင် သေလိုက်.. ပြန်ရှင်လိုက် နှင့်။

ထိုနေရာတွင် မိမိတို့လို အသက်အရွယ် ၅၅ နှင့် ၆၀နှစ် ကြား ရောက်ရှိနေသူများဖြစ်ပျက်မှုကို တစေ့တစောင်းပြန် ကြည့် မိ ရာ ခေတ်မီစေရန်အတွက် သားသမီး မြေးများနှင့် အမိလိုက်နေကြရသည် ကို တွေ့ရသည်။ လူ့အသုံးအဆောင် နှင့် ဖျော်ဖြေရေးပစ္စည်းများ၏ နှစ် သုံးဆယ်အတွင်း တိုးတက်ပြောင်းလဲ မှုများလည်း အံ့မခန်းပင်။ ရေဒီယို

နားထောင်ရခြင်း ရုပ်ရှင်ရုံများတွင် တန်းစီတိုးပြီး ကြည့်ရှုရခြင်း ကိုသာ အကောင်းဆုံး ဖျော်ဖြေမှုဟု မှတ်ထင်ထားရာမှ ရုပ်မြင်သံကြား စက်များ၊ ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေသုံး စက် များ DVDစက်များ၊ EVDစက်များ မှသည် လက်ရှိ internet ခေတ်သို့ တိုင် လိုက်လို့မမီနိုင်အောင် ပြောင်း လဲ တိုးတက်လာကြသည်။ စက် ပစ္စည်းများ သုံးစွဲရာတွင် ပျက်မည်စိုး သဖြင့် တီဗွီ၊ ဗွီဒီယို အဖွင့်အပိတ် ကိုဗင် မြေးများကို ဖွင့်ခိုင်းနေကြ သည်။ လက်ပွတ်ဖုန်းဟု ရွာမှပြော ကြသော Touch Screen တယ်လီဖုန်း များကို အသက် ၂ နှစ်အရွယ်မြေးက Game ဆော့ခြင်း “ဟယ်ရီ.... ဟယ်ရီ” ဟု ဖုန်းခေါ်ဆိုတတ်ခြင်း များ လုပ်ဆောင် နေသော်လည်း အဘိုးအဘွားများမှာ တယ်လီဖုန်းကို ပင် ဖြောင့်အောင် မခေါ်တတ် မပြောတတ်ကြသေးပေ။ တစ်နေ့တာ

ပုံမှန် လှုပ်ရှားမှုအတွက် ရုံးသွား ကျောင်းသွားကြလျှင်ပင် အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့မည့် အဘွားမှ....

“မြေးလေးရယ် အဘွားကို ဗုဒ္ဓလိုင်းလေး ဖွင့်ထား ပေးခဲ့ပါဦး နော်”

“ဖွားဖွားတို့ကလည်း သိပ်ဝိန်းတာပဲ.. ခဏခဏပြထား လည်း မမှတ်မိဘူး... ဒီတစ်ခါ အသေးစိတ် ပြပေးမယ်.. နောက် တော့ ဖွားဖွား ကိုယ်တိုင်လုပ်တော့.. TV ကိုဖွင့်ပြီးရင် စကိုင်းနက်က channelနံပါတ် ၁ ကိုနှိပ်လိုက်”

သူငယ်တန်းတက်မည့် မြေးလေး၏ သင်ကြားပို့ချမှုကိုလည်း ခံလိုက်ရပြန်သည်။ နိုင်ငံတကာတွင် Touch Screen တွင်မက အချက် အလက်များကိုလေ့ထဲ၌ လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းယူပြီး နံရံသို့ပစ်လိုက်သည် နှင့် Data အချက်အလက်များ ပေါ်လာသည်အထိ တိုးတက်နေကြ

သော်လည်း TV မဖွင့်တတ်၍ မြေး
ငယ်၏ အဆူခံနေရသော အဘိုး
အဘွားများပင်ရှိနေဆဲ မဟုတ်ပါ
လား။”

xxx

“ဆရာကြီး... ကျွန်တော်
ရေဒီယိုဖွင့်ကြည့်နေတာ မြန်မာ့အသံ
နဲ့ မြန်မာသီချင်းတွေ မလာတော့
ဘူး”

ရေဒီယိုလေးကိုဝိုင်းပြီး ဝင်
လာသောတပ်ကြပ် ကံအေးမှာ
ဖေဖေ၏ တပည့်ဖြစ်ပါသည်။
၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ကာလဖြစ်၍
ကျွန်တော်ပင် ကလေးဘဝ ပဉ္စမ
တန်း ကျောင်းသား အရွယ် ရှိသေး
သည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် စိတ်
အပန်းဖြေရန် ရေဒီယို အသုံးဝင်လှ
သည်။ ရေဒီယိုအမျိုး အစားမှာလည်း
ယခုခေတ်လို မပေါများသေး။
ဖိလစ်၊ နေရှင်နယ်၊ ပင်နယ် ဆိုးနစ်

အမျိုးအစားများသာရှိသည်။
လစာထုတ်ပြီး စုထားသော
ငွေလေးနှင့် ရေဒီယိုတစ်လုံးဝယ်ရန်
ဖေဖေနှင့် ဆရာကံအေးတို့ ဈေးထဲ
ရောက်လာကြသည်။ ဈေးထဲတွင်
စိတ်ကြိုက်တွေ့မည့် ရေဒီယိုတစ်လုံး
ကို ရှာကြည့်ရာ “နေရှင်နယ်”
အမျိုးအစား ရေဒီယိုတစ်လုံးကို
ဆရာတစ်ပည့်နှစ်ယောက် သဘော
ကျသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်နှင့် ဈေး
စကားပြော ဈေးဆစ်ပြီးမှ ကောင်း
မကောင်း စမ်းသပ် ခိုင်းလိုက်သည်။
ဆိုင်ရှင်မှ ရေဒီယိုအတွင်း ဓာတ်ခဲ
ထည့်ပြီး အသံလိုင်း ရှာဖွေလိုက်ရာ
မြန်မာ့အသံကို ကြည်လင်စွာကြားရ
သည်။ မာမာအေး၏ “မောင့်အချစ်
မြားစူး” သီချင်းသံလေးက လေထဲ
လွင့်လာလို့ ဆရာကံအေး နှစ်သက်
သည့်သီချင်းဖြစ်၍ လိုက်ပြီးတော့
ဆိုညည်းလိုက်သေးသည်။ ပိုက်ဆံ
ပေးချေပြီးနောက် နာရီကို ကြည့်

လိုက်ရာ ၁၀ နာရီကျော်ရှိသေးသည်
အတွက် တပ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...
ဝယ်တုန်းက ဒီအတူတူ စမ်းသပ်ခဲ့
တာပဲ.. မင်းတောင်မှ မာမာအေး
သီချင်း လိုက်ဆိုနေသေးတဲ့ဟာ
ပြစ်မိပါဦး”

ရေဒီယိုကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး
လိုင်းပေါင်းစုံလိုက်ဖမ်းကြည့်သည်။
မြန်မာ့အသံကလွဲပြီး ကျန်အသံများ
ကြားနေရသည်။

“အေး... ဟုတ်သားဟာ
ဒီလိုကြောင်နေရင် ရှေ့တန်းကျ
သုံးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာကြီး...
ကျွန်တော်တို့ကို အူတူတူ စစ်သား
တွေထင်ပြီး လိုင်းမကောင်းတာတွေ
လိုက်တာဖြစ်မယ်။ ဆိုင်ကို သွား
ပြန်ပြောရအောင်”

“ဒါနဲ့... ခု ဘယ်အချိန်
နေပြီတုန်း”

“ညနေ၃နာရီကျော်နေပြီ။
ဆိုင်တော့မဝတ်သေးဘူး ထင်
တယ်”

“ကဲ...ပြောနေကြာ
တယ်။ သွားကြမယ်... လူလည်ကျ
လိုကတော့ နာပြီသာမှတ်”

ဈေးထဲရောက်တော့ ဆိုင်
များပင်သိမ်းစပြုနေပြီ။ အချိန်က
လည်း ညနေ ၄နာရီကျော်လာလေပြီ။
ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ အမောတကော
နှင့် ဆရာကံအေးက ...

“ခင်ဗျားတို့ ရေဒီယိုက
မြန်မာ့အသံလည်းမလာဘူး။ ကောင်း
တာနဲ့ ပြန်လဲပေးပါ”

“ရေဒီယိုကိုပြပါဦး... ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုင်ရှင်လက်ထဲရေဒီယို
ဆည့်ပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်က လိုင်း
များ လိုက်ဖမ်းစဉ်...

“မြန်မာ့အသံက အသံလွှင့်
နေပါဗျာယ်ရှင်... သောတရှင်များ

ယခု နားဆင်ရမယ့် သီချင်းလေး
ကတော့... တင်တင်မြ သီဆိုထားတဲ့
‘ပေဖူးလွှာ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးဖြစ်

ပါတယ်ရှင်”

“လာပါတယ်ဗျ...
မပျက်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့တပ်
နေရာက ဖမ်းမမိတာဖြစ်မယ်...
ရှေ့တန်းဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့က ရေဒီယိုကို
ဘယ်အချိန်က ဖွင့်ကြည့်ကြတာလဲ”

“နေ့လယ် ၂နာရီနဲ့ ၃နာရီ
ကြားလောက်တ”

“ဪ...နေ့လယ် ၁
နာရီခွဲကစပြီး မြန်မာ့အသံ နား
တယ်လေဗျာ၊ ညနေ ၄ နာရီမှ ပြန်
လာတာ...ဒါကြောင့်ပါ”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်
ဗဟုသုတနည်းသည်ဟု အထင်ခံရမှာ
လည်း စိုးသဖြင့် ...

“ကောင်းတယ်ဆိုပြီးတာပဲ

ဗျာ...အလောတကြီးနဲ့ဆိုတော့
အချိန်ကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး။
အဟီး”

ဆရာကံအေးလည်း အရှက်
ပြေပြောပြီး ရေဒီယိုလေးပြန်ယူကာ
ဆိုင်ရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ
ခဲ့ပါတော့သည်။ ဖေဖေပင်လျှင်
မနည်း မိအောင် လိုက်လာရသည်။
ခေတ်မီအောင်တော့ လှေလာဦးမှ...

xxx

ပြောင်းရွှေ့ရမည့်နေရာက
ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက်တော်မြို့
ဖြစ်သည်။ သမီးများ၏ ပညာရေး
အတွက် မိသားစုကို ရန်ကုန်မှာပင်
ထားခဲ့ရန် စီမံရသည်။ တာမွေ
အထက(၃)နှင့်နီးသော တာမွေ
ကလေး ရပ်ကွက် ပင်ရွှေညောင်
လမ်းရှိ တိုက်ခန်းများတွင် အခန်း
တစ်ခန်းအား ရှိစုမဲ့စုထုခဲ့ပြီး ဝယ်
ယူလိုက်ကြသည်။ အထပ်လေးလွှာရှိ

ကိုခန်းဖြစ်၍ အနည်းငယ်ကျဉ်း
ပည်။ ရန်ကုန် လူနေမှု စနစ်အရ
ဝတ်လှမ်းမည့် နေရာနှင့် အချိန်
သက်သာရန် အဝတ်လျှော်စက်
ဘစ်လုံးတော့ လိုအပ်သည်။ တပ်ထဲ
မှာလို ရေကန်မှာ အဝတ်လျှော်ပြီး
အိမ်ဘေး ကအဝတ်တန်းတွင် လှမ်း
လိုကလည်း မဖြစ်။ တာမွေဈေးသို့
အဝတ် လျှော်စက်ဝယ်ရန် ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

တာမွေ ကုန် တိုက်များ
အတွင်း ကောင်းမွန်သင့်လျော်မည့်
အဝတ် လျှော်စက်တစ်လုံးအား
ရှာဖွေရာ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ထုတ်
နောက်ဆုံးပေါ် (AKIRA) အမျိုး
အစား အဝတ်လျှော်စက်တစ်လုံးကို
ဝယ်ယူလိုက်သည်။ အသုံးပြုပုံကို
အရောင်းစာရေးမလေးမှ သေချာစွာ
ရှင်းပြသည်။ ခက်ခဲလှသည်တော့
မဟုတ်၊ လျှော်မည့်အဝတ်ကိုထည့်ပြီး
လျှင် ဆပ်ပြာထည့်၊ ရေထည့်၊

စက်ပေါ်တွင်ပါသည့် ခလုတ်လေး
များ အတိုင်း နှိပ်ပြီး လုပ်သွား
ရုံပါပဲ...သေချာအောင်ဆိုင်မှာပင်
စမ်းကြည့်ခဲ့သေးသည်။

အဝတ်လျှော်စက်ကို ဝယ်
ရတာ...အိမ်ရောက်အောင် ကားနှင့်
တင်လာရတာ အခက်အခဲမရှိပေမယ့်
လေးလွှာရှိတိုက်ခန်းပေါ် လှေကား
ကျဉ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ထမ်းတင်
ကြတာ တော်တော်ခက်ပါသည်။
ထမ်းပို့သော အလုပ်သမားလေးကို
ပင် ဂရုတစိုက်သယ်ရန် ပြောပြီး
အားနာနာနှင့်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

အိမ် ပေါ်ရောက်တော့
အဝတ်လျှော်စက်ထားရန် သတ်မှတ်
ထားသောနေရာတွင် စက္ကူပုံ
အတွင်းမှထုတ်ပြီး နေရာချလိုက်
သည်။ ပထမဆုံး စတင် အသုံးပြု
မည့်ပစ္စည်းဖြစ်၍ ဇနီးနှင့်သမီးများက
လည်း အနားမှာ လာကြည့်နေကြ
သည်။ ဆိုင်တွင် သေသေချာချာ

လေ့လာခဲ့သောကြောင့် ကျွမ်းကျင်
သော ဆရာကြီးပုံစံနှင့် ထပ်ဆင့်
ရှင်းပြကာ အဆင့်ဆင့်လုပ်ဆောင်
နေသည်။ နှုတ်မှလည်း အဝတ်
လျှော်စက်သုံးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်
လူပင်ပန်းမှု သက်သာကြောင်း၊ စက်
ဖြင့် အဝတ်အားညစ်သည့်အတွက်
မြန်မြန်ခြောက်ကြောင်း အမွန်းတင်
နေသည်။

စကားတပြောပြောနှင့်
အဝတ်လျှော်စက်မှ မီးကြိုးထို
မီးပလပ်ခုံတွင် တပ်လိုက်သည်။

“ကဲ...အဝတ်လျှော်မယ်
ဆိုရင် ခုနကပြထားတဲ့ အဆင့်
အတိုင်း အဝတ်ဟောင်း၊ ရေ၊
ဆပ်ပြာတွေထည့်ပြီး စက်က ပါဝါ
ခလုတ်လေးကို ဒီလိုနှိပ်လိုက်ရုံပဲ”

ပြောလည်းပြော စက်က
လုတ်ကိုလည်းနှိပ်လိုက်လေသည်။
အဝတ်လျှော်စက်မှာစတင် လျှော်
ရှားလာပါပြီ။တဖြည်းဖြည်း မြန်

ပါသည်။

တာ”

ဘူး... ကျွန်တော်တို့ ပြန်စမ်း

“ဖေကြီး... အဝတ်လျှော်

နီးသည်၏ ထောပနာပြုမှု

ကြည့်ကြတာပေါ့”

စက်ကြီး အသက်ဝင်လာတယ်...
တံဖြည်းဖြည်း အောက်ကို ရွေ့လာ
ပြီ”

ကို ခံလိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်သွား
တာလဲ ဆိုင်မှာစမ်းကြည့်ခဲ့တုန်းက
ခုလိုမဟုတ်၊ မီးပါဝါတွေများ မတူ

ဆိုင်ရှင်လည်း အဝတ်
လျှော်စက်ကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား
အိမ်တွင် တပ်ဆင်သလို ပြုလုပ်ခိုင်း
ပါသည်။ အဝတ်လျှော်စက်အား
မီးပလပ်တွင် တပ်ပြီး ဖွင့်လိုက်သော
အခါ အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင်
စက်ကြီးမှာ ရွေ့လျားလာပါတော့
သည်။

သမီးငယ်ပြောမှ သေချာစွာ
ကြည့်မိရာ အဝတ်လျှော်စက်သည်
တစ်နေရာထဲတွင် ငြိမ်မနေဘဲ ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွနှင့် ရွေ့နေပါတော့သည်။
အပေါ်က ဖိထားလို့လည်း မရ၊
အတင်းရုန်းကန်ပြီး ရွေ့လျားနေ
သည်။

တာလား စသည်ဖြင့် တွေ့ဆွေးပါ
တော့သည်။ နားမလည်နိုင်တော့
သည့်အဆုံး ဆိုင်သို့ပြန်ပြန်ပင်စီစ
ဉ်ရတော့သည်။ တိုက်အောက်သို့
ခက်ခဲစွာ ထမ်းပိုး၍ ပြန်ချပြီး ဆိုင်
ရောက်အောင်ကားဖြင့် သယ်လာခဲ့
တော့သည်။ ဆိုင်ရောက်သည်နှင့်-

“တွေ့လား...အဲဒီလိုဖြစ်
နေတာ”

မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်
တော့မှ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ဒေါသဖြစ်
နေသော လူကြီး ရုတ်တရက် ရပ်
သွားသလို အဝတ်လျှော်စက်ကြီး
ငြိမ်သွားတော့သည်။

“အိမ်ရောက်တော့ အဝတ်
လျှော်စက်ကို စမ်းပြီးဖွင့်ကြည့်တာ
ငြိမ်မနေပဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေလို့”

ဆိုင်ရှင်လည်း အဝတ်လျှော်
စက်ကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုနေသည်။
ပြီးနောက်...

“လက်နဲ့လျှော်တာကမှ
သက်သာပါဦးမယ်ရှင်... ရှင့်ရဲ့
အဝတ်လျှော်စက်ကြီးကို လိုက်ဖမ်း
နေရတာနဲ့ .. ပိုပြီးပင်ပန်းလိုက်

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအမျိုး
အစားကို ရောင်းနေတာကြာပါပြီ
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဪ...အဝတ်လျှော်
စက်အောက်ခြေက ဘုလေးခုမှာ
စွတ်ထားတဲ့ ဖော့တုံးတွေကိုမှ
မဖယ်တာကိုး...စက်ကြီးက ခုန်နေ
တော့တာပေါ့”

“မီးအတက်အကျနဲ့များ
ဆိုင်မလားလို့”

“မီးအားနဲ့တော့ မဆိုင်ပါ

ဖော့တုံးများကိုချွတ်လိုက်
ပြီး အဝတ်လျှော်စက်ကို ပြန်
စမ်းကြည့်တော့ သူမဟုတ်သလို..
ငြိမ်လို့ ညက်လို့ ။

ဗဟုသုတနည်းသည်ဟု
အပြောမခံရအောင် အဝတ်လျှော်စက်
အား အမြန်ပင်သယ်ခဲ့ပြီး ဒုတိယ
အကြိမ် တိုက်ခန်းပေါ် ထမ်းတင်ခိုင်း
ရပြန်သည်။ စက်ပစ္စည်းအသစ်
အဆန်းများ အသုံးပြုမည်ဆိုလျှင်
လေ့လာမှုတွေများစွာ လုပ်မှ ခေတ်
နှင့်အမီ လိုက်နိုင်မည်ဟုလည်း
တွေးမိပါသည်။

xxx

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က
ဖြစ်ပါသည်။

တပ်မတော်သားဘဝတွင်
နိုင်ငံခြားသို့ စေလွှတ်ခွင့်ရခြင်းမှာ
အလွန်ကဲထူးလှပေ၏။ တရုတ်နိုင်ငံ
သို့ ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စ

ရပ်များအတွက် သွားရမည့်
သူငယ်ချင်းအတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။
နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် ပြီး၍ ပြန်ရောက်
လာမှ သူငယ်ချင်းနှင့် ပြန်လည်တွေ့
ဆုံဖြစ်သည်။ ဇွဲဖြိုးဆဲ နိုင်ငံတွေ
မှာပင် ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်ရန် ရုန်း
ကန်ကြိုးစား နေရသည့်အထဲ
တိုးတက်နေသော နိုင်ငံများသို့
ရောက်ရှိသွားသောအခါ အခက်အခဲ
များ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုတွေများ
တွေ့ကြုံခဲ့သလဲဟု မေးမြန်းရာမှ
ခေတ်နှင့် အမီလိုက်ရင်း ကြုံခဲ့ရသော
အလွဲလေးများကို ပြန်ပြောင်းပြောပြ
သဖြင့် သူငယ်ချင်းနေရာမှဝင်၍
ခံစားမိလိုက်ပါသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ ခရီးစဉ်
အတွက် ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦးသွား
ရမည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူတူသွား
ရမည့် ခေါင်းဆောင်မှာလည်း ပထမ
ဦးဆုံး နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ဖြစ်ပေသည်။

လေယာဉ်ခရီးစဉ်မှာ ရန်ကုန်လေဆိပ်
မှ ထိုင်းနိုင်ငံ သုဝဏ္ဏဘွမ်လေဆိပ်သို့
ဦးစွာပျံသန်းမည်။ သုဝဏ္ဏဘွမ်
လေဆိပ်မှ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ပြောင်း
၍စီးရမည်ဖြစ်ပြီး တရုတ်နိုင်ငံ
ရှမ်းဟဲမြို့တွင် ခရီးစဉ် အဆုံးသတ်ပါ
မည်။ အရာအားလုံးကတော့ အသစ်
အဆန်းများသာ။ ဘာသာစကား
ပြောဆိုနားလည်မှုအတွက် လည်း
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပေမယ့် မိခင်
ဘာသာစကားလိုတော့ အဆင်မပြေ
နိုင်။

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
လေဆိပ်မှာတော့ အခက်အခဲမရှိ။
နိုင်ငံခြားဝတ်စုံကို ဟန်ကျယ်ကျယ်
ပြီး လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသော
ဆွေမျိုးများကို အပြုံးမျက်နှာများ
နုတ်ဆက်ပြောဆိုနေကြပုံကို
အားကျစရာ။ နံနက်အစောပိုင်း
ခရီးစဉ်ဖြစ်၍ မနက် ၆ နာရီထဲ
ကွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြ သည်။

လေယာဉ်ပေါ်နေရာယူကြရန် ခေါ်ယူ
သဖြင့် လေယာဉ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

“လေယာဉ်က တော်တော်
ကြီးတယ်နော်”

ပြည်တွင်းခရီးစဉ် လေယာဉ်
များသာစီးဖူးကြသဖြင့် အပြည်ပြည်
ဆိုင်ရာခရီးစဉ် လေယာဉ်ကြီးများကို
အသေးစိတ်လေ့လာနေကြသည်။
လေယာဉ်ပေါ်ရောက်ကြရာ လူသွား
လမ်း၏ ဘယ်နှင့်ညာတွင် သုံး
ယောက်စီ ထိုင်ရန် ခုံများဖြစ်၍
နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

လေယာဉ်အတွင်းဘတ်
ကိုယ်ထည်နှင့် ကပ်လျက်ခုံတွင်
ကျွန်တော်မှ ထိုင်ပြီး ခေါင်းဆောင်က
အလယ်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်သည်။
ခေါင်းဆောင်၏ ဘေးတွင် အမျိုး
သမီးကြီးတစ်ဦးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သော၊

ကြိုတင်ပြင်ဆင်လေ့ရှိသော၊ ခေါင်း
ဆောင်မှာ ထိုင်ခုံတွင်နေရာယူပြီး
သည်နှင့် ကြိုတင်ပြီးခါးပတ် ပတ်
ထားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။
ခါးပတ်ကြိုးများမှာ ရှည်လျားကြ
သည်။ ခေါင်းဆောင်မှာ ညာဘက်ခုံမှ
မကြိုးနှင့် ဘယ်ဘက်ခုံမှ ဖိုကြိုးကို
ယူပြီး ခါးပတ်ခေါင်းအတွင်း “က
တတ်ခနဲ” တပ်လိုက်လေသည်။ သူ
ထိုင်ခုံ၏ ခါးပတ်ကြိုးများမှာတော့
ထိုင်ခုံအစွတ်များအောက် ရောက်
နေပြီး ဖင်ခုထိုင်ထားမိသည်ကို
ခေါင်းဆောင် သတိမထားမိခဲ့။

လေယာဉ်ကြီး စတင်
လှုပ်ရှားလာလေပြီ။ ခေါင်းဆောင်မှာ
ထိုင်ခုံ နောက်သို့ မီလိုက်ကာ
မျက်လုံး မှိတ်ထားပြီး ဘုရားစာများ
စိတ်အတွင်းက ရွတ်ဆိုနေလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါ
ရှင်.....”

လေယာဉ်မယ်လေး၏အသံ

စပီကာမှ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။
လေယာဉ် စတင်ထွက်ခွာတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ အမြင့်ပေ နှစ်သောင်း
ကျော်မှ ပျံသန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
ပျံသန်းချိန် မည်ရွှေ့မည်မျှကြာမည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ခုံများကို
တည့်မတ်စွာထားပြီး ခါးပတ်များ
ပတ်ထားကြရန် လိုကြောင်း၊
အချက်ပြမီးပိတ်မှသာ ခါးပတ်များ
ချွတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို မြန်မာ
ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာတို့နှင့်
ပြောကြားပါသည်။

ခေါင်းဆောင်၏ဘေးမှ
အမျိုးသမီးကြီး ဂနာမငြိမ်စွာလှုပ်ရှား
နေပါသည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ်ပတ်ရန်
ခါးပတ်ခေါင်းရှိသော်လည်း တစ်
ဖက်မှ ခါးပတ်ကြိုးပျောက်နေလေ
သည်။ ခေါင်းဆောင်ဘက်လှည့်ကြည့်
လိုက် ထိုင်ခုံအောက်ဘက်ငုံရှာ
လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကတော့ အေး

အေးလူလူ မျက်လွှာလေးချပြီး နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်၏ လေယာဉ်စီးနင်းခြင်း အရသာကို အပြည့်အဝခံစားနေ၏။ မျက်လုံးမှိတ်ထား၍လည်း ဘေးမှထိုင်နေသောအမျိုးသမီးကြီး၏ အခြေအနေကို သတိမပြုမိခဲ့။

ကြာလာတော့ အမျိုးသမီးကြီး စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ အနီးမှဖြတ်သွားသော လေယာဉ်မယ်လေးကို မေးမြန်းရလေတော့သည်။

“သမီး...အန်တီထိုင်ခဲ့မှာ လေယာဉ်ခါးပတ်ကြိုးတစ်ချောင်း မပါဘူး...အန်တီ ခါးပတ်ပတ်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်...ကူညီပါဦး”

လေယာဉ်မယ်လေးအနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်သွားပါသည်။ ခရီးသည်များမရောက်မီ အချိန်အထိ ထိုင်ခဲ့ရသူများအားလုံး၏ခါးပတ်ကြိုးများ စစ်ဆေးခဲ့ရာ အားလုံးပြည့်စုံပါသည်။ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ လေယာဉ်မယ်လေး လိုက်လံရှာဖွေ

ရာမှ ကျွန်တော်၏ခေါင်းဆောင်ခါးပတ်မှားတတ်ထားမှန်း သိသွားတော့သည်။ ဆူညံနေသောလေယာဉ်စက်သံအပြင် မျက်လုံးပိတ်ပြီး ဘုရားစာဆိုနေသော ခေါင်းဆောင်မှာ လေယာဉ်မယ်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတို့ ပြောဆိုရှာဖွေနေကြသည်ကို မသိခဲ့ပါ။

“လူကြီးမင်းရှင်”
လေယာဉ်မယ်အသံမြင့်ပြီး

ပြောလိုက်မှ

“ဟမ်”

ခေါင်းဆောင်မျက်လုံးဖွင့်

ကြည့်လေတော့သည်...

“လူကြီးမင်း ခါးပတ်မှားပတ်ထားပါတယ်...လူကြီးမင်းက ဘယ်ဘက်ခုံက ဖိုကြိုးနဲ့ ညာဘက်ခုံက မကြိုးကို ယူတတ်ထားပါတယ်... လူကြီးမင်း ခါးပတ်ကြိုးတွေက လူကြီးမင်း ဖင်အောက်မှာပါ”

ထိုအခါမှ ခေါင်းဆောင်လည်း တတ်ထားသော ခါးပတ်အား ဖြုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုကြွလှိုက်ရာ ထိုင်ခဲ့ကြားမှ ခါးပတ်တစ်စုံကို တွေ့ဆွဲ ထုတ်လိုက် တော့သည်။ ခေါင်းဆောင်မှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်...

“I am So Sorry....

Something wrong”

အနီးမှအမျိုးသမီးကို နိုင်ငံကြီးသားလေသံနှင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဘာမှ Something wrong မနေနဲ့...ကျွန်မလည်း မြန်မာပဲ။ ကိုယ့်ဟာကို သေချာချာယူမတတ်ပဲ သူများဟာလို့ လျှောက်တပ်ထားတော့ အလုပ်ရှက်ကုန်တာပေါ့”

“Oh...So Sorry”

“လာပြန်ပြီ So Sorry”

ရှင်လည်း မြန်မာမဟုတ်ဘူးလားလို့

မြန်မာလိုပြော”

အမျိုးသမီးကြီးလည်း စိတ်
တိုတိုနှင့် ခေါင်းဆောင်အား ဖိပြော
နေပါတော့သည်။ ခေါင်းဆောင်မှာ
လည်း နိုင်ငံခြားသားများနှင့်ပြော
ဆိုရန် ကျက်မှတ်လေ့ကျင့်ထားသော
စကားလုံးများနှင့် မြန်မာမကြီးကို
နိုင်ငံခြားသားထင်ပြီး ပြောမိနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဪ...အစ်မကြီးက
မြန်မာကိုး ...ဆံပင်တိုတိုနဲ့
ဘောင်းဘီ ရှည်နဲ့ဆိုတော့ ထိုင်း
လား... တရုတ်လား ထင်သွားလို့
ပါ... တောင်းပန်ပါ တယ်ခင်ဗျာ
ပထမဦးဆုံး နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်မို့ပါ
... အဟီး”

မချီပြုံးလေးနဲ့ တောင်းပန်
လိုက်မှ ကျေနပ်သွားပါတော့သည်။
လေယာဉ်ကြီးကတော့
လိုရာခရီးသို့ တိမ်တွေကိုထိုးဖောက်
ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာချီတက်နေ၏။

ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေကြသော

ခရီးသည်သုံးဦးမှာလည်း ခါးပတ်
ကိုယ်စီပတ်ပြီး မျက်လုံးများမှိတ်ကာ
အပြုံးကိုယ်စီနှင့်... ကျွန်တော်က
တော့ အဖြစ်အပျက်ကိုပြန်တွေးမိပြီး
ရီချင်နေသည့် အပြုံး၊ အမျိုးသမီး
ကြီးကတော့ ခေါင်းဆောင်၏
တောင်းပန်မှုအပေါ် ကျေနပ်နေ
သည့်အပြုံး၊ ခေါင်းဆောင်မှာတော့
သေချာစွာကြိုတင် ပြင်ဆင်ကာမှ
ခါးပတ် မှားပတ်မိပြီး တောင်းပန်ရ
သည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသဖြင့်
မချီပြုံးနှင့် ရှက်ပြုံးများ။

အချက်ပြမီးပိတ်သွားပြီး
ခါးပတ်များချွတ်ရပြီဖြစ်သော်လည်း
ခေါင်းဆောင်မှာ လေယာဉ်ဆင်းခါနီး
ခါးပတ်ပြန်ဝတ်လျှင် မှားမည်စိုး
သဖြင့် သုဝဏ္ဏဘွမ် လေဆိပ်ရောက်
သည်အထိ လေယာဉ်ထိုင်ခုံ ခါးပတ်
ကို မချွတ်တမ်း ဝတ်ထားလိုက်လေ
တော့သည်။ အတော်တော့ ညောင်း

ရှာပေမည်။

xxx

သုဝဏ္ဏဘွမ် လေဆိပ်
မနက်ပိုင်းတွင် ချောမောစွာ
ရောက်ပါသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ ရှမ်း
ဟိုင်း မြို့သို့သွားမည့်လေယာဉ်က
ဒေသစံတော်ချိန် ညနေ ၅နာရီမှ
စီးရမည်။ အချိန်တွေအများကြီး
ပိုနေသည်။ လေဆိပ်ထဲမှာပင် စား
သောက်ဆိုင်များ ဈေးဆိုင်များ အစုံ
အလင်ရှိ၍ ခေတ်မီစေရန် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လေ့လာနေမိသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ခေါင်းဆောင်မှာ
အလုပ် ဆက်စပ်မှုသိပ်မရှိခဲ့သည့်
အတွက် ယခုခရီးစဉ်မှသာ သိကျွမ်း
ရခြင်းဖြစ်သည်။ မရင်းနှီးသဖြင့်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေ့လာနေကြဆဲ
ဖြစ်သည်။

“အကိုကြီး...အချိန်တွေ
ပိုနေတော့ မြို့ထဲသွား ကြည့်ဦး

လား”

“မသွားတော့ပါဘူးဗျာ...
လေယာဉ်ချိန် ဆိုတာကလည်း
အပြောင်းအလဲရှိနိုင်တော့ အချိန်
ပြောင်းသွားနိုင်တယ်လေ။ လေဆိပ်
ထဲမှာပဲ စောင့်ကြတာပေါ့...”

ကျွန်တော်လည်း လေဆိပ်
တွင် သုံးစွဲရန် ပါလာသော ဒေါ်လာ
နှင့် ထိုင်းဘတ်ငွေများ လဲလှယ်
လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်အား

“အကိုကြီး ...ငွေလဲဦး
မလား”

“မလဲတော့ပါဘူးဗျာ...
အပြန်ခရီးစဉ်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံ မဝင်ဘဲ
တိုက်ရိုက်ပြန်ရမှာဆိုတော့ ဘတ်ငွေ
တွေ လဲထားရင် သုံးမရဘဲဖြစ်နေဦး
မယ်”

သူ့စီမံကိန်းနှင့်သူကတော့
ဟုတ်လို့။ နည်းနည်းလေးများ စနစ်
ကျလွန်းသလားဟုလည်း ထင်မိ
သည်။

“ဒါဆို လေဆိပ်ထဲ လျှောက်
ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

“သွားဗျာ ...ကျွန်တော်
တော့ ဒီမှာပဲရှိမယ်”

ဟိုကြည့် ဒီကြည့် နှင့်
သူများနိုင်ငံ၏တိုးတက်မှုများကို
လေ့လာနေမိသည်။ နံနက်စာစား
ချိန်ရောက်မှန်း ဝမ်းဗိုက်က အချက်
ပေးမှ သတိထားမိသည်။ စား
သောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်ပြီး ကြက်
ဆီထမင်းနှင့် အအေး မှာပြီး စား
လိုက်သည်။ ရန်ကုန်က ကုန်းထက်
ကြက်ဆီထမင်းနှင့် နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်
လောက် ခံတွင်းမတွေ့သော်လည်း
ဗိုက်ပြည့်အောင်တော့ စားထား
လိုက်သည်။ နံနက်စာအတူစားရန်
ခေါင်းဆောင်ကိုခေါ်သော်လည်း ရေ
ပြောင်း၊ မြေပြောင်း ဝမ်းမကောင်း
တာတို့၍ ဆိုင်မှာ မစားတော့ကြောင်း
ပြောပြီး အိမ်မှပါလာသောမုန့်များကို
သာ ရေနှင့် မျှောချနေတော့သည်။

ပိုက်ဆံကုန်မှာကို စိုးရိမ်၍လည်းဖြစ်
ပေမည်။ ညနေစာကိုတော့ လေယာဉ်
ပေါ်မှ ကျွေးမည် ဖြစ်သည်။ မနက်
ပိုင်းဖြစ် သလိုစားထားပြီး လေယာဉ်
ပေါ် ရောက်မှ အဝစားမည်ဟုလည်း
အားခဲထားပုံရသည်။

အချိန်များတဖြည်းဖြည်း
ကုန်လွန်သွားသည်။ ရှစ်တိုင်းသို့
သွားမည့်လေယာဉ်ကြီးကို စီးနင်း
ရမည့် အချိန်ရောက်လာသည်။
လေယာဉ်ပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်ကြ
သည်။ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်ချိန်
ခေါင်းဆောင်၏ဗိုက်မှ “ဂွီ” ဆို
သောအသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ
ကြားလိုက်ရသည်။ ကြက်ဆီ
ထမင်းနှင့် ရေခဲမုန့်ကို အဝစားထား
သော ကျွန်တော်ပင် ဗိုက်ဆာချင်
သလိုလိုဖြစ်နေရသဖြင့် မုန့်စားပြီး
ရေသောက်ထားသော ခေါင်းဆောင်
အဖို့ ဗိုက်ထဲမှ အသံမြည်ရလောက်
အောင် ဆာလောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မည်။

လေယာဉ်ပျံကြီး စတင် ထွက်ခွာလေပြီ။ လေယာဉ်မယ်မှ တွန်းလှည်း လေးတွန်းပြီး စက္ကူဘူး တစ်ဘူးစီ လိုက်လံဝေငှနေသည်။ ယခု လေယာဉ်မယ်မှာတော့ မြန်မာ လို ပြောတတ်မည် မဟုတ်၍ မေး မနေတော့။

ညနေ ၅ နာရီကျော်ဆိုတော့ လည်း ညနေစာမဟုတ်တောင် အဆာပြေ ကျွေးမွေးခြင်းလည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.. ခေါင်း ဆောင်မှာတော့ စက္ကူဘူးကို ကြည့် လိုက် ဗိုက်ထဲကအသံတွေ ပိုမြည် လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။ မည်သူမှ လည်း စက္ကူဘူးစို ဖွင့်မကြည့်ကြပါ။

မတတ်နိုင်တော့၊ ဝမ်းဗိုက် ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် စားချင်လှပြီ။ ခေါင်းဆောင်သည် လေယာဉ်ထိုင်ခုံမှ အားပွဲငယ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ နိုင်ရုံ နောက်ကျောတွင်ပါသော

လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို စားပွဲ ငယ်ပေါ် ဖြန့်ခင်းပြီး လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင် လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စက္ကူဘူးကို လက်ကိုင်ပဝါပေါ်တင်လိုက်သည်။

ပုံမှန်ပျံသန်းနေသော လေယာဉ်ကြောင့် ခရီးသည်များ ငိုက်မျှင်းသူ၊ စာဖတ်နေသူ TV အစီ အစဉ်ကြည့်သူများနှင့် စီးနင်းလိုက်ပါ လာကြသည်။ ခေါင်းဆောင်လိုတော့ စက္ကူဘူးကို ဖွင့်ကြည့်သည့်သူ တစ်ဦးမှ မတွေ့ရပါ။

စက္ကူဘူးကိုတွေ့လေ... ဗိုက်ကဆာလေ အသံတွေက မြည် လေဖြစ်ပြီး တံတွေးများပင် မြို့ချ နေသော ခေါင်းဆောင်သည် စက္ကူ ဘူးအား အသာအယာ ဆွဲဖွင့်လိုက် ပါတော့သည်။

“ဟင်” အာမေဇိုတ်သံပင် ထွက် သွားသည် ထင်၏။ အားရပါးရစား

လိုက် မည်ဟု အားခဲပြီး စက္ကူဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဘူးထဲတွင် အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင် ဆံပင် အုပ်သည့်ပိုက်ကွန်လိုပစ္စည်းများ၊ ဆံညှပ်၊ ကလစ်များ၊ ခေါင်းစီးကြိုး များကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အမှန်မှာ ကုမ္ပဏီမှ ကြော်ငြာ သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဘူးတွင် ရေးထားသော ဘူးသီး၊ ငါးပေါင်း ကြော် တရုတ်စာများကိုလည်း ဖတ်မှ မဖတ်တတ်တာ။ ခုတော့ ပိုက်ကွန်တွေ၊ ကလစ်တွေ၊ ခေါင်း စည်းကြိုးတွေ ကိုပဲ ဝါးစားရတော့ မလိုဖြစ်နေသည်။

ဘူးဖွင့်လိုက်စဉ် မြင်တွေ့ လိုက်ရသော ပစ္စည်းတွေကြောင့် ခေါင်းဆောင် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား သည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှလည်း မိုးဦး ကျ ဖါးတွေအော်သလို “ဂွီ..ဂွမ်.. ဂွီ...ဂွမ်” နှင့် ပိုမြည်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိမိဖါသာတစ်ဦး

တည်းဖြစ်နေသော အမှားကြောင့်
မည်သူ့ကိုမှတော့ မတောင်းပန်
လိုက်ရပါ။ စက္ကူဘူးလေးကို စနစ်
တကျ ပြန်ပိတ်ပြီး ခင်းထားသော
လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပေါင်ပေါ်တင်ထား
သော လက်ကိုင်ပဝါကိုလည်း
ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် မသိမသာ
ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။ စားပွဲငယ်ကို
တော့ ပြန်မသိမ်းတော့ဘဲ...စက္ကူဘူး
လေးကိုသာ တင်ထားလိုက်သည်။
ဒေါသတကြီးနှင့် သောက်ချလိုက်
သောရေပင် တစ်ဘူးလုံးကုန်သွားလေ
သည်။ ညနေစာ မလာမချင်း ခေါင်း
ဆောင်၏ ဗိုက်မှ မိုးဦးကျနေပေတော့
မည်။ ဪ... ခေတ်နှင့်အမီလိုက်ဖို့
မလွယ်လှပါလား...

xxx

ဖွဲ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံများအဖို့
အကြောင်းအရာ အချက်အလက်
များကို Hardware Software များ

ဖြင့် ကွန်ပျူတာအသုံးပြု မသိမ်း
ဆည်းနိုင်မီ ကာလအတွင်းမှာတော့
လုပ်ငန်းများလည်ပတ်စေရန် အတွေ့
အကြုံရှိသော လူသားအရင်းအမြစ်
များကိုပင် အသုံးချရပေလိမ့်မည်။
အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ရရှိ
ဖို့ ဆိုရာမှာလည်း တစ်ခုခုကိုရင်းနှီး
ပေးလိုက်ရမှ ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။
ခေတ်နှင့်အမီလိုက်ရင်း အတွေ့အကြုံ
သစ်ရှာရင်း လွဲခဲ့ရသော အဖြစ်
အပျက်များလည်း လူတိုင်းကြုံဖူးကြ
ပေမည်။

အသိဉာဏ်ရှိသောလူသား
အဖို့ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ဖူးမှ အတွေ့
အကြုံရသည်မဟုတ်ပါ။ လေ့လာ
ဖတ်ရှု ဗဟုသုတသိုမှီးခြင်းမှလည်း
အတွေ့အကြုံကိုရရှိကြသည်။ ဥပမာ
မိုင်းတစ်လုံးကို နင်းမိပေါက်ကွဲပါက
ပြတ်တောက်သေကြေတတ်သည်ကို
ကိုယ်တိုင်နင်းကြည့်ပြီး အတွေ့အကြုံ
ရှာသည်ထက် ဗဟုသုတဖြင့် အတွေ့

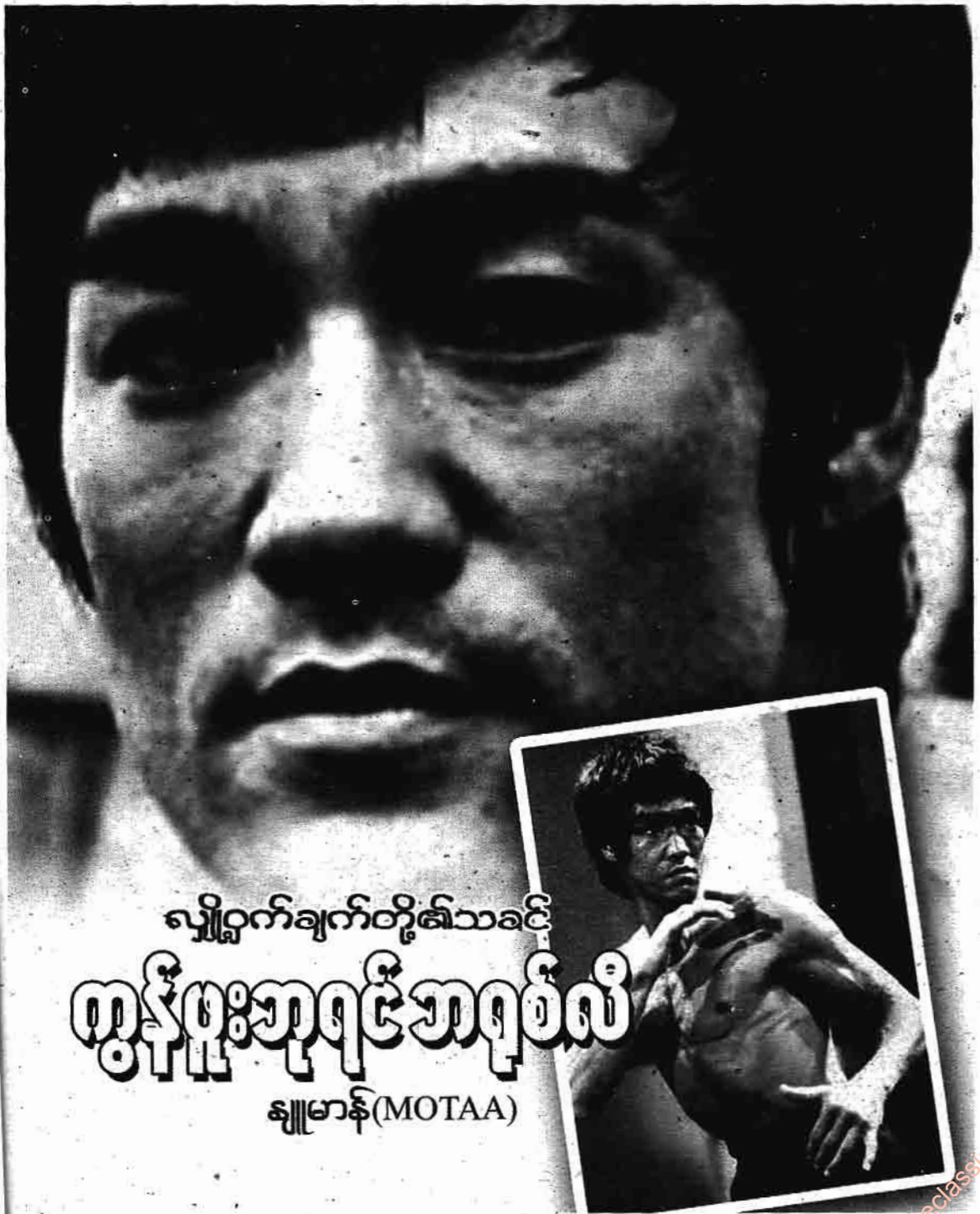
အကြုံရှာမှသာ အသိဉာဏ်ရှိသူမည်
၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာ
နိုင်ငံများနှင့် ရင်ပေါင်စာန်း နိုင်ငံများ
အတွက် အသိဉာဏ် ထက်မြက်
ကျွမ်းကျင်သော အသိပညာရှင်
အတတ် ပညာရှင်များမှ ခေတ်နှင့်အ
လိုက်ပါနိုင်ရန် လေ့လာသင်ကြား
ကြိုးစားသွားကြမှသာ ကမ္ဘာတစ်
သိသော မြန်မာနိုင်ငံ ဖြစ်လာမည်
မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျား....

(သူငယ်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီး
ဝင်းကိုနှင့်အတူ
ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည်)

နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါ
ခွန်သက်တင်ဆန်

လျှို့ဝှက်ချက်တို့၏သခင်
ကွန်ပူးဘုရင်ဘုရင်လီ
ကျူမာန်(MOTAA)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

ရင်ရင် ၂-ကားနှင့်ပင်
 ကရုတိုက်တွင် အကျော်ကြားဆုံး
 င်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ
 မးစရာပင် မလိုတော့ချေ။ တကယ်
 ဝ ဘရစ်သည် ဂျိမ်းစ် ကော်ဘန်
 င် စတိဗ် မက်ကွင်းတို့ကဲ့သို့
 ဟာလိုဝုဒ် စူပါစတား ဖြစ်လိုသော်
 ပည်း - ဖြစ်ချင်တော့ တရုတ်သိုင်း
 ၂ပဲရင် လောက၏ ဘုရင်အဖြစ်
 ယရဖူ အဆောင်းခံ လိုက်ရသည်။
 အရှေ့အာရှလောက စာနယ်ဇင်းများ
 ဘွင် 'ရွှေမင်းသားလေး' အဖြစ်ဖြင့်
 အင်တာဗျူးများပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း
 ညီနေတစ်ခုတွင် သတင်းထောက်
 တစ်ယောက်အား ရုတ်တရက် အော်
 ငေါက်ပစ်လိုက်ခြင်း၊ သတင်း
 ထောက်တစ်ယောက်က ဘရစ်၏
 အမည်အား အင်္ဂလိပ်လုံးစာလုံး
 ပေါင်းရာတွင် ဘရစ်လီ နှစ်သက်
 သော အမေရိကန်များပေါင်းသကဲ့သို့

"Lee." ဟု မပေါင်းဘဲ၊ "Li" ဟု
 စာလုံးပေါင်းမိခြင်းကို အကြီး
 အကျယ် ပေါက်ကွဲ ပြဿနာ ရှာ
 ခဲ့သဖြင့် သူနှင့် တွေ့ဆုံခန်းများ
 သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားခဲ့
 သည်။ ဘရစ်လီ၏ ကြိုတင် ခန့်မှန်း
 ရန် ခက်ခဲသော စိတ်အပြောင်းအလဲ
 မြန်မူကို ကြိုဖူးသူ များစွာ ရှိခဲ့သည်။
 တစ်ခါကလည်း တိုက်ခိုက်ခြင်း
 သီအိုရီကို လက်တွေ့သရုပ်ပြသော
 ဆန္ဒဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် လူ
 တစ်ယောက်အား ဘာမပြော ညာ
 မပြော ရုတ်တရက် ထထိုးခဲ့ဖူးသည်။
 သူ ပြသလိုသော သီအိုရီအနေဖြင့်
 ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ထား၊
 ရုတ်တရက် မလိုအပ်ပဲ အများပြည်သူ
 ရှေ့တွင် အကြမ်းဖက်တတ်သော
 သူ့စရိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်း
 လောကက သူ့အကြောင်းအား
 ဝေဖန်ဖော်ပြခဲ့သေးသည်။
 ထိုအချိန်လောက်မှာပင် လွန်ခဲ့သော
 ၁၅-နှစ်က ဘရစ်လီအား အခြား

သော ဝင်ချွမ်း သင်တန်းသား တစ်
 ယောက်က အလဲထိုးခဲ့ဖူးကြောင်း
 ချိုင်းနားစတားတွင် ဆောင်းပါးတစ်ခု
 ပါလာသည်။ ထိုဆောင်းပါး မှန်
 ကြောင်းကို ကြုံတွေ့သူ အားလုံးက
 သိရှိကြသော်လည်း ဘရစ်၏
 နာမည်ကြီးမှုအား ထိခိုက်စေမှုကြောင့်
 ဆောင်းပါး ရေးသူအား နောက်ထပ်
 ရေးခွင့်ကို တားမြစ်ပြီး သတင်းစာ
 တိုက်ကို တရားစွဲခဲ့သည်။

နာမည်ကြီး ဖြစ်လာသည့်
 နှင့်ပင် ဘရစ်သည် လွန်စွာ ရန်လို
 လာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် တစ်စုံ
 တစ်ယောက်က သူ့အား မမှတ်မိ
 မသိရှိပါက-ရုတ်တရက် ထိုသူထံသို့
 လှည့်သွား၍ သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုး
 ထိုးပြီး 'ဒီမှာ- ဘရစ်လီ - ရုပ်ရှင်
 စူပါစတား'ဟု ကြွေးကြော်တတ်
 သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဘဝင်မြင့်သော
 အပြုအမူမျိုးသည် ဟောင်ကောင်တွင်
 ဘရစ်လီအား ရန်သူများစေရန် သူ
 ကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်နေခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။

ဘရစ်နှင့် အကြီးအကျယ် အဆင်မပြေဖြစ်နေသူ ဒါရိုက်တာ လိုဝေးတို့၏ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အဓိကအကြောင်း မှာ လိုဝေး၏ ရုပ်ရှင်ရိုက်မှု အရည် အချင်းကို ဘရစ်က အပြစ်တင် ဝေဖန်မှု ဖြစ်သည်။ ဘရစ်အနေနှင့် မီဒီယာလောကကို စတင်ရှောင်ရှား နေသော်လည်း လိုဝေးက ထိုကဲ့သို့ ရှောင်ရှားမှု မရှိဘဲ မကြာခဏ သတင်းထောက်များကို ပြောလေ့ရှိ သည်မှာ - 'ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူပြောသလို ပြီးစလွယ် ရိုက်ဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ဒီထက်လည်း ပိုပြီး သည်းခံဖို့က မရှိတော့ဘူး၊ ဘရစ်က မကျေနပ်တာကို သူ့မျက်နှာ မှာ ဖော်ပြနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့် သူကို ပြောပါတယ်၊ မင်း အခု အောင်မြင်နေပြီ၊ ငါက မင်းကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးတယ်လို့ ဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါက မင်းရဲ့

ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ ကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းဖို့ရှိသေး တယ်။'

နောက်ဆုံးမတော့ ဘရစ် အနေဖြင့် ရေမွန်ချောင်၏ ရုံးခန်း အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး သူနှင့် ဒါရိုက်တာ လိုဝေးတို့ ဆက်လက်၍ အလုပ်လုပ်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင် ကြောင်း ပြောပါတော့သည်။

သူနှင့်လိုဝေးတို့ကို အလုပ် သဘော ဆက်ဆံမှုကို ဖြတ်တောက် အပြီးတွင်တော့ ဘရစ်သည် ယခင် တစ်ချိန်က ကိုယ်ခံပညာလောက တစ်ခုလုံးကို ပစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့ဖူးခဲ့ သည့်အတိုင်း ယခုတော့ ဟောင်ကောင် ရုပ်ရှင်လောက တစ်ခုလုံးကို ဝေဖန် ပါတော့ သည်။ Hong Kong Standard နှင့် အင်တာဗျူး ကဏ္ဍ တစ်ခုတွင် 'ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဟောင်ကောင်ရဲ့ ရုပ်ရှင် အနုပညာ

လောကကို သဘောမကျဘူး၊ အခု အချိန်မှာ ရုပ်ရှင်လောကနဲ့ပတ်သက် ပြီး တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခု တော့လုပ်ဖို့ သင့်ပြီ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ပေါ်မှာ ဘဝကို မြှုပ်နှံပြီး သေသေချာချာ လုပ်ဆောင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေ သိပ်မရှိဘူး' ၊

'ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ပညာ သင်ပေးဖို့ လိုပြီ၊ တစ်ယောက်က တာဝန်ယူ သင်ကြားပေးဖို့ လိုနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူထုနှင့် ပတ် သက်နေတော့ တစ်ဆင့် ချင်း တစ်ဆင့် ချင်း ပညာပေးရမယ်။ ဒါကို ညတွင်းချင်း လုပ်လို့မရဘူး၊ အခု အဲဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ် နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်က ဇာတ်ကား ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးလည်း နေလို့ မရ တော့ ကျွန်တော်ဆို လိုတာကို ပရိသတ်က သဘောပေါက်မှာမဟုတ် ဘူး'

ဘရစ်အနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုနေမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကင်ပီ

၁ရာကြီး ဖြစ်သူ အက်ဒ်ပါကာ
ခနဲဖြင့် မှတ်ချက်ပေးသည်မှာ -
ဘရစ်က လူတွေကို သရော်ဝေဖန်
တဲ့အခါမှာ သူက ပရိယာယ်မကြွယ်
ဘူး၊ လူတွေကို သူတို့လုပ်နေတာ
တွေ အသုံးမကျဘူးလို့ ပြောနေလို့က
တော့ ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေရမှာ
မဟုတ်ဘူး။

သတင်း မီဒီယာတို့က
ဘရစ်အား တွယ်နှိပ်နေကြသည်ကို
ဘရစ်က တုံ့ပြန်သည်မှာ 'ကျွန်တော်
အောင်မြင်၊ မအောင်မြင် ခင်များတို့
မြင်ရမှာပါ။'

ဘရစ်အနေဖြင့် Fighting
Stars မဂ္ဂဇင်းသို့ ပြောကြားခဲ့သည်
မှာ - 'ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဒုတိယကား
ပေါက်သွားတာ တော်တော် ဒုက္ခ
ရောက်တယ်။ လူတချို့က ကျွန်တော်
အိမ်ရှေ့လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်လာ
၂-သိန်းတန် ချက်လက်မှတ် လာပေး
တယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါ ဘာ
ကိစ္စလဲလို့မေးတော့၊ သူတို့က 'ဘာမှ

စိတ်မပူပါနဲ့၊ လက်ဆောင်သက်သက်
ပါ' လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလူ
တွေကို မသိဘူး။ လူစိမ်းတွေပါပဲ။
တကယ်တမ်းတွင်တော့
ထိုလူများသည် ထုတ်လုပ်သူများ
မဟုတ်သကဲ့သို့ အခြားသော လူစိမ်း
များလည်း မဟုတ်ပါ။ ထိုသူများ
သည် ဟောင်ကောင်ရှု ရုပ်ရှင်
လုပ်ငန်းတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူအနေ
ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံများတွင်
အစုစပ်များအနေဖြင့် လည်းကောင်း
ဟောင်ကောင် ရုပ်ရှင်လောကကို
ခြယ်လှယ်နေကြသော ဆွန်ယီအွန်
ဂိုဏ်းမှ အဖွဲ့ဝင်များပင် ဖြစ်သည်။

THE WAY OF THE DRAGON

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင်
South China Morning Post ခေါ်
တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း သတင်းစာ
ကြီးတွင် 'ဟောင်ကောင်ဂိုဏ်းများ၏
လှုပ်ရှားနေသော လမ်းကြောင်းများ'
ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါး

တစ်ခုပါလာသည်။
'ဟောင်ကောင် အနုပညာ
လောကတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော
ရာဇဝတ်မှုများအား တိုက်ဖျက်ရေး၏
နောက်ဆုံးထိုးနှက်ချက်အဖြစ်၊
ဝါရှင်တန်ရှိ ဆီးနိတ် အထက်
လွှတ်တော်၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့များသည် အာရှတိုက် အနုပညာ
လောကတွင် စနစ်တကျ ကျူးလွန်နေ
သည့် ရာဇဝတ်မှုများ၌ ဟောင်ကောင်
ဂိုဏ်းများ၏ ဩဇာသက်ရောက်မှု
များနှင့် ပတ်သက်သော ၎င်းတို့
လေ့လာတွေ့ရှိချက်တို့ကို ဆီးနိတ်
အထက်လွှတ်တော်တို့ တင်ပြ လိုက်
ပြီး' ဟု ပါရှိသည်။

စုစုပေါင်း ဂိုဏ်းပေါင်း

၂၈-ခုပါဝင်ရာ ဆွန်ယီအွန်၊ ဂိုဏ်း
တို့၊ ၁၄ ကေ၊ နှင့် ဝါချင်း စသော
ဂိုဏ်းများမှ အဆင့်မြင့် ဂိုဏ်းဝင်
နှင့်တကွ အခြားသော သက်ဆိုင်
များနှင့် ၎င်းတို့၏ လမ်းကြောင်း
အဆင့်ဆင့် ဆက်နွယ်မှုများ၊ တကယ်

အနုပညာလောကမှသည် အမေရိကန် လူမိုက်ဂိုဏ်းများ လွမ်းမိုးထားမှု ပါသည်။ ဘရစ်လီ သေဆုံးပြီး
 အပါအဝင် အခြားသော နိုင်ငံများ ကြောင့်- ဟောလိဝုဒတွင် နေထိုင် နောက်ပိုင်း ကာလများတွင်လည်း
 အထိ ဖြန့်ကျက်ထားမှုများကို ဂရပ် လုပ်ကိုင်ရသည်ထက် စာလျှင် သူတို့နှင့် မပူးပေါင်းသော ရုပ်ရှင်
 ဖြင့် ဆက်စပ် ရှင်းပြထားသည်။ ဟောင်ကောင်တွင် နေထိုင် အလုပ် မင်းသားများကို ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊
 အာရှ နိုင်ငံများနှင့် ဟောင် လုပ်ရသည်က ဘရစ်လီအတွက် မင်းသမီးများကို အဓမ္မပြုကျင့်ခြင်း
 ကောင် ရုပ်ရှင်လောကတွင် ထိုကဲ့သို့ အန္တရာယ်ပိုများသည်မှာ ထင်ရှား တို့ ပြုလုပ်ကြသည်ကို တွေ့ရပါ

သည်။ ဓားနှင့် လှီးခုတ်ကြခြင်းမှာ
ဦးဆန်းသော ကိစ္စမဟုတ်သလို၊
ကြမ်းဖက်ရိုက်နှက်ခြင်း၊ စုံထောက်
များကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့မှာ
ခမားရိုးကျ ဖြစ်နေကြ ပင်ဖြစ်နေပါ
သည်။

ဘရစ်အနေဖြင့် Golden
Harvest Studios နှင့် အလုပ်လုပ်
နေသောကာလ ဖြစ်သည့် ၁၉၇၀-
စ် များ၏ အစောပိုင်း ကာလများ
တွင် ဟောင်ကောင် လူဆိုးဂိုဏ်းများ
သည် ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းများမှ ငှား
ရမ်းသော စတန့်မင်းသားများ၊
အခြားသော အရန်ဇာတ်ဆောင်များကို
ဆိန်းရှုပ် ထားသည်သာမက ရုပ်ရှင်
လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်များနှင့်လည်း
အုပ်ချုပ်ရေး သဘောတူ စာချုပ်များ
ချုပ်ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ
ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ထံမှ ထိုသဘော
တူညီမှုကို ရရှိထားပါက- သရုပ်
ဆောင် မင်းသားများအား လူမိုက်
ဂိုဏ်းများက ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ခြင်း

ဖြင့် ထိုရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်တို့သည်
ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သဘော
အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြရ
တော့သည်။ ထိုစဉ်ကာလများက
ကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ
အလုပ်က တစ်ဖက်၊ လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်
ရာထူး တစ်ဖက်ဖြင့် လုပ်နေသူကြ
များမှာလည်း အဆန်းတော့ မဟုတ်
ပါချေ။

ပုံမှန်အားဖြင့် လူဆိုးဂိုဏ်း
တို့သည် စူပါစကားဖြစ်တော့မည့်
မင်းသား တစ်ယောက် စတင်အောင်
မြင်မှု ရရှိမည့် အချိန်တွင် တန်ဖိုးကြီး
သော ငွေကြေး လက်ဆောင်ပေးခြင်း
ဖြင့် စတင် ဆက်သွယ်လာတတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အဝတ်အစား၊ တစ်ခါ
တစ်ရံ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ တစ်ခါတစ်ရံ
တွင်တော့ တန်ဖိုးကြီး ပြိုင်ကား
စသည်တို့ဖြင့် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်
ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် ချိတ်မိသည် ဖြစ်
စေ၊ ထိုမင်းသားသစ်သည် လူမိုက်
တို့၏ ကျုံးတွင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်း

မှားဝင်လိုက် မိသည်နှင့် တစ်ကိုယ်
လုံးပါ မကြာခင် ရောက်သွားကာ
ဘဝတစ်သက်တာလုံး ကျုံးပိတ်
အမိခံလိုက်ကြရသည်။

ဘရစ်လီ ဖြစ်သည့်
ပြဿနာက သူ၏ အလွန်မြန်ဆန်သော
အောင်မြင်မှု ဖြစ်သည်။ အာရှ
တိုက်တွင် သူနှင့် ပတ်သက်သော
ရုပ်ရှင်ကားတို့ ရောင်းစွဲမှုကို
အားလုံးက တအံ့တဩ ဖြစ်နေချိန်
တွင် ဘရစ်လီက အနောက်တိုင်း
ရုပ်ရှင်လောကကို ခြေချရန် ကြံနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဘရစ်လီအနေဖြင့် ကံဆိုး
ခြင်းက သူအနေဖြင့် ဘာလုပ်မည်
စိတ်ကူးကူး၊ ဂိုဏ်းများကတော့
ဘရစ်အား စာချုပ်ချုပ်ဆိုခိုင်းဖို့သာ
အာရုံထားသည်။

သူတို့ထင်သလို ဘရစ်လီ
က အလွယ်တကူ ပါလာမည့် လူမိုက်
မဟုတ်၊ ရုပ်ရှင် လောကထဲကို ဝင်
လာတဲ့ ခပ်အူအူ ခပ်ညံ့ညံ့ လူမိုက်
မဟုတ်။ သူက အမြင်ကျယ်လေး

ရပိုင်ခွင့်တို့ကို နားလည်သော အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘရစ်က ချမ်းသာသည် မဟုတ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဇက်ကား ၂-ခု အတွက် ဒေါ်လာ ၁-သောင်းခွဲသာ ရသည်ကို ရေမွန်ချောင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဂိုဏ်းများကလည်း သူတို့ကိစ္စသာ သူတို့စိတ်ဝင်စားသည်။

ကောင်းပါပြီ။ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ဘရစ်လီကို ထိုလူမိုက်ဂိုဏ်းများရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်ကို မရောက်အောင် ဘယ်သူ့က တားဆီး အကာအကွယ်ပေးမလဲ။ ဘရစ်အနေနဲ့ကော Golden Harvest Studios နဲ့ ရုပ်ရှင် ဆက်ရိုက်မည်လား၊ ၁၉၇၂-ခုနှစ်တွင် ဘရစ်သည် Golden Harvest Studios နှင့် အားလုံးကို အကန့်ဖြတ်၍ ရေမွန်ချောင်နှင့် စပ်တူ အဖြစ် ကွန်ကော့ဒ် ခုတ်လုပ်ရေးကို တည်ထောင်လိုက်သည်။

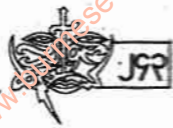
ဒီလိုဆိုတော့ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေနဲ့ စာချုပ်မလား၊ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာက ဘရစ်လီ ကိုယ်တိုင်နှင့် ရေမွန်ချောင်တို့ နှစ်ဦးက လူဆိုးဂိုဏ်းများကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးရန် ဆန္ဒရှိလျှင် ပေးချင်ပေးမည်။ ပေးချင်မှလည်း ပေးမည်။ ဒါက သူတို့ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စဖြစ်သွားပြီ။

စင်စစ်အားဖြင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီလောကသည် ဘရစ်အတွက် တစ်မိန်းပြင်ပြင်မဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်တုန်းက ကျောင်းသားလူမိုက်ဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့ဖူး၏။ သူ့အဖေနှင့်အတူ ဟောင်ကောင် ရုပ်ရှင်လောကတွင် ကလေးဘဝ ကျင်လည်စဉ်ကတည်းက သိုင်းရုပ်ရှင်လောကမှာ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ် ဆိုတာ ဘရစ်လီက ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ယခုအခါတွင် ဘရစ်တွင် နောက်ခံ ဘာဂိုဏ်းမှ မရှိတော့။

ကွန်ကော့ဒ် ရုပ်ရှင်ထုတ်

လုပ်ရေးကို တည်ထောင်ပြီးသည်နှင့် ဘရစ်သည် သူရေးခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော ဇာတ်ညွှန်းဖြစ်သည့် The Way of the Dragon ဇာတ်ကားကို စတင် ရေးသားခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေး၊ သူကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်လုပ်၊ သူကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာ အလုပ်လုပ်သည်။ လင်ဒါလီ၏ အဆိုအရ ဘရစ်အနေဖြင့် ဟောင်ကောင် ရုပ်ရှင်လောကကို အယုံအကြည် မရှိတော့ခြင်းကြောင့် အားလုံးကို သူကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအနေဖြင့် မှန်ကန်သည် ဖြစ်သော်လည်း - ယခုမှ စတင်တည်ထောင်သော ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ပေါက်စလေးသည် မိတ်ဆွေ နောက်ခံဂိုဏ်းဂဏများ မရှိဘဲနှင့် အခြားလူများကို ခိုင်းစေနိုင်ရန် မည်မျှ ခက်ခဲမည်ကို မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်သည်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးလို့ ပြီးသား

ပြန်တော့ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခု
တက်လာပြန်သည်။ ယခုမှ ခွဲထွက်
လာသော ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ပေါက်စ
လေးအနေဖြင့် The Way of the
Dragon ဇာတ်ကားကို လူစိုက်ဂိုဏ်း
များ ထိန်းချုပ်ထားသည့် ဟောင်
ကောင်တွင် ရိုက်ကူးရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။
ထို့ကြောင့် ဘရစ်အနေဖြင့် မရှိမဖြစ်
အရေးကြီးသော ဇာတ်ကောင်များ
ပါသည့် ရုပ်ရှင် အဖွဲ့သားများကို
မိုင် ၆-ထောင် ကွာဝေးသော
ရောမမြို့တွင် ၁၉၇၂- နွေရာသီတွင်
သွားရောက် ရိုက်ကူးခဲ့ရသည်။
သမိုင်းအရလည်း ဤဇာတ်ကားသည်
ဥရောပတွင် ပထမဆုံး ရိုက်ကူးခဲ့
သော ဟောင်ကောင် ရုပ်ရှင်ကား
ဖြစ်သည်။ တွဲဘက် ဇာတ်ရုံ ဖြစ်သူ
ချက်နောရစ်နှင့် တကွ လှပသော
တရုတ်မင်းသမီး နိရာမြောင် တို့ကို
ပထမဆုံး ပွဲသွင်းခဲ့သည်။ နိရာ
မြောင်အနေဖြင့် ဘရစ်နှင့် အချစ်
ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့သည် ဟု လည်း

သတင်းထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။
The Way of the Dragon
ရုပ်ရှင်ကား စတင် ရုံတင်သောအခါ
တွင် ဤဇာတ်ကားသည် အမိပွယ်
ကင်းမဲ့သော၊ မိမိကိုယ် မိမိ မရမက
အသား ပေးထားသော၊ အိမ်လုပ်
အဆင့်သာ ရှိသော ရုပ်ရှင် ဖြစ်သည်
ဟု ရုပ်ရှင် ဝေဖန်ရေး အများစုတို့က
ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။ သွေးတု အတွက်
ဘတ်ဂျက် ငွေ ဒေါ်လာ တစ်သိန်းကုန်
ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရုပ်ရှင်
သုံးသပ်သူများအနေဖြင့် ချက်နော
ရစ်နှင့် ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင် တိုက်
ခိုက်သည့် အခန်းမှ လွဲ၍ ဘာမျှ
အဖိုးမတန်သော ဇာတ်ကား
ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမထွက်ခင်က
ဘရစ်အနေဖြင့် ဤဇာတ်ကားသည်
ပထမ ဇာတ်ကား ၂-ခု၏ ဝင်ငွေကို
ကျော်လွန်ရမည်၊ ဟောင်ကောင်မြို့
တစ်ခုတည်းမှပင် ဟောင်ကောင်
ဒေါ်လာ ၅-သန်း (အမေရိကန်

ဒေါ်လာ ၁-သန်းကျော်) ရလိမ့်မည်
ဟု ခန့်မှန်းတွက်ချက်ခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း ရုံတင်
ပြသလိုက်သောအခါ အရှေ့တောင်
အာရှ တစ်ခုလုံးပေါင်း မှ အမြတ်ငွေ
အမေရိကန် ဒေါ်လာ တစ်သိန်း
၈-သောင်း နီးပါးသာ ရခဲ့သဖြင့်
မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်ခဲ့ပါ။
သို့သော်လည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ
မည့်အစား ရေမွန်ချောင်သည်
စာနယ်ဇင်းများသို့ ကြေညာရာတွင်
ဘရစ်လီ ခန့်မှန်းသော ပမာဏ
ထက်ပို များသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။
ဘရစ်အနေဖြင့် တစ်ကိုယ်တော်
ကျဲခဲ့သည့် 'ဇာတ်ကားသည် ဆိုးဆိုး
ရွားရွား ကျဆုံးခဲ့သည်။ သူသည်
ကိုယ်ကာယ စွမ်းရည် မြင့်မားသူ
ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း
တော့ ဂျိမ်းကော်ဘန်နှင့် ဇာတ်
မက်ကွင်းတို့ကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်သရုပ်
စစ်စစ် မဟုတ်သေး။ အနောက်တိုင်း
တွင်မူ ဝေဖန် ရေးများက ဘရစ်

ဇာတ်ကားသည် အကြမ်းပတမ်း
ဇာတ်ကားသာ ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်
ခဲ့ကြသည်။

ကံခေချင်တော့ ဘရစ်
တွင် ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာများ
ထပ်မံ ကြုံရပြန်ပါပြီ။ သူအနေဖြင့်
The Way of the Dragonဇာတ်ကားမှ

ရရှိမည့် အကျိုး အမြတ်များကို
မျှော်ကိုးထားပြီး မားစီးဒီးကား၊
အကောင်းဆုံး အီတလီ ဝတ်စုံများ၊
ရွှေဖိနပ်များကို ဝယ်ထားမိရာ ရေမွန်
ချောင်ထဲမှ ရရှိခဲ့သော ကြိုတင်
ငွေတို့လည်း ကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။

တရုတ်တို့၏ ရာဇဝင်
များအရ- ဘရစ်စ်လီ- နေထိုင်သော
ကောင်းလုံထွန် နယ်မြေ (ကောင်း
လုံကျွန်းမဟုတ်ပါ။ ဟောင်ကောင်
တွင်ပင် ရှိပါသည်။) သည် နဂါးကြီး
ကိုးကောင် နေထိုင်ရာ အရပ်ဖြစ်ပြီး
ချမ်းသာသော သူများ၏ စီးပွားပျက်
ရာ ဒေသဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာတွင်
နေထိုင်ခဲ့သော မိသားစုတို့သည်

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျန်းမာရေး ပျက်
ပြားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာ
သည် ဖုန်းရွှေအားဖြင့် ခိုက်သော
နယ်မြေဖြစ်သည်ကို ဘရစ်စ်အနေဖြင့်
လက်ခံခဲ့သဖြင့် ဖုန်းရွှေဆရာတစ်ဦး
ကို ပင့်ခေါ်ပြီး ဖုန်းရွှေ ကွန်ပတ်ဖြင့်
စစ်ဆေးခဲ့သည်။

စစ်ဆေး အပြီးတွင်တော့
ဖုန်းရွှေဆရာမှာ လွန်စွာ စိတ်ပူခဲ့
သည်။ နေရာ တစ်ခုလုံးသည် ခိုက်
သော ဖုန်းရွှေကြီးစိုးရာ ဖြစ်နေသည်။
ပိုဆိုးသည့် အချက်တစ်ခုမှာလည်း
၎င်းနေရာသည် ကိုင်တက် လေဆိပ်
သို့ လေယာဉ်များ အဆင်းအတက်
လမ်းကြောင်း၏ အောက်တည့်တည့်
တွင် ရှိနေသည်။ အရပ်မျက်နှာလည်း
မှားယွင်းနေ၏။ ထို့ပြင်လည်း ဤ
နေရာတွင် ဝိညာဉ်ဓါတ်တို့နှင့် ရုပ်
ဝတ္ထုတို့အကြား သဟဇာတမျှတ
ခြင်းကို မတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့်
ဘရစ်စ်သည် မကောင်းသော ဓါတ်တို့
ကို တန်ပြန်စေရန် ပါက်ခွာကို

မှန်ဘောင်သွင်း၍ အိမ်၏ အမိုးတွင်
တပ်ဆင်ခဲ့သည်။

အချို့သော သက်ကြီးဝါကြီး
တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အဆိုအရ-
နဂါးကြီးကိုးကောင်နေသော အရပ်
တို့ နဂါးလေး အမည်တွင်သော
ဘရစ်စ်နေထိုင်ခြင်းသည် နဂါးကြီး
များအား အမျက်ထွက်စေသည် ဟု
ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု
က ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ဘရစ်စ်သည်
သတင်းထောက်များနှင့် အဆင်မပြေ
သောကြောင့် သတင်းထောက်တို့
သည် သူ၏ ပုဂ္ဂိုလ် ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာကိစ္စများကို လိုက်လံ၍
စုံစမ်း သတင်းလွှင့်ခြင်းဖြင့် ဘရစ်စ်
လီ ဘယ်သူနှင့်အတူ အိပ်နေသည်၊
သူ့ဇနီး ဖြစ်သူ လူဖြူ အမျိုးသမီး
အပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိမှု ချီ
စသည်တို့ကို ဖော်ထုတ်နေသေးတာ
ကြသည်။

မကြာမီတွင် ရန်ခိုင်

ဟကတွင် တတိယတန်း အဆင့်
 ရှိပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု၊
 ငါးကိစ္စ လွယ်ကူမှု စသဖြင့်
 မည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသော
 ငါးဝမ်းလူမျိုး မင်းသမီး ဘက်တီ
 ငါးပေနှင့် ဘရစ်လီတို့၏ သတင်း
 သတင်းစာ ကျနာယ်တို့မှ အနံ့ခံမိ
 ရသည်။ (မှတ်ချက်- ဘရစ်လီ
 သမားပြီးချိန်တွင် ဘက်တီတင်းပေ
 သည် ဘရစ်နှင့် သူ၏ အချစ်
 ဘက်လမ်းဆုံပြီး ညစ်ညမ်းသော
 ပြာဆန်ဆန် ဇာတ်ကားကို ရိုက်ခဲ့
 သေးသည်။ စာရေးသူ)

ဤနေရာတွင် အရေးကြီး
 သော စဉ်းစားရန် အချက်တစ်ခုမှာ
 ပုပသော်လည်း နာမည်ကောင်း
 ရှိသည့် ဘက်တီအား လူမိုက်
 ဇာတ်တို့မှ ဘရစ်လီ၏ ဘဝအတွင်း
 နဲ့ သွတ်သွင်းခဲ့လေသလော ဟု
 သည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မည်သို့
 င်တွေ့ရှိခဲ့သည် ဖြစ်စေ။ ကွန်

ကော့ဒ် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ
 တရားဝင် အလုပ်ခန့်အပ်ထားခြင်း
 မရှိသည့် ဘက်တီသည် The Way
 of the Dragon ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးရာ
 မိုင် ၆-ထောင်ဝေးသော ရော့မမြို့
 သို့ ရုပ်ရှင် အဖွဲ့သားများနှင့် အတူ
 လိုက်ပါခဲ့ခြင်းကတော့ ထူးခြားသည့်
 ဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း
 တွင် ဘရစ်သည် ဘက်တီအား
 'မွန်မိုင်းနေသော ရုပ်ရှင်လောက
 အတွက် တောက်ပသောအလင်းရောင်
 ဖြစ်သည်' 'သူမသည် သူ၏ နေ့ရက်
 များကို သူမ၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုဖြင့်
 ဖန်တီးပေးသည်'ဟု ကြေညာခဲ့
 သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ လင်ဒါအနေဖြင့်
 မူ ဘက်တီတွင် မည်သည့် ပါးနပ်
 လိမ္မာမှု ရှိသည်ကိုမှ မတွေ့ရပါ။
 သို့သော် ဘက်တီသည် ဘရစ်၏
 မဆုံဆည်းခဲ့ရလေသော တက္ကသိုလ်
 အချစ်ဟောင်း အေမီဆန်ဘိုနှင့်

လွန်စွာမှ ဆင်တူခြင်း ဖြစ်နေသည်ကို
 တွေ့ရသည်။

ဘရစ်အနေဖြင့် ဘက်တီ
 နှင့် ဆုံတွေ့ပြီး မကြာသေးခင်-
 သတင်းထောက်တစ်ယောက်က
 ဇနီးဖြစ်သူ လင်ဒါအား 'ခင်ဗျားရဲ့
 ခင်ပွန်းသည်ဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
 တစ်ယောက်နဲ့ နီးစပ်နေတယ်။ ဒါကို
 ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လို သဘောရပါ
 သလဲ'ဟု မေးမြန်းခဲ့သည်။ လင်ဒါ
 အနေဖြင့် 'ဒါကသူ ကိစ္စပါ' ဟုသာ
 ဖြေဆိုခဲ့သည်။ အောင်မြင်သော
 တရုတ်လူမျိုး စီးပွားရေးသမားများ
 အနေဖြင့် မယားငယ်၊ မယားပြိုင်များ
 ထားရှိခြင်းသည် ရိုးလ်ရွိုက်ခေါ်
 ဇိမ်ခံကားအား ပိုင်ဆိုင်သကဲ့သို့
 လူချမ်းသာများ၏ သင်္ကေတ ဖြစ်
 သည်ဟု ဟောင်ကောင်သားများက
 နားလည်ထားကြသည်။

The Way of the Dragon
 ဇာတ်ကားသည် နိုင်ငံတကာတွင်
 ထင်သလောက် မပေါက်ခဲ့သော်

လည်း ဒါရှိက်တာ ရေမွန်ချောင်မှ
မူ ဟောင်ကောင် တစ်ခုတည်းတွင်
ဟောင်ကောင် ဒေါ်လာ ၅-သန်း
ကျော် ရရှိခဲ့သည် ဟု ဆိုခဲ့သည်။
မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ- နိုင်ငံတကာ
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူများအား သတိပြု
မိစေခဲ့သည်။

တစ်ခါက သတင်းထောက်
တစ်ယောက်က ဘရစ်လီအား 'ခင်ဗျား
အနေနဲ့ ရှောဘရားသားနဲ့ ရုပ်ရှင်
ရိုက်ဖို့ ရှိပါသလား' ဟုမေးခဲ့သည်။
ဘရစ်က 'သူတို့မှာ ကောင်းတဲ့
ဇာတ်ညွှန်းရှိရင်၊ ရိုက်မှာပါ' 'ကျွန်တော်
အနေနဲ့ ကြားကနေ သရုပ်ဆောင်
သန့်သန့်လုပ် ချင်ပါတယ်။ ဒီမှာ
ရှိနေတဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ကိစ္စတွေကို
စိတ်မဝင်စားပါဘူး' ဟု ပြန်ဖြေခဲ့
သည်။ 'ထူးဆန်းသော အဖြေဖြစ်ပါ
သည်။ တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင်
သည် ကွန်ကော့ဒ် ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်
ရေးတွင် ရေမွန်ချောင်နှင့် စပ်တူ
ထုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည်ဟု အများက

သိရှိထားကြချိန်တွင်- ဘရစ်လီ၏
အဖြေသည် ဘာကိုဆိုလိုနေပါသနည်း။
ထိုခဏတွင်ပင် အခြား
သော သတင်းထောက် ၆-ယောက်တို့
က ဝင်ပါလာပြီး - ထပ်ဆင့်မေးခွန်း
ထုတ်သောအခါ ဘရစ်အနေဖြင့်
'ကျွန်တော် ရှောဘရားသားနဲ့ ရုပ်ရှင်
ကား ၂၀- စာချုပ်ထားတယ်လို့
ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ' ဟု ဘရစ်က
စိတ်မရှည်စွာ ဖြေခဲ့သည်။
တစ်ချိန်တုန်းက အေမီ
ပြောခဲ့ဖူးသလိုပင် - ဘရစ်သည်
အခြေအနေများ ရှုပ်ထွေးသွားအောင်
လုပ်လိုက်ရသည်ကို ကျေနပ်တတ်
သည် ဆိုသည်ကို အမှတ်ရစေလိုပါ
သည်။

ထိုအရပ်အထွေးတို့သည်
ဘရစ်လီ၏ ရင်တွင်းသို့ပါ ရောက်ရှိ
ခဲ့သည်။ 'ကျွန်တော်ဟာ ထောင်ကျ
နေသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော်က
တိရစ္ဆာန်ရုံက မျောက်တစ်ကောင်
လို ဖြစ်နေတယ်'

အထူးသဖြင့် လောဘကြီး
သော၊ မရိုးသားသော ထုတ်လုပ်သူတို့
သည် ဘရစ်လီအား ချဉ်းကပ်လာကြ
သဖြင့် 'ကျွန်တော်ဟာ ပိုက်ဆံရဖို့ပဲ
အဓိက ထားတယ်လို့ သူတို့က ထင်
ထားကြတယ်။ ငွေတွေ အများကြီး
ပေးပြီး အပြိုင်အဆိုင် ထားဆွဲဆောင်
နေကြတယ်' ဟု ပြောခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့
သော ငါသည် ဒေါ်လာ ၁၀-သန်းကို
ပိုင်ဆိုင်ပြီးနောက် ငြိမ်ချမ်းသော
ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရန် ထုပ်ထွင်း ဆို
သော မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မေ
များ မေ့နေပြီလား။

တစ်ခါက Golden Harvest
၏ ပရိသတ်မဂ္ဂဇင်း တစ်ခုတွင်
ရေမွန်ချောင်သည် 'ကွန်ကော့ဒ်
ထုတ်လုပ်ရေးကို အဓိက ကြီးကိုင်နေ
သူဖြစ်ကြောင်း ရေးသားခဲ့ရာ ဘရစ်
ထပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ 'ကျွန်တော်
ဟာ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်လိုမျိုးဖြစ်အောင် ဒီဆေးငါးပါး

က ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ
လည်း တခြားသူတွေလို ဦးနှောက်
ရှိတယ်' ဟု ဒေါသတကြီး ဆိုခဲ့
သည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းနှင့်
ပတ်သက်၍ စိတ်ညစ်စရာပဲလား။
မဟုတ်သေးပါ။ ဘရစ်သည် ရင်းနှီး
သော မိတ်ဆွေများနှင့်လည်း ပြဿနာ
များ တက်လာသည်။ ဘရစ်၏ အား
အထားဆုံး တပည့်လည်း ဖြစ်၊
မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်သူ ဒန်အိန်ဆန်တို့သည် လေဆိပ်
ရောက်ရောက်ချင်း ဘရစ်အား ပိန်

သွားကြောင်း မှတ်ချက်ပေးမိရာ-
ဘာမပြောမဆို ထထိုးလိုက်သဖြင့်
နံရံနှင့် ကပ်မိသွားသည်။ အိန်ဆန်တို့
သည် မလှုပ်မရှားနိုင်ဘဲ ဘရစ်အား
ကြောင်စီစီနှင့် ကြည့်နေချိန်တွင်
ဘရစ်က 'ငါက နဂိုကထက်တောင်
ပိုသန်မာသေးတယ်' ဟု ကြွေးကြော်
ခဲ့သည်။

ဒန်အိန်ဆန်တို့၏ အဆိုအရ
ဘရစ်သည် နဂိုကထက်ပို၍ သန်မာ
ပါသည်။ သို့သော် သူစိုးရိမ်မိသည်က
ဘရစ်၏ ကိုယ်အလေးချိန် များစွာ
လျော့ကျမှု ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင်

ဘရစ်၏ အနီးအနားမှ လူများက
လည်း ဘရစ်မကျန်းမာသည့် လက္ခဏာ
ကို သတိပြုမိလာကြသည်။

၁၉၇၂-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ
တွင် ဘရစ်သည် ဟောင်ကောင်မှ
သမားတော် ဒေါက်တာ အိုတိုအော
နှင့် တွေ့ဆုံပြီး- အောက်ပါရောဂါ
လက္ခဏာများကို စစ်ဆေးပေးခဲ့ရန်
ပြောကြားခဲ့သည်။

- ပါးများ ချိုင့်ဝင်သွားခြင်း
- ရေချိုးထားသကဲ့သို့ ချွေး
များ နစ်နေအောင် ထွက်
တတ်ခြင်း

- အရေပြားပေါ်တွင် အနီ
ရောင် အကွက်အစက်များ
ပေါ်လာခြင်း

- ကိုယ်အလေးချိန်ကျခြင်း
ဒေါက်တာအော အနေဖြင့်

စစ်ဆေးပြီးသည့်နောက်တွင် ဘရစ်
သည် ဟိုက်ပါဒရောက်စစ်
ချွေးထွက်လွန် ရောဂါဖြစ်နေသည်
ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

ကန်နီဆာ ဆေးရုံသို့ တင်ပြီး လက်
မောင်းအောက်မှ ချွေးကျိတ်ကို ခွဲ
ထုတ်ခဲ့သည်။ အစားအစာ သတိပြု
စားရန်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု လျော့ချရန်
အကြံ ပေးခဲ့သည်။ ထိုခေတ်အချိန်က
- ဆေးသိပ္ပံပညာ အနေအထားအရ
ဒေါက်တာအော အနေဖြင့် ထိုရောဂါ
များနှင့် ဘရစ်သုံးစွဲနေသော အန်နာ
ဘောလစ် စတားရွိုက်တို့၏ ဆက်စပ်
မှုကို မတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမှာ- ဝမ်းနည်း
စရာပါပင်။

၁၉၆၈-ကာလလောက်က
- အရပ် ၆-ပေ၊ ကိုယ်အလေးချိန်
ပေါင် ၂၀၀ရှိသော ကရာတေး ပညာ
ရှင် ဂိုးလူးဝစ်သည် ဘရစ်နှင့် ပတ်
သက်၍ အများကို ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။
‘ဘရစ်ဟာ သူ့ရဲ့ရင်အုပ် အတိုင်း
အထွာကို သူ မကြိုက်ဘူး၊ နံရိုးကပ်
နေပြီး၊ ပိန်လို့တဲ့သူရဲ့ ခြေထောက်တွေ
ကို သူမကြိုက်ဘူး၊ သူအနေနဲ့ ၅ပေ
၇-လက နဲ့ ပေါင် ၁၃၈-ပေါင် ရှိ
တယ်။ ဝိတ်လည်း မ၊ နေတယ်။

သူက တကယ်ကို သန်ပါတယ်။
ကြွက်သားမရှိတာ တစ်ခုပါပဲ’
ထိုအခြေအနေများကြောင့်
ဘရစ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်
ဆောက်ရေး အပေါ်တွင် စွဲလမ်းစွာ
လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ သူလိုချင်သည်
ကြွက်သားများ ကြီးထွားခြင်း ထက်၊
ကြွက်သားများ အမြောင်းမြောင်း
ကွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
‘စတက်ကင်း’ဟူသော နည်းစနစ်ဖြစ်
သည့် အန်နာဘောလစ် စတားရွိုက်
ဟော်မုန်းဆေးများကို သုံးစွဲသည်။
ထိုအခါ ကြီးထွားလာသောခန္ဓာကိုယ်
အတွက် ခန္ဓာကိုယ်မှ ရေဓာတ်များကို
အပေါ့စွန့်ခြင်းဖြင့် ထုတ်ပစ်သည့်
ဆေးဖြစ်သော ‘ဒိုင်ယူရေးတစ်’ခေါ်
ဆီးဆေးတို့ကို မကြာခဏသုံးစွဲပါ
သည်။ ထိုနည်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်မှ ရေ
ဓာတ်ကိုထုတ်ပစ်ခြင်းကြောင့် ‘ရစ်ပ်’
ဟု ခေါ်သော အမြောင်းမြောင်းထဲ
နေသော ကြွက်သားအနေအထားကို
ရရှိတော့သည်။ တကယ်တမ်းတော့

သူ့ကိုယ် ထဲမှ ရေဓာတ်ကို ဤကဲ့သို့
ထုတ်ပစ်ခြင်းကြောင့် အသက်ကို
ထိခိုက်နိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်၌ရေဓာတ်
ခန်း ခြောက်ခြင်း ‘ဒီဟိုက်ဒရေးရှင်း’
ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

စတားရွိုက် ဟော်မုန်းဆေး
များသည် ကြွက်သားများကို
ထင်ရှားစွာ ကြီးမားလာစေခြင်း၊
အဆီဓာတ်ကို လျော့ချပစ်ခြင်း၊
တို့သာမက အားကစားသမား တို့၏
လျင်မြန်မှု၊ စွမ်းအား၊ ခံနိုင်ရည်
ရှိမှုတို့ဖြစ်စေခြင်းတို့ကို အကြီး
အကျယ် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်စေသည်။
(ထို့ကြောင့် ထိုဆေးတို့ကို အားကစား
ပြိုင်ပွဲတို့တွင် ခွင့်မပြုခြင်း ဖြစ်
သည်။) ထိုမျှမက ယာယီအားဖြင့်
လိုင်စွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်ပေးသည်။
(သို့သော် ရေရှည်သုံးစွဲပါမူ- သဘာ
လိုင်စွမ်းရည်အား ပျက်စီးစေပါသည်။
စာရေးသူ)

နမူနာ(MOTAA)

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန်

ပြန်မာနိုင်ငံ
ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း
သောင်းဝေဦး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း (၅)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်နှင့်

မြန်မာနိုင်ငံထောက်လှမ်းရေး

မြန်မာ့သမိုင်းလွတ်လပ်ရေး

ဒီဘက်ခေတ်တွင် ကျော်ကြား သော
ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှူးကြီးနှစ်ဦး
ရှိခဲ့၏။

တစ်ယောက်က လမ်းစဉ်
ပါတီခေတ်က ထောက်လှမ်းရေးမှူး
ချုပ် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး ဖြစ်၏။

နောက် တစ် ယောက်က
နဝတ၊ နယက၊ နအဖခေတ်က
ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ခင်ညွန့် ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်သည်
၁၉၈၃ ခုနှစ် အာဇာနည်မိမိမာန် ဗုံး
ပေါက် ကွဲမှု ဖြစ်ရာတွင် လက်ရှိ
ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီး
အောင်ကိုးအား တာဝန်မှ ရပ်စဲပြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညွန့် ထောက်လှမ်းရေး
မှူးချုပ် ဖြစ်လာ၏။

ထိုကာလမှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အထိ

အနှစ် ၂၀ ကျော်ခန့် ထောက်လှမ်းရေးမှူး
ချုပ်တာဝန် ယူခဲ့၏။

သူ တာဝန်ယူနေစဉ်ကာလ
တွင် အဖြစ်အပျက်အမျိုးစုံ နှင့်
ကြုံခဲ့ရ၏။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း
ကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။

တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်
အဖွဲ့ပေါင်းစုံနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူနိုင်
ခဲ့၏။

ခိုင်းတာတွေ သူ လုပ်ခဲ့ရ၏။
ထို့ကြောင့် ပြဿနာပေါင်းစုံ
ကြုံရ၏။

အာဏာရတာ အချိန်ကြာ
လာသည်နှင့်အမျှ သူ့လူတွေက အမှု
ပေါင်းစုံ ကျူးလွန်လာကြ၏။ ထိုအခါ
တပည့်မကောင်း ဆရာ ခေါင်းဖြစ်၏။
တပည့်တွေ ကျူးလွန်မှုများအားလုံး သူ
တာဝန်ယူခဲ့ ရ၏။ နိုင်ငံတကာ သွား
ခဲ့ရ၍ တွေ့ကြုံ မြင်ကြားမှုများကို
နံပါတ် ၁/၂ သို့ တင်ပြခဲ့ရာ ခေါင်းဆောင်
ကြီးများနှင့် သဘောထား ကွဲလွဲခဲ့၏။

အပေါ်မှာ သဘောထားကွဲလွဲ

နေချိန်၌ အောက်က မလိမ္မာဘဲ
ပြဿနာများကို ရှာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး
၁၀၅ မိုင်ကိစ္စ ပေါ်လာ၏။ ဒါက
Immediate Causeတခြား **Remote**
Causes များကလည်း အများကြီး။

နောက် ဆုံးတော့ ၁၀၅
မိုင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ခင်ညွန့်နှင့် အပေါင်းပါများ အရေးယူ
ခံရ၏။ ထောက်လှမ်းရေး တစ်ဖွဲ့လုံး
အမြစ်ပြတ်ချေမှုန်းခံရ၏။

ဒီကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍
ဆရာသန်းဝင်းလှိုင်မှ သူ၏ 'ဦးခင်ညွန့်
သို့မဟုတ် ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူ
ဆောင်းခဲ့သူ' စာအုပ်၌ အသေးစိတ်
ဖော်ပြခဲ့ရာ စာရှုသူများ ဆက်စပ်
လေ့လာနိုင်ရန် ကူးယူဖော်ပြအပ်ပါသည်
ခင်ဗျား။

သောင်းစေဦး

၁၈.၇.၂၀၁၆

ဘဝဇာတ်ကြောင်း

ဇာတာ -

ကြီး ဒေါ်စိန်ရှင်သည် အသက် ၉၄

Wikipedia အခမဲ့ စွယ်စုံ

နှစ်အရွယ်အထိ အသက်ရှည်ကာ

“မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်း

ကျမ်း အွန်လိုင်းစာမျက်နှာ၌

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့

တစ်လှည့်ကြုံ” ဆိုသလို နိုင်ငံတော်

ဦးခင်ညွန့်၏မွေးသက္ကရာဇ်ကို ၁၉၃၉

ကျမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ မိခင်ကြီး

ဝန်ကြီးချုပ် တပ်မတော်ထောက်လှမ်း

ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်၊

၏ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ်ကို

ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ရာထူးမှ

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဟူ၍လွဲမှားစွာဖော်ပြထား

ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက် နေ့တွင်

ရုတ်တရက် အဖြုတ်ချခံလိုက်ရသည့်

သည်။

ကျောက်တန်းမြို့နယ်၊ ပါဒကြီးသုသာန်

ဦးခင်ညွန့်၏ မွန်းတည့်ချိန်တွင် နေဝင်

မွေးချင်း (၆) ဦးအနက်

၌ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့က

ကိန်းဆိုက်ခဲ့ရသော ဘဝဇာတ်လမ်းက

အထွေးဆုံးသားဖြစ်သည်။ မွေးချင်း

ကွယ်လွန်သွားသော သမီးဖြစ်သူ

လည်း စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းပေသည်။

များမှာ -

ဒေါ်သန်းရီ၏အုတ်ဂူဘေးတွင် ဘေး

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်းဦးခင်

၁။ ဦးအောင်မြင့် + ဒေါ်မေသန်း

ချင်းယှဉ်၍ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ထားသည်။

ညွန့်ကို ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ အောက် တို

၂။ ဒေါ်အေးမြင့်

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည်

ဘာလ ၂၃ ရက် ၁၃၀၁ ခုနှစ်၊ သီတင်း

၃။ ဒေါ်တင်မြင့် + ဦးထွန်းအံ့

တရုတ်-ဗမာ ကပြားဖြစ်၍ မိခင်ဘက်

ကျွတ်လဆန်း ၁၁ ရက် တနင်္လာနေ့

၄။ ဒေါ်သန်းရီ + ဦးအောင်ဝင်း

မှ အဘိုးအဘွားများမှာ သုံးခွဇာတိ

နံနက် ၉း၄၀ နာရီတွင် ရန်ကုန်တိုင်း

၅။ ရဲမှူးကြီးဟောင်း စိန်ထွန်းအောင်

ဦးကျော်ဒွန်း + ဒေါ်ဂွန်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဒေသကြီး၊ ကျောက်တန်းမြို့နယ်၊

+ ဒေါ်ထွေးညွန့်

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၌

အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၊ ဦးမင်းလွင်

၆။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ခင်ညွန့် +

တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြား

လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၄ ၌ အဖ

ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ဝင်း ရွှေတို့ဖြစ်သည်။

ရေးမှူးဖြစ်လာချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝ

အထက်တန်းရှေ့နေ ဦးဘညွန့်နှင့် အမိ

ဖခင် ဦးဘညွန့်သည် အသက် ၇၇

ရာဇဝင်နောက်ကြောင်း သဲလွန်စမှန်

ဒေါ်စိန်ရှင်တို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

နှစ်အရွယ် ၁၉၇၅ ခုနှစ်ကပင်

သမျှကို ခြေရာခံ၍မရအောင် ပီပီရီရီ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်၏ မွေး

ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော်လည်း သူ့မိခင်

ဖျောက်ဖျက်ခဲ့သောကြောင့် သူ့ဘဝ

နောက်ကြောင်း အချက်အလက်များကို
ရှာဖွေရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှသည်။

သို့သော် အမည်မဖော်လိုသော
သူနှင့်ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦး
က စာရေးသူအား အောက်ပါအတိုင်း
ပြောပြခဲ့သည်။

“ကိုခင်ညွန့်ဟာ ကျောင်း
နေစဉ်ကတည်းက ယဉ်ကျေးသိမ်
မွေပြီး စကားပြောချိုသာသူဖြစ်ပါ
တယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို နားဝင်
အောင်၊ သဘောကျအောင်၊ သူ့ကို
အထင်ကြီးအောင် စကားပရိယာယ်
ဝေဝဝစ် ကြွယ်ဝစွာနဲ့ ပြောဆိုတတ်တယ်
ဗျ။ သူက စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမယ်
ဆိုရင်လည်း ရှေ့နောက်တွေးပြီးမှ ပြော
ဆိုတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုအများအထင်
ကြီးအောင် ဆိုက်နဲ့ကိုက်နဲ့ နေတတ်
စားတတ်တယ်။ ခုပင်ကိုလည်း
အမြဲတမ်း ကြောနေအောင် ပြီးလိမ်း
တတ်တယ်။ ဘဝင်မြင့်ပြီး ခပ်တည်
တည်လည်းနေလေ့ရှိတယ်။ လူသဘော၊

လူမနောလည်း ကျေသူဖြစ်သော်လည်း
သူ့အထင်ကြီးရင် အလွန်ကြီးတတ်ပြီး၊
အထင်အမြင်သေးရင် အလွန်အထင်
အမြင် သေးတတ်တယ်။ မိန်းမလို
မိန်းမရလည်း ပြောတတ်တယ်။ လူ
တစ်ဖက်သားအကြောင်း မြှောက်ပင့်
ပြောတတ်သလို သူနဲ့အကြောမတဲ့သူ
တွေဆိုရင်လည်း နှိမ့်ချပြီး အားမနာ
တမ်းလည်း ပြောဆိုတတ်တယ်။

သူစိတ်ကို အကဲခတ်ရတာ
ခက်တယ်။ စိတ်နှစ်ခွ၊ အလုပ် နှစ်မျိုး
လုပ်ကိုင်တတ်သူ။ သူစိတ်က မီးခွက်
တစ်ခွက် ရေတစ်မူတ်ဗျ။ တစ်ခုခု
လုပ်ခါနီးမှာ စဉ်းစားတတ်ပေမယ့်
တကယ်တမ်း လက်တွေ့ အကောင်
အထည်ဖော်တဲ့အခါ တဇွတ်ထိုး
တဖောက်ကန်း လုပ်တတ် ကိုင်တတ်
တာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

သူဟာ အပြင်ပန်းက အလွန်
သိမ်မွေ၊ ယဉ်ကျေးနေပုံပေါက်ပေမယ့်
သူ့အပေါ် မကောင်းကြံသူများ၊ ကျော

သွားသူများကို ဘယ်သောအခါမှ
ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့စိတ်မရှိဘဲ မရ ရ
အောင် ပြန်လက်စားချေတတ်တယ်။
သူကစိတ်တိုပြီး ဒေါသလည်း ကြီး
တတ်တယ်။ ဘဝင်မြင့်စိတ်ကြီးဝင်တတ်
သလို သဝန်လည်း တိုတတ်တယ်။
ဘယ်သူသေသေ ငတောမာရင်ပြီးရော
ဆိုသလို သူ့အတွက် အောင်မြင်ကျော်
ကြား၊ ဘဝတက်လမ်းအတွက် ဘယ်သူ
ကို မဆို ကျော်ခွန်းချေတတ်တဲ့
မကောင်းကြံစိတ် အမြဲရှိပြီး ရက်စက်
တတ်တယ်။

သူ့ထူးခြားချက်ကတော့
အရာရာကို လိမ်မာပါးနပ်စွာ လုပ်ကိုင်
ပြောဆိုတတ်တယ်။ ပရိယာယ် ကြွယ်ဝ
ပြီး ရဲရင့်ပြတ်သားတယ်။ အလုပ်ကို
လည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ လုပ်ကိုင်တတ်
သလို ဉာဏ်လည်း အလွန်များတယ်။
သူ့ကိုပေါင်းရင် သတိထားပေါင်းရ
တယ်။ အရူးလင်တော်သလို သတိထား
နေရတယ်။ ကိုယ်မှားတာနဲ့ ခံရပြီ

သာမှတ်။ ဒီလူက ဘဝရည်မှန်းချက်
ကြီးမားတယ်ဆိုပေမယ့် ဝမ်းနည်း
ဝမ်းသာမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘူး။
တစ်နည်းပြောရရင် လောကဓံတရား စ
ပါးကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိဘူးပေါ့။

တစ်ယူသန်ပြီး မိမိမှန်လျှင်
ဇွတ်လုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ
သိပ်ဆုံးရောက်ပြီး အောက်ပြုတ်ကျ
သွားတယ်ထင်တယ်။ သူ့ဘဝဟာ
ယ်ငယ်တုန်းကတော့ ခေါက်ရှာငှက်
လို အနိမ့်အမြင့် သိပ်များတယ်။ သူ
သေက် ၄၀ အထိ သူလိုငါလို သာမန်
ပါပဲ။

အဲ ရုတ်လေးလုံး
မို့ကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို
စိတ်ပဲက လက်နက်အားကိုးနဲ့ ဖြိုခွင်း
တဲ့နောက် သူ အတွင်းရေးမှူး (၁)
စံလာကတည်းက သူ့ဘဝဟာ ရွှေ
ပြင်တောက်ပလာတယ်လို့ ထင်ပါ
ယ်ဗျာ။ နောက်ပိုင်း သူနဲ့ မတွေ့ဖြစ်
ကုတဲ့ အတွက် သူ့အကြောင်း

ကျွန်တော် ဘာမှမသိတော့ပါဘူး။
၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ သူ့အဖြုတ်ခံလိုက်ရတာ
ကိုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်
ရတယ်။ ဒါပါပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည်
ကျောက်တန်းရှိ အခြေခံမူလတန်း
ကျောင်း၊ မြို့မကျောင်း ခေါ် အခြေခံ
ပညာ အလယ်တန်းကျောင်း အမှတ်
(၁)၊ အခြေခံပညာ အထက်တန်းကျောင်း
မှတို့၌ ပညာသင် ကြားခဲ့ပြီး၊
တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက်
ရန်ကင်း ကောလိပ်သို့ ဆက်လက်
ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်
တွင် ရန်ကင်းကောလိပ်မှ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ရောက်ရှိကာ စစ်ကိုင်း
ဆောင်၌ အဆောင်နေ ကျောင်းသား
အဖြစ် ပညာဆက်လက် ဆည်းပူးခဲ့
သည်။ ထိုစဉ်က သူ၏အဆောင်မှူးမှာ
ဦးကျော်အောင် (စာရေးဆရာ ကျော်
အောင်) ဖြစ်ပြီး လက်ထောက်အဆောင်

မှူးမှာ ဦးကျင်တင်(နောင် မုဆိမ်
တရားရုံးရှေ့နေ)ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်
၌ သူနှင့်အရင်းအနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း
နှစ်ဦးမှာ ဖက်ရှင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ကန့်
ကလျ မိန်းမလျာ ဆန်လှသဖြင့်
ကိုခင်ညွန့်ကို ရင်းနှီးသောကျောင်းသား
များက 'ဆွန့်' ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်ဟုဆို
သည်။

ဦးခင်ညွန့်သည် တက္ကသိုလ်
ပညာသင်နေဆဲ ရပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ
ဦးချင်းစိန်၏ (ရွှေညာမောင် ရပ်ရှင်
ကုမ္ပဏီ)သို့ ရပ်ရှင် မင်းသားလုပ်ရန်
လျှောက်ထားခဲ့ရာ ပယ်ချခံရသည်။
ထို့နောက် တက္ကသိုလ်ပညာကို ဘွဲ့ရ
သည်အထိ ဆုံးခန်းတိုင် မသင်တော့ဘဲ
စစ်ထဲဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မှတ်တီ ဗိုလ်
သင်တန်းကျောင်း **Officer's**
Training School အပတ်စဉ် (၂၅)
သို့တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်သင်တန်း
ကျောင်းဆင်းပြီးနောက် သူသည်

လွိုင်လင်မြို့ရှိ ခလရ (၁၈)သို့ ကနဦး
တာဝန်ချထားခြင်းခံရသည်။ ယင်း
နောက် နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင်
နမ့်စန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ကျခဲ့၍
ဗိုလ်ကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခံရသည်။
သူ၏ဆရာရင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးတင့်ဆွေ
(နောင် ဗိုလ်ချုပ်) ဖြစ်သည်။

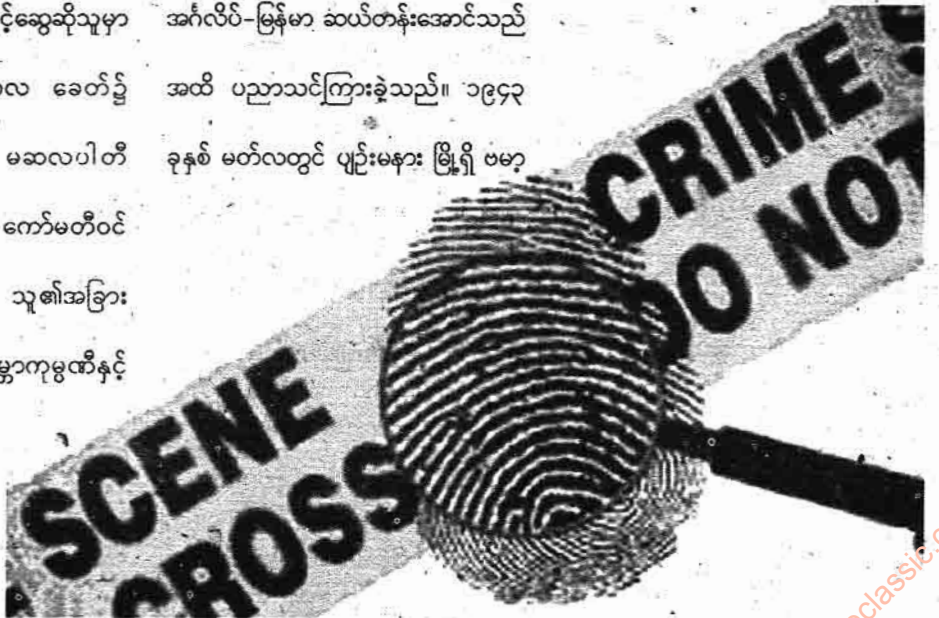
ဗိုလ်မှူးကြီးတင့်ဆွေ အနောက်
တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် ဒုတိုင်းမှူး ဘဝကပင်
ဗိုလ်ကြီးခင်ညွန့်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး
တင့်ဆွေ၏ ကိုယ်ရေး အရာရှိ P.S.O
အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးတင့်ဆွေဆိုသူမှာ
အခြားသူမဟုတ် မဆလ ခေတ်၌
စက်မှု(၁)ဝန်ကြီးနှင့် မဆလပါတီ
ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင် ကော်မတီဝင်
ဖြစ်ခဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏အခြား
တပည့်တစ်ဦးမှာ ဇေယျာကုမ္ပဏီနှင့်

မြရိပ်ညိုဟိုတယ်အုပ်စု၏ မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ ဦးခင်ရွှေ (ယခု ကြံဖွဲ့ပါတီ
၏ အမျိုးသားလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်)
ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်၍
ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်၏ ဆရာရင်းအကြောင်း
ကိုလည်း တင်ပြလိုပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တင့်ဆွေ၊ (ကြည်း
၅၃၆၇) ကို ၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၁ ရက်နေ့တွင် ဖျာပုံမြို့၌ အဖ
ကန်ထရိုက်တာ ဦးဘသောင်၊ အမိ
ဒေါ်သင်တို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဖျာပုံမြို့
အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းတွင်
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဆယ်တန်းအောင်သည်
အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၄၃
ခုနှစ် မတ်လတွင် ပျဉ်းမနား မြို့ရှိ ဗမာ

လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် **Burma**
Defence Army, B.D.Aတပ်ရင်းသို့
ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ပျဉ်းမနား ဘီဒီအေ
တပ်ရင်း (၆)၊ တပ်ခွဲ (၅) တွင်
တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့ရသည်။ ယင်းနောက်
ဗိုလ်သင်တန်း တက်ရောက်ရန်
စာမေးပွဲဝင်ဖြေခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ဝင်ခွင့်
စာမေးပွဲအောင်သောအခါ မင်္ဂလာဒုံတွင်
ဖွင့်လှစ်ထားသော ဒုတိယပတ် ဗိုလ်
သင်တန်းကျောင်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့
သည်။ မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း
၏ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ရဲဘော်သုံးကျိပ်

ဝင် ဗိုလ်မှူးဇေယျဖြစ်သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် မတ်လ ၃ တွင် ဒုတိယပတ် ဗိုလ်လောင်း ၄၀ ထဲမှ သင်တန်းသား အယောက် ၃၀ ဦးကို ကြည်းတပ်အတွက် ရွေးချယ်၍ ၇၂ပန်ပြည် ဘုရင့်စစ် တက္ကသိုလ် သို့ ပညာသင်စေလွှတ်ခဲ့ရာ ဗိုလ်လောင်းတဦးဆွေလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ပြန်တမ်း ဝင်အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁ တွင် အမှတ်(၂) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (မိတ္ထီလာ)၌တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်ပေါင်း ဗိုလ်မှူး၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ဒုတိယ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် နည်းပြ ချုပ် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် မုံရွာရှိ ကယား တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် မိတ္ထီလာသံချပ်ကာ တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်မ (၁) စစ်ဦးစီးမှူး (ပထမတန်း) အဖြစ် ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် တပ်မတော်

(ကြည်း)၊ စစ်တိုင်းကြီးများကို ၁၉၆၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ဖွဲ့စည်းပုံ ဇယားအမှတ် ကမ ၂က ၆၁ အရ ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းရာစစ်တိုင်းကြီး (၅) တိုင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တဦးဆွေသည် ပုသိမ်မြို့ရှိ အနောက် တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် ဒုတိုင်းမှူး အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခံရသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ဗထူးမြို့ရှိ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်သို့ ကျောင်းအုပ်ကြီး အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရသည်။

ယင်းနောက် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မေလတွင် တပ်ရင်း ၁၂ ရင်း ဖြင့် တပ်မ (၇၇)ကို မော်ဘီမြို့တွင် ဖွဲ့စည်း သောအခါ တပ်မမှူးအဖြစ် ထမ်းရွက် ရသည်။ တပ်မ (၇၇) ရှေ့တန်းဌာန ချုပ်ကိုမူ ပြည်မြို့၌ထား ရှိသည်။ တပ်မ (၇၇) ဖွဲ့စည်းခြင်းမှာ ပဲခူးရိုးမ တွင်ရှိသော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကို အပြီးသတ်ချေမှုန်းရန် ဖြစ်သည်။

ယင်းနောက် ၁၉၆၉ ခုနှစ်

ဇွန်လတွင် မော်လမြိုင်မြို့ရှိ အရှေ့ တောင်တိုင်းစစ်ဌာန၏ တိုင်းမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် အရပ်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့၍ တိုင်းလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌနှင့် လမ်းစဉ်ပါတီ တိုင်းကြီးကြပ်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ၊ ပထမအကြိမ် ပါတီ ညီလာခံတွင် ပါတီလုပ်ငန်းစိစစ်ရေး ကော်မတီဝင်၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဌာန ဒုတိယဝန်ကြီး၊ ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး ဒုတိယဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်း ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၇၆ ခုနှစ် တွင် အမှတ်(၁) စက်မှုဝန်ကြီး ဌာန ဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ့ဆိုရှယ် လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ ဗဟိုအလုပ်အမှု ဆောင် ကော်မတီဝင် တာဝန်ပေးအပ် ခြင်း ခံရသည်။

သောင်းဝေဦး

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ

